

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

J.C. CERVANTES

BÜYÜLÜ ÇİFTLİK

"İçine biraz sihir serpiştirilmiş çağdaş bir yetişkinliğe adım atma hikayesi. Bu yıl en çok beklediğim kitaplardan biri."

- Emily Henry, #1 New York Times Çoksatın Yazarı

Hayallerindeki işten aniden kovulan Harlow Estrada'nın, üstüne bir de erkek arkadaşının gerçek yüzü ortaya çıkınca, dünyası altüst olur. New York'tan kaçıp, daima yuvası olduğunu söyleyebileceği tek yere, büyülü Estrada Çiftliği'ne gider.

Meksika'daki Estrada Çiftliği, Harlow'un annesi, kız kardeşleri, teyzesi ve kuzenleri tarafından çok sayıda büyülü çiçeğin yetiştirildiği bir yerdir. Tüm aile bu çiçeklerdeki sihri kullanarak kalpleri iyileştirebilir, anıları silebilir, rüyaları yorumlar ama Harlow bunları beceremez. Bu yüzden aile büyüünün de dahil olduğu bir görevi üstlenmek zorunda kaldığında Harlow paniğe kapılır. Sihir becerisi yokken bunu nasıl başaracaktır? Tüm bunlar yaşanırken kalbini gizemli ve yakışıklı bir yabancıya açtığında ve zamanla kendini keşfettiğinde anlayacaktır ki aslında hayatında eksik olan şey kendisine olan inancıdır.

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

02 181 125

9 786053 049692

YAYIN NO: 2506

Büyülü Çiftlik

J.C. Cervantes

Orijinal Adı: The Enchanted Hacienda

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Yayına Hazırlayan: T. Y. Mazer

Çeviren: Damla Atamer

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Haziran 2024

ISBN: 978-605-304-969-2

Sertifika No: 43949

Büyülü Çiftlik

©2022, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

The Enchanted Hacienda

2023, Jennifer Cervantes

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Baror International Inc. ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

J.C. CERVANTES

BÜYÜLÜ ÇİFTLİK

İngilizceden Çeviren: Damla Atamer

ARTEMİS YAYINLARI

Joe'ya...

Unutulmaz mısran için teşekkürler.

Ve eğer bunu okuyorsan, seni seviyorum.

Düzenleme

Ny.ozlem

1. BÖLÜM

Hayat her zaman beklediğiniz gibi gitmez.

Tabii ki siz bunu iş işten geçene ve patronunuzun odasına oturup hayalinizdeki işten kovulmayı bekleyene dek fark edemezsiniz.

“Bu mu yani?” dedim ve etkileyici, boydan boya pencerelerden içeri sızan ikinci güneşine karşı şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Kovuldum mu?”

Stan saatine bir bakış atıp, “Kovulmadın,” dedi nazikçe. “Çıkarıldın.”

Kelime oyunlarından gerçekten nefret ediyordum. Bir kitap editörü için ironik bir şey, biliyorum. Eski bir kitap editörü. Evet, küçük bağımsız bir yayıncıdaydı ama yine de o kadar çok seviyordum ki...

Gözlerim, Stan’ın arkasındaki pencerenin kenarında korkunç derecede serbest duran turuncu zambaklara takıldı. Bilimsel adı *lilyum* olan bu çiçeğin *güzellik*, *doğum*, *ihtişam*, *heybet* gibi pek çok anlamı vardı. Ancak bu rengi sadece *hoşlanmama*, *nefret* ve *intikam* anlamlarına gelebilir.

Stan’ın, arkasında “ölmek üzere olan bir intikam çiçeği” durduğunu bilip bilmediğini merak ederken içimden gülmek geldi. Elbette hiçbir şey demedim. Çocukluğumda yaz mevsimlerini Meksika’daki yemyeşil ve büyülü bir çiçek çiftliğinde

geçirdiğimi insanlara nadiren anlatırım, ailemin topraklarında büyü yapma gücü olan sihirli çiçekler yetiştirdiğinden ise *asla* bahsetmem. Çünkü insanlar gerçeklik algımı sorgularlar. Ayrıca, bu dört kuşaktır sakladığımız bir sır.

Stan'ın bakışları, baktığım yeri takip etti. “Evet, onu atmam gerektiğini biliyorum.”

“Zambaklar aşk büyülerini bozmak ya da ruhları kovmak için kullanılır,” dedim soğukkanlılıkla. “Bazen de ziyaretçileri uzak tutmak için.”

Stan bana döndü. Solgun yüzünden meraklı bir ifade geçti. “Ne okudun sen, bahçecilik falan mı?”

“Onun gibi bir şey,” dedim, belli belirsiz gülümsememi yönetmeye çalışarak. Ona ölmek üzere olan bir çiçeğin ortalıkta kalmasının kötü enerji yaydığını söylemek üzereydim ama neden uğraşacaktım ki?

Bir senaryodan okuyormuşçasına, “Sen harika bir ekip üyesisin,” diye devam etti. “Ama mesele kıdem.” Sonra ellerindeki kanı temizlemek istiyormuş gibi, “Yukarıdan gelen bir karar... Gerçekten de benim kontrolümün dışında,” dedi.

Hızla zihinsel bir hesaplama yaptım. Özel tasarım çoraplarını göstermeyi sevdiği için birkaç santim kısa paçalı pantolonlar giyen, havalı kalemleri olan, tanıtım bölümündeki Kenny isimli çocuğu saymazsanız, tek acemi bendim.

Kuyruğumu dik tutmaya çalışarak yutkundum ve çenemi kaldırıp, “Pekala, şimdi ne olacak?” dedim. Lise birinci sınıftayken KFC'deki işimi saymazsak, daha önce hiç kovulmamıştım. “İki haftam daha var mı, yoksa...”

Stan sorumun geri kalanını tamamlayıverdi: “Korkarım hayır, Harlow. Bugün masanı toplaman gerekiyor.” Patronumu savunacak olursam, sanki yirmi yedi yaşındaki parlak gözlü gençleri hayallerindeki editörlük işinden kovmak hiç hoşuna gitmiyormuş gibi perişan görünüyordu. “Ama istersen gün sonuna dek bekleyebilirsin ya da...” İki kez boğazını temizledi. “Çoğu

kişi kitapçı toplantısında olduğu için ofis dışında, bu yüzden şimdi... daha kolay olabilir.”

Kalbimde bir kramp hissettim. Böyle bir şey mümkün mü?

“Peki ya kitaplarım?” Kısa süre önce ilk spekülative yetişkin romanımın editörlüğünü almıştım. Kalbimin küt küt atmasına neden olan güzel taslağın gelen kutumda alev aldığını hayal ettim. İçimden küçük bir ses yükseldi: *Gördün mü? Çok fazla istersen böyle olur işte.*

“*Kitabını* başkasına atayacağız.” İlk kelimeyi hakaret edermiş gibi vurguladı.

Başkasına atamak mı? Bunun tek bir anlamı olabilirdi: sürünen damarlarında soğuk kan dolaşan kıdemli Charlotte alacaktı kitabı. Ama asla başaramayacaktı. Tüm kelimelerin arasında serpiştirilmiş olan, her bir sayfanın üzerinde uçuşan o sihri asla anlayamayacaktı.

Göğsümden yukarıya yükselen dikenli sıcaklık boynuma yayıldı. Her yerimde kırmızı lekelerin ortaya çıktığını neredeyse hissedebiliyordum. Birdenbire, *keşke üzerimdeki ipek bluz yerine, yeni aldığım kaşmir balıkçı kazağını giyseydim* diye düşündüm.

“Ayrıca senin için bir tavsiye mektubu yazmaktan mutluluk duyarım. Hem de gösterişli bir tane,” dedi Stan. Sanki işini tamamlayıp benim can suyumu bir an önce bir kertenkeleye vererek, gününe devam etmek için odasından çıkmamı istiyor gibiydi.

Kendimi adeta sürükleyerek odama gittim ve *masamı topladım*. Uzun sürmeyecekti. Küçük bir izdi bıraktığım ve sadece birkaç kişisel eşyam vardı: geçen yılki İsviçre Alpleri gezimizden kız kardeşlerim Lily ve Camilla ile bir fotoğrafım, sandalyemin arkasında asılı olan, üzerinde “Go Rast Don’t Die” yazan ceketim ve erkek arkadaşım Chad’in verdiği, vanilya kokusundan nefret ettiğim için hiç yakmadığım mum. Ne yazık ki tek çantam

profesyonel hayatımın içeriğine hiç uymayan bir el çantasıydı, bu yüzden arka odadan kitapların eşantionu olan bez çantalarından alıp eşyalarımı içine doldurdum. Asansöre yöneldim, on üç kat aşağıya indim, lobiyi hızla geçtim ve eylül güneşi yüzüme vurduğu anda sinir boşalması yaşadım.

Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı, hıçkırıklarımı tutmakta zorlanıyordum. Gözlerini kocaman açmış birkaç kişi -muhtemelen birkaç turist- bana bakıyordu. Bir banka çöküp derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım. *Sorun yok. Başka bir iş bulacağım. Daha çok fırsatla her şey daha iyi olacak.*

Her bir olumlamamla birlikte omuzlarım biraz daha çöktü.

Kimi kandırıyorum? Bu benim istediğim bir işti. Bu ekibin bir parçası olacağımdan çok heyecanlı olduğum için gün doğarken kalkıp gelmişim ofise.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak telefonumu buldum ve Chad'i aradım. Hem ona bu haberi verecek hem de ızgara peynir şeritlerinden bandırmayı çok sevdiğim, harika yaptığı domates çorbasından pişirmesini söyleyecektim.

"Selam, bebeğim," dedi.

Sesini duyduğum anda, yaşadıklarımı kelimelere dökmenin zorluğu el bombası gibi yüzüme çarptı ve donup kaldım.

"Harlow?"

Panikli bir sesle, "Sorun nedir?" dedi. Chad böyleydi. *Sorunların* kokusunu tıpkı bir polis köpeğinin kokainin kokusunu alması gibi alırdı. İşlerin nasıl ilerleyeceğini şimdiden görebiliyordum. Kovulmama yüzeysel olarak "sorun" olarak bakacak ve bunun kariyerim için ne anlama geldiğinden dem vuracaktı. Ardından bir sonraki aşamaya geçecek, işsiz bir kız arkadaşın onun için "sosyal statüsünün azalması" anlamına geldiğini anlayacaktı. Yine de en derin katmana asla ulaşamayacaktı: duyduğum utanç ve derin üzüntüye. Öyleyse neden aradığım ilk kişi oydu? Çünkü *Get It Over With* kanalının ömürlük abonesiydim.

Sadece kelimeleri ağızımdan bir çıkarabilsem, o zaman daha iyi hissedecektim.

“Hiç... Ben, sadece...” Derin bir nefes aldım. Bunun üzerine ağızımdan dökülenler, hislerim kadar kırgındı. “Kovulanların kıdemi olmaz.”

“Bir dakika,” dedi Chad. Arka planda biriyle konuştuğunu duyabiliyordum ama eliyle telefonun mikrofonunu kapatıyormuş gibi sesi boğuk çıkıyordu. Muhtemelen beni özel olarak rahatlatabilmek için stajyer avukatı veya başka bir avukatı ofisinden çıkarıyordu.

Birinin yapmacık bir şekilde güldüğünü duydum. Sonra Chad, “Evet, geldim” dedi. “Seni kovduklarından emin misin?”

Metroya doğru yürümeye başladığımda tamamen hakarete uğramış bir halde, “Chad,” dedim, “tabii ki eminim.”

“Sana söylemiştim, yayıncılık öngörülebilir bir şey değildir.”

“Gerçekten mi?” Öfkem yükselirken bir yandan da güneş gözlüğümü bluzumun yakasından kurtarmaya çalışıyordum ama gözlük altın zincirime dolanmıştı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, çok sert bir şekilde çekiştirince yere düştü. Gözlüğün camlarından biri çıktı. “Lanet olsun.”

“Kızma, demek istediğim... Sadece mutlu olmanı istiyorum.”

Bu, “Coryell, Stray ve Ball”un ortağı olan bir erkek arkadaşaya layık bir şekilde, toplumun aktif bir ferdi olmak anlamına geliyordu.

Camı çıkan Gucci gözlüğümü aldım ve üzerlerinde özel okul ceketleri ve ekose etekleri olan kız öğrenci kalabalığının arasından geçtim.

“Bu akşam bana domates çorbandan yapabilir misin?” diye sordum, sesimin bu kadar acınası çıkmasından -ve muhtemelen öyle görünüyor olmaktan- nefret ederek.

Sanki az önce ondan ilk doğan çocuğunu öldürmesini istemişim gibi bir ses tonuyla, “Bebeğim, bu gece büyük tanıtım yemeğim var,” dedi. “Ortaklarla birlikte. Unuttun mu?”

Benim ise tek duyduğum, tek bir mesajın ağırlığını taşıyan kısa cümlelerdi: *Nasıl unutursun?*

Parmaklarımı burun kemiğime bastırdım. “Doğru... Ben... Gelebileceğimi sanmıyorum.” Güçlkle yutkundum ve bu kadar parlak olduğu için güneşe küfrettim; hayatımın şu an bu kaldırımda çürümekte olduğunu bilmiyor muydu?

Böylesine yaralanmışken, Chad’in *ortak* dediği Rolex’li, şişirilmiş egolarla takılma havasında değildim. Salmonella kapmayı tercih ederdim.

Chad, “Harlow!” dedi, neredeyse tıslayarak. “Sana orada ihtiyacım var. Bu konuyu konuşmuştuk.”

Bencillik yapıyordum. Öyle olduğumu biliyordum.

Bu onun için büyük bir olaydı ve kovulmamın bu *olayı* mahvetmesine izin veremezdim. Aşağılanmış olmam ve Charlotte’un düzenlemesi ile okunmaz hale gelecek olan, kitap raflarında onun adıyla göreceğim âşık olduğum kitaba veda etmek zorunda olmam önemli değildi. Üstelik teşekkür kısmında da onun adı olacaktı ve...

Kafamın içindeki tek yönlü *acıma düşünceleri trenini* durdurdum ve zihnimi sıfırlamaya çalıştım. “Gözlerim delicesine şişmiş halde,” dedim. Esprili olma çabam ne yazık ki yetersiz kaldı.

Neyse ki Chad ses tonuma uymaya çalıştı. “Banyo göz kremlerinle dolu.”

Hafifçe gülümsemeyi başarabildim ama öylesine minik bir gülümsemeydi ki bir yabancı yüz buruşturduğumu zannedebilirdi.

Chad sesini alçalttı. “Hadi ama, Harlow. Sadece birkaç saatliğine. Kısa bir resepsiyon, ardından da akşam yemeği. Tatlı için kalmana gerek yok.”

Tatlıları çok sevmem dışında sorun yoktu.

Başımınla onayladım. “Tamam. Haklısın. Üzgünüm...”

“Benimle beş buçukta buluşur musun? Adresi mesaj atacacağım.”

“Resmi kıyafet değil, değil mi?” Kıyafet kuralları elli eyaletin tamamında yasaklanacak olsa bile bu detayı mutlaka hatırlardım.

“Hayır ama şık olmak gerekecek.” Bu, benim için “sade” demekti. Deri yok, dumanlı göz makyajı yok ve Chad’den daha uzun durmama neden olacak kadar topuklu ayakkabı YOK.

Kontrol. Kontrol. Kontrol.

Telefonu kapattıktan sonra, ne için *üzgünüm* dediğimi ve Chad’in neden sevdiğim bir işi kaybettiğime üzgün olduğunu söylemediğini merak ettim.

East Village’da metrodan indiğimde yeni bir karar verdim. En azından bu gecelik kendimi toparlayacağım bir plan. İlk adım? Apartmanımızın birkaç blok ilerisindeki bir çiçekçide durdum. Pek bir seçenek yoktu. Tezgahta, ortalama birine göre çok sayıda canlı renk vardı: sıra sıra güller, karanfiller, ortanca- lar, papatyalar, zambaklar ve birkaç hüznü küçük şakayık. Ancak bunların hiçbirisi tam olarak istediğim mesajı iletmiyordu.

Üç güzel ayçiçeği seçtim. Birini burnuma götürüp temiz, topraksı kokusunu içime çektim. Göğsüme keskin bir çekilme hissi doldu. Hayat beni ters köşeye yatırdığında hep hissettiğim bir tür memleket hasreti... Çiçeklerin parasını ödeyip eve yöneldiğimde, Chad’in Helianthus’un -ayçiçeğinin- sembolizmini bilmediğini fark ettim. (*Bağlılık, fırsat, hırs, mutluluk ve iyi şans.*) Ama eminim ki bu hareketi takdir edecekti.

Eğer annem ya da Tía bunları ailemizin tarlalarının büyü- lü topraklarında yetiştirecek olsaydılar, bu aylar sürebilirdi ve çok özel büyü ipliklerinin kullanıldığı çok özel koşullar gerektirirdi. Gerçi ailemin gerçek gücü; refah, sevgi, sağlık, umut, koruma yaratmak ve hatta ayrılığa, şüpheyeye, korkuya ve sefaletten neden

olmak için taçyaprakları, yaprakları ve sapları kullanarak çiçekleri bir araya getirmeleri veya iksir hazırlamalarıdır. Bunlar çok karmaşık ve güzeldi, simya ile ilgiliydi. Ne var ki sihir beni pas geçmişti. (Kız kardeşlerimin, kuzenlerimin ve benden önceki tüm atalarımın aksine.) Zaten kız kardeşlerime ve kuzenlerime verildiği gibi bana bir çiçek ismi de verilmemişti.

Biz büyürken annemin bize defalarca anlattığı bir hikaye vardı: Ailedeki her çocuğun adını Aztek tanrıçası Mayahuel fısıldarmış. Kız kardeşlerimin ikisine de güzel çiçek isimleri verilirken, bana *taş yığını* anlamına gelen çok üzücü bir isim verilmiş.

İşlemeli meşe zeminli, büyük pencereleri savaş sonrası dönemden kalma küçük ama aydınlık eve girdiğim sırada telefonum çaldı. Küçük kız kardeşim Lily arıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ailemdaki kadınların birbirine bu kadar sıkı bir şekilde, özel hayata sahip olmayı gerçekten zorlaştıran açıklanamaz bir enerji bağıyla bağlı olması hem bir lanet hem de bir lütuftu. Ama o anda konuşmak, açıklama yapmak ya da o anı yeniden yaşamak istemiyordum. Gözlerimin şişlerini indirmem ve yüzüme bu akşamki acı dolu, kendine övgüye yönelik *benim aletim seninkinden büyük* sohbetlerinde beni taşıyacak kadar büyük bir gülümseme yerleştirmem gerekirken, kız kardeşlerimle konuşmayı özellikle istemiyordum. Bir dakika içinde mesaj attı:

Sorun ne?

Başta mesajı görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra fark ettim ki eğer bunu yaparsam Lily şehirdeki tek arkadaşım Laini'yi arayacaktı. Laini şehir merkezindeki şık bir otelde barmenlik yapıyordu, dolayısıyla günün bu saatinde beni bulmak, hayatta ve iyi olduğumu, aslında her şeyin yolunda olduğunu doğrulamak için çılgın bir kaçamak yapmakta özgürdü. Mesaja cevap yazdım:

Güneş gözlüğüm kırıldı.

Ve?

Ne ve?

Ben bir doktorem. Yardım edebilirim.

Lil bir psikiyatrist değildi. Aslında San Diego’da kadın doğum uzmanlığının son yılındaydı ama tam bir sorun düzelticiydi. Kimin bir sorunu olsa, iyileştirebileceğini düşünürdü. Tatile mi ihtiyacınız vardı mesela? Her şeyi sizin için ayarlardı. Evde sabun kalmadığını söyleseniz, ertesi gün itibarını yitirmiş bir tasarımcıdan sabun kalıpları alıp gönderirdi. Ya da diyelim ki ona berbat bir gün geçirdiğinizi mi söylediniz, hemen barmen bir arkadaşıyla iki şişe Macallan Rare Cask gönderirdi.

Tıp fakültesinde size duyguları iyileştirmeyi de mi öğretiyorlar?

İlk yıl öyle sayılır. Ele dikiş atmadan hemen önce, bilirsin, ikisi de aynı şey. Temelde küçük aletler ve hassas öğeler.

Telefonun diğer ucunda gülümsediğini hissedebiliyordum ve bu his beni de gülümsetti.

Çok komiksin, tamam.

Yakında görüşürüz, mesaj atacağım.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama ona “çıkarıldığımı” söylediğimde yüzümde patlayacağını bildiğim Estrada Dramı’nı başlatmaya da niyetim yoktu. Hayatımı “düzeltelim” diye San Diego’ya gitmem için bana bir uçak bileti yollayacaktı. Bu girişimine muhtemelen kişisel gelişim kitapları, benden “çok daha kötü” durumda olan arkadaşlarıyla geçirilecek vakitler, *hayatın çok kısa* olduğuna ve neden kitap editörlüğü yapmak yerine kitap *yazmam* gerektiğine dair doksan dakikalık bir nutuk da dahil olacaktı. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim

olmadan nasıl bir şey yazabilirdim ki? Hem de kendi tarzımı bile bulamamışken?

Yine mesaj sesi geldi.

Sen toplantı sırasında mesaj atardın. Sorun nedir?

Hiçbir şey! Yorgunum.

Sorun Kötü Chad mi?

Elimde olmadan güldüm. Chad akıllı, işinde iyi ve çekici bir adam olduğu halde, kız kardeşlerim ona hiç ısınamamışlardı. Ne olmuş yani işini biraz fazla seviyorsa, dans etmiyorsa, komedi izlemiyorsa, yurtdışı seyahatlerini sevmiyorsa ve Meksika'daki aile çiftliğimize hiç gitmemişse?

Sadece dokuz aydır birlikteydik, yani onu zaten evime götürmeye hazır değildim. Artı, Estrada Çiftliği birinin sizden ayrılmasını sağlamanın kesin yoluydu çünkü dışarıdan biri aileyle tanışır, bizim havamızı solursa, bağımızı gözleriyle görürse ve deliliğimizi tadarsa hemen tepelere doğru koşarak kaçardı. Ayrıca karşılıksız seven, vazgeçmeyecek bir partneri test etmek için tüm ailem (ben hariç) bu taktiği başarıyla uyguluyordu. Elbette bu, Muhafızlar üzerinde tam tersi bir etki yaratabilirdi. Mesela Camilla'yı ele alalım. Cesur Amir'i eve getirdikten sonra, kız kardeşim için kendisi de dahil tüm dünyayı yakabilecek, evrendeki en harika adama ömür boyu bağlı olarak parmağında taktakla evden ayrılmıştı. İçten içe, çiftliğimizin Chad'i asla Muhafız yapmayacağını biliyordum.

Lil'in sorusuna ben de bir soruyla cevap verdim.

Senin şu an bebek doğurtuyor veya bir vajinaya bakıyor olman gerekmiyor mu?

Bana kırmızı bir kalp gönderdi. Ben de ona imza emoji olan kafatası emojisini gönderdim. İç çekerek topuklu sandaletlerimi çıkardım. Mutfığa doğru yürürken deri kalem eteğimi indirip çıkardım, ipek bluzumu, dantelli sütyenimi ve aşırı pahalı

iç çamaşırımı çıkardım ve böylece içimi muhteşem bir özgürlük duygusuyla doldurabildim. Hız yarışçısı zihnimi bağlayan tüm bağları tamamen çözebildiğim tek zaman buydu. Bu soyunma alışkanlığım, Chad'in şehvetten aklını kaçırmamasına neden oluyordu. Sonunda kendimizi hep çarşafılara sarılmış halde buluyorduk; onun ihtiyaçları karşılanmış, ben tatminsiz. Yaklaşık iki ay üç gün on altı saat sürmüş ve eskide kalmış güzel günlerdi bunlar. Sonradan, güzel restoranlarda akşam yemeği yerken telefonlarına gömülen çiftlerden olduk.

Ayçiçeklerini uzun, yeşil bir vazoya koyup vazoyu suyla doldurdum. Çiçekleri yaldızlı aynanın altındaki hol sehpasının üzerine koyarken, diğer sembolik anlamlarını hatırlamaya çalışsam da pek beceremedim.

Kızarmış yanaklarımda siyah maskara çizgileri oluşmuştu. Gölgeyi koyu renk saçlarım, bu sabah çok düzgün topladığım alçak topuzumdan dökülüyordu. Gözlerim öylesine trajik bir şekilde şişmişti ki ağır sıklet bir boksörle birkaç raunt dövüşmüş gibiydim. Kendimi düzgün, *sade* bir şekle sokmam için kesinlikle birkaç kozmetik mucizeye ihtiyacım olacaktı.

Üst dudağımı sertleştirerek, "Kendine acımayacaksın," dedim aynadaki yansıma. "Kendini toplayacak, buz kürelerini çıkaracak, bir bardağa merlot şarabı koyacak, bir elbise giyecek ve hayatının en güzel vaktini geçireceksin."

Sesim inançla dolu olsa da yansımam buna inanmıyordu. Kalbim de öyle.

İnleyerek bakışlarımı masanın üzerindeki davetiyeye çevirdim. İçinde pembe bir bezelye çiçeği bulunan, bembeyaz ketenden bir karttı bu. Dün annemden gelmişti; ailemin iki gün sonra yapılacak olan geleneksel Çiçek Şenliği'ne katılmam için resmi bir davet. Davetiyeyi alınca şaşırmıştım çünkü üzerinde yazan tarih normalden dört ay daha erken bir zamanı gösteriyordu. Bu da biraz tuhaftı çünkü Estrada ailesinin büyüyle ilgili her şey kesin bir zamanlamayla bağlantılıydı. Her yıl aynı saatte -ne bir

saniye erken ne bir saniye geç- tohumları eker ve ay ışığında kut-sama sözcüklerini fısıldardık. İstedğim kadar başlarının etini yiyeyim, annemin de Tía'nın da ne olduğunu hiç kimseye anlatmayacağını biliyordum. Bezelye çiçeğinin bir ipucu olduğunu düşünüyordum; bu çiçek macera ve seyahati simgeliyordu ama belki de bu, annemin hepimize çiftliğe güvenli bir yolculuk yapmamızı söyleme şekliydi.

Bir anlığına toparlanıp bir adım atmayı düşündüm ama çok yorgundum. Ayrıca, kişiliğimin trajik versiyonundan öyle ya da böyle çıkmak için o bir bardak merlot şarabına ve gül yağı eşliğinde bir banyoya ihtiyacım vardı. Chad adına mutluydum.

Yarın toparlanmaya başlayacak ve hayatımın geri kalanına devam etmeye çalışacaktım. Peki ya bu akşam? Bu akşam Chad'in akşamıydı. Bu terfi için çok çalışmıştı. Ve onu yüzüstü bırakamazdım.

Tozlu güneş ışığı ayçiçeğinin sarı yaprakları üzerinde dans ediyordu. İşte o zaman Helianthus'un diğer anlamını hatırladım: *sahte görünüşler ve mutsuz aşk*.

Pekala. Lanet olsun.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Suyla doldurup gül yağı da eklediğim küvete kendimi attım. Sıcak, sevecen, sakın. En güzeli de... sessiz.

Keşke akciğerlerim yerine solungaçlarım olsaydı da soyun altında kalabilseydim.

Suyun altındayken ön kapının çaldığını duydum sanki. *Ah Tanrım, lütfen süet çizmelerimi getiren UPS kargom olsun.* Bir anlığına Lil'in beni "düzeltmek" için süpersonik bir jete atladığından falan şüphelendim. Şu anda neye daha çok ihtiyacım olduğuna dair hızlı bir artı-eksi listesi çıkardım.

Kesinlikle çizmeler gelmişti.

Ama yirmi saniyeden kısa bir süre sonra Laini banyoma girdi ve sanki Jason dönmüş gibi çığlığı bastım.

Eşikte durup, "Kapıyı açmadın," dedi kayıtsız bir tavırla. "Ve görmezden gelinmek konusundaki hislerimi biliyorsun."

"Beni çok korkuttun. Nasıl..."

Sinsi bir gülümsemeyle, "Bay UPS'i takip ettim ve bana ödünç verdiğin yedek anahtarları kullandım," dedi.

"Korkudan ödüm kopabilirdi, kafamı vurup ölebilirdim," diye homurdandım. "Ayrıca cenazeme de katılamazdın çünkü beni öldürdüğün için ailem seni asla affetmezdi."

Laini iç çekip altın rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. 1.85 boyu, uzun parlak saçları, küçücük tek

bir gözeneğin bile olmadığı kusursuz cildi ve insanları diz çöktürecek gülümsemesi ile göz kamaştıran bir modeldi. Barmenlik için finans işinden vazgeçmesinin iyi bir nedeni de bahşişlerde daha fazla yüzlük banknot olmasıydı. Ailemin çiftliğinde onunla tanıştığımızda ikimiz de on yaşındaydık. Annesi, şifa veren kalp kırıklığı buketi için onunla birlikte gelmişti ve çiftlikte bir ay kalmışlardı. Ondan sonraki her yaz Laini ve annesi bu “huzur ve güzellik” için gelmeye devam etmişti. Gerçeği söylemek gerekirse, şehre taşınmamın bu kadar doğal bir şekilde gerçekleşmesinin nedenlerinden biri Laini’ydi. Yakınlarımda evimi bilen birinin olduğunu bilmek bana iyi geliyordu.

“Pekala, eğer ölseydin, seni ölümüne överdim,” dedi. “Ama sanırım şimdi vakti değil. Şimdi şu iğrenç sudan çıkacak mısın, yoksa...”

“Gül yağlı su.”

“Geceleri uyumana yardımcı olacaksa...”

Boğazımı temizleyip, “Biraz özel alan tanımaya ne dersin?” diyebildim. Bana bir havlu attı ve herhangi bir özel alan sağlamak için hiçbir çaba göstermedi. Tipik Laini. Havluya sarınıp küvetten çıktım ve tüylü terliklerimi ayaklarıma geçirdim.

“Evet, ne var ne yok? Hadi birer içki içelim ve bana neler olduğunu anlat.”

İpek bir sabahlık giyip onu mutfığa kadar takip ettim. O da büyük çantasından şişeler çıkardıktan sonra cin, şeker, şampanya ve kırmızı şuruptan oluşan kokteyli karıştırmaya koyuldu.

“Bu kokteylin adı *Revenge Is Better Than Sex*.”

“Akılda kalıcı.”

Karışımı kırık buz parçalarıyla birlikte bir kokteyl karıştırma kabında çalkaladı, bardaklara koydu ve birini tezgahın üzerinden bana itip, “Chad mesaj attı,” dedi.

İlk yudumu alıp bar taburesine yerleşirken *çünkü beni rahatlatmak zorunda kalan kişi olmak istemiyor* diye düşündüm. Kokteyl tatlı, acı ve incelikliydi.

O konuşmayı şu anda yapmayacakmışız gibi davranmaya çalışarak, “Harika,” dedim.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi, sadece kendisinin yapmayı başarabileceği bir somurtkanlıkla. “Bu işi ne kadar sevdiğini biliyorum ama sen onlar için fazla iyiydin ve belki de bu, evrenin sana kendi kitabını yazmanı söyleme şeklidir.”

“Evet, pekala, evren izimi kaybetse iyi olur,” dedim ona, sesimin hissettiğimden daha sert çıkmış olmasını dileyerek.

“Harlow...”

Göz göze geldik. “O zaman sen de kendi barını açmalı, bir kokteyl rehberi oluşturmalı ve barmenliğe bir son vermelisin.”

Laini’nin ifadesi okunmuyordu. Ters ters bakmak ile sırtmak arasında bir ifadesi vardı. Yoksa hapşırarak üzere miydi? Anlatması zordu.

“Tamam, pes ediyorum,” dedi. “Ama sanırım eve dönüş yolculuğunun zamanlaması iyi oldu?”

Başımınla onayladım. Maalesef ki mükemmel bir zamanlamaydı.

Laini iç çekerek kadehini kaldırdı. “Altın değerindeki tüm boktan anlarımıza...”

Tam buna kadeh kaldırmak üzereyken, öylece kaldım. Bar dağım havada kaldı. “Altın derken? Lütfen bana daha iyi iş klişelerinden falan bahsetme.”

Laini donuk bir bakışla, “Ben ASLA klişe laflar etmem,” dedi. Bu noktada beni kazandı. “Bak,” diye devam etti, “kötü şeyler hep olur ve bazen güzel değişikliklere yol açarlar, mesela...” Hafifçe omuz silkti. Yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri parladı. “Uzun boylu, esmer ve gizemli bir yabancıyla tamamen beklenmedik bir şekilde ama mükemmel bir zamanlama ile tanışmak.”

“Hep tanışıyorsun öyleleriyle.”

Kaşlarını çattı. “Ben seni kastettim.”

“Benim Chad'im var.”

“Tabii ya, Chad... harika ama... biliyorsun, o...” Sanki mutfakta ikimizden başka biri daha varmış gibi alçalttı sesini. “O, aradığın kişi değil.”

Kelimeleri tokat gibiydi. Haklı olduğunu biliyordum ama tanıştığımızda aradığım kişi falan yoktu. Birlikte eski filmleri izleyeceğim, karaoke gecelerine gideceğim birini, bir arkadaş arıyordum. Ben onun iyi bir insan olmasına, sorumluluk sahibi olmasına, gerçek bir işi ve güzel bir dairesi olmasına güvenmiştim. Chad güvenli biriydi ve bu bana yeterli gibi gelmişti.

Konuyu değiştirme isteğiyle bardağımı onunkiyle tokuşturdum. “Boktan anlarımıza.”

“Ve uzun boylu, esmer, gizemli yabancılara.”

Geçirdiğim güne ve geçirmek üzere olduğum akşama rağmen gözlerimi devirip güldüm.

Bir dakika sonra Laini nazıkçe, “Senin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Chad’ın bu akşamki kutlaması için uygun bir elbise seçmeme yardım eder misin?”

Cevabı, sinir bozucu bir homurtu oldu. “Çalışmak zorunda olduğum için ayvayı yemiş haldeyim ve sen benimle Waldorf’ta *Guerlain* cilt bakımıyla üzüntülerini boğmaya gelmeyeceksin yani.”

Niyetim olan mizahı yansıttığımdan emin olmasam da, “Görev beklemez,” dedim.

Laini başını iki yana salladı. “Ataerkil saçmalıklar. Gitmek zorundaysan da uygun bir elbise giymeyeceksin. Benim anlamadığım, bu ‘uygun’ tam olarak nasıl oluyor, Low?”

“Laini, bunu yapmak zorundayım.”

“Kim demiş?”

İntikam kokteylinin tamamını mideye indirme isteğiyle bir yudum daha aldım ama akşam yemeğine asla sarhoş gidemezdim. “Toplum?” dedim. “Profesyonel eğitim almış sıkıcı iş

insanları kulübü?” Nabzımın endişeyle atmasına neden olan şeytani bir sırıtışla karşılık verdi.

“Yani kısaca, *Chad* isimli herifler...” Başını geriye atıp kendi esprisine güldü. Gözlerimi devirdim. “Pekala,” dedi. “Gitmene izin vereceğim. Ama sadece ‘ataerkilliği siktir et’ diye bağırın bir elbiseyle.”

Restorana varıp (yirmi dakika gecikmişim) özel çatı katına çıktığımda, sinirlerim yıpranmış haldeydi. Ruh emici sahtekarlıklarla dolu berbat bir gece olacağını biliyordum. Chad’in onaylayacağı şık bir siyah elbise giydiğim için daha da kötü hissediyordum. Chad’in bu elbiseyi onaylayacağını biliyordum çünkü çok fazla “renk” içeren gardırobumu dengeleyeceğini söyleyerek almıştı bu elbiseyi bana. Laini’ye uyup, her yerinden caldalozluk akan kan kırmızısı, tek omuzlu elbiseyi giymeme ramak kalmıştı ama sonunda giyememiştim. Sonuçta bu gece Chad’in gecesiydi. Kendimi daha az albenili ve gösterişli hissetmemde bu gece bana yardımcı olacak muhteşem stilettolarımı ve kişisel zırhımı giymiştim.

Asansörden iner inmez serin gece havası sırtımdan aşağıya doğru bir ürpertinin inmesine neden oldu. Hafifçe aydınlatılmış çatı katının, eskitilmiş tuğla duvarların üzerinde büyümüş kalın yeşil sarmaşıkların davetkar bir görünümü vardı. Altı metre uzaktan bile yeşilliklerdeki beyaz çiçeklerin gerçek olmadığını söyleyebilirdim. Annem burada olsaydı sahte çiçeklerin dehşetinden nefesi kesilir, uzun bir konuşma yapardı.

Keten örtülü masaların her birinde bir adak mumu ve tek bir nergis vardı. Bu seçimi yapan kişi, beyaz nergislerin *yeni başlangıçlar* anlamına gelebileceğini, tek bir çiçeğin aslında kötü şans simgelediğini belli ki bilmiyordu. *Ah! Kapa çeneni beyin.*

Birbirine karışan kalabalığı gördüğümde, resepsiyonun hâlâ devam ediyor olması beni rahatlattı. Zihnimde felaket bir

görüntü vardı. Kadeh kaldırma anma doğru yürürken, insanların bana küçümser bakışlar attığı ve herkesin aynı şeyi düşündüğünü gösteren bir görüntü: Ne sanıyor bu kendini?

Toplantıda yaklaşık elli kişi vardı ve hepsinin üzerinde kesinlikle benim yayıncılık maaşımdan daha pahalı, koyu renk, *sade* takım elbise vardı. Garsonlar sağ omuzlarına kaldırdıkları gümüş tepsilerle ve yüzlerine yapıştırdıkları hoş ifadeyle zorlanmadan dolaşıyorlardı.

“Harlow.” Döndüğümde, firmanın Coryell tarafı olan Ted’i gördüm. Antetli kağıttaki ilk isim, en yaşlı, emeklilik yolundaki ortağı temsil eder. Ted’in saçları fena halde kelleşmişti ve yerçekimi onun seksen yaşındaki gıdısına hiç de iyi davranmamıştı. Elini sırtıma koyunca irkildim. Sırf “kendi kuşağının erkekleri bunu yapıyor” diye bana dokunabileceğini düşünmesine çok sinirlendim.

“Sen gerçek bir güzelliğsin,” deyip işitme cihazını düzelttiği sırada geri çekildim.

Sonra Chad’i gördüm. Gerçek güzelliğimden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bir anda yanımda bitiverdi, uygun elbise de bakışlarını gezdirip gülümsüyordu, ta ki gözleri stilettolarına takılana kadar. Ayakkabılarımı yakmak mı yoksa onları giydiğim için beni öldürmek mi istemişti, emin olamadım. Topukları 7-8 cm olduğu halde, Chad’in “1.80’lik boyuna” yetişmemeye yetiyordu. Neden aniden, *senden uzun olmadım ki!* diyerek kendimi savunma ihtiyacı hissetmiştim ki?

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu, fısıltısı çıplak koluma çarptı.

Korkudan kaşınmamaya çalışarak yavaşça, “Sek martini,” dedim.

Chad işaret ederek bir garsonu çağırıp, “Sade soda olsun,” dedi.

Ona kızgın gözlerle baktığımda, bakışımı okumuş olacak ki, “Zaten içmiş gibi kokuyorsun. Ve geç kaldın,” diye fısıldadı.

Ona yanıldığını, sadece bir yudum içtiğimi ve muhteşem disiplininle aklı başındalığım için övülmem gerektiğini söylemeyi ne kadar çok istesem de anlatacağım her şeye karşılık vereceğini söyleyen parıltılı bir bakışı vardı.

Ted, sanki Chad onun müsrif oğluymuş gibi gülümseyerek, kadehini bize doğru kaldırdı. “Chadimizin sonunda büyükler masasında bize katılıp o yedek kulübesini terk etmesinden çok memnunuz.”

Garson bana sade sodamı verirken başımı sallayıp gülümsedim. Bu gece Chad için büyük bir gece olmasaydı, bara gidip duble martini isterdim. Burnumdan soluyarak bardağımı kaldırdım. “Chad’e.”

Takdir edercesine başını salladı, ardından da bunu yalnızca benim duyabildiğime emin olduğum kısık bir sesle homurdandı. Firmadan birkaç avukat daha yanımıza geldi, bana kibarca başlarını sallayıp gülümsediler, ben de onlara karşılık verdim ve sanki her biri ruhumun küçük bir parçasını emiyormuş gibi hissettim. Tanrım, bu tür partilerden nefret ediyordum. Bütün önceliğinizin mümkün olduğu kadar çok insanı etkilemek, oyuna dahil olmak, ünvanınızı, statünüzü, hayatınızı süslü göstermek olduğu türden partilerden... Öylesine çok yalan uydururdunuz ki artık neyin doğru olduğundan bile emin olamazdınız. Zaten kimse kimseyi gerçekten dinlemez; bir sonraki içkiye, bir sonraki sohbete, kendilerine ait bir sonraki süslemeye çoktan başlamışlardır.

“Ya sen?” diye sordu Ted bana. “Senin işlerin nasıl?”

“Editörlüktü, değil mi?” diye sordu, çift sıra inci takmış uzun boylu bir kadın. Neydi adı? Esther mi? Elaine mi?

Onların oyununa dahil olmayı reddederek başımla onayladım.

“Üzerinde çalıştığın ilginç bir kitap var mı?” diye sordu bir başkası. Chad’in bana bakışları o kadar yoğundu ki yanacağımı sandım.

“Hepsi ilgi çekici,” dedim, konuyu değiştirebilmeyi umarak.

Chad, “Pekala,” deyip kolunu sıkıca belime doladı. “Şu an iki iş arasında. Yayıncılık sektörünü bilirsiniz. Pek çok iniş çıkış vardır.”

Bu bana anlayışlı baş sallamalar ve nazik mırıltılar kazandırdı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayıp camdan atlayacak sandım. Kendimi tutup mizansenini sürdürmek için şu *mantrayı* tekrarlamaya koyuldum: *Bu Chad’in gecesi. Bu Chad’in gecesi.*

Chad, “Ona hep birkaç ay izin almasını söylüyorum,” diye devam etti. Biraz fazla kaçan bu cüretkar yalan üzerine tenim ısınmaya başladı, cilt lekelerim Laini’nin kokteyli gibi kızarmaya hazır halde ortaya çıkıyordu. “Belki de başka bir sektöre bakmalısın,” diye devam etti. “Daha...”

Sakın söyleme. Sakın söyleme.

“...kazançlı.”

Vay be, ayakkabılarım gerçekten sinirini bozmuştu.

Biri kayıtsız bir tavırla, “Editörlerin pek kazanmadığını duydum,” dedi. “Bana sorarsan tam bir soygun.”

Elimden gelen en incelikli, aşağılayıcı olmayan ses tonuyla, “Aslında bunun parayla bir ilgisi yok,” diye karşılık verdim. “Bu bir tutku sektörü ve birinin kendi hikayesini anlatmasına yardım ettiğiniz hissi...”

Chad, alaycı bir kahkahaya dönüşecekmiş gibi bir homurtuyla, “Bebeğim,” dedi, “tutku tek başına karın doyurmaz.”

Onu onaylarcasına sallanan başlar midemi bulandırdı. Bardağımı daha sıkıca kavradım ve *nazik, güvenli* erkek arkadaşımı Empire State binasının tepesinde, yere çakılmamak için kenara tutunmaya çalışırken hayal ettim, ben de ayakkabımın ince topuğuyla onun eline basıyordum.

Ted, “Haklı,” dedi. “Benim zamanımda mesele fedakarlıktı, hizmet etmekti.”

Hizmet mi? diye bağırmak istedim. *Ceplerinizi, hayatınız boyunca ihtiyaç duyacağınızdan daha fazla dolarla doldurmak gibi mi?*

Tam o sırada kendimi bir dış gözle hayal ettim: Chad'in yanında durmuş, başımı sallıyor ve gülümsüyordum, fena halde küçümsenip dışlanıyordum ve hiç cesur davranamıyordum. İçimden bir ses yükseldi; içimde titreşen bir fısıltı, *bu senin hayatın değil; daha iyi, daha doğru bir yol var*, dedi.

Chad'in yüzünde muzaffer bir gülümseme oluştu. Konuyu değiştirmeye hazırdı ama ben değildim. "Ama hepimizin hayat-taki güzelliği bulması gerekmez mi?" dedim. Hâlâ o fısıltıya tutunarak konuşuyordum. "Hem hizmet edip hem sevdiğimiz işi yapamaz mıyız?"

Chad küçümseyici ses tonu ve nefret ettiğim bir ifadeyle, "Ailesi çiçek yetiştiriyor," dedi. Sanki bu, içimdeki tutkuya ve güzelliğe olan ihtiyacımın bir nedeniymiş gibi.

"Ahh," dedi Ted, "ne kadar hoş. Demek bahçıvan bir aileden geliyorsun."

Kanım damarlarımda fokur fokur kaynıyordu. "Çiftliğimiz elli dönümden büyük." *Ve sihri de var, seni kibirli göt. Tam hak ettiğin sırada, nerede bu baldıran otu?*

Chad sanki beni olduğum yere sabitlemezse kaçacağımdan korkuyormuş gibi tek eliyle belimi tutmayı sürdürerek biraz daha yaklaştı. Ama onun tutuşundan kurtuldum.

"Dünyanın her yerine gönderiyorlar. Oldukça etkileyici bir işletme," dedi, sanki biraz fazla ileri gittiğinin farkına varmış gibi. Gerçi ailemin işini bildiği de yoktu da neyse. Çiftliğe hiç adım atmamıştı. Açıkça geri adım atma isteğiyle, "Ve Harlow muhteşemdir," diye ekledi. "Herhangi bir yerdeki herhangi bir çiçeği tanımlayabilir ve size anlamını anlatabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Esther/Elaine. "Şunlar?" Tek nergisleri işaret etti.

Kötü şans diyecektim neredeyse. Daha fazla konuşmak istemediğim halde, incinmiş egomu bastırarak, “*Nergis yeni başlangıçlar* demektir,” dedim.

Birkaç şaşkın kıkırdama, enerjik baş sallamalar ve kaldırılmış kaşlar, bir eğlence simgesi gibi sergilendiğimi hissettirdi. Tuvalete gitmek için izin istedim. Tamamen kapalı bölmede duvara yaslandım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Ama buradaki hava berbat bir şakayık taklidi gibi koktuğu için midem bulandı. Hasta taklidi yapmalıydım. Gıda zehirlenmesi yaşıyormuş gibi davranabilirdim.

Ellerimi yıkarken, aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşündüm. Chad’i yanımda kısa gösteren topuklu ayakkabılar giymiştim. Ayrıca, geç kalmıştım. Bu, kendimi sabote etmek miydi, yoksa kendimi savunmak mıydı?

Yeniden başlama kararlılığıyla resepsiyona döndüm. Yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir martini aldım ve tam Chad’in arkasından geçerken, önce bir yabancıнын benim adımı söylediğini duydum, sonra da Chad’in bir çırpıda söylediği, “Latinlerin ne kadar dramatik olabileceğini bilirsin,” sözlerini.

Donakaldım. Utanmış, çıplak ve çiğ hissettim kendimi. Çok öfkelen dim. Chad, tüm bakışların omzunun üzerinden arkasına kaydığını fark etmiş olmalı ki bana doğru döndü.

Gözlerine baktım, eğer bir pişmanlık ya da özür dileyen bir ifade görseydim kendimi toparlayabilirdim. Belki... Ama kolum hızla hareket etmişti bile ve martini çoktan suratına çarpmıştı. Nefeslerim sıklaştı, el çantamı kapıp merdivenlere doğru koştum çünkü asansörle inmek çok uzun sürerdi ve benim buradan bir an önce defolup gitmem gerekiyordu.

Ayaklarım, *dışarı* dercesine bir ritimle merdivenlere vuruyordu. *Dışarı. Dışarı.*

Şok içinde birkaç dakikadan sonra işlek caddeye adım attım, yağmur başlamıştı.

Sonra koşmaya başladım.

3. BÖLÜM

Eve vardığımda göğsüm inip kalkıyor, kalbim güm güm atıyordu. Öfkem öylesine alevlenmişti ki her şeyi yakabilirdim.

Bu daireyi. Bu *hayatı*. Her şeyin içinde mutlaka bulunan yalanı.

Az önce yaptığım şeyi, ben ve Chad için buradan geri dönüşün olmadığını işlemeye çalışırken zihnim sarsılıyordu ama belki de sorun bu değildi? Belki de bilinçaltım bu topukluları ayrılığımızın kaçınılmaz olduğunu bilerek seçmişti.

Gerçek şu ki oda arkadaşımın güneye taşınması ve Laini'nin evinin çok dar olması nedeniyle -küçük bir çocuk bile banyoya zar zor sığabilirdi- “geçici olarak” Chad’in yanına taşınmıştım. Ama bir hafta iki haftaya, iki hafta dört aya, dört ay da bu kadar zamana dönüşmüştü.

Laini’ye mesaj atmayı düşündüm ama sonra bu gece çalıştığını hatırladım, yapmam gereken son şey onun sinirini bozmaktı. Az önce katlandığım cehennemden haberdar olsaydı, muhtemelen Chad’e saldırırdı. Tabii gerçek bir darbeye değil de varsayımsal bir intikam planıyla.

Kapıdan girdiğim anda telefonum titremeye başladı. Annem arıyordu, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. *Elbette*. Üzgün olduğumu güçlenen duygularımdan anlayabilirdi. *Duygular ne*

kadar yoğun olursa, bir şeylerin ters gittiğini hepimiz o kadar güçlü hissederiz. Aynı şekilde Camilla'nın Amir'e âşık olduğu anı, henüz o kendine bile itiraf etmeden önce biliyorduk. Dediğim gibi, bu hem bir lütuf hem bir lanet.

Çok geçmeden Lily ve Camilla tarafından mesaj yağmuruna tutuldum, ardından küçük kuzenlerim Dahlia ve Lantana da onlara katıldı. Merak şovu şöyleydi:

Lil: Neyin var senin, fasulyem?

Cam: Gerçek Ev Kadınları programı havası alıyorum senden. Konuş benimle!

Lantana: Başımı ağrıtıyor ve kaşınmama sebep oluyorsun.

Dahlia: Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Endişeleniyorum. Ara beni.

Vay be, gerçekten böylesine bir duygu fırtınası içinde miydim? Yani bu durum pek New Mexico'da kayak yaparken bir dağın tepesinde mahsur kaldığım ve yanımda cep telefonumun olmadığı zamanki gibi değildi. O zaman öylesine korkmuştum ki ailem arama kurtarma ekibini göndermeden o dağın tepesinde öleceğimi sanmıştım.

Korku...

Şimdiye kadarki en güçlü duygu... Bütün bu sinir bozukluğunun ve öfkenin altında hissettim şey bu muydu? Yargılanma korkusu? Yalnız kalmaktan... Yine başarısız olmaktan... Yoksa başka bir şey mi?

Annemin aramayı bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden de üçüncü aramasını açıp, "Şu anda gerçekten konuşamıyorum," dedim. "Ama her şey yolunda ve..."

"Elbette doğruyu söylemiyorsun şu anda. Ne oldu?" diyerek sözümü kesti.

Perşembe günü saat yedi on beş ve hayallerimdeki işi, önemsiz bir erkek arkadaşı, onun sağladığı daireyi ve en kötüsü, belki de yol boyunca kendimi kaybettim.

Girişteki duvara yaslanıp *sahte görünüşlerin* ve *mutsuz aşkın* simgesi olan ayçiçeklerine baktım. “Bir içki fırlattım...” diye itiraf ettim, duraklayarak ve boşlukları benim doldurmama gerek kalmadan onun doldurması için bekledim. Belki bir ipucuna daha ihtiyacı vardı. “...Chad’in suratına.” Hâlâ cevap yoktu. “Terfi resepsiyonunda.”

“Hımm.” Hâlâ bir yanıt vermiş sayılmazdı ama aynı zamanda ölçüp biçtiği, düşünüp tarttığı da belliydi. Bir anda kendimi annemin kollarına atlamak isteyen, *her şey yolunda gitsin* demek isteyen küçük bir çocuk gibi hissettim.

“Şimdi de onun evinden taşıyorum.”

“Peki.”

“Konuşacak vaktim yok. Hem uçuşumu da değiştirdim. Birkaç saat sonra kırmızı gözlerimle karşılaşacaksınız ve...”

“Corazón?”¹

Annemin yumuşak, nazik sesini duymak bile içimde göz yaşlarına boğulma isteği uyandırdı. Sesimin bu kadar zayıf, bu kadar toy çıkmamış olmasını umarak, “Evet?” dedim. Şifanın, sevginin ve huzurun gücünü taşıyan annemin -bu arada ismi Jazmín- özelliği işte buydu. Asla yargılamaz, asla cezalandırmaz, asla *ben sana demiştim* demez. Asla şaşırmaz ya da şoke olmaz. O hem benim hem de kız kardeşlerim için hayat çölündeki vahadır, fırtına sırasında bizi güvende tutan gemidir.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. Bu, hayatta başımıza gelebilecek her şey için onun sonsuz iyimserliği idi. “Mayahuel’in şarkısını hatırla.”

“Her şey yok edildiğinde tanrıça dirilecek.”

1 *Isp.* Corazón: Tatlım.

Doğru. Aileme sihirlerini bahşeden tanrıça... Pek çok çocuk peri masallarını, fablları veya hikayeleri İncil'den öğrenir, ya benim ailemde? Dinlediğimizde yüreğimize işleyen ilk hikaye, onun güzelliğini ve gücünü gizlemekten başka bir şey istemeyen kıskanç büyükannesi tarafından evrenin en uzak köşesine saklanan Mayahuel adındaki genç ve güzel bir tanrıçanın hikayesiydi.

Annemin hikayeyi anlatırken şarkı söyler gibi çıkan sesini şu anda bile duyar gibi oldum:

“Karanlık ve yalnızlık içindeki çaresizliğinde kaybolan Mayahuel, aşkın, özgürlüğün, gözlerden uzak hapishanesinin duvarlarının yıkılmasını hayal ederdi.”

Onun nasıl hissettiğini tam olarak bildiğimi düşünerek bir iç çektim.

Bir dakika sonra, eskiden dolabımın olduğu yerdeydim ve yanıma neleri alacağıma karar vermeden önce üzerime rahat bir eşofman giydim. Bu sırada tek düşünebildiğim kaç çift ayakkabımın olduğuydu. Bunların hepsi nereden gelmişti?

Hızla bavulumu hazırladım, düzgün bir insanın yapacağı gibi giysileri düzeltecek, katlayacak ya da rulo halinde saracak kadar yavaş olamazdım. Geri kalanları Chad'in göndermesi gerekecekti, belki bunu Laini de yapabilirdi. Ama nereye? Çiftliğe mi? Hayır, orada kalmayı düşünmüyordum. Orada kalmak yenilgi gibi geliyordu bana.

Ama orada kalmayacaksam nereye gidecektim? Buraya mı dönecektim? Şüpheli. Chad'le aynı şehirde olmak bile istemiyordum. Ama burası editörlerin yaşadığı yer olduğu için buraya geri dönmem gerekiyordu. Bir elimi alnıma bastırdım.

İçimi ani bir acı sardı; tam olarak Chad yüzünden değil, daha çok yaşadığım yalan yüzünden. Kendi uydurduğum yalan. Ailemdeki herkes kadar bağımsız, başarılı ve dikkate değer

olmayı çok istediğim için. Her nasılsa, dünyanın en rekabetçi şehrine taşınmanın ve dünyanın en rekabetçi sektörlerinden birinde iş bulmanın bağımsız, başarılı ve dikkat çekici olmak anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Demek istediğim, Estrada ailesinin sihir yeteneğine sahip olamasam da işimin ve hayatımın bir anlamının olduğunu hissetmek istiyordum. Ama işler öyle yürümedi. Ve şimdi, *önemsiz* biri olduğumdan ve hep de öyle kalacağım endişe ediyordum.

Şimdilik tüm bu sefaletimi bir kenara bırakmam gerektiğinin farkındaydım. Çünkü yetişmem gereken bir uçak vardı.

Bavulumu merdivenlerden aşağıya sürükledim ve dairenin girişinde durdum, trençkotumun kemerini bağlayıp girişteki aynaya hızlı bir bakış attım. Beremi aşağıya doğru çektim, tüm yüzümü ve hatta vücudumu berenin altına gizleyebilsem fena olmazdı. Bir sıfırlama düğmesi, bir değişiklik, farklı seçimler yapma şansı istiyordum. “Daha iyi ve daha doğru olan yolu bulmak istiyorum,” diye fısıldadım.

O tek nefeste bir şeyler oldu.

Ayçiçekleriyle aynı vazoya koyduğum bezelye çiçeği bana doğru döndü. Tabii benim hayalimde gerçekleşen bir hareketti bu. Belki de değildi. Gözlerimi kırıştırdım. Tomurcuğun tekrar hareket etmesini bekleyerek kocaman açtığım gözlerimle vazoya baktım. Hiçbir şey olmadı.

Belki de çiçeklere temas etmişim? Ya da çok kuvvetli şekilde nefes vermişim? Belki de gerçekten halüsinasyon görmüştüm. Aynadaki yansıma gözlerimi devirdim.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle -belki de Kötü Chad onları hak etmediği için- üç ayçiçeğini alıp kolumun altına sıkıştırdım ve hiçbir zaman bana ait olmayan bu evden çıktım.

Uçaktan inip gümrükten geçtiğimde saat gecenin biriydi. Küçük kuzenim Dahlia'yı bu saatte bekleme alanının bir köşesinde yüzü bir aşk kitabına gömülmüş halde, sanki bir yudum bile alamayacak kadar meşgulmüş gibi ağzının kenarında tuttuğu termosuyla otururken görünce şaşırdım. Sayfaları herhangi bir insanın okuyabileceğinden daha hızlı çevirişini izleyerek ona doğru yürüdüm.

Sonra sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi kitabı indirip ayağa fırladı ve şu anda şiddetle ihtiyaç duyduğum uzun, derin bir kucaklama için beni kendine doğru çekti.

Son iki bin mil boyunca kendi sefaletimin içindeydim, ya şimdi? Kuzenimi görünce, kendimi her şeyi arkamda bırakmaya hazır hissettim.

Kitaba göz attım. "Nasıl?"

"Eh işte. Birlikte oldukları sahneler çok daha tutkulu olabiliirdi."

"Çok yaşadın herhalde?"

"Harlow," dedi bana sert, öğretmenvari bir ses tonuyla. "Aşk ve yakınlık üzerine çalışma yapan bir yüksek lisans öğrencisiyim. Tutkulu birlikteliği bilirim."

Dahlia, Stanford'da psikoloji alanında yüksek lisans yapıyordu. Halihazırda yayımlanmış iki makalesi vardı, ilişki psikolojisinin en ileri noktalarında önde gelen profesörlerin yanında çalıştı, şimdi de *Üçüncü Archibald* adlı başka bir harika çocukla kendi podcastini başlatacaktı. Üçüncü Archibald, evet. Bu onun gerçek adıydı.

Bir araya gelmeyeli yalnızca bir ay olmasına rağmen ne kadar özlediğimi fark ederek ona bir kez daha sarıldım. Güneşte kurumuş temiz çarşaf ve frezya çiçeği gibi kokuyordu.

Burada olmasına sevinmiştim ama, "Seni beklemiyordum," dedim. Benden birkaç santim daha kısaydı ve "onur" anlamına gelen ismi kadar güzeldi. "Annem cumartesiye kadar kimsenin gelmeyeceğini söyledi."

Ela, gri, kahverengi gözleri haylazlıkla parıltıyordu. Ailedeki en değişken gözler onunkilerdi, ruh haline göre daima renk değiştirirlerdi. Şu anda ela olan gözlerinden hevesli olduğunu okudum. “Çok merak ediyorum, bu yüzden çiftliğe erken geldim ve bizim iki *osa*’nın...” (Annem ve Tía Rosa, sevgiyle bu adla anılırlardı.) “...zamanlama ile ilgili detayları anlatıp anlatmayacaklarını görmeye geldim.”

Osaların neyin peşinde olduğuna dair merakı benimkini aşmış gibi görüldüğü için kıkırdadım.

Bir mezarlık kadar sessiz olan havalimanında yürürken, “Peki fasulyeleri saçtılar mı?” diye sordum. “Çünkü bunun Çiçek Şenliği’yle ilgili olmasının imkanı yok. Henüz çok erken!”

Gözlerini devirdi. “Pşşş... Yapsalardı, ilk sen öğrenirdin. Lil’den sonra, çünkü biliyorsun... en sevdiğim kişi o.”

“Doğru. Bir gün senin bebeklerini de doğurtacağı için mi?” Dahlia’nın en sevdiklerinin en çok kime ihtiyaç duyduğuna bağlı olarak rüzgar gibi yön değiştirdiğini hepimiz biliyorduk.

“Muhtemelen çocuğum bile olmayacak,” dedi, elini dramatik bir şekilde sallayarak, “ama Lil, ihtiyacım olduğunda reçetelerimi ayarlıyor. Bir de yakışıklı bir cerrahla görüşmeye başladı. Böylece onun *Grey’s Anatomy* hayatını dolaylı olarak ben de tecrübe ediyorum.”

“Ahhh. Demek Lil bugünlerde hem torbacın *hem de* eğlence kaynağın oldu,” diye takıldım.

“Bir kadın başka ne isteyebilir ki?” dedi, çillerini daha belirgin hale getiren alaycı bir gülümsemeyle.

Güldüm ve bavulumu ona emanet ettim, o da memnuniyetle aldı.

İyileştirme yeteneğinin beni etkileyip etkilemediğini merak ederek Dahlia’ya gülümsedim. Sadece birkaç saat önce gezegendeki en sefil insandım ama şimdi Dahlia gizemli bir şekilde kendimi daha hafif ve daha az yük altında hissetmemi sağlamıştı.

Ailemdeki herkesin çiçekler konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Ben hariç herkesin. Sihir sadece topraklarımızda değil, kanımızda da vardı ve anneme göre Estrada soyundan gelen kadınlar arasından bir nesildir şifacı çıkmamıştı. Yani Dahlia'nın sihir gücünün de sınırları vardı. Ölümcül yaraları veya ölümcül hastalıkları iyileştiremiyordu. Ancak kırık bir kalbin veya parçalanmış bir ruhun iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Yedi yaşından beri şifalı çiçekler onunla konuşurdu ve onlarla eşsiz bir yakınlığı vardı; hangi çiçeğin veya çiçek kombinasyonun, hangi kırık kemiğin iyileştirilmesine yardımcı olacağını tam olarak biliyordu.

Havalimanı çiftliğe arabayla bir saat uzaklıkta olduğundan, "Karşılama görevi işi sana düştüğü için üzgünüm," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, neşeli bir sesle ve gözlerinin önündeki siyah kaküllerini yana attı. "Gönüllü oldum."

Onun mesajını hatırladığımda ruhum daraldı ve son günün anıları bitkin zihnime yeniden akın etti. "Gerçekten o kadar endişelendin mi?" diye sordum.

"Annen bana her şeyi anlattı. Lanet olsun. Çok cesur bir ayrılık. Film gibi. Bu, seni benim en sevdiğim kuzenim yapabilir."

"Film gibi olmamayı tercih ederim." Tanrım, gerçekten de Chad'in suratına içki mi fırlatmıştım? Hem de şirketindeki herkesin önünde. Kendi kendime onun bunu kesinlikle hak ettiğini söyledim. Ama şimdi aramızda saatler ve mesafe varken, aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşünüyordum. Öylece çekip gitsem olmaz mıydı? Ama sonuçta bu, ayrılma kararımı değiştirmezdi. Bundan kesinlikle emindim.

"Harlow," dedi Dahlia sakın, cesaret verici bir ifadeyle. "Herkes film gibi olaylar ister, sadece bunu yapmaya cesaret edemezler. Araştırmalarda var, bilirsin. Tıpkı herkesin gerçek aşkı ya da ona benzer bir şeyler bulmak istemesi gibi."

"Sen iflah olmaz bir romantiksin."

"İşte bu yüzden *Always Amor* isimli podcast'im hit olacak."

"Tamam. Ama belki de bunu daha inandırıcı kılmak için önce âşık olmalısın?" Parmaklarımı şıklattım. "Hey, evet..."

Belki de şu Archibald ile çıkabilirsin.” Sanki daha önce kimse bundan bahsetmemiş gibi, yüzyılın fikriymiş gibi davrandım. Oysa ondan hoşlandığı zaten açıktı.

Dahlia aniden ayağa kalkıp bana şeytani bir bakış attı. “Fasulyem, o benim asistanım. Bu kesinlikle davranış ihlali olur. Yakın zamanda onun çocuklarını doğurmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Tamaaam, sen öyle diyorsan öyledir.” Ama dudağını büken küçük bir gülümseme görünce ben de güldüm. Ailemle birlikte olmak, havadan sudan konuşmak, insanın kendisinden nefret etmesine ayrılan o zihinsel alanı mutlak bir sıcak şifa sihri topu olan Dahlia ile doldurmak çok güzel bir duyguydu.

“Ayrıca o benim iş ortağım,” diye devam etti. “Yani henüz bilmiyor ama kesinlikle ortak olacağız. Yani erkek arkadaş meselesi değil. Ciltli kitaplara karşı sinir bozucu bir alerjisi olduğunu sana daha önce söylemiş miydim? Nasıl mı? Kütüphaneye ya da kitapçıya bile gidemiyor. Beni duyuyor musun? Kitapçıya bile! Bir de makarnasını höpürdeterek yiyor.” Pek iş ortağı değildi sanırım çünkü biraz fazla heyecanla bahsediyordu. “Üstelik sirke sineği kadar tutkulu.”

“Şey... Erkek sirke sinekleri böcekler âleminin *Casanova*’larıdır,” dedim ve bunu öyle bir ciddiyetle söyledim ki kendim bile şaşırdım. “Dans ederler ve kanat titreşimleri aracılığıyla şarkı söylerler.”

Bana şüpheli bir bakış attı. “Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

Bir kitap için araştırmıştım. Asla yazmadığım bir kitap için. Düzeltme: hiç başlamadığım bir kitap.

Asıl konumuz benim yazmama hayatımdan çok daha ilginç olduğu için sorusunu duymazlıktan gelerek, “Kızardın,” dedim.

Bana ters ters bakıp, “Artık resmi olarak en sevdiğim değilsin. Tabii eğer...” dedi.

Ona uyum sağlayarak, “Gönder gelsin,” dedim.

“Bana Kötü Chad ile ilgili her şeyi anlattırsan iş değişir,” dedi mırıldanırcasına. “Podcast’ime mutlaka konuk olmalısın. İnsanlar buna bayılır.”

Elimi kalbimin üstüne koyup gülümsedim. “Aman Tanrım, ben mi?” Güçlü bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Ve başarısız aşk hayatım, öyle mi?” Sahte gülümsemem, kaş çatmaya dönüştü. “Kesinlikle olmaz.”

Sürgülü kapılar hızla açılırken sıcak, tatlı kokulu hava üzerime hücum etti. Karanlık gökyüzü kadife bir tabaka halinde uzanıyordu. Memleketimdeydim.

Sedan bir Mercedes’e bindik ve eve doğru bir saatlik yolculuğumuza başladık. Arabayı sürmeyi teklif etsem de Dahlia, onu berbat günümün her ayrıntısıyla uyanık tutmam konusunda ısrarcıydı. Kovulduğum günün erken saatlerini bir kenara bırakarak, *akşam yemeğinin* tüm korkunç ayrıntılarını kuzenime “yaşatmaya” karar verdim. Kovulmam konusunda konuşmaya hazır değildim ve eğer şanslıysam herkes işi benim bıraktığımı düşünürdü. Gerçi başıma daha kötüsü de gelebilirdi çünkü hayatımdaki hiçbir şeye ya da herhangi bir aşk ilişkisine bağlı kalamıyordum. Yüksek lisans programlarına da... bir edebiyat temsilcisinin asistanı olarak aldığım göreve de... bir kitapçıdaki kısa süreli işime de. Mezar taşım da ne yazacağını görebiliyordum şimdiden: *Harlow Estrada, Bağlı Kalamayan*.

Yemyeşil bir kırın yamacındaki geniş güvenli bir sömürge mülkü olan çiftliğe vardığımızda, saat gecenin ikisiydi. Sanki hep buradaymış gibi hissettiren iki yüzyıllık eve giden ağaçlı yolun üzerinde dolunay yükseliyordu. Her taşı, her kirişi, her kenar ve köşesi...

Efsaneye göre, büyük büyük büyükanne başka bir yere gitmek üzere buradan geçerken toprak ona seslenmiş. Ama o “başka bir yer” yokmuş geleceğinde. Çünkü Sabırlık Otu Tanrıçası Mayahuel büyük büyük büyükanne görünmüş ve verdiği talimatlara uyarak toprağı kullanması halinde ailemizin kadın

torunlarına hayal edilemeyecek bir sihir serveti bağışlayacağını söylemiş. Büyükannem kabul etmiş ve hikayemiz böyle başlamış. Her nedense ben bir şekilde tanrıça denkleminin dışında bırakılmıştım.

Dahlia eve yaklaşırken içimi bir anlık rahatlama kapladı. Günün duygusal yorgunluğu nihayet beni yakaladığında, “Evde olmak çok güzel bir his,” dedim.

“Sihrin kanımızda ve topraklarımızda olduğunu biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle, “ama yemin ederim, bazen sihrin bu duvarlarda da olduğunu düşünüyorum.”

Bir elimde bavulum, diğer elimde ayçiçekleriyle, kenarında el boyaması çini bulunan ahşap oymalı etkileyici kapıları açtım: Casa de Las Flores y Luz.²

Ev sessiz ve sakindi. Beni anında rahatlatan kavrulmuş poblano biberi, eski deri ve hoş çiçek kokuları vardı.

Karanlıktı ama yine de her yerde taze çiçek demetleri olduğunu biliyordum. Her biri taş duvarlarla, yüksek metal pencerelemlerle ve el oyması ahşaplarla keskin bir zıtlık oluşturan bol miktarda leylak, aslanağzı, hanımeli ve portakal çiçeği... Tüm ana odaların teraslara açıldığı, dış mekan ve iç mekanın ortak ve az rastlanır bir güzelliğin eşliğinde buluştuğu, çizgilerin bulanıklaştığı evimiz, iddiasız bir zarafetle öne çıkıyordu.

Büyükannem on yıl önce öldüğünde, annem ve Rosa teyzem, Mayahuel’e Estrada soyundan bir kadının daima bu topraklarda bulunacağına dair verilen sözü yerine getirmek için buraya taşınmışlardı.

Annemle babam ben sekiz yaşındayken boşanmışlardı; sanırım sihir, folklor ve diğer şeyler babama fazla gelmişti. Ama arkadaş kalabilmişlerdi. Bazen bunun daha iyi olduğunu düşünüyordum çünkü babam başkasıyla evlenmişti ve UCLA’de biyoloji dersi veriyordu.

2 *İsp.* Casa de Las Flores y Luz: Çiçekler ve Işık Evi.

Dahlia ve ben davetkar taş kemerden geçip loş, sütunlu koridordan ahşap merdivenlere doğru ilerledik. Kütüphanede ayaklı, eski bir duvar saati tik tak ediyordu.

Bir köşeyi döndük ve...

“Ahh!” diye bir çığlık attım.

Dahlia korkup sırtıma tırmandı, öldürücü tutuşuyla beni neredeyse boğacaktı. Onu sırtımdan indirmeye çalışsam da cırt-cırt gibi üstüme yapışmıştı.

Üzerinde beyaz ipekten bir cübbeyle insandan çok hayalete benzeyen annem merdivenlerden inip, susmama neden oldu ve aynı anda kollarını uzatarak bana doğru koştu.

Dahlia’dan kurtulmayı başardığım sırada, annem sanki daha geçen ay görüşmemişiz veya her gün FaceTime yapmıyormuşuz gibi beni *besos y abrazos*³ boğdu.

Dahlia kitabı ve değersiz kabusları hakkında bir şeyler mırıldanıp odasına gitti. “Beni öğleden önce uyandırmazsanız iyi olur.”

Annemin beni boğma işi bitince, “Uyanık kalıp beni beklemeseydin,” dedim.

Keten pijamalarıyla merdivenlerden inen Rosa teyzem, “Mecbur değildik ama bekledik,” dedi. Rosa teyzem, annemden yaşça küçüktü. Kısa kesimli saçları çok şık görünüyordu ve onu son gördüğümdeki gibi kuzgun siyahı değildi artık, parlak kırmızı renge boyanmıştı. Annemin ise koyu renk saçlarının şakaklarında minik gri çizgiler vardı. Ama cildi kusursuz, genç ve ışıltılıydı. Eve son geldiğimde bana da vermeye çalıştığı kır çiçeği iksirini kullanıyordu muhtemelen. Ancak Estrada kadınları söz konusu olduğunda çiçeklerimizin büyüünün sınırları vardı. Büyüyü kendi çıkarımız için kullanamazdık. Mesela birini kendimize âşık edemezdik, birinin zihnini manipüle edemezdik, işe giremezdik, geleceğimizi değiştiremezdik... (Maalesef.)

3 *Isp.* Besos y abrazos: Öpücükler ve kucaklamalar.

Teyzem ayçiçeklerini elimden aldı. “Evet, pobrecitos.⁴ Hepsi solmuş.”

Esneyerek; “Chad onları hak etmiyordu,” dedim. “Bu arada, bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bana gönderdiğiniz bezelye çiçeği var ya, yemin ederim ki onun bana doğru döndüğünü gördüm. Mümkün mü böyle bir şey?”

Tía Rosa ile annem birbirlerine gizemli bir bakış attılar; bir an ortaya çıkıp hemen kaybolan bir bakış.

Bir şeyler döndüğünü anlayarak, “Ne?” diye sordum.

Teyzem, “Yorgun olmalısın,” dedi. Tercümesi: *Bir şeyler görüyorsun.* Ancak bakışmalarının anlamını çıkaramadım.

Annem koluma girip beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi. “Odan hazır. İyi bir gece uykusu için komodinin üzerinde bir tutam İngiliz sarmaşığı ve papatyalar var.”

Tanrım, birisinin benimle ilgilenmesi ne güzel bir duyguymuş...

Arkamızdan bizi takip eden Tía neşeyle, “Gerçekten Chad’in suratına yumruk attın mı?” diye sordu.

Anneme baktım, artık tüm ailenin bunu biliyor olması gerektiğini fark ettim. Sonra teyzeme, “Hayır, suratına içki fırlattım,” dedim.

“Demek ki bunu hak etmiş,” dedi, kendinden emin bir şekilde. İşte onu bu yüzden seviyordum.

Üst kattaki koridorda durduk. Eski kireç taşından duvar, tüm kadın atalarımızın yağlı boya tablolarıyla kaplıydı ve tablolar adlarını taşıyan çiçeklerle çevriliydi. Hissedebileceğimden daha muhteşem görünüyordu. Günün birinde benim tablomun da orada asılı olacağını hayal ettim; zamansız ve zevkli bir şeyler giyerdim üstüme ama yine de tablonun güzelliği diğerlerinin yanından bile geçmezdi çünkü benim tablomun etrafı taş yığınlarıyla kaplı olacaktı.

4 *İsp.* Pobrecitos: Zavallılar.

“Bu sene neden herkesi erken davet ettiğinizi bize anlatacak mısınız?” diye sordum. Dahlia’nın soruşturma becerilerinin pek iyi olmadığını düşünüyordum. Derine inmek konusunda kötü olduğundan değil; gizlilik konusunda berbattı ve genellikle henüz başlamadan teslim olurdu. “Çünkü bu davetin Çiçek Şenliği için olmasına imkan yok.”

Annem beni odama doğru hafifçe dürterek, “Otuz altı saat içinde öğreneceksin,” dedi.

“Birilerinin öldüğü falan yok, değil mi?”

Sanki hakarete uğramış gibi iç çekti. “Kötü bir haber için bu kadar güzel bir davetiye gönderir miyim sence?”

Tía Rosa ve ben ona bakarak gülümsedik ve aynı anda, “Kesinlikle,” dedik. İkimiz de onun dramatik şeylere meraklı olduğunu çok iyi biliyorduk.

Hızlı bir düşün ardından kadife kaplı yatağıma bıraktım kendimi. Yastığı biraz daha kıvrınca altında bir şeyin olduğunu hissettim. Göz atmak için baş ucu lambasını açtım. Annem yastığımın altına sihri, neşeyi ve başka şeylerin yanı sıra iyi şans da simgeleyen bir dal çobanpüskülü bırakmıştı. Sanırım benim hepsine ihtiyacım vardı.

Sonra yastığıma dönüp yorgun gözlerimi kapattığımda annemin bazen de çobanpüskülünü rüya sihri için kullandığını anımsadım. İki dakika sonra...

Adını koyamadığım bir şeyi arayarak dik bir dağa tırmanıyorum. Uzaklarda yankılanan kahkahalar duyuyorum. Kendi kahkaham. Sonra kendi sesim sihirli bir frekansla mırıldanıyor: “Vakti geldi.”

Zihnimde, “Neyin vakti?” sorusu yükseliyor.

Tanımadığım bir kadın sesi, “O başlangıcı yapmanın vakti geldi,” diyor.

4. BÖLÜM

Chad'den gelen mesaj bombardımanına uyandım. Genel olarak, durumumuzu çözmeye yardımcı olacak hiçbir etkisi olmayan tek satırlık sözlerdi. Chad'i tamamen parlak olan bu yeni ışıktaki görmek, onu çözmeyi inanılmaz derecede kolaylaştırıyordu. Belki de her zaman bu kadar kolaydı. Belki ben olduğu gibi görüyordum şimdi.

Gerçekten mi, Harlow? Asıl dediği: *Bana bunu nasıl yaparsın?*

Her şeyi tamamen yanlış anladın. Asıl dediği: *Yanlış bir şey yapmadığım için özür dilemeyeceğim.*

Kendini rezil ettin. Sadece bir şakaydı. Asıl dediği: *Beni küçük düşürdün.*

Neredesin? Asıl dediği: *Ne zaman geri döneceksin?*

Karşıma çıkamadın mı? Asıl dediği: *Bir özrü hak ediyorum.*

Gece yarısı gizlice kaçmışsın. Harika. Asıl dediği: *Son sözü sen söylediğin için kızgıyım.*

Kızgınlıkla çaresizlik arasında gidip gelen mesajlarına bakarken hiç pişmanlık duymadım. Bir parçam onun mesajlarını görmezden gelmek istiyordu; her şey zaten geçmişte kalmıştı. Ama biliyordum ki bu ilişki nasıl olursa olsun, tam bir kapanışı hak ediyordu. Yazılı mesajlarımdan aslında ifade etmek istemediğim

her türlü duygu ve anlamı çıkaramaması için ona sesli mesaj göndermeye karar verdim.

Kaydı başlattım ve derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladım: “Selam... Dün gece her açıdan berbattı ve gerçekten bunu yeniden anlatmak istemiyorum. Birlikte hiçbir zaman uyumlu olmadık ve bunu ikimiz de biliyoruz... O yüzden artık bitirelim. İnsanlara istediğini söyleyebilirsin ama aramızdaki her şey bitti.” *Acaba söyleyecek başka bir şey kaldı mı?* Diye düşünerek kaydı gönderdim. Sanki biz... o... ben... sadece tek bir paragrafa sığabilirmişiz gibi. Sonra bir sesli mesaj daha gönderdim: “Laini gelip eşyalarımı alacak.”

Acaba ona iyi olmasını veya güzel bir hayat yaşamasını dilediğimi de söylemeli miydim? Aklıma gelen tüm kelimeler melodramatik ve ucuz görünüyordu. Zaten kapının diğer tarafındayken, onurlu ve nazik birine nasıl veda ederdiniz ki?

“Sana hayatta daima başarılar dilerim.” Aman Tanrım, bir dolarlık tebrik kartı gibi konuşmuştum. Sil hemen. “Her konuda iyi şanslar.” Asla olmaz. Sil. “Umarım mutluluğu bulursun.” Yeterince iyi.

Üstelik ciddiydim. Mesajım gerçektir. Chad’ın bana göre olmaması, başkasına göre olmayacağı anlamına gelmezdi.

Sonra Laini’yi aradım çünkü ondan gelen bir milyon cevapsız arama vardı. Demek ki Chad onu da aramıştı. Chad muhtemelen Laini’nin evine gittiğimi düşünmüştü.

“Demek sonunda terk ettin,” diyerek açtı telefonu.

“Aynen öyle.”

“Tanrım, ayrılık içkim düşündüğümünden daha iyi sonuç verdi.”

Güldüm. “Öyle mi oldu?”

“Ah, kesinlikle. Sihir yeteneklerinin sadece ailede olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Elinde viski varken kimin güllere ihtiyacı olur ki?” Bir hüpürtü duydum, sanırım meyve suyu içiyordu. Bir saniye sonra, “İyi misin?” diye sordu.

Aslında üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi iyi hissediyordum. “İyiden de iyi. Şöyle ki Laini, neden kimse bana bunu söylemedi hiç?” *Şu ana kadar nasıl görmemiştin bunu?*

“Söyledik ya.”

“Ah.” Peki. Ama dürüst olmak gerekirse, Matrix’in dışındayken 20/20 görüşe sahip olmak çok daha kolaydır.

“Zor soruyu sormalı mıyım?”

Geri dönüp dönmeyeceğimi/ne zaman döneceğimi bilmek istiyordu. “Ne yapacağımdan emin değilim,” dedim. “Belki de yeni bir başlangıç yapmanın vakti gelmiştir.” Rüyamı hatırlayıp kadının ne demek istediğini merak ederek, çobanpüskülü dalını parmaklarımın arasında döndürdüm: *O başlangıcı yapmanın vakti geldi.*

Beynim tek bir kelimeye takılıp kaldı: *O.*

Tıpkı “o” kişide olduğu gibi.

Belki de rüyamdaki kadın, Chad’le yaşadığım son nedeniyle yeni bir başlangıcın kaçınılmaz olduğunu kastetmişti. Ama o zaman herhangi bir başlangıçtan bahsetmesi gerekmez miydi? Rüya büyüsü konusunda beni deli eden, her zaman çok öznel ve soyut olması, parçaları kendinizin bir araya getirmeniz gerekmesiydi.

“Pekala,” dedi Laini, “boktan bir arkadaş olacağım ama sensiz yaşamamanın acısını tatmak zorunda kalmamak için seni buraya dönmeye zorlamak istiyorum, yine de içimdeki yarı düzgün insan, kendin için doğru kararı vereceğini söylüyor zaten.” Durakladı ve son darbeyi indirmek için yeniden konuşmaya başladı: “Ve artık o kitabı yazabilirsin!”

Nabzım o kadar hızlandı ki sakinliğimden eser kalmadı, paniğe kapıldım. İnsanların anlamadığı şey buydu. Öylece oturup kitap yazamazdınız. Yani, sanırım öyle yapan insanlar vardı ama benim planlamam, taslağı hazırlamam, karakter eğrilerini geliştirmem, bir olay örgüsü bulmam gerekiyordu. Bir keresinde sırf nereye varacağımı görmek için oturup serbest stilde yazmayı

denemiştım ama kaostan ördüğüm ağların bir köşesine düşmüş-
tüm çünkü hikayenin nereye gittiğine ya da ne söylemek istedi-
ğime dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Ama bildiğim tek bir
şey vardı: Sihirli bir şeyler yazmak istiyordum, insanların ayak-
larının altında büyüdüğünü fark etmedikleri sihrî yansıtan bir
şey... Ama sihir o kadar büyük, vahşi ve öngörülemezdi ki...
Nereden başlayacaktım?

Sonra bir de gecenin bir yarısında bana fısıldayan ince bir ses
vardı: *Sen gerçekten sihir hakkında yazacak doğru kişi misin?* Bu-
nun mantığını bile tartışamazdım çünkü bende herhangi bir si-
hir yeteneği yoktu. Ama sihirle yakın olmam yetmez miydi?

“Hı, hı.” Pencereye doğru yürüyüp, çiftliği kaplayan gri sise
baktım. Bolluk her şeyi kapsıyordu. Gözlerimin görebildiği ka-
darıyla, bel hizasındaki bitki örtüsü ve çiçekler her santimetre-
kareyi kaplayarak sabah ışığına pembe, turuncu ve yeşil tonla-
rında zenginlik katıyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Eh... Önemli olan *bir şeyler* yapman. Bence en önemlisi bu.
Denemeye devam et, gerisini zamanı geldiğinde çözersin.”

Böyle bir konuda hiç iyi olmamıştım. Güvenli bir tırmanışı
tercih ederdim; planlanmış, seçilmiş, öngörülebilir adımları. Ya-
vaş ve istikrarlı olanın yarışı kazandığı...

“Evet. Herhalde öyle olur,” dedim. “Hey, bana bir iyilik ya-
pabilir misin?”

“Ne istersen.”

“Benim için eşyalarımı alabilir misin?”

“Elbette ama...” Tereddüt etti. “Onları çiftliğe mi gönder-
memi istersin?”

Buraya hiçbir şey göndermesini istemiyordum, gereğinden
fazla bir son gibi hissettirirdi. Sanki henüz vermediğim bir ka-
rarı vermişim gibi. Koca gardırobumu küçücük dairesinde sak-
lamasını istemek de haksızlık olurdu. Lanet olsun, benim cüzi
maaşımın asla karşılayamayacağı ama cömert annemin verdiği

harçlıkların karşılayabileceği bazı parçaları kaçırmıyordum... Yine de tüm paramı şehirdeki depolara harcayacak değildim.

“Düşünmem için bana birkaç gün verir misin?” dedim.

“Anladım. Neye karar vereceğini ilk öğrenen kişi ben olacağım yalnız, unutma. Yani tabii ki kız kardeşlerinden ve muhtemelen kuzenlerinden sonra. Aman Tanrım, gerçekten onuncu sıradayım, değil mi?”

Şakacı bir kahkaha attım. “Sen benim kan bağımın olmadığı bir numaralı kız kardeşimsin.”

“Evet, bu ne anlama geliyor...” diye homurdandı. “Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Sensiz geçirdiğim zamanı senin için bir içki hazırlayarak geçireceğim, böylece seni tekrar gördüğümde yeni başlangıçlara kadeh kaldırabiliriz. Belki seni ziyarete gelirim. Çiftliği gerçekten çok özledim.”

“Annem çok sevinir,” dedim. “En sevdiği kızı senmişsin, her zaman söyler.”

Bu Laini’yi kahkahalara boğdu. Ama gerçek buydu. Annem Laini’ye bayılıyordu; Laini’nin annesi bir dizi başarısız ilişkinin ardından oldukça kırıldığından ve bu nedenle en yakın arkadaşım kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığından dolayı, Laini annemin yumuşak karnıydı. En azından çiçek büyüğü, annesinin yeniden toparlanmasını sağlayana kadar...

Telefonu kapattıktan sonra aniden kurt gibi aç olduğumu, kafamın statik elektrikle dolu olduğunu ve istediğim tek şeyin şehirdeki en iyi kahveci olan Pasaporte’nin lezzetli, sade kahvesi olduğunu fark ettim.

Bavuluma bakınca, gülsem mi ağlasam mı, bilemedim. Evet, bavulumun içindekiler dün gece kafamın nerede olduğunu söylüyordu. İki flanel pijama takımı, bir çift diz boyu çizme, bir kaşmir atkı, iki kot pantolon, bir grafik tişörtü ve bir NYC sweatshirtü vardı. Meksika’nın yıl boyu süren ılıman havasına uygun hiçbir şey yoktu.

Neyse ki herhangi bir şeyi atmaktan nefret ettiğim için burada bir dolap dolusu kıyafetim vardı ama hepsi oldukça eskiydi. Çünkü ben *ne var yani bir gün yine giyerim* diyen insanlardandım. *Ve gördünüz mü? Haklıymışım.* Rafları karıştırdım, her kısım farklı moda aşamalarımın dair bir anılar pınarı gibiydi: Courtney Love dönemim, spor giyim dönemim ve tabii ki yazlık elbiseler dönemim. Beyaz bir yazlık elbise ile ayağıma mükemmel olan ve asla modası geçmeyen, ten rengi, bilekte botlarımı seçtim.

Ama eskiden iç çamaşırlarının değeri üzerine hiç düşünmediğim ve askısız bir sütyenim olmadığı için sütyen giymedim. Genelde sütyensiz olmak benim için sorun değildi ama bu lanet elbisenin göğüs kısmından yukarı doğru uzanan ufacık düğmelerin patlama tehlikesi vardı. Kim tasarlamıştı ki bunu? Son düğmeyi ilikledikten sonra, *herhalde minicik parmakları olan bir adam tasarlamış,* diye düşündüm. Sonra da kimse beni durdurmadan evden çıkmak üzere odadan çıktım.

Gezi bisikletimi almak için ahıra doğru giderken, hava beklenmedik derecede berraktı. Birkaç dakika sonra, sadece bana ait bir rüyaymış gibi hissettiğim bir şekilde, canlı çiçeklerin bulunduğu geniş, açık tarlaların üzerinde, yaşlı meşe ağaçlarının gölgesinin altındaki hendek kıyısı boyunca uçuyordum.

Burası mevsimlerin yaşanmadığı bir yerdi. Ilıman bir iklimi vardı ama öyle olmasa bile çiçeklerimiz dış etkenler ne olursa olsun büyüyordu. Burada, yıldızçiçeklerinin pembe-turuncu başları gibi yaz çiçeklerinin yanı sıra, saraypatılar ve Çin çanları gibi sonbaharda çiçek açan uzun ömürlü bitkilerin yanında büyüyen elma çiçeklerinin küçük beyaz taç yapraklarını görebilirdiniz. Sihir, üretim programını kolaylaştırıyordu. Böylece yıllık siparişler neyi yetiştirmemizi gerektirirse gerektirsin, her Estrada'nın kendisine adını veren çiçeklerle dolu kendi bahçesi oluyordu. Benim ismim bir çiçekten gelmediği için annem benim adıma farklı bir şeyler dikmişti.

Ben altı yaşındayken bana, “Bahçen çok eşsiz,” demişti. *Küçük ellerimi serin, karanlık toprağa bastıracağımı hâlâ çok net hatırlıyorum.*

“Neden?” diye sormuştum ona, adımın Rose, Azalea veya başka bir çiçek adı olmasını tüm gücümle dileyerek.

“Çünkü bu beklenmedik bir şey,” demişti bana. “Her çiçek bir sürprizdir.”

Onun bu gerekçesi özel hissetmemi sağlamıştı. Ayın evresine göre hangi çiçeklerin ortaya çıkıp hangilerinin kaybolacağını görmek için beklemeyi ve belirsizliği sevmeye başlamıştım.

Annem bana ve kız kardeşlerime, çiçeklerin olduğu her yerde yuva hissinin olduğunu söylerdi hep. Bu doğrudu ve bu dünyadaki hiçbir şey ama hiçbir şey bu yerin yarattığı hissi gölgede bırakamazdı. Etkileyici, rahatlatıcı, büyüleyici... Sihrin yükseldiğini, titreştiğini, etrafımda bir nabız gibi hayatla dolu bir şekilde attığını, beni sevgisiyle sardığını hissedebiliyordum.

Mahsulün sonuna gelmeden önce, her zamanki gibi Tanrıça Mayahuel’e şükranlarımı sundum ve biraz kafein aldıktan sonra bahçemi ziyaret etmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Ne bulacağımı merak ediyordum. Dikkat için zakkum mu? Umut için alıç mı? Pişmanlık için sedefotu mu? Yoksa inanç için süsen mi?

Kısa süre sonra üzüm bağlarının ve dalgalı yeşil çalı tepelelerinin nefes kesici manzarasıyla çevrili uzun patika yolda pedal çeviriyordum. Capcanlı kırsal bölge palmye ağaçları, jakarandalar, meskit ağaçları ve ocotillo bitkileriyle doluydu. Altın tarlalarda atlar ve koyunlar otliyordu. Uzaktan bir köpek havlıyordu. Kuşlar tepemde uçuyordu. Ve o tek dokunulmaz an için, dünyadaki her şey yolundaymış gibiydi.

On beş dakika sonra, pitoresk kasabamızın Arnavut kaldırımlı sokaklarında rengarenk evlerin, mağazaların, galerilerin, çiçekçilerin ve hediyelik eşya dükkanlarının yanından rüzgar gibi geçiyordum. Güneşin daha yavaş battığı, ayın daha hızlı

yükseldiği ve yıldızların daha bir ışıltıyla parladığı bir yer olan El Viento'nun tanıdık güzelliğiyle rahatlayarak gülümsedim.

Tam Pasaporte'ye girmiştim ki, birinin, "Harlow!" diye seslendiğini duydum. Dönüp baktığımda, ellili yaşlarında olan ve yarı yaşında biriyle üçüncü evliliğini yapan, dükkanın sahibi Roberto'yu gördüm. Kendisi aynı zamanda benim vaftiz babamdı.

Beni kaldırıp kendi etrafında döndürdü ve bir kahkaha patlatmama neden oldu.

"¿Qué estás haciendo aquí?"⁵ diye bağırdım.

"Amor," deyip İngilizce devam etti: "Buranın sahibi benim."

Şakacı bir tavırla göğsüne vurdum. "Mexico City'deki diğer fiyakalı restoranlarından birinde olacağını düşünmüştüm ya da..."

"Bir hız değişikliğine ihtiyaç vardı," dedi. "Yerin boş. ¿Qué quieres beber?"⁶

"Şaşırt beni," dedim ve birkaç yeni baristanın bana bakarak muhtemelen kim olduğumu merak ettiği ve türlü türlü varsayımlarda bulunduğu bara doğru yürüdüm. Varsayımları her ne olursa olsun, bugün yeni bir başlangıcın ilk günüydü ve hiçbir şey ama kesinlikle *hiçbir şey* moralimi bozamazdı.

Arka bölmenin dar alanına doğru iki adım attım ve en sevdiğim bankı gördüm; gün ışığının ulaşmadığı köşede sıkışmış bir haldeydi. Kafenin koyu, pahalı derilerini, ten rengi duvarlarını ve her kuytu köşede bulunabilen dergi yığınlarını seviyordum. Burası Roberto'nun ilk ticari girişimiydi; dünyayı dolaşma hayalini kendisine hatırlatmak için buraya *Pasaporte* adını vermişti. Yıllar geçtikçe kendini buradan geçen gezginlerle sohbet ederken buldu ve ziyaretçilere maceralarını kaydedebilecekleri bir yer sağlamak için günlükler getirmeye başladı. Daha farkına

5 *İsp.* ¿Qué estás haciendo aquí? (Burada ne yapıyorsun?)

6 *İsp.* ¿Qué quieres beber? (Ne İçmek istersin?)

varmadan burası dünyanın her yerinden gelen hikayelerle doldu. Biz bu insanlara, yani dünyayı dolaşanlara *vagamundo* diyorduk.

Günlük fikri kısa süre içinde ortalığı kasıp kavurmaya başladı ve çok geçmeden aşk günlükleri, komik günlükler, gizem günlükleri, hayatın büyük soruları gibi günlükler çıktı ortaya. Aklınıza ne gelirse her şey için bir günlük vardı. Ama en sevdiğim şey, o sayfalara yazılmış, okuyacağım tüm kitaplardan daha iyi olan ve kurgu fikirleri için bir altın madeni değerindeki hikayelerdi.

Yeşil deri ciltli günlüğü alırken neredeyse kalem kavanozunu devirecektim, günlüğün üzerinde altın harflerle, *İlk İzlenimler* yazıyordu. Nedenini bilmesem de içimde tuhaf bir zafer duygusu yayıldı; baş dönmesi miydi yoksa özgürlük duygusu muydu bu? Yoksa olasılık mıydı?

Günlüğe bakarken, bugünün “kıvılcımı bulduğum gün” olup olmadığını; yazılmak için yalvaran, günlerime ve gecele-rime musallat olan, gitmeme izin vermeyen bir hikaye fikrinin o sihirli parıltısını bulacağım gün olup olmadığını merak ettim. Defterden eski bir makbuz çıktı. Bahşış miktarının olması gereken bölüme özensizce yazılmış birkaç kelime vardı: *Gerçekten ne istiyorsun?*

İçimden bir cevap yükseldi: *İlham dolmak istiyorum.*

Bir garson bana fındıklı bitter çikolata gibi kokan büyük bir fincan kahve getirdi.

Memnun bir iç çekişle arkama yaslanıp günlüğü açtım ve tam okumaya başlayacakken aynı anda iki şey oldu.

Serin bir hava esintisi...

Ve birinin günlüğü elimden kapması... Öylesine donup kaldım ki pilot gözlüklü ve buruşuk tişörtlü bir adamın ne ara bölmeme girdiğini ve ne ara günlüğün sayfaları arkasında saklanmış olduğunu fark edememiştim bile. Düzeltme: Omuz dikişinin yanında küçük bir delik olan buruşuk tişörtlü.

“Pardon!” dedim öfkeyle.

Hiçbir şey söylemedi.

“Hey!” Onu tekmeyle yere serecektim neredeyse.

Hâlâ günlüğün arkasına saklanmış halde, “Yakınımda ya da yakın çevremde sarışın, kısa boylu, pembe kazaklı bir kız görüyor musun?” diye sordu alçak bir sesle.

Etrafa bakındım ama bu bölümde hiç pencere yoktu ve bahrın yalnızca bir köşesini görebiliyordum, yani burası pek de harika bir gözetleme noktası değildi. “Bu günlük benim,” diye ısrar ettim.

“Lütfen,” dedi, ses tonu sakın ve kibardı. “Sadece yardım et bana.”

Homurdanarak, “Hayır, öyle birini görmüyorum. Artık defteri geri alabilir miyim?” dedim.

Günlüğü yavaşça indirince, davetsiz misafirin yüzüne daha iyi bakabildim. Herhalde otuz yaşlarındaydı, simsiyah saçları vardı, saçları kısaydı ama eğer birkaç santim daha uzasa kesinlikle kıvrırcık olacaktı. Güneş gözlüğü burnundan aşağıya kayıyordu ama gözlerini görebileceğim kadar kaymamıştı ve bu Kaba Serseri günlerdir tıraş olmamış gibiydi. Aslına bakılırsa kırışık gömleği ve sakalı ile neredeyse ıssız bir adadan yeni gelmiş gibi görünüyordu. Onu kesinlikle *özensizliğin* bir moda trendi olduğunu düşünen eski atletler kategorisine koyardım; tek fark, saçlarının fazla düzgün kesilmiş, tırnaklarının fazla hassas kesilmiş ve gözlüklerinin fazla temiz olmasıydı. Adam adeta yürüyen bir çelişkiydi.

Gözlük camları o kadar koyuydu ki bana mı bakıyordu deftere mi bakıyordu anlayamıyordum, bu yüzden de boğazımı temizleyip günlüğü işaret ettim.

O da defteri işaret etti. “Bu senin mi? İçinde adın mı var?” Şaka yapıyordu. Kesinlikle şaka yapıyor olmalıydı.

Kollarımı kavuşturup rahat bir şekilde arkama yaslandım.

“Aslında öyle,” diye yalan söyledim çünkü bu adamın ruh halimi ya da hissettiğim ilham duygusunu mahvetmesine asla izin veremezdim.

Sayfaları çevirmeye başladı. “Ah, vay be... Bunlar gerçekten çok iyi,” dedi, derin düşünceler içinde. “Jack’e dair ilk izlenimin ilk görüşte nefret olduğunu söyleyen Tiffany sen misin?”

Kanım fokurduyordu artık. “Evet.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Tiff.” Elini uzatmadı. “Ben de Benjamin.”

Bunu gerçekten yapacak mıydık? Tek istediğim huzur içinde günlük okumak, kahvemi içmek ve hiçbir yabancıyla sosyalleşmemekti ama şimdi burada durmuş, biriyle tanışıp sohbet ediyordum.

“Peki Benjamin.” Her heceyi bir hançer gibi sivrilterek söyledim. “Artık gidebilir misin?”

“Neden kaşlarını çatıyorsun?” diye sordu, gözlüğünü biraz daha yukarı itti. Gözlerinin yeşil olduğundan emindim, belki de ela. Güneşin olmadığı karanlık bir bataklık gibi.

Ona taviz vermeden, “İçeride neden güneş gözlüğü takıyorsun?” diye sordum.

Uzun parmaklarını kafedeki müziğin ritmine göre masaya vurdu. “Saklanıyorum.”

“Evet, onu anladım ama neden?”

“Önce bana kaşlarını neden çatattığını söyle.”

“Çatmıyorum.”

“Hâlâ çatıyorsun.”

Keskin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Buna ne dersin? Yani huzur içinde kahvemini tadını çıkarabilmem için şimdi gitmeye? O zaman çatık kaşlarım konusunda endişelenmene de gerek kalmaz.”

“Tehlikenin geçtiğinden emin olana kadar olmaz,” dedi, eğilerek. “O bir polis köpeği gibidir. Kokumu alacaktır, o yüzden eğer sakıncası yoksa birkaç dakika takılacağım burada, tamam

mi? Susacağım ve...” Günlüğü masanın üzerine itti. “Al, hepsi senin.”

Artık öfkeli olmaktan ziyade meraklıydım. Bu yüzden, “Ona ne yaptın?” diye sordum.

İfadesiz bir şekilde, “Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Tam yumruk atmalık bir suratın var.”

“Ve bunu burada durduğumuz iki dakika içinde anladın, öyle mi?”

“Surat hemen görülebilen bir şey. Ayrıca tam bir insan sarrafıyım.”

Bana doğru eğilince, hafif bir sandal ağacı kokusu aldım. “Bunun da bir başka yalan olduğuna bahse girerim, *Tiffany*.”

Gözlerimi ondan ayırmadan kahvemden yavaşça bir yudum aldım. Söylediğimi kanıtlamaya ve işe kolay şeylerle başlamaya karar verdim. “Amerikalısın.”

“Aksanım mı ele verdi?” Ağzının bir köşesinde hafif bir treme vardı ve gerçekten gülümseyebileceğini düşünsem de gülümsemedi.

“Adın Benjamin,” diye devam ettim ve bu ismin uzunluğundan nefret ettiğini tahmin ederek, “ama sevdiğin kişiler sana *Ben* der,” diye ekledim.

“Hımm. Çok dahiyane.” Açık bir küçümsemeyle başını eğdi.

Ayrıca bir yabancıнын oturduğu bölmeye girip bir iyilik isteyecek kadar cesur olduğu göz önüne alındığında, bu bana şunu söylüyordu: “Sen hızlı düşünen ve ne istediğini bilen birisin.” *İnanılmaz yakışıklı dış görünüşün seni çok ileriye taşımış ama görgü yoksunluğunu telafi edecek kadar da ileri taşıyamamış.*

Sessizliğinden dolayı doğru yolda olduğumu bilerek ve da-ima acayip derecede dikkatli olduğum gerçeği ile durakladım. Belki de içimdeki yazar; insanların, mekanların ve olayların ayrıntılarını inceliyor, bir gün bu bilgilerin nasıl iyi bir şekilde kullanılacağını düşünüyordu. “Ayrıca bir suçun kurbanı gibi

de görünüyorsun çünkü uzun bir gece olmuş ve burada kimse seni tanımıyor, bu yüzden de nasıl görüldüğünün bir önemi yok, özellikle de kız arkadaşından kaçarken. Bu da bana aynı zamanda ego ile yönlendirilen bir işte çalıştığını ya da daima açık olmanı gerektiren bir şeyle uğraştığını, dolayısıyla da kesinlikle anonimliği tercih ettiğini gösteriyor.”

Çenesi kasılınca, zaferin tadını aldım. “Vay be,” dedi nefes verirken. Alçak sesli bir ıslık çaldı ama yüzü hâlâ ifadeden yoksundu. Bu kadar uzun bir süre boyunca nasıl ifadesiz olabilirdi?

Tamam, işte geliyor. Algılama gücüm bu kadar iyi olduğu için tebrikler. Her an. Tükürdüğünü yalayacak. İşte bu...

Başını eğip gözlüğünü çıkardı, sonra yavaşça bakışlarını kaldırdı.

Sefil, tıraşsız, dayanılmaz derecede yakışıklı yüzünde bir gülümsemeye belirdi.

Kahretsin.

5. BÖLÜM

Gözleri yeşil değildi.

Ela da değildi. Gözleri, kehribar rengi kıvrımların olduğu bitter çikolata havuzları gibiydi. Ama kalbimi durduran ne rengi ne de sıcaklığıydı; buna neden olan derinlikleri ve benzersiz şekilleriydi. Gözlerinin, bana yönelttiği sahte gülümsemenin bile azaltamadığı ısrarlı bir şefkat ve ilgi ifadesi taşıyan yumuşak kenarlarıydı. Bu ikisi asla eşleşmiyordu. Şimdilik...

Pekala, keşke güneş gözlüğünü tekrar taksa. İroniktir ki bana bakan gözlerini göremediğimde kendimi çok daha güvende hissediyordum. Tüylerim diken diken olurken, kırmızı lekeler ortaya çıkmak için pusuda bekliyordu. Sorunum neydi benim? Bu Laini'nin hatasıydı; uzun boylu, esmer ve gizemli bir yabancıyla beklenmedik bir şekilde tanışmaktan bahsederek beni resmen lanetlemişti. *Ve şimdi olana bakın.* Belki de Laini'nin içkilerinde de sihir vardı...

İlk konuşan, elindeki madeni parayı atıp tutan Benjamin oldu ve gözlerini doğrudan yüzüme dikmişti. Bu da nereden çıkmıştı böyle? "Dikkatli biri olabilirsin," dedi, fısıltıyla ve gülümseyerek. "Ama yanıyorsun."

"Şüpheliyim."

"Uyku işindeyim ve o kaçtığım da kız arkadaşım değil."

Hem tamamen heyecanlı görünmemeye hem de aynı anda onu incelemeye çalışarak kahvemi yudumladım. Uyku işi mi? Az önce uyku mu demişti? Belki de anestezi uzmanıdır ya da yatak falan satıyordur? Ancak bunların hiçbirisi doğru gibi gelmedi bana. Muhtemelen insanları temelli uyutan bir seri katildi.

“O bir gazeteci,” dediğinde, hâlâ daha neyi yanlış anladığımı anlamaya çalışıyordum.

Kulaklarımda tehlike çanları çalıyordu. Bir kez daha yüzünü zihnimdeki ünlü erkekler kataloğu ile eşleştirmeye çalıştım. Kesinlikle ünlü değildi. Elimden bir şey gelmezdi. Oltaya gelmişim. “Bir gazeteci neden seni takip ediyor ki?”

Daha önce görmediğim genç bir garson gelip bir şey isteyip istemediğini sordu.

“Teşekkürler, gidecek şimdi,” dedim.

Benjamin, açıkça benim burada olmadığımı veya dileklerimin saçmalık olduğunu düşünen kıza dönüp, “Onun içtiğinden alayım,” dedi. Bu adam, benim kutsal sessiz alanımı ele geçirip nasıl bu kadar kısa sürede bir kaos ve hormon girdabına dönüştürebilmişti?

Gazeteci sorusunu duymazlıktan gelerek elindeki madeni parayı masaya bıraktı. Arkasına yaslanıp uzun kollarını koltuğun üzerine uzattı ve o lanet gözleriyle beni incelemeye koyuldu. Adam sanki farklı açılardan oluşuyordu; düz, gergin, yalın, kaslı açılar.

Madeni paraya bakınca, bunun bir peso veya Amerikan doları olmadığını; eski, hatta antikaya benzer bir şey olduğunu fark ettim.

Bakışlarımı takip edip, “Bu bir korsan gemisinden,” dedi.

“Yanında hep korsan parası mı taşırsın?”

Yüzünde yine o zoraki gülümseme vardı. “Bu benim uğur param.”

“Şansa inanır mısın?”

“Sen inanmaz mısın?”

Lanet olsun. Beni yakalamıştı. Bir yandan kendi şansını kendi yaratan birine benziyordu ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Kendinden daha büyük şeylere umut ve inanç duyan biri gibi. Kendimden emin bir şekilde omuz silkip, “Bazen,” dedim. Yüzünde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. “Ama aynı zamanda insan kendi şansını biraz da kendi yaratır,” diye eklemek bana biraz daha güven verdi.

Dudaklarında, sanki bu sefer gerçek bir gülümseme görecekmışim gibi bir kıvrılma oldu ama sonra birden ciddileşti ve alçak bir sesle, “Sıra bende,” dedi.

“Anlamadım?” dedim.

“Adın Tiffany değil,” diyerek başladı.

“Bunu zaten tahmin etmiştin.” Ona kibirli bir gülümseme gönderdim. Dediğimi umursamadan çenesini ovuşturarak beni incelemeyi sürdürdü. “Amerikalısın. Ama tatil için burada değilsin. İçimden bir ses buraya sık sık geldiğini söylüyor. Ailen burada.” Haklı olduğunu biliyormuş gibi başını salladı ama ben haklı olmasını istemiyordum! Hem de ben onun hakkında yanlışmışken!

“Kahveni koyu içiyorsun çünkü derin, güçlü ve gizemli görünmek hoşuna gidiyor.”

Belki de acı seviyorumdur, demek istesem de bunun yerine fincanımı işaret edip, “Vay be. Mükemmel tahmin,” dedim.

“Günlükleri okumayı seviyorsun çünkü meraklısın, hatta belki de röntgencisin.” Gözleri kısıldı ama yine de nazik görünmeyi başarıyordu. “Başkalarının hayatı seni büyülüyor. Kendi hayatın çok sıkıcı.” Başını iki yana salladı. “Hayır, bu doğru değil. Hayatın güvenli ve öngörülebilir ama sen öyle olmasını istemiyorsun.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Neden hakarete uğramış gibi hissediyordum? Hayatım sıkıcı değildi ki! Sadece biraz beklemeydi. Belki birkaç gün önce güvenliydi ama artık değildi.

Sanki uçurumdan atlamış gibiydim ve altımda beni tutacak bir ağ yoktu.

“Bitti mi?” diyebilmeyi başarsam da kalbim göğsüme batmaya başlamıştı ve kafam zonkluyordu çünkü onun bu kadar haklı olmasından nefret etmiştim. Böylesine açık bir kitap gibi miydim ben?

Bana baktı, gerçekten de kimsenin göremediği bir şeyi görüyormuş gibi bakıyordu. Beni inceleme şekli beni sinirlendiriyor, kaşındırıyor ve tamamen nefesimi kesiyordu.

Sırıtarak, “Devam edebilirim,” dedi.

“Lütfen etme.”

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. “Konuyla ilgili son bir şey daha söyleyebilir miyim?”

“Hayır.”

Yine de konuşmaya başladı. “Birçok insan tanıyorum, çoğu açık, sıradan... Ama çok nadiren... bunların tümüne meydan okuyan birine denk gelmişimdir.”

Göğsümdeki sıcaklık artık bir cehenneme dönüşmüştü. Ama muhtemelen hep kullandığı ve başarıyla sonuçlanan sahte tavlama sözüne asla kanamazdım. Yine de içimdeki o karanlık, korunaklı yerin derinlerinde, onun benim sıradan veya açık olmadığını düşünmesi hoşuma gitmişti.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen hangi gruptansın?”

Omuz silkince, onun damarına bastığımı hissettim ama bu adamın kendisinin sıradan, açık veya dev bir gizem topundan başka bir şey olduğunu düşünmesi pek mümkün değildi.

“Pekala,” dedim, gücümün geri geldiğini hissederek. Bir daha asla görmeyeceğim bir adama karşı cesur olmayacaktım da ne zaman olacaktım? “Sana katılmıyorum. Bence çoğu insan ilginç, hatta büyüleyicidir. Sadece onlara gerçek hikayelerini anlatma şansı vermen gerekir.”

“Gerçek.” Burada bir soru yoktu ama yine de ona daha fazlasını anlatmam için bir davet vardı.

“Evet, yani çoğu insan olduğu kişiyi dünyadan saklar. Çünkü... Bilmiyorum, belki de kim olurlarsa olsunlar yeterince çekici, yeterince akıllı, yeterince iyi olmadıklarını düşünüyorlardır. Ama onlara şans verersen, genellikle seni şaşırtırlar.”

Gözleri parladı, sanki içlerinde bir kibrit yakmışım gibi daha da meraklı bir hal aldı. “Ah... Demek herkesin ilgi çekici bir hikayesi var, seninki nedir öyleyse?”

Tereddüt ettim, kaşlarının çatılmasını izledim ve kafasının içine girebilmeyi; düşüncelerini, söylemediği kelimeleri görebilmeyi umdum. “Birinin hikayesini bu şekilde öğrenemezsin,” dedim. “Doğru soruyla başlamalısın.”

“Ah, öyle mi? Hangi soruyla mesela?”

“Mesela, ruhunun alev almasına neden olan tek şey nedir?” Sustu, ben de bir zafer dalgası hissettim. Bu soruya asla cevap veremez, kendinin bu yönünü yabancı birine asla tamamen açıklayamaz, diye düşünüyordum ki... “Toprak,” deyiverdi.

Benimle dalga geçtiğini düşünerek bir kahkaha attım ama ifadesi düşünceli, hatta dalgındı. “Daha spesifik olmak gerekirse, ucu bucağı görünmeyen, üzerinde olasılıklar dışında hiçbir şey olmayan, kocaman, geniş bir toprak.”

Şimdi susma sırası bendeydi.

“Ya senin?” diye sordu.

Ona daha önceki değerlendirmesine layık olup olmadığını, bariz ve sıradan şeylere meydan okuyan bir kız olduğumu söylemek bir cesaret işiydi. Gerçek, dudaklarımdan dökülürken mideme kramp girdi. “Kelimeler.”

“Nasıl yani?”

“O kadar işte. Kelimeleri okumayı, yazmayı, analiz etmeyi, yeniden düzenlemeyi seviyorum...” Sesim beklenmedik bir şekilde zayıfladı. Belki bu fazla ruhsal bir gerçektir ama o, sanki

daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi öne doğru eğildi. O koyu gözleriyle beni incelerken, oturduğum yerde eriyecektim. Onu yirmi dakikadır tanıyordum ama o beni neyin harekete geçirdiğini şimdiden biliyordu. Nasıl olmuştu bu?

“Buraya bu yüzden mi geldin?” diye sordu. “Bu günlükleri okumak için? Ya da...” Tereddütle ve düşünceli bir tavırla elini çenesine sürttü. “Bu günlüklere yazmak için?”

Kendimi toplayıp omuz silktim. “İkisi de.”

Bakışları *İlk İzlenimler* günlüğüne yöneldi. Günlüğü masada kendi tarafına doğru kaydırды ve çıplak kolunu benimkine sürttü. Dokunuşu, sanki o mikroskobik deri zerresinde bin enerji darbesi patlamış gibi hissettirdi. Ona daha fazla dokunmanın ya da bana daha çok dokunmasını sağlamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken, nabzım biraz hızlandı.

O beni incelerken yanaklarım kızardı; gözleri onun da bunu hissettiğini anlatıyordu. Bir kalem alıp yazmaya başladı, ben görmeyeyim diye de koluyla sayfayı kapattı. Sanki benden sormamı bekliyormuş gibi bir gösteri içindeydi ama ben sormayı reddettim. Fazla öngörülebilir, fazla sıradan... Ama kahretsin, onun sözcüklerini görmek için neler vermezdim.

Garson çok hoş bir gülümsemeyle içeceğini getirdi ama Benjamin bunu fark etmemiş gibiydi, hâlâ yazıyordu. Sonunda defteri kapattı, kahvesinden bir yudum aldı, omzunun üzerinden baktı ve elinde defterle ayağa kalktı. “Pekala...” deyip boşluğu doldurmamı bekledi. Nedenini bilmiyordum ama onun gerçek adımını bilmesini istiyordum.

“Ben Harlow.”

Gözleri sanki onu şaşırtmışım gibi parıldadı. “Pekala Harlow, beni kurtardığın için teşekkürler.”

“Yani bana bir gazetecinin neden senin peşinde olduğunu söylemeyecek misin?”

“Bu sıkıcı bir hikaye ve içimden bir ses senin böyle şeylerle ilgilenmediğini söylüyor.” Kahvesi için masaya birkaç peso bıraktı. Daha sonra uzaklaşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağırdım, sesimin bu kadar çocukça çıkmamış olmasını dileyerek. “Uğur paran kaldı.”

Arkasını döndüğünde, koyu bakışları benimkilerle buluştu ve bir süre baktıktan sonra, “Sanırım senin ona benden daha çok ihtiyacın var,” dedi.

Sonra da gitti.

6. BÖLÜM

Elinde uzun süre tuttuğu için hâlâ sıcak olan parayı parmaklarımın arasında çevirdim. Üzerinde basılı bir tür sembol vardı ama o kadar yıpranmıştı ki ne olduğunu anlayamadım.

“Senin uğuruna ihtiyacım yok,” diye fısıldadım.

Ama görünüşe göre aslında ihtiyacım vardı çünkü sonraki otuz dakikayı Ben’in yazdığı *İlk İzlenimler* günlüğünü arayarak geçirdim ve sadece tamamen aynı defterden dört tane olduğunu, iki tanesinin müşteriler tarafından kullanıldığını, diğer ikisinin de boş olduğunu keşfettim. Bunun yanı sıra ne aradığım konusunda da hiçbir fikrim yoktu çünkü Kaba Serseri’nin yazdığını kendi adıyla imzaladığından veya tarihi yazma zahmetine girdiğinden bile şüpheliydim.

Vaftiz babama neden bu kadar çok günlük olduğunu sorduğumda sadece gülüp, “Çünkü bu dünyada sınırsız ilk izlenim vardır,” dedi.

Şimdi Ben’in benim hakkımdaki ilk izlenimini asla bilemeyecektim, gerçi bu büyük resimde pek de önemli olmamalıydı ama birdenbire ne yazdığını derinden merak etmeye başlamıştım. Muhtemelen şöyle bir şeydi: *Bu kızın kahveden ve şanstan çok daha fazlasına ihtiyacı var. Oysa, Tek bir dokunuşu kalbimi uçurdu,* gibi bir şey yazmış olsa ne tatlı olurdu.

Tanrım, zavallı biriydim. Pek çok yazarın zamanını harcadığı, gerçeklikten çok daha büyük masallara dahil olduğu boş alana resmen girmiş miydim?

Kırık Kalpler günlüğüne dalmış bir halde kafede biraz daha vakit geçirdim. Eğer bulunacak bir hikaye kıvılcımı varsa, da-ima kırık bir kalptedir. Sayfalar baştan aşağı tek satırlık cümlelerle doldurulmuş, kelimeler düzgün kareler halinde üst üste yığılmıştı, sanki kalbinizin paramparça olmasının güzel bir yanı varmış gibi. Bunun insan olmanın kırılganlıkları hakkında dağınık bir eleştiri olması gerekmez miydi? Bazen, hava karardığında ve uykunun yarısına geldiğimde, *keşke birini az da olsa beni kırabileceği kadar derinden, böylesine muazzam bir şekilde sevmenin nasıl bir his olduğunu bilebilseydim*, diye düşünüyordum.

Bir sunakta terk edilen “anonim” birine ait bir şeyler okudum. Sadık köpeğini kanserden kaybeden Benicio. Kendi erkek kardeşi ve Sarah tarafından aldatıldığını öğrenen Mason. Sadece *hava karardığında her şeyin daha kötü görüldüğünü* yazan Theresa. Defteri kapattım ve göğsümde hep *ya olsaydı* hissine yol açan ve fazlasıyla tanıdık bir sızı hissettim.

Ya tüm bu günlüklere yazanlar gibi insan kalbinin derinliklerini hissedebilseydim? Defteri göğsüme bastırdıkça fikir büyüdü. *Sonunda yazacak bir şeyim olacaktı.*

Bunun farkına varılması acı vericidir ve anında gerçekleşir. Hiç kimse içinde bir çatlak olmadan sanat yaratamamıştı. Ya da kan dökmeden.

Kırık kalpler günlüğünü tekrar kitap rafına koyup kafeden çıktım. Bisikletimi orada bırakıp kasabada yürüyerek amaçsızca dolaştım; yüzümü, ortaya çıkmaya karar verip altın ışınlarıyla tenimi ısıtan güneşe doğru kaldırdım. Anneme nerede olduğumu ve yakın zamanda evde olmayacağımı bildiren bir mesaj attım. Anlayacak tek bir kişi varsa, o da annemdi. Benzersiz olarak paylaştığımız şeylerden biri de bu mutlak yalnızlık

ihtiyacıdır. Şehre taşındığımda vazgeçtiğim bir şey vardı. Bir kütüphanede veya kitapçada bir yer bulabileceğimi düşünmüştüm ama New York'un aşırı enerjisi hep oradaydı, betonun altında nabız gibi atıyordu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım oraya ait olmadığımı hatırlatıyordu bana.

Günü meydandaki parkın yakınında geçirdim; kasabanın merkezinde mağazalar ve restoranlarla, pembe cepmeli, öbek öbek bulutlara doğru uzanan Gotik kulelerle çevrili büyük bir katedral vardı.

Kasabadaki insanları izlemeyi ve yoldan geçen yabancıların hayatlarını hayal etmeyi en sevdiğim yerlerden biriydi burası. Geceleri nerede yatıyorlardı? Kimi seviyorlardı? En derin korkuları, dilekleri, pişmanlıkları neydi? Ve gördüğüm her sarışına bakarken, Ben'in peşindeki kişi olup olmadığını merak ettim. Belki de bir numaraydı? Ama neden yalan söylesindi ki? Muhtemelen eski sevgilisi falandı, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Bir süre sonra parkın merkezine doğru ilerledim. Yemyeşil bir gül bahçesiyle çevrili ve beni oturup biraz kalmam için çağıran geniş ağaçların gölgelediği bir alana vardım. Gölgenin altına gerilmiş hamaklardan birine çıkıp arkama yaslandım.

Gözlerimi kapattığımda kafamda Ben'in sözleri yankılandı: *Başkalarının hayatı seni büyülüyor. Kendi hayatın sıkıcı... güvenli...*

Sözlerinin doğruluğu karşısında duyduğum kızgınlığı fark edince silkelendim. Hayatımın başlı başına sıkıcı olduğu söylemezdi ama güvenliğe ve korumaya hep önem vermişimdir. Sığınacak bir yer ararım hep ama fırtına çıkacak diye değil, her an fırtına çıkabilir diye.

Bu düşünce içimde bir şeyleri ateşledi ve onun gördüğü, sıradanlığa meydan okuyan kız olmayı istediğimi hissettim. Tanrıça Mayahuel'i düşündüm; bana her zaman başlangıçları, neyin olabileceğini veya neyin mümkün olduğunu hatırlatırdı. Büyükannesinin yaptığı hapishaneye kapatılışını, nasıl yok edildiğini

ve tüm bunlara rağmen ayağa nasıl kalktığını düşündüm. Gözlerimi kapatıp hikayenin üzerime akmasına izin verirken annemin sesi sızdı belleğime.

Rüzgarın Yılan Tanrısı Ehecatl, onun büyüleyici şarkısını duyunca, müziği doğrudan takip ederek tanrıçanın yanına ulaşmış ve anında birbirlerine âşık olmuşlar. Birlikte olma ihtiyaçları öylesine büyümüş ki tutkuya kapılmış bir halde gökyüzünde süzülürlerken, tanrı etraflarına ruhlarını şekillendiren bir rüzgar sarmış. Mayahuel'in büyükannesi çok öfkelenmiş. İntikam almak istiyormuş ama bu kadar derin bir aşkı yok etmeye çalışmanın boşuna olacağını bildiğinden, âşıkları öldürmek için bir plan yapmış.

Ehecatl şeytani planı öğrendiğinde, Mayahuel'i hızla Dünya'ya sürüklemiş ve burada birbirlerine sarılmışlar. Tanrıça başlarına ne geleceğini ve tanrının gücünün hiçbir zerresinin bunu değiştiremeyeceğini biliyormuş. Ama eğer bu gerçekte olduğu kişiye dönüşeceği anlamına geliyorsa, kırılmaya da ölmeye de hazırmış. Aynı anda, birleşip bir sabır otuna dönüşmüşler.

Yaşlı kadın kısa sürede onları bulmuş. Sevginin gücüne lanetler ederek bitkiyi pala ile parçalara ayırmış ama Ehecatl'in kaçtığını fark etmemiş. Yıkımının parçalarını toplayıp bir yemek yapmış, iblisleri için. İblisler de otu afiyetle yemişler. Ancak böyle bir sevgi o kadar kolay yok edilemezmiş.

Kötü kadının haberi olmasa da, çöle çevirdiği toprakta küçük bir yeşillik kalmış ve bu küçük yeşillik Ehecatl için bir umut kıvılcımı olmuş. Ardından Ehecatl onu alıp en verimli toprağa dikmiş. Bitki büyüleyici bir sabır otuna dönüşene ve Mayahuel'i uyandıran dek gece gündüz başında gözyaşı dökmüş.

O andan itibaren tanrıça, büyüünün sonsuza kadar sürmesini sağlamak için güzelliğin ve sevginin sembolü olacağına söz vermiş. Yıllar sonra karşısına temiz kalpli gezgin bir kadın çıktığında, bu sözünü tutmuş ve ona tanrıçanın mirasını taşıyıp taşıyamayacağını sormuş. Gezgin kadın kabul ederse, Mayahuel onun soyundan gelen tüm kadınları mistik çiçekler yetiştirme, büyüler yaratma ve

sevgiyi, tutkuyu ve güzelliği sonsuza kadar koruma gücüyle kutsayacakmış. Ama kadına bunun bir bedeli olacağını söylemiş.

Kadın bedelin ne olacağını sormuş.

Mayahuel, bunu her ruhun kendisinin keşfetmesi gerektiğini söylemiş. Kadın buna rağmen kabul etmiş. Mayahuel, anlaşmayı mühürlemek için gezgin kadına en karanlık anlarında ona yol gösterecek bir şarkı söylemiş: Her şey yok edildiğinde tanrıça dirilecek.

Bir kolumu yüzüme kapatıp ailemin taşıdığı yükleri düşündüm, atalarımın verdiği sözün her bedelini hesaplamaya çalıştım. Âşıklar kaybetmiş. Hayaller dağılmış. Hayatlar verilmiş. Bir şekilde kurtulup kurtulmadığımı sık sık merak etmişimdir. Belki de sihri ve kutsal isimlerden birini taşımadığım için benden bir bedel istenmezdi.

“Daha iyi ve daha doğru olan yolu bulmak istiyorum,” diye fısıldadım.

Sonra bir göz kırpış, bir nefes, bir kalp atışı kadar bir sürede aklıma beş kelime geldi.

Onu ilk önce toprak tanıdı.

İçimde bir değişim, bana olağanüstü bir şeyin gerçekleştiğini söyleyen bir şey hissederek ayağa fırladım. Aynı cümleyi yüksek sesle tekrarladığımda, kelimelere karşı bir hayranlık duydum; bana ait oldukları, başka bir yerden hediye oldukları hisine kapıldım.

Çiftliğe döndüğümde hava kararmıştı. Zaten pastanede bir şeyler yemiştım ve annemin sevdiği ananaslı tatlılardan aldıktan sonra, ailemin çiçekçi dükkanının -toprak rengi boyalı cephesi, ferforje pencereleri ve birkaç yüzyıl öncesine dayanan yıpranmış deniz mavisi kapısı olan Encanto'nun- yanından geçmişim. Dükkan, parlak bahar dalları ve taze çiçeklerle dolu sepetlerle süslenmiş bir Arnavut kaldırımını ile işaretlenmişti.

Anılarla ve değişmez sihirle dolu bir yer...

Yoldan geçenler için burası hoş ve nostaljik bir çiçekçi dükkanına benziyordu. Ancak yerel halk ve seçilmiş birkaç kişi için burası sihir siparişleri verdiğiniz, sihir aldığınız yerdi. Gizlilik anlaşmasını imzaladıktan sonra, bu modern bir eklentiydi. Adını yaratılışından sorumlu tanrıçadan alan, kasabamız El Viento'nun rüzgarıyla taşınan bir fısıltı ağını kullanarak çalışıyorduk.

Annem hep bizi bulması gerekenlerin bulacağını söylüyordu. Kader odaklı bir işletme olduğumuzu, tanrıçanın ailemizde hâlâ bir rol oynadığını, fısıltıları nazikçe yönlendirerek onların doğru kalplere ulaşmasını sağladığını söylüyordu.

Yine de birilerinin mistisizmi ve uygulamalarımızı öğrenme riski her zaman vardı. Çiftlik elbette güçlü bir büyüyle korunuyordu ama arada bir cephesinde bir çatlak olduğu da oluyordu. Ailem yıllar boyunca, ifşa olma tehdidine neden olan veya birkaç çiçek çalmaya çalışan bazı istenmeyen karakterlerle karşılaşmıştı ama bunlar her seferinde çabalarında başarısız olmuşlardı. Yine de bazı şeyleri kontrol etmek, söylentileri test etmek, dünyada gerçekten sihrin var olup olmadığını görmek isteyen inançsızlar hep vardı. Onlar caydırılması en kolay olanlardı çünkü içten içe inanmak isteseler de inanç duvarları o kadar yüksekti ki asla *gerçekten* inanmazlardı.

Sihir siparişlerinin çoğu bir yıl önceden -ve ancak annem ve Tía bunları kabul ederse- verilebilirdi çünkü doğru çiçekleri doğru toprakta yetiştirmek, doğru düzeyde büyü ve mistisizm geliştirmek, mükemmel büyüye ulaşmak bir yıl kadar sürebiliyordu.

Ben küçükken, bu kadar romantik, aynı zamanda hem ulaşılabilir hem de sınırların dışında hissettiren şey, her şeydeki kaderdi. Her yıl hayallere dalarak kayıt defterine bakardım, müşterilerin isimlerine ve rahatsızlıklarına bakarak hangi çiçeklerin hangi bahçeden, ne tür bir sihir kullanılarak seçileceğini hayal ederdim. Dahlia'nın iyileştirme büyüğü gerekli olacak mıydı?

Belki de annemin rüya büyüü kullanılırdı? Bazı insanlar cevap olarak sadece bir evet veya bir hayır istiyorlardı ve çoğunlukla rüyalar bu mesajı iletebiliyordu. Yine de aile büyülerimizin daima bir uyarısı vardı. *İstedığınızden fazlasını alabilirsiniz.*

Bir de Camilla'nın hayalet büyüü vardı. Camilla'nın birini ölen bir sevdiğiyle anlık olarak bağlantıya geçirebilme yeteneği vardı ama bu her zaman işe yaramıyordu çünkü kendi deyimiyle *öbür dünya*, büyüünün bile çözemeyeceği gizemlerle doluydu. Bir anı sanki gerçek zamanlıymış gibi yeniden yaşamak isteyenler için ya da bazen acının çok büyük olduğu ve bırakmanın yeterli olmadığı durumlarda insanların unutmalarına yardımcı olması için de bazen Lil'in hafıza büyüü kullanılıyordu.

Ama beni her zaman en çok büyüleyen, Tía'nın ve kuzenim Lantana'nın büyüü olmuştu. Çiçekler yalnızca onların anladığı bir dil kullanarak, yalnızca onlarla düzenli olarak konuşuyorlardı. Annem bir tarif veya buket konusunda emin olamayınca başarı şansını artırmak için kız kardeşinden veya yeğeninden yardım isterdi.

Elbette ailemin eşsiz büyüünün her biçimi teslimata bağlıydı. Dahlia, büyüünün gücünün sindirilmesi gerektiği için maya ve alkol kullanıyordu. Buna karşın annemin büyüü basit bir büyüydü ve yastığın altına konulan birkaç taçyaprak ile gerçekleştirilebiliyordu. Lil'in hafıza büyüü, büyüülü karışımın solunmasını gerektiriyordu. Ama açık ara en karmaşık olan Cam'in sistemiydi. Bir hayalet yaratabilmesi için sadece doğru çiçeklere büyü yapması değil, aynı zamanda onları tam olarak doğru zamanda gömmesi, bazen de çiçeklerin sapına bir isim kazıması gerekiyordu.

Tüm bu sihirler, her bir Estrada kadınının kendi bahçesi için tanrıçanın kutsamasını istediği, kendi elleri ve kalpleriyle toprağı büyüleyerek bitkileri büyütüp çiçek açmaya teşvik ettiği, her yıl düzenlenen Çiçek Şenliği'nde doruğa ulaşıyordu. Bu, onlar orada olmasa da sihirlerinin bir parçasının daima orada olmasını

sağlayan bir gelenektir; her ne kadar güzel ve etkileyici olsa da bana hiç sahip olmadığım şeyleri hatırlatıyordu. Ve şenliğe katıldığımda, varlığımın sihri etkilemediğini derinlerde biliyordum.

Yeni şarkımı *-onu ilk tanıyan topraktı-* söyleyerek kasabanın köşesindeki melek çeşmesinin yanından geçerken, uzun yola baktım ve onu gördüm. Benjamin, sırtı bana dönük, hızlı adımlarla yürüyordu. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı ve bir beyzbol şapkası takmıştı. *Hâlâ saklanıyordu.*

Yapmamalıydım. Gerçekten. Ama kararına rağmen yaptım. Günün son ışığının gölgesinde kalan renkli duvarlara ve yıpranmış kapılara yakın durarak onu takip ettim.

Benjamin nereye gideceğini biliyormuş gibi hızlı yürüyordu. Bir blok sonra kitapçıya girdi. Dükkandan on, on iki metre kadar uzaktaydım, bu yüzden ne yaptığını, hangi kitaplara baktığını göremedim. İçime giren neydi bilmiyorum ama bu sefer beklemedim. Yolun karşısına geçip pencereye iyice yaklaştım, beni görmemesini umarak ve bunun için dua ederek köşeden baktım.

Dükkanın boş olması arka tarafı görmemi kolaylaştırıyordu; Ben, arka tarafta tezgahlarla birlikte durmuş ve bir antika kutusunu işaret ediyordu. Biliyordum çünkü daha önce orada durup ben de kutuya bakmış, onu arzulamış, dilemiştim. Bu kutu kitaplar için değildi, çalışmanızın altın bir kilitle korunacak kadar büyük bir iz bırakacak düzeyde önemli olması gerekirdi.

Ne satın alıyor acaba? diye merak ettim. Yakınlarda biri koronasını çalarak beni merakımdan çekip çıkardı. Arkama döndüğümde Ben'in pencerede durup bana baktığını gördüm.

Adeta ciyaklayarak geriye sıçradım. Tanrım, bu çok aşağılayıcıydı.

İçgüdüsel olarak hızla uzaklaşmak üzere arkamı döneceken, Ben beklememi işaret etmek için tek parmağını kaldırdı. *Olamaz...* Bu utanç verici anı daha fazla uzatmasına izin vermezdim.

Ama durdum. Bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde bir kese kağıdıyla önümde duruyordu. Fazlasıyla koyu ve kalın kaşları sallanıyordu sanki. Ve tişörtü, vücudunun doğru yerlerini sarıyordu. “Beni takip ediyorsun,” derkenki eğlenenin *eşiğindeki* sesi yüzünden ben de utancın *eşiğine* geldim.

Tanıdık bir sıcaklık hücum etti yanaklarıma. “Pek değil,” diyebilmeyi başardım sonunda. “Ben... seni gördüm ve bunu sana geri vermem gerektiğini düşündüm.” Madeni parayı gösterdim ve bu kadar hızlı bir şekilde bir bahane düşünebildiğim için içimden kendimi övdüm.

“Bu bir hediye. Senin için.”

Yanaklarım daha da ısındı. “Seni tanımıyorum bile.”

“Yine de beni takip ediyorsun ama.”

“Dediğim gibi, sadece...”

“Sende kalsın,” dedi. Sesi derin, düz ve kontrollüydü. Yine de hafif bir mizah kıvılcımı duydum.

Parayı tutan elim artık terlemişti. “Eski kitapları sever misin?” diye sordum torbayı işaret ederek. Çünkü konuyu umutsuzca değiştirmek istiyordum ve torbanın içine bakmak için can atıyordum.

Bakışları benimkileri takip etti. “Hediye.”

Bu adam herhalde kadrolu Noel Baba’ydı. Bunun kimin için olduğunu, neden satın aldığını, isminin ne olduğunu ve... ve... ve... bir sürü şeyi bilmeyi dileyerek başımı salladım. “Bana neden beklememi işaret ettin?”

Hiç vakit kaybetmeden, “Senden tavsiye almak istedim,” dedi.

Ah.

Koyu gözleri, azalan gölgelerin içinde neredeyse siyahlaşmıştı. “Kasabadaki en romantik restoran hangisi?”

Şehirdeki en romantik restorana götürmek istediği birine çok pahalı bir hediye alan bu adamdan delicesine etkilendiğimi fark ettiğimde kalbim küt küt attı. Harika. Ne seçim ama Harlow!

“Hımm... Corazón’dur herhalde. Katedrale bağlanan bir çatı restorani. İnanılmaz bir yaylı çalgılar dörtlüsü var, ışıklandırması da gerçekten harika ve muhtemelen rezervasyon gerekiyordur.”

Dudakları seğirdi. “Haklıymışım.” Hiçbir şey anlamadım. Şaşkın yüz ifademi okumuş olmalı ki, “Sen buralısın,” dedi.

“Belki de dün gece orada yemek yemişimdir,” dedim çünkü bu adamın beni sinirlendirmesinden rahatsız oluyordum.

“Sözlerinde tek bir akşam yemeği için çok fazla detay ve coşku vardı.”

“Çevreme karşı dikkatliyim, oldu mu?”

“Buralı değilsin yani?”

Ona haklı olma tatmini yaşatmaktan nefret ediyordum.

Ama onun düşündüğü gibi buralı değildim. Kaliforniya’da doğmuştum. Bu kasabada büyümemiştim. Elbette yazlarımı büyükkannemi ziyaret etmek için El Viento’da geçirmiştım, burada sayamayacağım kadar çok tatil yapmıştım ve burası hep dünyanın herhangi bir yerine göre daha çok evim gibi hissettirmişti ama bunun nedeni burada geçirdiğim vakit değil; geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi toprağın ele geçirmiş olmasıydı.

Benjamin beklentiyle bana bakıyordu.

“Birden fazla yeri evim olarak görüyorum,” dedim ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda yalanın etkilerini hissetmiştim. Şu an başka bir evim yoktu. Bunun düşüncesi bile acı vericiydi.

“Ah, öyle mi?” dedi, gerçekten ilgili gibi bir ses tonuyla ama belki de niyeti beni zor duruma sokup kıvrınmamı izlemektı. “Neresi mesela?”

Konuşmanın uzun zamandır tek taraflı olduğunun farkına vararak, “Sen nerelisin?” diye sordum.

Ben bir anlığına sessizce bana baktı, ardından, “Birden fazla yeri evim gibi görüyorum,” dedi.

Yanıtının beni sinirlendirmemesine şaşırdım ama hızlı ve coşkulu bir şekilde içimden yükselen kahkahaya daha da şaşırdım.

Boğazından bir ses geldi. Bir homurtu muydu? Yarım bir gülüş müydü? Yüzünün yarısına yansıyan güneş ışığı sıcak gözlerini aydınlatıyordu ve ona biraz daha yaklaşmaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyordum.

“Tavsiye için teşekkürler,” dedi. “Corazón’u deneyeceğim.”

Bu üç heceli tek kelime mükemmel bir aksanla zahmetsizce çıkmıştı ağzından ve böylece bende daha da derin bir Benjamin merakı uyandırmıştı, öyle ki sanki vücudumun merkezinde bir delik açılıyordu.

Tam benden uzaklaşmaya başladığında merakım o kadar alevlendi ki, “Seni buldu mu yani?” diye soruverdim.

Bana anlamlı bir şekilde bakarken koyu kaşları çatıldı.

“Gazeteci,” dedim. “Röportajdan fazlasını istiyordu.” Aman Tanrım, bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişim?

Güldü; derin, içten bir ses.

“Komiksin, Harlow.”

Ve sonra bugün ikinci kez arkasını dönüp uzaklaştı.

7. BÖLÜM

Bisikletimi ahıra park ettiğimde gökyüzü kararmıştı. Tepeye çıkmış olan kambur ay, topraklarımızın üzerine akkor bir ışık saçıyordu.

Eve dönüş yolculuğum boyunca Ben'i, onun benden hoşlanmadığını, benim hissettiğim aynı çekimi hissetmediğini düşünmeden edememiştim. Sonuçta hal böyle olmasaydı, benden numaramı almadan ikinci kez uzaklaşmasının imkanı yoktu. Ve sonra hain zihnim onun köşeli yüzünün, samimi gülümsemelerinin, o sıcak gözlerinin ve o kahrolası antika kutunun hayallerini canlandırmaya başladı.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu, bu yüzden bahçeme yöneldim. Kendi evimizin yakınındaki ay bahçesinden geçtim. Küçükken *jardín de la luna*⁷ çiftlikteki en sevdiğim yerd; en fantastik gece yaratıklarının çiçekleri polenlemek ve Mayahuel'e sihir armağanlarını sunmak için oraya hücum ettiklerini hayal ederdim. Bazen ihtişamı ve mis kokulu havası için orada oyalanırdım. Bu çiçeklerin verdiği söze bağlı kalmak isterdim: *karanlık zamanlarda bile çiçek açacağım*.

⁷ *Isp.* Jardín de la luna; Ay bahçesi.

Geldiğimde annemi orada bulunca şaşırdım. Bir çapaya yaslanmış, koluyla alnını siliyordu. Birkaç dış mekan lambası etrafa loş bir ışık veriyordu.

“Selam,” dedim.

Bakışlarını kaldırıp gülümsedi. “Asi çocuğum geri dönmüş.”

“Sadece... düşünmeye ihtiyacım vardı.”

“Chad konusunda mı?”

Varsayımının gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu bir bilseydi... Başımı iki yana salladım. “Ah, Tanrım, hayır. O iş kesinlikle bitti. Tek hissettiğim...”

“Rahatlama?” Tam da bu kelimeyi arıyordum.

Ağzımda titrek bir gülümseme belirirken, “Rahatlama,” diye tekrarladım. Yine de küçük bir parçam, günün büyük bölümünde kapalı olan telefonumu kontrol etmekten korkuyordu. En azından beni aramayacağını biliyordum. Bu, fazla kişisel, samimi ve açıklayıcıydı. Belki de bu yüzden bizim için işler hiç yolunda gitmemişti; ne o bana kendini açmıştı ne de ben ona. Chad daha savunmasız olsaydı, ona âşık olabilir miydim? Ya olsaydım? Hayır. O zaman bile olmazdı. Bu hiçbir zaman bir etken olmazdı. *Çekimi kastetmiyorum; ruhun derinliklerinde olan ve zihnimin asla tanıyamayacağı soyut bir şeyi tanıyan o derin bilgiyi kastediyorum.*

Aşk.

“Peki tek başına zaman geçirmek iyi geldi mi?” diye sordu annem.

Başımınla onayladım ve zihnim, yüksek ışıklı bir makara gibi günü yeniden canlandırdı. Sessizlik, güneş ışığı, huzur. Ve Ben. Gözlerini, gülümsemesini ve tarzını zihnimden dışarıya ittim; bu adamın aklımda kira vermeden yaşaması mümkün değildi.

İşte o zaman annemin yabani otları temizlediğini fark ettim. Benim yaklaşık iki buçuk metreye iki buçuk metre olan bahçemde büyüyen güzel hiçbir şey yoktu, birkaç pelin otu dışında. Gümüşi yaprakları ve sarkık altın çiçek başları ay ışığında öyle

hüzünlü görünüyordu ki anlamlarının acı olduğu göz önüne alındığında, bu görüntü uygundu. Annemin yaptığı da bu muydu, yani hayal kırıklıklarımı ortadan kaldırmak mı? Bahçemin nasıl olduğunu göremeden bahçemi temizlemek mi?

Ama ben daha sormadan, “Eve geldiğin anda pelinler kuru. Yeni mahsul için bahçeyi temizliyorum,” dedi. Tam bir gizem ürünü olduğunu düşündüm. Ama bahçem, iyi de olsa kötü de olsa yalan söylemiyordu ve bundan sonra ne yetişirse, içimde olup bitenleri yansıtacaktı.

Beni, sanki benim göremediğim şeyleri görüyormuş gibi inceleyerek, “Daha dinlenmiş görünüyorsun,” dedi. Tanıdığım kadarıyla annem muhtemelen görmüştü de.

Kovulduğumu ona anlatmak için mükemmel bir zaman varsa, o da şimdiydi ama ay ışığında ve annemin yüzünü aydınlatmasında bir şeyler vardı. Belki de ay ışığının aydınlattığı manzaranın sessiz sığınağı tereddüt etmeme neden olmuştu.

Çapayı ondan aldım ve toprağın üzerinde sürükleyerek birkaç inatçı kökü söktüm, topraktan bir Meksika yıldızının (uyum) ya da daha da iyisi bir mürverin (yaratıcılık ve yeniden doğuş) filizlenmesini sağlamayı umuyordum.

“Her şeyi tetikleyen şey hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu annem. Sesi rahatlatıcı ve nazikti. Bu cümlesi son dört ayın yükünü taşıyordu.

“Tam olarak sayılmaz.”

Yaklaşıp elini çıplak kolumun üzerine koydu. Bu küçük hareketi beni anında rahatlattı. İçimin derinliklerinde bir yumuşama hissettim ve kelimeler, daha ben fark etmeden ağzımdan döküldüler: “Çıkarıldım. Kovuldum.” Bakışlarımı karanlık toprakta bir yığın halinde yatan acının ölü saplarına diktim. “Ne yapacağıma ya da geri dönüp dönmeyeceğime dair hiçbir fikrim yok... New York’u sevmiyorum bile ama editörlükle ilgili tüm işler orada ve...”

Kolları bir saniye içinde beni sardı, gözyaşlarıyla ve göğsümdeki ağrıyla savaşıarak kendimi onun kucağına bıraktım. “Sence bir çiçek tomurcuklanıp tomurcuklanmayacağına dair endişelenir mi?” diye sordu.

Onu daha sıkı tuttum.

“Harlow, şu anda hiçbir şey bilmene gerek yok, hiçbir şey yapmana da gerek yok. Zamana bırak. Cevap gelecektir.”

Ne zaman, anne? Cevap ne zaman gelecek?

Ayrıldık ve onun şefkatli bakışları bana neden eve daha sık gelmediğimi düşündürdü.

“Ah, unutuyordum.” Pastaneden aldığım ananaslı tatlıların olduğu poşeti ona verdim. Annem poşeti memnuniyetle aldı ama sonra, bahçenin en uzak köşesine, “Gece Kraliçesi” diye de bilinen ve geceleri çiçek açan bir kaktüs olan *Hylocereus* ağacının yanına yönelmeden önce yakınındaki taş banka koydu. O her zaman buradaydı, ay bahçesinin on metrelik koruyucusuydu, kökleri güçlüydü ama yine de bir çeşit desteğe ihtiyacı vardı. Tüm yıl boyunca büyürken, bir grup kayanın üzerine garip bir ahtapota benzer şekilde yayılıyordu.

Birkaç saat sonra, gece yarısı olduğunda, bir tomurcuk açacak ve yavaş yavaş, santim santim beyaz, çan şeklinde bir çiçeğe dönüşecekti. Sonra da şafak sökerken kuruyup ölecekti.

Gerçeği söylemek gerekirse, o benim çiftlikteki en sevdiğim bitkiydi, zamanlaması konusunda o kadar küstahtı ki güzelliğini saklardı.

O gece rüyamda, karanlıkları içinde beni tüketene dek etrafıma düşen ölü yapraklar gördüm. Ertesi gün uyandığımda, komodinin üzerindeki saate inanmadım. Gözlerimi kırıştıtarak doğruldum. *Nasıl öğlen olabilirdi? Asla bu kadar geç saate kadar uyumam. Hem de hiç. Annem neden beni uyandırmamıştı?*

Kardeşlerimi almak için havalimanına gitmek istediğimi biliyordu. Uyumama izin vermesi tam onluk bir hareketti; hep kız kardeşlerimin de benim de yeterince dinlenmediğimizden şikayet ederdi.

Aşağıdaki mutfaktan, merdivenlerden yukarıya doğru çıkan sesleri duydum. Bu sesleri nerede olsa tanırdım. Camilla ve Lily buradaydılar. Örtüleri üzerimden atıp hızla merdivenlerden aşağıya indim ve çoraplarımın üzerinde kontrolsüzce kayarak köşeyi dönüp Cam'ın kollarına atıldım.

Lil de aramıza dahil oldu ve daha ben ne olduğunu anlamadan, bir çığlık ve kahkaha yığınınna dönüştük. Kız kardeşlerimi dört aydır görmüyordum. Bu, şimdiye dek görüşmediğimiz en uzun süreydi. Birlikte olmadığımızda sanki bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu, birlikte olduğumuzda ise hayattaki her şey daha kolay idare edilebilir geliyordu, sanki kalbim nihayet dinlenebilirmiş gibi.

Ayrılınca Lil beni itti. "Uyanman ne hoş."

"Yorgundum," diye yanıtladım, son birkaç günün acısının nihayet çıktığını fark ederek.

Cam, "Annem seni uyku çiçeğiyle uyuşturmuş olabilir mi acaba," diye takıldı.

Ablamın parlak siyah saçları küt şeklinde kesilmişti. Bu da zarif çene hattını daha da zarif gösteriyordu. Ailedeki en çarpıcı kemik yapısına sahipti.

Bakışlarım mutfak adasının gri mermer tezgahının üzerine dağılmış düzinelerce çiçeğe düştü. "Bunlar da ne?" Lila bir çuha çiçeğini burnuma götürüp tatlı kokusunu içime çektim. "Ne için?" Bu soruyu bu özel rengin anlamını hatırlayarak sormuştum: özgüven.

Cam ve Lil sessizce bakiştılar, sonra Cam bana, "Senin için bir buket hazırlıyorduk," dedi.

"Özgüvene ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye homurdandım. "Kendi davetinde eski erkek arkadaşımın

suratına içki fırlattım ve evinden çıkıp şehri terk ettim, ayrıca...” Aman Tanrım, kendim bile kendimden etkilenmedim.

Cam, buzdolabından bir sürahi Jamaika çayı çıkarıp herkese birer bardak doldururken Lil, “Beni aramadın, mesaj da atmadın,” dedi. “En kısa sürede ayrıntılara ihtiyacım var.”

Cam’in cazibe saçtığı yerde, Lil güç ve cesaret saçıyordu; bu, en gözde erkekleri bile koltuklarında kıvrandıran bir güçtü. Hocaları yıllarca ona bir tür özel cerrahi bölüme gitmesi için yalvarmışlardı çünkü bu konuda yetenekliydi ama o sonunda kendisi için en önemli şey olduğundan kadın sağlığını seçmişti. Estrada kadınları böyledir işte; hayallerinizin yolunu takip edersiniz, ruhunuzu yükselten şeyi yaparsınız. Tabii ki ben değilseniz.

Buketteki çiçekleri elime alıp anlamlarını hızla belirlerken dengem kaybolmuş gibi hissederek, “Konuyu değiştirme,” dedim. Her biri güvenin, iyi şansın, korunmanın ve yerine getirilen dileklerin bir temsiliydi. Bu sembolik bir buketti; bunu bakınca anlamıştım. Burada bana sihir sayesinde güven, iyi şans, koruma ya da bir dilek verecek hiçbir büyü bulunmuyordu. Bu kadar basit olsaydı, hayatımı kolaylaştırmak için her gün çiçekleri kullanırdım. Ama dediğim gibi, büyüyü doğrudan kendi çıkarımız için kasıtlı olarak kullanamıyorduk.

Lil, “Bambu benim fikrimdi,” diyerek araya girdi. “Çocukluğumuzda dileklerimizi bambu saplarına kazıyıp çiftliğe gömdüğümüzü hatırlıyor musun?”

Tam bir homurdanmayla, “Ve hiçbir zaman gerçekleşmediler,” diye hatırlattım. “Ayrıca, korunmayı istemiyorum, korunmaya ihtiyacım da yok,” diye ekledim ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Bu doğru olmadığından değil, buna bağlı bariz bir rahatsızlık yüzünden. Öfkem kız kardeşlerime değildi. Beni bu ana getiren yaptığım seçimler ve onların benim hakkımdaki doğru değerlendirmeleri nedeniyle kendime kızıyordum. Lanet olsun ki bir yabancı bile bunu görmüştü.

Cam, gözlerini kırpıştırarak, “Tamam, buketi unutalım,” dedi. Doğal görünümlü takma kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyordu. “Neler olduğunu bize anlat. Acele etmene gerek yok.” Kız kardeşim etkileyiciliğini zahmetsizce taşıyordu ve bunu tam olarak doğru miktarda dağıtıyordu. Baskın olacak kadar fazla değil, neredeyse karizmatik olacak kadar da az değildi. Pansiyonunu işletme konusunda bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de buydu. İnsanlar ona kesinlikle tapıyorlardı.

Lil, “Aradık aradık durduk,” dedi, bambu sapını elinde bir cop... veya bir silah gibi çevirerek. Yüzünde herhangi bir makyaj izi yoktu ve çikolata rengi uzun saçları, Kraliçe Anne danteli sıkıştırdığı bir yan örgü ile toplanmıştı. Hem romantik hem de güzel bir etkisi vardı; bana hep bir deniz kızını anımsatan, normalde vahşi olan güzelliği yumuşatılmıştı.

Tezgaha yaslanıp çayımdan bir yudum aldım ve “Onunla konuşmak istemediğim için telefonumu kapattım,” dedim. Sonra Cam’in duymak için sabırsızlandığı tüm detayları anlattım. Sözüm bittiğinde, sıcak güneş ışığı altında duran Lil’e baktım. “Saçın mor mu?”

Gözlerini devirdi. “Bir bebek partisi için yaptım. Sorma,” diye uyardı elini kaldırarak. “Saç boyası kutusu yalan söylüyormuş. Geçici değilmiş.” Başını ışığa doğru eğdiğinde ifadesi sertleşti. “Gerçekten o kadar kötü mü?”

Cam bana öyle bir bakış attı ki, “Hiç de değil,” demek durumunda kaldım. “Çok az bir kısım kalmış ve bahse girerim ki birkaç yıkamada akacaktır.”

Lil’in bal rengi gözleri haylazlıkla parladı. “Pekala, bir ser-seri gibi konuşuyorsun ve seninle gurur duyuyorum. Keşke biri benim için video çekseydi. Zavallı küçük Chad.” Çay bardağını havaya kaldırdı. “Hadi yeniden canlandıralım. Bunu Cam’in yüzüne fırlat.”

Cam uyarı niteliğinde bir bakış attı. “Bunu yaparsan kafadaki her bir mor saç teline lanet okurum.”

Tehdidinin geçerliliği yok değildi. Bir keresinde beşinci sınıfta Nil’in karnına yumruk atan bir zorbayı lanetlemek için bir iksir hazırlamıştı. Çocuğun kaşları bir gün boyunca kaybolmuştu. Annem bize lanetlerin o an için iyi hissettirebileceğini ama sonraki etkilerinin *karmik* olduğunu ve önünde sonunda bize zarar vereceğini söyleyene dek her şey oldukça efsaneviydi. Cam’in bir hafta boyunca karnı ağrımişti ama tüm o ulumalara ve acıya rağmen, “Buna değdi,” diye bağırıp durmuştu.

Bir kolunu omzuma dolayan Cam, “Edepsiz *hermanita*’mızın⁸ demek istediği, kendini savunduğun için seninle gurur duyduğumuz. O sana layık değildi ve kesinlikle haklısın, bu özgüven gerektiriyordu. Doğru karar verdin, Fasulye.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “Bana ondan nefret ettiğinizi söyleyebilirdiniz.”

“Söyleseydik de tüm bu eğlenceyi mahvetseydik, öyle mi?” dedi Lil sırtarak. “Sana söylesek bile bize inanmazdın. Kendini kaptırmıştın.”

“Kaptırmış mıydım? Öyle âşık falan olduğum söylenemez.”

Cam başını iki yana salladı. “İstediğin hayata kendini fazla kaptırmıştın ve onun da o hayatın bir parçası olduğunu düşünüyordun. Öyle bir hava vardı sende. Şehir, iş, kariyer. Sanırım istediğin şeyin bu olduğuna kendini ikna etmiştin çünkü öyle gibi görünüyordu ama sonuç olarak o sen değildin ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktın. Gerçekten de gençliğini boşa harcamaktan kurtuldun.”

Tanrım, o kadar haklıydı ki.

Gerçeği kız kardeşlerimden saklamamın mümkün olmadığını fark ederek, “Olağanüstü alevler içinde sönen bir hayat,”

8 *İsp.* Hermanita: Kız kardeş.

dedim. Onlara kovulduğumdan bahsetmek üzere ağzımı açtığımda Cam, “Annem çoktan söyledi bize,” dedi.

Annem son derece sadık olsa da kız kardeşlerim söz konusu olduğunda çenesini tutamıyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse ondan bunu bir sır olarak saklamasını istememiştim. “Yani, harika. Hayatım berbat.” Bar taburelerinden birine attım kendimi ve çiçeklerle kaplı mutfak tezgahının üzerine kafamı bırakıverdim.

“Hiç de değil,” diye ısrar etti Lil, sırtımı yavaş yavaş daireler çizerek sıvazlarken. “Gerekirse işsiz kışını yıllarca destekleriz. Sen de karşılığında çamaşırlarımı yıkar ve bana akşam yemeği pişirirsin.”

“Yemek yapamadığımı biliyorsun.”

“Peki peki,” dedi Lil. “Sadece çamaşır. Ama gerçekten... Biz varız ve kabul edelim ki hayatının en iyi parçasıyız.”

“Pekala, *hayatımın en iyi parçası*, o zaman bana ne yapacağımı söyle.”

“Sana hafıza büyüü yapmamı ister misin?” diye sordu Lil, düz bir şekilde. “Chad’i o sevimli küçük kafandan hemen silebiliriz.”

“Liliana!” diye azarladı Cam onu. “Bu anıları silerse, ilişkileri nasıl öğrenecek?”

Lil donuklaştı ve adeta o güzel deniz kızı ifadesini takındı yine. Mükemmel alınmış kalın kaşları seğirdi. “Chad’in onun yoluna bir şeyler öğrenmesi için çıktığını mı düşünüyorsun? Lütfen! Chad onun kaderine giden yolda bir duraktı, sadece bir durak. Ayrıca erkekler hedef değildir.”

“Kabarık bir erkek dosyası olan kadın diyor bunu,” dedim.

“Erkeklerimi o dosyanın içine kapatmayı seçiyorum.”

Cam, “Bir gün, Lil,” diyerek araya girdi, “senin kışına tekneyi basacak ve kurallar defterini küle çevirecek biriyle tanışacaksın.”

“Bu asla olmayacak.” Aniden Lil’in yüzü aydınlandı. “Bir kehanet töreni yapmak ister misin? Virajın ardından ne geldiğini görüyor musun?”

Çoğunlukla annem ve teyzem birinin geleceğini tahmin etmekten nefret ettiği için kehanette bulunmazdık. Bunun keşfetmeye yer bırakmadığını, gerçek geleceğin ise keşfetmek ile oluşturulduğunu söylerlerdi hep. Ayrıca kehanet muazzam bir enerji gerektirirdi ve mahsullerimizi tükettirdi.

“Tía’nın gazabına uğramamayı tercih ederim,” dedim.

Cam, bir sapı parmaklarının arasında çevirerek başını salladı. “Atlaman lazım, Har.”

Lil, “Düşünmesi bile insanın midesini bulandıran en yüksek uçurumdan,” diye ekledi, taklit etmeyi umduğum heyecanla. “Ve eğer seni hasta etmiyorsa, uçurum yeterince yüksek değil demektir.”

Harika. Yine işe yaramaz Estrada kardeş metaforlarıyla dolu başka bir moral konuşması daha. Tam esprili bir şey söylemeye hazır bir şekilde başımı kaldırmıştım ki, koro halinde, “O kitabı yaz,” dediler.

Onu ilk tanıyan topraktı, cümlesini düşünerek başımı sallamakla yetindim. Bütün gün bu kelimeleri tekrarlamış, ters çevirip her birini incelemiştim; içlerinde bir yerlerde bir hikaye olduğunu biliyordum. “Üzerinde çalışıyorum.”

“Yemin et?” dedi Lil.

Başımla onayladım. Sonuçta üzerinde çalışacaktım. “Peki, acil meseleyi ele almaya ne dersiniz?” diye sordum.

“Neden burada olduğumuza dair şu gizemli sırrı açıklamayı mı kastediyorsun?” diye alay etti Cam.

“Evet. İkinizden biri annemden ya da Tía’dan öğrendi mi gerçeği?”

Lil yüzünü buruşturdu. “O ikisi kurtuluşun mümkün olmadığı iki tuzak gibiler.”

“Sanki benim bir hayatım yokmuş gibi,” dedi Cam. “Sanki pansiyonu terk edebilir, uçağa atlayabilir ve bir parmak şıklatmasıyla buraya gelebilirmişim gibi.”

“İşte başlıyoruz,” diye homurdandı Lil. “Herkesten çok daha meşgul olan çalışkan Camilla Estrada. Sanki ben hayat kurtaran bir doktor değilim!”

Cam, “Benim de yürütmem gereken bir iş var,” diye itiraz etti.

Lil, “Zenginler için,” diye bağırdı öfkeyle.

“Çocuklar!” dedim. “İkiniz de meşgulsünüz, anladık.”

Kız kardeşlerimin ışıltılı yüzleri, çılgılık atıyormuş gibi görünen somurtkanlıklara büründü.

Cam omzunun üzerinden bir bakış atıp, “Biz... bilirsiniz... bir hakikat iksiri yapabiliriz,” diye fısıldadı.

Onun sözleri Lil’in ve benim şaşkınlıktan sessizliğe bürünmemize neden oldu. Çünkü onun ciddi olduğunu ve bunun yüzde yüz yapılabilir olduğunu biliyorduk. Ailemizdeki kadınlar bir arada olduğunda daha büyük bir enerji yaratılır, daha güçlü bir sihir kanalize edilir. Zaten bu yüzden kutsama şenliğinde hep birlikte oluruz. Her ne kadar benim onlar gibi çiçekler konusunda yeteneğim olmasa da, soyum yine de katılımcı olarak hareket etmeme izin veriyor.

Bu fikri, yapmamam gereken bir ciddiyetle zihnimde canlandırarak, “Annem bizi öldürür,” dedim.

Tam o sırada Cam’in tezgahın üzerindeki telefonu titredi. Gelen mesaja baktı. Gözleri ekranı tararken ağzı yana doğru kıvrıldı. “Lanet olsun.”

Lil omzunun üzerinden bakarak, “Ne?” diye sordu.

Cam uzun bir iç çekişle, “Lantana’nın uçuşu iptal olmuş,” dedi. “Hava koşulları yüzünden.”

Lil, “Aman ne güzel,” diyerek araya girdi.

“Peki Dahlia nerede?” diye sordum.

Cam, “Şelalelere doğru hızlı bir yürüyüşe çıktı,” dedi.

“Sizce annem büyük açıklamayı Lana gelene dek erteler mi?” diye sordum, merakım artmıştı. “Yani o ve Tía hepimizin burada olması konusunda çok ısrarcı bir izlenim yarattılar.”

Lil hain hain gülümsedi. “Bu hakikat büyüğü giderek daha mantıklı görünüyor.”

Tía mutfağa girip elini başının üzerinde sallayarak, “Büyüye gerek yok,” diye duyurdu. Parmakları, kaba yontulmuş kırılgardan sarkan kurumuş lavanta demetlerini sıyırdı. Biyonik işitme yeteneği olduğuna yemin edebilirdim. Annem hemen arkasındaydı, bakışları hepimize eşit bir kuvvetle ya da hayal kırıklığıyla yönelmişti. “Bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyorsunuz,” diye ısrar etti.

“Anne,” dedim, “hepimizin buraya erken gelmemizi istediniz. Bu hiç de küçük bir mesele değil.”

Lil, anneme dönüp, “Bunu olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getiren sizsiniz,” dedi. “Bizi arayabilirdiniz. Tüm bu gizem ortamını yaratmak zorunda değildiniz.”

Tía buzdolabını karıştırırken, “Bu, işe yaramazdı,” dedi. “Size söylememiz gereken şey kesinlikle burada olmanızı gerektiriyor. Ayrıca beni bağışlayın ama o gizem olmasaydı buraya gelmezsiniz.”

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. Biz gizem ve sırlarla büyütülmüştük. “Bir tek Lantana burada değil,” dedim.

Annem hafifçe omuz silkerek, “Demek ki burada olması gerekmiyormuş,” diye yanıtladı.

Evet, çünkü yaşamlarımız tamamen her zaman adil davranmayan görünmez bir güç tarafından yönetiliyordu.

Lil, “Peki bunun kötü bir haber olmadığına yemin eder misin, anne?” dedi.

Küçük kız kardeşim her ne kadar sert görünümlü olsa da aslında aramızdaki en yumuşak kalpli olan oydu. Sanırım tıp fakültesinin, kadavraların parçalanmasının ve ihtisas sırasında bu kadar çok ölüm görmenin baskısı onu bir gün çözülmesi çok şey gerektirecek kadar sertleştirmişti.

Annem, “Kötü haber yok,” diyerek güvence verdi. Gözleri Tía’ya kayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Birkaç saniye sonra ön kapının açıldığını duydum. Dahlia.

Mutfak sessizleşti. Bakışlar bir yüzden diğerine kaydı. İlk konuşan Tía oldu. “Vakit geldi. Vamos.”⁹ Bize doğru kaşlarını kaldırdı.

Gerçekten sahnenin ortasında olması gerekiyordu.

Ailenin reisi olan iki kadın mutfaktan çıkarken, Lil, “Bu çok iyi bir şey olsa iyi olur,” diye fısıldadı kulağıma.

Ben de kız kardeşimle aynı fikirdeydim.

9 İsp. Vamos: Hadi.

8. BÖLÜM

Estrada kadınları çiftliğe indiğinde, hem huzurlu hem fırtınalı, hem neşeli hem bunaltıcı, hem sakinleştirici hem de rahatsız eden somut bir enerji çıkıyordu ortaya. Işığın vuruşunda, havanın hareketinde. Çiçekler de bunu hissedirdi; diğer zamanlara göre daha parlak, daha uzun, daha dolgun ve daha fazla sihirle aşılanmış gibi görünürlerdi.

Hepimiz doğudaki tarlaları güzelce çerçeveleyen geniş bir çardağın altına oturmuştuk. Hava tatlı hanımeli kokusuyla doluydu ve annemin üzerimize bir bomba bırakması dışında gözlerimi kapatıp uyuyabilirdim.

“Siz ne?!” diye haykırdı Lil, anneme ve teyzeme karşı. Çağrılmış diğer Estradaların da hissettiğini bildiğim şeyleri yansıtmıştı.

Dahlia ve kız kardeşlerime şaşkın bakışlar attıktan sonra, “Bizi buraya tatile gideceğinizi söylemek için mi getirdiniz?” dedim.

Tía sanki bir araba kazandığımı anons edecek bir yarışma sunucusu gibi geniş bir şekilde gülümseyerek, “Exactamente,”¹⁰ dedi.

Annem gözlerini devirdi. “Sadece on gün sürecek.”

10 *İsp.* Exactamente: Kesinlikle.

“Ama bunca gizem neden?” diye sordu Lil, benim de takınmayı çok isteyeceğim son derece sakın, soğukkanlı ve kendine hakim bir ifade takınarak. “Neden arayıp söylemediniz ki?”

Annem bir iç çekip elini ince beline koydu. “Bildiğiniz gibi sihrin işe yaraması için soyumuzdan en az bir dişinin hep burada olması gerekiyor.”

Burada derken kastedilen, yirmi mil karelik çiftlik ve kasa-baydı.

Annem, “Ve hepiniz gelmemek için her türlü bahaneyi bulurdunuz,” diye ekledi. Kendisi ve Rosa’nın birlikte hiç tatile çıkmadıklarını anlatarak konuşmaya devam etti. Kaçmak istedikleri için onları suçlayamazdım. Bu çiftlik, altı çalışanı, üretim ve hasat programları, bir sürü sipariş ve yönetilmesi gereken karmaşık sistemler nedeniyle büyük bir sorumluluk istiyordu.

Tía, bir Flamenko dansçısı gibi parmaklarını başının üzerinde şıklatarak, “Ve yarın yola çıkıyoruz,” diye duyurdu. “İtalya, biz geliyoruz!”

Lil sesini yükselterek, “Demek biz sizin mahkumlarıyız,” dedi.

Ben de, “Bizi kandırmasaydınız kesinlikle yardım ederdik,” dedim.

“Bundan emin misin?” diye sordu Tía. İfadesi bizi, annemin haklı olduğu gerçeğini öğrenmek için kalplerimizin derinine inmeye teşvik ediyordu. Burada kalmamak, bu büyük sorumluluğu almamak için her türlü nedeni bulurduk. Yine de bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu gördüğümüz için bir şeyler yapabilirdik.

Dahlia, “Sizin adınıza çok sevindim, hanımlar,” dedi, “ama... on gün boyunca hayatımızı bırakmamızı gerçekten bekleyemezsiniz.”

“Beklemiyoruz,” dedi annem ciddileşerek. “Sadece birinizin bunu yapmasını bekliyoruz.”

Cam'in yüzüne takındığı maske düştü ve aniden havlarçasına, "Pansiyondan o kadar uzun süre uzak kalamam, anne!" dedi.

"İşim başımdan aşkın. Ayrıca rotasyon için gelen yeni tıp öğrencilerim var!" diyerek itiraz etti Lil.

Dahlia ayağa fırladı. "Çok büyük bir projem var. Sihirli bir çiçek çiftliğini işleteceğim diye okulu bırakamam."

Bunun nereye varacağını tahmin ederek kendimi hazırladım.

Lil omzumu biraz fazla agresif bir şekilde iterek, "Harlow kalmalı," diye ağzındaki baklayı çıkardı. "Hadi ama Fasulye. Artık saygı göstergesi olarak hizmet etme vakti."

"Ben mi?"

Dahlia düşünceli bir şekilde bana baktı. "Gerçekten de sen kalmalısın."

Cam ve Lil hemfikir olduklarını belli etmek için öylesine sert bir şekilde salladılar ki başlarını, o hain boyunlarını zorlamış olabileceklerini düşündüm. Aniden kendimi büyük bir ateşin içine baş aşağı atılmış gibi hissettim. "Gerçekten mi?" diyerek inledim. "Taşınmam gerekiyor, bazı kararlar vermem gerekiyor ve..." *Bir kitap yazmam, bir hayata başlamam gerekiyor.* Sıkıntı içimde sıcak ve acı verici bir şekilde kabardı. Herkes, hayatım şu anda bir nevi beklemede olduğu için, benim zamanımın daha az değerli olduğunu ve bunun onların vaktini boşuna alacağını varsayıyordu. İtirazlarımın her kelimesinde sesim yükseldi ve bunun tek sonucu bir Estrada çekişmesi fırtınasının başlaması oldu. *Ayrıca kimse farkında değilse diye açıklayayım, benim sihir gücüm sıfır, bu yüzden hiçbir şekilde koruyucu olmamalıyım!*

Tía yüksek sesle ellerini çırparak tartışmayı anında susturdu. "İşte tüm bu tartışmalar yüzünden planımızı bu şekilde ortaya koymak zorunda kaldık. Kimin kalacağına çiçekler karar verecek."

“Ve işte bu da,” diye ekledi annem, “hepinizin burada olmasını gerektiriyordu.”

Kız kardeşlerimin ve kuzenlerimin kafalarının üzerindeki ampulleri neredeyse görebiliyordum.

Annem her birimize inancı ve erdemi simgeleyen beyaz birer süsen taçyaprağı uzattı. “Bu gece hepiniz yastığınızın altında bununla uyuyacaksınız. Kimin taçyaprağı maviye dönerse, koruyucu görevini o üstlenecek. Son sözüm bu.”

İşte o kadar. Hepimiz çiftlikteki kendi köşelerimize çekilirken, kimse başka bir şey söylemedi. Acınası bir halde bir araya gelmenin hiçbir faydası olmazdı. Hele de çiçekler bizi duyabilecekken, yakın geleceklerimiz karar verici bir büyüünün etkisindeyken...

O gece süsen yaprağını yastığımın altına koydum, sonra önlem olarak da Ben’in uğur parasını onun yanına koydum. Kendimi yatağa atarken, çiçeklerin beni -sihir gücü olmayan, acı bahçesindeki yabani otları daha yeni temizlenmiş bir Estrada’yı seçmesine imkan olmadığını düşündüm. Mutlak bir güvenle derin bir uykuya daldım. Rüyamda bir kitapçada olduğumu gördüm, üzerinde trençkot olan ama yüzü olmayan bir adam yanımda duruyor ve bana eski bir şiir kitabı veriyordu. Kitabı elime aldığım anda, sayfalarından alışılmadık beyaz, süsen benzeri çiçekler büyümeye başlıyordu. Saplar ellerimi ve bileklerimi sarıyor, kollarıma dolanarak ağzıma uzanıyordu.

Sanki çiçekler beni gerçek dünyaya kadar takip etmiş gibi boynumu tırmalarken nefes nefese uyandım. Birkaç sakinleştirici nefesin ardından ayağa kalktım. Sabah ışığı odama dolmuştu. Yastığım yere düştü ve döndüğümde... beyaz çarşafın üzerinde minik, mavi bir yaprak vardı.

Bu bir hata olmalıydı. Uzun bir süre ona bakıp hâlâ rüyada olup olmadığımı karar vermeye çalıştım. Sonra ayağa fırlayıp kapıya doğru koştum, o sırada kapı hızla açıldı. Cam, Lil ve Dahlia sempatik ifadeleriyle eşikte duruyorlardı ve diledikleri

özürler, bunun benim için neden iyi bir şey olabileceğine dair bir sürü nedenle birlikte havada uçtu: *sessizlik, huzur, düşünmek için vakit.*

Dahlia neşeyle, “Bunlar çoğu kişinin dilediği şeyler,” dedi. Ama aslında kastettikleri, *şimdi kitabını yazma vakti*’ydi. Birdenbire, *Keşke onlara kalbimin arzusunu hiç söylemeseydim,* diye düşündüm. Ancak gerçeği paylaştığımda, beni tüm engellere karşı uyaracak olan öngörü yeteneğim yoktu. Başlamanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Başarısızlık korkusunun bu kadar keskin dişleri olacağını da...

“Yalnız kalma konusunda hiçbir sorunum yok,” diye ısrar ettim. “Ben sadece... bu iş için yanlış kişiyim.”

Cam beni kucaklayarak, “Çiçekler aksini söylüyor,” dedi. Omzunun üzerinden komodinin üzerindeki lanet korsan parasına baktım ve tek düşünebildiğim kesinlikle uğursuz oldu.

Annem, bunu ona söylediğimde şoke olmuş gibi davranma nezaketini bile göstermedi. “Çiçeklere güven,” demekle yetindi.

Öylesine panik doluydum ki anlamlı bir cümle güçlükle çıktı ağızımdan: “Anne, çiçekler yanılıyor. Koruyucu olması gereken son kişi benim. Ya her şeyi öldürürsem? Ya acil bir durum olursa?”

“Sen bu çiftliğin her santimini tanıyorsun, tatlım,” dedi ve bunu o kadar sakın bir şekilde söyledi ki sakinliğinden paniğim tavan yaptı. “Teyzen ve ben tatile çıkmak için yılın en doğru zamanını seçtik ve teslim alınacak siparişlerin sayısı o kadar az ki Fernando bunu halleder.”

Fernando ustabaşı, yönetici ve annemle teyzemin sihre odaklanabilmesi için günlük operasyonların sorunsuz ilerlemesini sağlayan kişi. Ezelden beri ailemizle birlikteydi, annesinin ve büyükannesinin ayak izlerini takip ediyordu. *Uzun ve*

güvenilir bir aile geçmişi, sihirle çalışmanın ön koşuludur. On yıldan fazla bir süre önce karısı öldüğünde, büyükanne onun için çiftlikte bir ev yaptırmıştı, çünkü “duvarların anıları vardır” ve Fernando’nun yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.

Annem, “Çiftlik sana fısıldayacak,” diye devam etti. “Hiçbir şey ters gidemez. Tek yapman gereken burada olmak.”

Bu da her şeyin ters gidebileceği anlamına geliyor.

“Kaşlarını bu kadar çatmaktan yüzün kırışacak,” dedi. “Merak etme. Ben gitmeden önce birlikte her şeyin üzerinden geçeceğiz.”

Acı verici olsa da açık bir şekilde belli olan şeye yöneldim. “Ama bende sihir gücü yok.”

Annem durdu, düşündü ve bana umut dolu bir bakış attı. “Sen de geri kalanımız gibi kanında aynı sihirle doğdun ve bunun henüz ortaya çıkmamış olması, var olmadığı anlamına gelmez.”

Encanto çiçek dükkanı, eski duvarları, kil çömlekler ve gümüş vazolarla dolu yıpranmış dolapları ile bir renk patlaması, zarif ve ehlileştirilmemiş bir mekandı. Sarmaşıklar ve böğürtlenler, nadede çiçeklerle bezeli antika avizelerin etrafına son derece muhteşem bir ilk izlenim bırakan bir düş gibi sarılmış haldeydi.

Havada hem tatlı hem de narenciye gibi hoş bir koku var. Bu duvarların içinde sihir bulunduğunu bilmeseniz bile, yine de burada özel bir şeyin, sizi içeri çeken bir şeyin olduğunu hissederdiniz; işte sihir dışı çiçek satma işimizin çoğunu yönlendiren de buydu. Sıradan bir çiçekçide olduğu gibi düzenleme, sihirli olmayan siparişleri yerine getirme ve envanter yönetimi gibi normal görevleri yerine getiren, gizli olmayan birkaç çalışanımız vardı.

“Harlow!” Fernando’nun kollarını iki yana açarak köşeyi döndüğünü görmeden önce sesini duydum. Onu gördüğüme sevinerek ince bedenine sımsıkı sarıldım.

Fernando eğri duran tel gözlüğünü burnuna doğru iterek, “Seni son gördüğümünden daha güzelsin,” dedi.

Ona gülerek, “Demek ayrıldığımı duydun,” dedim.

Şaşkınlıkla anneme baktı. “Ayrıldığını mı?”

Pekala, demek ki iltifatı acıma duygusundan kaynaklanmıyordu. “Neyse boş ver,” dedim ona.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi öğretme moduna geçiverdi.

“Merak etme, Chiquita.¹¹ Annen yokken her şey emin ellerde. Sadece bir telefon kadar uzağım.”

İlk defa *belki de bu iyi olur* hissine kapıldım. Düşünmek, işlemek, sonra ne olacağını keşfetmek için on günlük sessizlik ve yalnızlık.

Fernando, sanki fikrini kanıtlamak istercesine, alınmaya hazır, yalnızca üç sihirli buket ve bir iksirin kaldığı soğutmalı dolabı gösterdi bana. Her birinde siparişi veren kişinin adı ve sihrin nasıl kullanılacağına ilişkin talimatları içeren bir etiket vardı.

“Ama endişelenme,” dedi. “Bunlarla uğraşmana gerek kalmayacak. Ben bunların doğru ellere geçmesini sağlayacağım.”

Gerçekten merak ederek, “O halde bana neden gösteriyorsun?” diye sordum.

Kalın kırçillı kaşları birbirine kenetlendi. “Her ihtimale karşı, ne olur ne olmaz diye.”

Ön kapının çalan ziliyle dikkati dağılan Fernando uzaklaşırken, annem kolunu omzuma atıp, “Gördün mü?” dedi. “Oldukça kolay. Tek yapman gereken burada olmak.”

Peki bu neden kulağa olduğundan daha zor geliyordu? Ana hatlarıyla belirtilmiş, spesifik ve ölçülebilir bir görev listesine sahip olmayı tercih ederdim. En iyi şekilde, benden ne beklendiğini bildiğim ortamlarda çalışabilirdim.

11 *İsp.* Chiquita: Küçük kız

“Bir *her ihtimale karşı* senaryosu olmadığı sürece,” diye hatırlattım ona somurtarak.

“Amor, çiçeklerin seni seçmesinin bir nedeni var,” dedi. “Buna güvenmelisin.”

Buradaki ilk sabahımdaki fısıltıyı düşündüm: *O başlangıcın vakti geldi.*

Eve döndüğümüzde e-postamı kontrol ettim. Çoğunlukla reklamlar, eski iş arkadaşlarımdan gelen üzüntülerini ifade eden birkaç e-postadan sonra, bir de Charlötte’tan gelen bir mesaj vardı. Adını gördüğüm anda kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Sevgili Harlow,

Keşke bunu daha iyi koşullar altında yazıyor olsaydım ama *Karanlığın Altında*’nın emin ellerde olduğunu bilmeni istedim. Sara ile görüştüm, onun hüsrana uğradığından emin olsam da, o bir profesyonel.

Gözlerim parladı. Arkamda bırakmak zorunda kaldığım kitabın yazarıydı Sara ve onun eserini düzenlemeye başlamamış olduğum halde, ilk görüşmemizde kitapla ilgili vizyonlarımızın ne kadar uyumlu olduğunu konuşurken güçlü bir bağ kurmuştuk.

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce Charlötte’un e-postasının son satırını en az on kez okudum.

Ayrıca böyle güzel bir kitabı bize kazandırdığın için sana teşekkür etmek istedim. Bunu doğru yapacağıma söz veriyorum.

Senin için her şeyin en güzeli diliyorum,

Charlötte

Güzel kitap?

Karanlığın Altında’daki derinlik, muhteşemlik ve mutlak sihir hakkında söyleyebileceği tek şey bu muydu?

Tam o sırada Dahlia başını içeri uzattı. “Hanımeli ve portakal çiçekli yüz bakımında bana katılmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Üzgün ifademi görmüş olacak ki uçarcasına odaya girip yatağıma kondu. “Sorun nedir?”

Ona e-postayı gösterince tüm vücudu çöktü. “Ah.”

“Evet, keşke bu mesajı hiç göndermemiş olsaydı. Nazik olmaya çalıştığına eminim.”

Dahlia, “Hayır, öyle değil,” diye itiraz etti.

“Yani izin ver de aşayım artık bunu. Değil mi?”

Dahlia elimi tutup, “Kalbini kıran ama sana sürekli mesaj göndererek onu unutmana izin vermeyen bir erkek arkadaş gibi,” dedi. “Bak, o, senin sevdiğin bir şeye sahip olan ve bunu bilmeni isteyen ego odaklı bir insan. Büyük ihtimalle çocukluğunda kendini hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediği için gelişen aşırı özgüvensizliğinden kaynaklanıyor.”

“Vay be, bütün bunları şu birkaç satırdan mı anladın?”

Başımı omzuña koyduğumda Dahlia gülümsedi. Nazik eli saçlarımın üzerinde gezindi. “Söz veriyorum her şey yoluna girecek.”

“Her şeyin yarısı bile güzel olsa, razıyım.”

Dahlia gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. “Bazen inşa etmek için yıkmak gerekir.”

“Doktora derecesini unutup aforizma yazmalısın.”

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. “Seninle kalmamı ister misin?”

Evet! Beni sihirle yalnız bırakma!

“Hayır, bunu yapabilmem gerekiyor,” dedim. “Ve senin de dediğin gibi okulun var ve...”

“Biliyorsun hepimiz senin için, birbirimiz için her şeyden vazgeçeriz.”

Haklıydı ve bu gerçek beni çok rahatlatıyordu. Ama içten içe, herkesin benim için istediğini ve kesinlikle benim de istemem gerektiğini düşündüğüm şeyi değil, benim ne istediğimi anlamanın, *uçurumdan atlamanın* zamanının geldiğini biliyordum.

Dahlia gittikten sonra minik mavi yaprağı parmaklarımın arasında döndürdüm ve ben daha başka bir düşünceye dalamadan, yaprak avucumun içinde soldu.

9. BÖLÜM

E rtesi gün öğleden sonra, sanki ev yanıyormuş gibi herkes bir taraflara koşuşturuyordu. Veda telaşı, kucaklaşmalar ve seni seviyorum sözleri arasında, ailemin fertleri birbirlerinden ayrılırken hep hissettiğim kalıcı boşluk dışında, sahne bulanıktı.

Çiftlikte hiç yalnız kalmamıştım. Bu garip, neredeyse unutulmaz bir duyguydu ve yalnızlığı ne kadar sevsem de, sanki bu farklı bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki çiçekler, sihir gücü olmayan Estrada'nın bakımına bırakıldıklarını biliyorlar ve bundan hoşlanmıyorlardı.

Acı bir şekilde, *bu onların kendi suçu*, diye düşündüm.

Ne olursa olsun önümde on gün vardı ve bunu iyi kullanmayı planlıyordum. Tanrıçayı yönlendirecektim, hayatımı yeniden düzenleyecektim, cesur olmayı seçecek, güvende olmayı seçmeyecektim. Böylece, Birinci Gün'deydim. Annemin özel günler için sakladığı eski añejo tekilasıyla margarita yaptım, sonra çalışma odasında güzel bir kitap -adını hiç duymadığım gotik bir gerilim kitabı- buldum ve havuzun kenarındaki bir dizi nar ağacının yanına oturdum.

Çiftliğin işleri bu alçı duvarların dışına taşsa da burada, bu jüt gölgeliklerin altında kimse beni rahatsız edemezdi.

Sadece bir havluya sarılı olarak, sıcaklık beni ele geçirene dek iksirimi yudumladım ve muhteşem çıplaklık için örtüyü

üzerimden attım. Sanırım işsiz, bekar ve otuzuna merdiven dayamış biri için hayat o kadar da kötü değildi. Telefonum çaldığında kitabın ilk cümlesini bile daha tam okuyamamıştım.

“Merhaba, Laini.” Ondan haber aldığımda o kadar mutlu oldum ki ağlayabilirdim.

“Kulakların çınladı mı?” diye sordu.

Ayaklarımı bacaklarımın altına alıp gülümsedim. “Çınlamalı mı?”

“Az önce bir arkadaşım ile konuşuyordum. Onun da kuzeni yeni ayrılmış. Muhteşem biri ve senin için de mükemmel olur.”

“Şu karanlık, gizemli bir yabancıyla beklenmedik koşullar altında tanışmaya ne oldu?” *Passaporte’de yanıma gelip bana uğur parası vermek gibi mesela.*

Durakladıktan sonra, “Bu tanışmayı da tam olarak öyle olacak şekilde ayarlayabiliriz,” dedi.

Güldüm.

“Vaay. Neydi o?”

“Ne neydi?”

“O gülüş. Bu, *saklayacak gizemli bir şeylerim var* gülüşü. Dökül bakalım. Bana anlatmadığın ne var?”

Margaritamdan uzun bir yudum aldım; keskin, tuzlu, mükemmel. Laini az önce nişanımı duyurmuşum gibi çığlık atmaya başladığında, “O adamla tanıştım,” diyebilirdim sadece. Ben’in ve şaşırtıcı derecede sinir bozucu varlığının çok net bir resmini görebilmesi için ayrıntıları doldurarak, “Düşündüğün gibi değil,” dedim.

“O deftere ne yazdığını öğrenmelisin!”

“Denedim,” dedim iç geçirerek. “Adı ile imzalamamış. Neyse, zaten geçmişte kaldı ve...”

“Seni etkilemiş.”

“Hayır.”

“Etkilememiş olsaydı hâlâ onu düşünüyor olmazdın. Demir bir duvar gibisin, Har.”

“Bu benzetme için teşekkür ederim ama yemin ederim ki yanlış düşünüyorsun.”

Bir homurtu. “Bu Ben’in bir soyadı var mı?”

“Öğrenemedim. Söylediğim gibi, pek açık biri değildi.”

“Güçlü ve sessiz bir tip.”

Ben’in derin gözlerini hayal ettim ve vücudumu yeni bir ısı tabakası kapladı.

“Konuyu değiştir,” diye patladım. “New York nasıl?”

“Sensiz sürekli sıkıcı.”

“Sadece beni geri döndürmeye çalışıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

“Bir süre burada kalmam lazım...” *Bu konuda konuşamam* mesajını iletmek için, “Aile meseleleri,” diye ekledim.

“Hımm. Tamam.” Arka planda bardakların tıngırdayan sesini duydum.

“İş yerinde misin?”

“Hayır, sadece söz verdiğim o muhteşem Harlow içkisini yaratmaya çalışıyorum, unuttun mu yoksa?” diye sordu. “Önce ben, sonra içki, sonra da...”

“Yeni başlangıçlara ve ihtişamlı yaşama kadeh kaldıracağım içkiyi mi kastediyorsun?”

“Aynen öyle!” dedi neşeyle. “Hey, sizin yetiştirdiğiniz yenilebilir çiçeklerden birkaçına ihtiyacım olabilir.”

“Hangilerine?”

“Pembe uçlu sarı çiçekler, hani şu isimleri olmayan.”

“Tamam, sana onlardan gönderebilirim.”

“Bir de Harlow?”

“Evet?”

“Çiçeklere benden selam söyle.”

Telefonu kapattıktan sonra kitaba daldım ve birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

Bu seferki Fernando’ydu. Burayı kazara yakmadığımdan emin olmak için beni kontrol etmek istiyor olmalıydı.

“Selam, Fernando,” dedim.

“Cevap vermene sevindim.” Sesi neredeyse nefes nefeseydi, bu da kaygılanmama neden oldu.

“Bir şey mi var?”

“Önemli olmasa aramazdım,” diye başladı. Midemde bir düğüm oluştuğunu hissettim. “Torunumla beyzbol oynarken kolumu incittim.”

“Aman Tanrım, iyi misin?”

“Sorun yok ama yarın röntgen ve tetkikler için doktora gitmem gerekiyor ve randevum saat altıda. Dükkana sadece bir saatliğine göz kulak olabilir misin diye aramıştım.”

Düğüm sıkılaştı. “Ya diğer çalışanlar?”

Yavaşça, “Bir teslimatımız var,” dedi.

Ah. Biri sihir için gelecekti. Lanet olsun.

“Tek yapman gereken buketi sana gösterdiğim gibi kutuya koymak,” dedi. “Zamanı yeniden ayarlamaya çalıştım ama müşteriye ulaşamadım.”

Bu belki de iyi bir şey olabilirdi, aileme sihrin, mirasımızın bir parçası olabileceğimi göstermenin bir yolu olabilirdi. Birine sihirli paketini vermek o kadar da zor olmasa gerekti.

Derin bir nefes alıp Fernando’ya, “Orada olacağım,” dedim.

Ertesi gün tam akşamüstü saat altıda dükkanın kapı zili çaldı. Sihir siparişi veren müşterilerimize her şeyden önce son derece dakik olmaları talimatı verilirdi.

Ön tezgaha doğru giderken kendi kendime *bunu yapabilirim* dedim. *Tek yapmam gereken buketi kutuya koymak ve büyüyü mühürlemek, o kadar.*

Buketi görür görmez bunun bir bağ kurma sihri olduğunu anladım. Ortadaki, uzun ömürlülüğü; diğerleri güçlü bağı simgeleyen üç İnka zambağı, kötü zamanlarda umut için ipek otu ve aşkın gizli bağını temsil eden iki eğrelti otu sapı vardı bukette.

Güçlü bir karışım olduğunu söyleyebilirdim.

Köşeyi döndüğümde, geniş kenarlı bir güneş şapkası takmış, saçlarını şapkanın altına sıkıştırmış, dükkanın içinde dolanırken bir şeylere dokunan ve aynı esnada kendi kendine mırıldanan genç bir kızla karşılaştım. Gergindi. Onu bunun için suçlamazdım. İnsanın kendini birine sihirle bağlaması ciddi bir işti ve geri dönüşü neredeyse yoktu.

“Merhaba,” diyerek onu daldığı düşüncelerden çıkardım. “Beverly?”

Döndüğünde benim yaşıma yakın ya da belki birkaç yaş daha büyük olduğunu gördüm ama kocaman siyah bir güneş gözlüğü taktığı için tam yaşını tespit etmek imkansızdı.

“Evet, benim...” Boğazını temizledi. “Bağ kurma buketi için.”

“Bir dakika.” Arka tarafa geçip dolaptan aranjmanı çıkardım. Lil’in hafıza büyüsünün uğultusunun içimde titreştiğini hissedebiliyordum. Kendi başıma herhangi bir büyü yapmasam da, sihrin varlığını daima hissedebilmişimdir, özellikle de bunu yapan kız kardeşlerimden biri olduğunda.

Mayahuel’i onurlandırmak için çiçekleri sabır otu sembolü kabartmalı uzun beyaz bir kutuya koydum. Daha sonra, mutlak bir hassasiyetle küçük bir demet beyaz ada çayı yakıp dumanın sihri mühürlemesini sağladım.

Kutuyu kaldırıp gülümsedim. *İşte gördün mü? O kadar da zor değilmiş.* Sanki bir şey keşfetmişim hissiyle Beverly’ye doğru yürüdüm ve kutuyu ona uzattım. “Talimatlar içindeki etikette yazıyor. Temel olarak bunları dolunay ışığında bağ kurmak istediğiniz kişiye vermeniz gerekiyor.”

“Bu kadar mı?” dedi. Sesi yumuşak ve mütevazıydı.

“Ve buketin kokusunu içine çektiğinden emin olun. Siz onun karşısında dururken ve ona bir şekilde dokunurken kokuyu içine çekmesi gerçekten önemli. İkinizin arasında bir temas olması gerekiyor.”

“Tamam,” dedi, kutuya sanki patlayacakmış gibi bakarak.

Ailem nadiren bağ kurma buketleri yapardı ve bu büyü sadece kendini sihre adayan çiftler için yalnızca çok benzersiz koşullar altında yapılırdı çünkü yapacağımız en son şey, birini kandırmak için sihir kullanmaktı. Annem böyle bir aranjmanı bir çift için son yaptığında, her iki taraf da bir şeyler kaybedildikten sonra daha derin bir şekilde yeniden bir araya gelmeyi umarak razı olmuştu.

Beverly’ye, “Bu kişi sizin için gerçekten önemli olmalı,” dedim.

“Öyle,” dedi. “Ve bunun... yardımcı olacağını umuyorum.”

“Olacak,” dedim kendimden emin bir şekilde, kendimi Eros gibi hissederek. Yolunu kaybetmiş iki âşığı birleştirmenin bir gücü vardı. O kadar ilgimi çekti ki ona daha fazlasını sormak istedim ama o, ortalıkta pek durmak istemiyor gibiydi. Aslına bakılırsa, çok acelesi varmış gibi kıpırdanıyor, omzunun üzerinden geriye bakıyordu.

Kız kapıdan hızla çıkarken, “İyi şanslar,” dedim arkasından.

Sonraki bir buçuk saat boyunca arka bölümü süpürdüm ve Fernando henüz dönmediğinden ve yeni çalışan Rocio son dakika teslimatlarını yapmak için dışarıda olduğundan ertesi günün işlerini ayarladım.

Tam ışıkları kapatmak üzereydim ki onu gördüm. Yeniden...

Benjamin, dükkanın vitrininin önünde durmuş, karışık kır çiçekleri sergisini inceliyordu. Herhalde kitap aldığı kişiye bir de buket almak için buradaydı. Bir eli yarıya kadar cebine dalmış halde bu kadar kayıtsız ama buyurgan duruşundan mı, bakışlarının daha önce hiç kır çiçeği görmemiş gibi yoğun olmasından mı kaynaklanıyordu bilmiyorum ama nabzım adeta kulaklarımda atıyordu.

Hızla bir ortanca ve gelincik serpintisinin arkasına saklanıp kokulu sapların arasından baktım.

Tulumuma baktım. *Gösterişsiz bir seçim...*

Kapıya doğru yürüdü ve sanki içeri girmek için izin istiyormuş gibi dükkanın “Encanto” yazan patinalı tabelasına baktı. Hiç kimse dükkanımızın vitrinine ya da dükkanın içine girmenin kalıcı etkilerine, etrafı saran büyüünün çekiciliğine karşı koyamazdı. Ve bu, şu anda son derece sakıncalı bir durumdu.

Lütfen içeri girme. Lütfen içeri girme.

Kapı koluna uzandı ama tam çevireceği anda durdu, cebinden telefonunu çıkarıp cevap verdi, kaşlarını çatı ve yolda hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

O, hızla uzaklaşırken ben de pencereye koşup dışarıya baktım. Neden sürekli onun sırtına bakıyordum? Onun uzaklaşışını izlerken içimde bir batma hissi oluştu. Gözümün ucuyla bir demet alıç çiçeğinin kıpırdandığını görür gibi oldum. Bakışlarımı demete çevirdim. Sanki her an yere dökülebileceklermiş gibi çiçeklerin uzun sapları gümüş kabın kenarından sarkıyordu. Hemen onları düzelttim ve daha birkaç dakika önce nasıl durduklarını sorguladım. Dik duruyorlardı sanki.

Tam çiftliğe dönmek üzereydim ki yaşlı bir kadın dükkan-
dan içeri girdi. Zarif bir şekilde şekillendirilmiş kısa beyaz saçları vardı. Siyah bir kapri ve beyaz bir kazak giymişti, elmas şeklinde yaka düğmeleri vardı. Zarif ve gururlu bir duruşu vardı. Bana gülümsediğinde mavi gözlerinin kenarları kırıştı.

“Merhaba,” dedim. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

El çantasını tutarak doğruldu. “Evet canım, özel bir şey için buradayım.”

Gülümseyerek, “O halde doğru yere geldiniz. Ne gibi özel bir şey?”

Tezgahın başına gelerek aramızdaki mesafeyi kapattı, ellerini tezgaha koydu. “Ben Beverly. Bağ kurma buketi için buradayım,” diye fısıldadı.

Donup kaldım. Yanılıyor olması gereken Beverly ile birlikte bulunduğum şu küçücük alan dışındaki tüm dünya yok oldu

sanki. İki tane mi bağ kurma aranjmanı vardı? Hayır, sadece bir tane olduğuna emindim.

“Hımmm... Sanırım bir hata olmuş?” derken sesimin daha kendinden emin, daha az histerinin eşiğinde çıkmasını umardım.

Gözleri genişledi. Elleri çantasına daha sıkı sarıldı. “Anlamadım. Fernando bana uğramam için bir mesaj bırakmıştı.”

Kanım hızlandı, beynim dönüyordu ve sanırım kusacaktım. Bağ kurma buketini yanlış kişiye vermiştim. Peki ama o kız Beverly değilse kimdi? Sonraki bir dakikada bu kadının bir yıl önce demans hastası kocasını yalnızca ikisinin paylaştığı anılarla birlikte kendine getirmek amacıyla bu aranjmanı yaptırdığını öğrendim. “Ben... Ben yazlarımı Estrada Çiftliği’nde geçirirdim. Arkadaşım Azalea ile.”

“Büyükkannemi tanıyor muydunuz?” diye sordum, midem artık daha da bulanıyordu.

“Sen Azalea’nın torunu musun?”

Başımla onayladım. “Ben Harlow.”

Adım çiçek adı olmadığı için bana güvenebileceğinden emin değilmiş gibi bir bakış attı.

Baverly, gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Normal şartlar altında inanılmaz derecede arkadaş canlısı görüneceğinden emindim. “Büyükkannen çok yakın bir arkadaşımdı.” Kadın artık ağlamanın eşiğindeydi ve ben derin bir çukur kazıp kendimi içine gömmek istiyordum. “Bu buket için bir yıl bekledik. Kime verdin?”

“Genç bir kıza.” Ağzım zımpara kağıdından daha kuruydu ve yanaklarım o kadar sıcaktı ki yüzümden eriyip düşeceklerdi sanki. “Çok ama çok üzgünüm.”

Lanet olsun. Çiçeklerin beni koruyucu olarak seçerek hata yaptıklarını *biliyordum*.

Bunu nasıl düzelteceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Annem ve teyzem ile aramızda yedi saat fark vardı ve saatlerce

uykuda olacaktı. Kadına, “Fernando’yu arayacağım,” dedim. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Böyle bir hata elbette ilk kez yapılmıyordu ya! Değil mi?

Beverly sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi gözlerini kıstı. “Kız... nasıl görünüyordu?”

Elimde telefonla, “Minyondur, büyük bit şapkası ve güneş gözlüğü vardı. Dürüst olmak gerekirse öyle çok da dikkat etmedim.”

Aman Tanrım. Biri kendi rızası dışında birine bağlanacaktı. Bu çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Daha da kötüsü, bu kadın ve kocası bağ kuramayacaklardı. On dakika içinde tek başıma dört kişinin geleceğini mahvetmeyi başarmıştım.

Beverly yavaş ve kontrollü bir şekilde başını sallayarak dudaklarını birbirine yaklaştırıp, “Sanırım çiçeklerimi kimin çaldığını biliyorum,” dedi.

“Ne?” Bütün vücudum kaşınıyordu, her an kurdeşen dökebilirdim. “Kim?”

Zarif tavrına uymayan emredici bir ses tonuyla, “Bunun artık bir önemi yok,” dedi. “Onu bulmalıyız.”

“Doğru. Tamam.” Ben varım. “Ama nasıl?”

“Bizim otelimizde, Casa de Sueños’ta kalıyor. Acele etmelisin.”

Neden kendimi bir Shakespeare trajedisinin içine düşmüş gibi hissediyordum? “Bekle,” diye seslendim, Beverly’den çok kendime. “Ay tepeye çıkana dek buketi kullanamaz!” Pencereden dışarı, kararmakta olan gökyüzüne baktım; soluk bir ay alçakta asılı duruyordu. Otel buradan bir mil kadar uzaktaydı. Eğer şansım varsa on beş dakikalık koşu mesafesiydi. Beverly’den suçluyu teşhis etmesi için gelmesini isteyebilirdim ama yalnızca beni yavaşlatacağını düşündüm.

“Bu yanlışı düzelteceğim,” diye söz verdim. Birlikte dışarı çıktık ve dükkanı kilitledikten sonra Beverly başka bir şey demeden hızla koşmaya başladım. (Çizimlerle parke taşları üzerinde

koşmanızı önermem.) Ay yükseldikçe ben de hızımı artırdım ve hiç özür falan dilemeden yoluma çıkan insanları ittim. Ciğerlerim o anda tek bir kelimeye bile izin vermedi, bacaklarım yanıyordu ve sanırım topuğumda beni koşarken topallamaya zorlayan korkunç bir kabarcık oluşmuştu. Benim nasıl bir hayatım vardı böyle? Kasabada büyümlü çiçekleri ve korkunç hataları kovaladığım bir hayat mı?

Demans mı? Beverly *demans* mı demişti? Şimdi neden hafıza büyümlünün de kullanıldığını anlıyordum. Ne yazık ki uzun sürecek bir büyü değildi. Buket sayesinde demans hastalığından kurtulamazdı ama şu anda hatırlamadığı bazı anıları aklında tutabilecekti. Tabii buketi zamanında geri alabilirsem...

Otelden yarım mil kadar uzakta, karanlık çöktükçe ay benimle alay ediyordu. Botlarımı çıkarıp çoraplarımla koştum sokaklarda.

Casa de Sueños'a vardığımda, kendime duyduğum nefret ve paniğim yüzümden inliyor, terliyor, boğuluyordum.

Neyse ki buraları tanıyor ve ay ışığının en fazla ne kadar sürebileceğini biliyordum. Kırk saniye içinde çimleri aşp gül bahçesine doğru ilerlerken bir yandan da o pislik hırsızını arıyordum. Avludan sola döndüğümde onu gözetleme yerinde dururken gördüm. Şapkası yoktu. Güneş gözlüğü yoktu, yalnızca uzun sarı saçları ve dekolteli, dar, yeşil bir elbisesi vardı. Buket onun elindeydi.

Bir rahatlama doldurdu duyularımı. Buketi henüz adama vermemişti, gölgeler arasında kaybolduğu için yüzünü seçemiyordum. Onlar konuşurken, ben de adımlarımı hızlandırdım.

Kız hafifçe gülüp elini adamın göğsüne bastırdı. Sonra buketi ona uzattı. Adam çiçekleri yüzüne doğru kaldırarak aldı. Ay ışığına doğru döndü.

Benjamin.

Her şey o kadar hızlı oldu ki ilk önce bağırdım mı, botlarımı mı fırlattım yoksa hamle mi yaptım hatırlamıyorum ama henüz

ne olduğunu anlamadan havalandım ve çiçekleri onun elinden düşürdüm. Buket çimlere yuvarlandı. Ve bir şekilde bana ulaştı. Ben'in... tepesine indiğimde, tüm içim boşalmış gibi oldu. Betona dalmak gibi.

Kız çığlık atıp ağlıyordu, öfkeden aklını kaçırıyor gibiydi ve bunun şiddete neden olmasından ve beni hastanelik etmesinden korktum. O kıvrandı, ben kıvrandım. Alınlarımız birbirine çarptı. Elleri beni sarmıştı. Hayır, beni uzaklaştırıyordu.

Kendimi toplamayı başarak saçlarımdan bir eğretili otu dalı çektim, Ben'in üzerinden yuvarlandım ve onun kalkmama yardım etmesini bekliyormuş gibi etrafıma bakındım. Tek gördüğüm onun koyu renk gözleri ve kaşlarımn ortasındaki derin çatıktı.

Sonra ayağa fırlayıp, "Yine sen!" diye homurdandı.

10. BÖLÜM

O lan biten her şeyden şaşkına dönmüş bir halde korku ve dehşetten hararet basmıştı.

Ben hâlâ bana bakıyordu. En azından sarışın kız bir kere daha hıçkırarak tüm dikkatini kendi üzerine çekene kadar.

Kimdi o? Ona bir kitapçıdan antika bir kitap hediye alıp romantik bir restoran arayacak kadar âşık olan bir adam üzerinde kullanmak için Beverly'nin buketini neden çalsındı ki?

Ben dişlerini sıkarak, “Neler oluyor?” dedi.

Dizlerimin üzerine çöküp çiçekleri ve eğrelti otlarını ilk hallerine benzer şekilde topladım çünkü burada ne olursa olsun, görevim Beverly'ye yardım etmektir. Bunu düzgün yapmaktır.

Kız cevap vermedi. Ben'e kızın onu kendine bağlayabilmek için büyümlü bir buket çaldığını söylemeyi çok istiyordum ama ona ailemin sihirlerine erişme izni verecek değildim. Birden aklıma endişe verici bir soru takıldı: *Bu kız sihri nereden biliyordu?*

Ben'in bakışlarının sıcaklığını onları görmeden de hissedebiliyordum. “Harlow?” Sesinde keskin bir ton vardı; dikkatli olmazsam beni ikiye bölebilecek galvanize bir bıçak kadar keskindi.

Sanki burada hakarete uğrayan taraf oymuş gibi, “Onu tanıyor musun?” dedi kız öfkeyle.

Ben'i görmezden gelerek küçük buketi göğsüme sıkıca bastırarak, "Bana yalan söyledin," dedim. "Bu çiçekler senin değildi. Sen Beverly değilsin!"

Ben, az önce gölgeli çenesini ovuşturduğu elini şimdi sıkıyordu. Gözleri bir anlayışla, öğrenmek istediği bir bilgiyle fal taşı gibi açılmıştı.

Tek söylediği, "Büyükannem mi?" oldu. Zihnim tüm parçaları bir araya getirmek için çılgınca bir hareket halindeyken ayağa kalktım. Eğer sevimli Beverly, Ben'in büyükannesiyse, o zaman Ben sihri biliyor olmalıydı, öyle değil mi? Ve bu doğruysa o zaman...

Sarışın, Ben'e bakarak kaşlarını çattı ve geriledi. "Ben... Ben sadece... Senin..." Şiddetle gözyaşlarını sildi. "Ben senin... Şey yapmanı istedim..." Sözlerinin arasındaki boşluklar çok derindi. Ne söylemeye çalıştığını ancak tahmin edebilirdim. Beni sevmeni istedim mi? Beni istemeni istedim mi?

Kalbim ilk kez bu kızıdan yana attı ve kalp kırıklığı için ona bir civanperçemi dalı ikram etmek istedim.

Ben'in saldırıya geçerek dikenli sözleriyle bu kızı keseceğini düşünsem de öyle bir şey yapmadı. Omuzları neredeyse yumuşamıştı (neredeyse) ve öylesine sessizce, "Sevginin sahtesini yapamazsın," dedi ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. Ve bu sözler onun için ne kadar acı verici olsa da koşullar göz önüne alındığında beni şaşırtan bir nezaketle söylenmişti. Benjamin daha sonra, masum bir üçüncü şahsı bile yaralayacak net bir havayla, "Ve senin olmayan bir şeyi çalamazsın," diye ekledi.

Kızın yüzü bembeyaz oldu. Gergin bir şekilde boğazını temizledi, burnunu da temizleyip, "Çiçeklerin büyüğü gerçek bile değil," dedi sızlanarak. "Bunu kendin söylemiştin."

"Ama davranışların aksini söylüyor."

Ağzı titredi. Başını, bir tür kontrol arayışıyla geriye attı. "Açıkçası yanılmışım!" Ben'e doğru bir adım attı.

Tek bir kelime daha söyleyemeyecek kadar şoke olmuşum. Ayrıca bunun ikisinin arasında olduğunu düşünüyordum; onlara alan tanımalıydım ama vücudum hareket etmiyordu.

“Burada gerçekten ne istediğini biliyorum,” dedi Ben.

Kız şiddetle başını iki yana salladı. “Belki de sihir seni değiştirebilir sanacak kadar aptaldım.” Arkasına dönüp uzaklaştı.

Benjamin onun gidişini izlerken, beni, sıcaklığı birkaç derece artırdığına yemin edebileceğim duygu yüklü nefeslerle yükselip alçalan köşeli sırtının görüntüsüyle baş başa bıraktı. Ne hissediyordu? Kızgınlık mı? Korku mu? Üzüntü mü? Pişmanlık mı? Birdenbire bilebilmeyi umdum ama şu anda bu konuda endişelenemeyecek kadar rahatlamış haldeydim.

Yavaşça yarım tur dönerek bana döndü ve sadece yandan bir bakış attı. “Şimdi bunları alacağım.”

Kucağımdaki bukete baktım. “Mümkün değil. Onları gözümün önünden ayıramam,” dedim. “Bunları gerçek sahibine teslim etmem gerekiyor.”

Tam tartışacağını düşündüğüm sırada başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum.”

Aramızdaki tüm oksijeni tüketen ağır bir duraklama oldu. Ama sormayacaktım, tenim alevler içinde olsa da, beynim onun granitten göğsünün iniş kalkışlarını yeniden gözlerimin önüne getirse de, başlarımız döndüğü anda dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktayken, gözlerinde bir şaşkınlık değil, başka bir şey ifade eden bir parıltı gördüğümde, yemi yutmayacaktım.

Sonunda, “Sen buralısın,” diye ekledi. “Ve... Sen bir Estrada’sın.”

Ailem hakkında, büyükannesinin büyükannemle geçirdiği çocukluk yazları hakkında ne kadar şey bildiğini merak ederek başımla onayladım. Ama önce buradaki hikayeyi öğrenmem gerekiyordu. “O kim?” *Ona bağlanman için sana oyun oynayacak kız?*

Birkaç gün önce söylediklerini tekrarlayarak, "Gazeteci," diye yanıtladı. Belki daha fazlasını hak ettiğimi düşündüğü için belki de sadece bunu içinden atmak için, "Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için, benim için olduğundan daha önemliydi. Hikayenin sonu," diye ekledi.

Dahası, onunla birlikte buraya gelip büyükanne ve büyük-babasının bağ büyüsunü çalmış ve ona büyü yapmaya mı çalışmıştı? Ben'in bileğinin bir hareketiyle başından savabileceği bu kadın adına birdenbire öfkelen dim. "Sıradan bir ilişki için bu kadar ileri gitmek biraz büyük bir adım gibi," dedim. Kelimelerin kulağa bu kadar sert ve yargılayıcı gelmesini istemezdim. Yoksa ister miydim?

Yüzünü tamamen bana çevirdi. Boyu bende geri çekilme isteği uyandırdı ama bunu istemiyordum. Bir kucak dolusu sihirle öylece durmuş onun boşlukları doldurmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. Bunun yerine buketi işaret etti. "Hâlâ işe yarar halde mi?" diye sordu.

Kız kardeşlerimin güçlerinin çiçeklerin arasında dolaştığını, yaprakları doldurduğunu hissedebiliyordum. "Sanırım evet ama... inanmadığımı sanıyordum."

Delici gözleri bir an bile bakışlarımdan ayrılmadı. Kalın kaşları kızgınlıkla değil, uyarı amacıyla çatılmıştı. Yoksa akşamın trajik heyecanı hayal gücümü harekete mi geçiriyordu?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, "Benim neye inandığımın bir önemi yok," dedi. Bu, önemi olan şeyden hoşlanmayacağımı söyleyen bir meydan okuma hareketiydi.

O sırada bir kadının sesi yankılandı çimenlerin üzerinde. "Harlow!"

Döndüm. Beverly kollarını uzatmış bana doğru koşuyordu. "Buket sende! Buket sende!" diye haykırdı.

Son derece dikkatli bir şekilde buketi ona uzattım; saplarını kağıda sarılmış halde tutmaya ve Beverly'ye hiçbir şekilde

dokunmamaya dikkat ettim. “Kokularını içine çekme. En azından şimdilik.”

“Hâlâ işe yararlar mı?”

“Öyle sanıyorum.” *Öyle umuyorum.*

“Sen de orada olmalısın,” diye ısrar etti. “Bir kez daha hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin olmak için. Doğru anladığımızdan emin olmak için.”

Tam itiraz edecekken, Ben’in arkamda durduğunu hatırladım. Tepkisini ölçmek için döndüm ama o gitmişti; uzun, zayıf formu sanki hiç burada olmamış gibi ay ışığının aydınlattığı gölgelerin arasında kayboldu. “Tamam,” dedim Beverly’ye, orada olacağımı söyledim. Onu nasıl reddedebilirdim ki?

Beverly ve William Brandt tam olarak 19.58’de birbirleriyle bağlandılar. Ay tepedeydi, elleri birbirine bağlıydı ve -talimat verildiği gibi- buketi alırken ikisi de sihrin kokusunu içine çekti. Bunu gerçekleştirdiği anda biliyordum. Gözlerinin altın rengi parıltılarla ışıldaması bağın tamamlandığına dair kesin bir işaretti.

Bu çiftin ay ışığında birbirlerine sarılmasını izledim. Beni neşeye, rahatlamayla, hatta merakla uçuran bir aşinalıkla kollarını birbirlerine doladılar.

William, “Beverly. Benim Beverly’m,” dedi, kadının adını dua eder gibi söyleyerek. Mayahuel’in duyduğunu hissettiğim bir dua...

Brandtlerin yanından ayrılmadan önce Beverly, bana gerektiği gibi teşekkür edebilmek için yarın otele kahvaltıya gelmem için söz verdirtti. “Teşekkürü hak ettiğimi düşünmüyorum,” dedim. “Her şeyi neredeyse mahvedecektim sizin için.”

“Hayır, canım,” dedi nazikçe. “Sen bizi kurtardın.”

11. BÖLÜM

Sabahın puslu saatlerinde dün gecenin gerçekten yaşanıp yaşanmadığını sordum kendime.

Ama sonra ailemin yazdığı bir dizi endişeli “neyin var senin” mesajlarını gördüm ve onların dünkü duygu fırtınasının rüzgarını aldıklarını anladım.

Dahlia’dan gelen üç cevapsız arama vardı, belli ki bu seferki elçi oydu.

Ona her şeyin yolunda olduğunu ve çiftlikte yalnız kalmaya yeni yeni alışmaya başladığımı açıklayan bir kısa mesaj attım. Neyse ki inanmış gibiydi.

Ama bedenim pek öyle değildi.

Brandtler için her şeyin neredeyse mahvolacağı korkusundan göğüs kafesim kasıldı ve böyle bir felaketin görüntüsü bile başımı döndürmeye yetti.

Ama neyse ki kötü bir şey olmamıştı. Halletmiştim.

Röntgen sonuçlarının iyi olup olmadığını kontrol etmek için Fernando’yu hızlıca aradıktan sonra yataktan çıplak olarak çıkıp pencereye doğru yürüdüm. Manzara sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyordu; çiçekler hafif esintide günaydın der gibi aylakça sallanırken, rengarenk bir deniz karşıladı beni.

Parmaklarımı cama dokundurarak bu sessiz anın tadını çıkardım ve hem Brandtleri kutsadığı hem de kışımı kurtardığı için tanrıçaya bir kez daha teşekkür ettim.

Sonra, Ben'in dudaklarından yalnızca birkaç santim uzak-
tayken, gözlerinin beni esir aldığı an zihnimde canlandı, davet-
sizce. Vücudumda bir ürperti dolaştı. Kısa, nefessiz bir saniye
boyunca, o dudakların benim dudaklarıma bastırıldığını hayal
ettim. Ama onun gibi adamları tanırdım. Soğukkanlı ve hesapçı
olurlardı, kalplerinde dikenler yetiştirirlerdi.

*Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için, benim için oldu-
ğundan daha önemliydi. Hikayenin sonu.*

Kadınları mendil gibi kullanıp atan erkeklerden.

Öfkelendim, sonra aniden Rüyalar Evi Otelindeki öğle ye-
meği için uygun bir kıyafetimin olmadığını hatırladım.

En azından burada, çiftlikte yoktu.

Çaresizlik içinde dolabımı altı kez karıştırdım ve her sefe-
rinde o yazlık elbisenin aslında ne kadar açık olduğunu fark et-
tim. Açıkçası, geçmişte tenimi göstermekte hiçbir sorun yoktu,
gerçi şimdi de yoktu ama yine de giyemezdim. Bugün olmazdı.
Beş yıldızlı otelin çok zarif bir atmosferi vardı ve Brandtler çok
nezih ve naziktiler, ayrıca dün gece kesinlikle "münasip" bir hava
yaymışlardı. Yapmak isteyeceğim son şey onları rahatsız etmekti.

Kız kardeşlerimin dolaplarını yağmaladım ve onların be-
nim gibi bir dolap faresi olmalarını ne yazık ki istemezdim.
Eski konser ve seyahat tişörtlerinden başka bir şey bulamadım.
Dahlia'nın odasına girme zahmetine bile girmedim. Çünkü o
hiçbir şeyi saklamaya *inanmayan* tertemiz bir ucubeydi. Bu en-
dişe anında, Tía'nın tüm tatil hediyelerini aylar öncesinden top-
ladığı Noel dolabını hatırladım.

Koridordan aşağı koşup küçük bir avluyu, uzun taş çeşmeyi
geçerek onun odasına gittim. Eşyaların saklandığını bildiğim
gömme dolabı açtım ve bir yığın alışveriş torbası ile paketlenmiş

Noel kutularının üzerinde asılı duran kakao rengi, tek omuzlu muhteşem elbiseyi görünce neredeyse nefesim kesildi.

Sadece tasarıma, pürüzsüz hatlara ve geniş yakaya bakarak bunun Lana için olduğunu anladım. Omuzumdaki küçük şeytanı susturarak birkaç adım geri gittim ve Lana'nın bu elbiseyle çok etkileyici görüneceğini düşündüm. "Beni öldürür," dedim kendi kendime. "Ama bu acil bir durum." Lana acil durumları severdi; adrenalini patlamasına, kaosa ve sevdiği "kahramanlık dramını canlandırma" vaadine takıntılıydı. Onu avukat olmaya iten şeyin de bu olduğuna kesinlikle emindim.

Yine de benim için alınmamış bir elbiseyi giyemezdim. Bu yüzden kuzenime hemen bir mesaj attım:

Hey, şu anda Noel hediyeni giyebilir miyim? Çünkü gerçekten ihtiyacım var. Gerekirse sonra değiştiririm.

Göndereceğini bildiğim cevabı göndermesi yaklaşık on dakika sürdü.

Önce ne olduğunu öğrenmem lazım.

Sürprizi mahvetmek istemiyorum.

Güzel bir hediye mi? Beğenir miyim?

Muhteşem.

Hemen fotoğrafını at.

Lana.

Tamam tamam. O muhteşem sürprizi giyebilirsin. Ve aptallık etme, değiştirmene gerek yok. Sadece mahvetme yeter.

Yakın zamanda terk edildiğimi ve işsiz olduğumu bildiği için değiştirmemi istemiyordu. Elbette öyleydi. *Ailemizde sıfır*

sır vardır. Her iki durumda da onun cömertliği beni heyecanlandırdı. “Sen benim en sevdiğim kuzenimsin,” diye cevap yazdım.

O kadar kolay değil, Fasulye. Bana borçlandın. ♥♥♥

Lantana’ya borçlanmanın nadiren küçük sonuçları olurdu ve daima o borcu tahsil ederdi ama şimdi tartışacak veya pazarlık yapacak durumda değildim. Bu yüzden, “Anlaştık,” diye mesaj attım.

Sonra ipeğin içine adım attım, tenimde hissettiğim hissin, ardından da üzerime tam olarak oturmasının tadını çıkardım. Yaşasın paylaşılan genler! Daha sonra ayakkabıların sorun yaratacağını fark ettim. Ailedeki en büyük ayaklar bendeydi ve ayak bileği hizası botlarımı (ayaklarımda hâlâ su toplamış kabarcıklar olduğu için), pek de iyi bir fikir olmadığı halde New York’tan getirdiğim uzun çizmelerimi ya da bahçe ayakkabılarımı giymek istemediğim için, annemin, ucundan ayak parmaklarım sarkan sıkıcı sandaletlerini giymek zorunda kalacaktım.

Bir saat kadar sonra arabayla kasabaya vardım, vale parkına gittim ve zaten birkaç dakika geciktiğim için aceleyle otele girdim. Tesis, taş sütunları, el oyması mobilyaları, demir şamdanları ve zengin renkli halılarıyla dikkat çekiyordu. İlham verici ve aşağıdaki hareketli kasabanın eşsiz manzaralarına sahip güzel bir mekan olan çatı restoranına çıktım. Her masa farklı bir çiçekle süslenmişti: trompet sarmaşıkları, çan çiçekleri ve Fransız hanımeli.

Hiçbiri Estrada çiftliğinden değildi.

Annem, otel sahibiyle doluluk oranları konusunda anlaşmazlığa düştüğünden beri bizim çiçeklerimiz burada yoktu. Sahibi, çiçeklerimizin her türlü ticari riske karşı bir koruma duvarı görevi göreceğine inanıyordu. Annemin sihrin böyle yapılmadığını, çiçeklerin müşteri sayısı konusunda bir garanti

veremeyeceğini kaç kez açıkladığının bir önemi yoktu, kadın dinlemeyi reddedip hesabı kapatmıştı. Kasabanın her şeyi bilen dedikoducusu vaftiz babama göre, otelin doluluk oranı o zamandan beri sabit kalmıştı ve hiçbir zaman yüzde ellinin altına düşmemiş veya üstüne çıkmamıştı.

Brandtleri çatı terasının diğer ucunda buldum. Keten kaplı masanın üzerindeki gümüş vazoda tek bir çan çiçeği vardı. Bu çiçeğin hakikati teşvik ettiği bilinirdi ama sadece bu kadarla kalmazdı, bu çiçek aynı zamanda minnettarlığı da simgelerdi. Brandtlere doğru yürürken sadece ısıltılı yüzlerine baktığımda bile bunu bolca hissettiklerini anladım.

Kalbim üç kat büyüdü.

Beverly beni fark ettiği anda, “Harlow!” diye haykırdı.

Ben oturur oturmaz William elini elimin üzerine koydu ve bana nazik bir gülümsemeyle, mavi gözlerine ulaşan, sinirlerimi yatıştıran bir sıcaklık yayan ve bu daveti kabul ettiğim için sevinmemi sağlayan bir gülümsemeyle baktı.

Beverly, gökyüzünde yavaş yavaş ilerleyen, kasabayı rüya gibi kremsi şeftali bir ışıkla aydınlatan güneşi işaret ederek, “Harika bir gün, değil mi?” diye mırıldandı.

Hepimiz, yalnızca paylaşılan değil aynı zamanda kazanılmış bir saygıyla güneşi izliyorduk ve ben, Harlow Estrada’nın bu çiftin aşk hikayesinde küçük bir rol oynadığına dair baş döndürücü bir sıcaklığın içimde yayıldığını hissediyordum. Dikkatimi William’a çevirdim, onun manzarayı izlemesini izledim ve tam döndüğü anda, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir andaki bir şimşek gibi gördüm onu. Gözlerinde parıldayan ışığı...

Teşekkür ederim Mayahuel. William hâlâ bağlıydı. Elbette öyleydi; sihir böyle işliyordu işte. Sanırım bir şekilde işleri berbat ettiğimden endişelenmişim. Birbirimizi tanımamızın ortasında kendimi göz ucuyla Ben’i ararken buldum. Büyükanne ve büyükbabasıyla kutlama yapması gerekmiyor muydu? Dün geceki bağ kurma törenine gelmemesi zaten yeterince kötüydü. Belki de

evine gitmişti. Ya da belki eski sevgilisiyle arasını düzeltmeye çalışıyordu. Arkamda onun hem çakıllı hem de rahatlatıcı, belirgin sesini duyduğumda zihnim bir belkiler ve eğerler fırtınasıydı sanki. “Günaydın.”

Sırtım ona dönük olduğu için henüz onu görmemiştim bile ama yüzüm kızardı ve cildim beklentiyle karıncalanmaya başladı.

Büyükannesini yanağından öpmek için eğilirken görüş alanıma girdi. Yağmurdan ıslanmış toprak ve baharat kokuyordu. Yaklaşmamak içimdeki her şeyi tüketiyordu.

Beverly, “Geç kaldın,” diye tısladı.

William şakacı bir şekilde, “Bir adam zamana saygı duymalı,” dedi.

Ben, büyükanne ve büyükbabasının iğnelemelerine alışmış gibi başını salladı. Sonra gözleri benimkilere kaydı ve hafif eğlenir bir ifadeyle, “Günaydın, Harlow,” dedi.

Yanıma oturup spor ceketinin göğüs cebine uzandığında, ben de, “Merhaba,” dedim. Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de gerçekten (ama gerçekten) yakışıklı görünüyordu. Altın rengi ambalajlı küçük bir paket çıkarıp masanın üzerine koydu. Yüzünü buruşturarak, “İyi bir nedenden dolayı geciktim,” dedi. “Ambalaj kağıdıyla kavga ediyordum. Bu, ikiniz için.”

Sonra başını kaldırıp baktı. William’a, Beverly’ye veya ilahi güneşe değil; beni Pasaporte’de silahsızlandıran o Benjamin bakışının ağırlığıyla bana bakıyordu.

Beverly -ya da belki William- sevinç dolu bir sesle pakete uzandı ama benim aklım orada değildi. Aklım Ben’le birlikte başka bir yerdeydi.

Bu koyu, derin gözlerde güneş ışığından daha da sarımsı lekeler vardı. Bakışlarımın onunkilerin ötesine kaymasına izin vermeden çenesinin sabit olduğunu, dudaklarının sanki gülümsemeye değer bir anın olup olmadığına karar veriyormuşçasına

nötr olduğunu biliyordum. Ve birdenbire onu, gerçeğini, dün bana gösterdiği, güldüğü ve tüm yüzünün aydınlandığı şeyi görmek istedim.

Bakışları ağızma, çeneme, boğazıma kaydı. Sıcak havayı son nefesimmiş gibi içime çektim.

Yarım bir sırıtışla, "Burada olmana sevindim," dedi.

Beverly, "Yorgun görünüyorsun," diyerek, yanıt verme zorunluluğundan beni kurtardı.

Ben'in dikkati hızla ona kaydı. "Dün gece pek uyuyamadım."

William, "Tüm o tantanadan olsa gerek," diye araya girdi.

Beni bariz bir yabancı olarak göstermeyen bir konuşma akışına dahil olmak için, "Ne tantanaydı ama," dedim.

Beverly, "Bizi senin hızlı düşünmen kurtardı, Harlow," dedi. Ben gözlerini bana dikip başını salladı; ifadesi açık, eğlenceli ve meraklıydı. Tek yapmak istediğim, onun kafatasını açıp içine bakmaktı. "İnsanları kurtarmak sende alışkanlık herhalde, değil mi?"

Sesim bir homurtu olarak çıktı ve soğuk, sakın görünümüm paramparça olduğu için utandım. "Nadiren."

William, "Eh, sonu iyi biten her şey iyidir," dedi.

Tam o sırada garson bize nefis hamur işleri, taze meyveler ve şarküteriden oluşan sunum tabaklarını getirdi. Beverly adama, "Peki bize şu greyfurtlu mimoza kokteyllerinden de getirir misiniz, lütfen?" diye sordu, sonra da dikkatini Ben'in hediyesine çevirdi. Hediye, sanki bir çocuk tarafından paketlenmiş gibiydi. Ben'in kağıt ve bantla mücadele görüntüsü gözümde canlanınca neredeyse gülecektim.

Paketi açarken, "Hiç gerek yoktu, canım," dedi Beverly. Kendimi öne eğilmiş, Ben Brandt'in nasıl bir hediye aldığının merakı içinde kaşınırken buldum.

Muhtemelen bir kutu yer mantarı, küçük gümüş bir çerçeve ya da garaj satışından alınmış bir şeydi.

Yıpranmış bir kitaptı bu. Omurgası yarılmak üzere, ten rengi kaplaması aşırı kullanımdan dolayı yıpranmış. Beverly nefesini tutup adını okuyabilmem için kitabı kaldırdı.

Veinte Poemas de Amor y una Canción Desesperada. Pablo Neruda'nun *Yirmi Aşk Şiiri ve Bir Umutsuzluk Şarkısı*.

Pekala, Ben beni yine şaşırttı. Ama cildimin karıncalanmasına ya da başımın dönmesine neden olan şey sürprizi değildi; gerçek şu ki Neruda benim en sevdiğim şairlerden biriydi ve bu da onun en önemli eserlerinden biriydi. Sadece şehvetli ve romantik olmakla kalmazdı, aynı zamanda şairin sözlerini ve ruhunu toprağa bağlayacak şekilde Şili'nin vahşi doğasını da onurlandırır.

Gözleri yaşaran Beverly, "Hatırlamışsın," dedi Ben'e.

Neyi hatırlamıştı? Meraklı bakışlarımı Beverly'ye çevirdim ama boşlukları dolduran kişi William oldu. "Bu kitap, ilk evlilik yıldönümümüzde Bev'e aldığım hediye idi."

Beverly sevgiyle William'a baktı. Beverly'nin ne düşündüğünü biliyordum. *William hatırlıyor!*

William, "Ama birkaç yıl sonra kayboldu," dedi.

"Ve asla aynısından bulamadık," diye ekledi Beverly.

Ben gururla, "Aynı baskı," dedi. Beverly ve William kitabın sanki yeni doğmuş bir bebekmiş gibi üzerine titrerlerken, Ben, "Gördüğümde inanamadım," diye ekledi. Demek kitapçıdan aldığı şey buydu. Pekala, yani varsayımlarımda oldukça yanlışım; bu yüzden de Ben hakkında başka neleri yanlış anladığımı merak ettim.

Kokteyller geldiğinde William kadehini kaldırdı. "Kadehimi aşka kaldırıyorum." Gözleri Beverly'ye kaydı. "Ve kadere."

Ben bardağını benimkiyle tokuştururken, "Kadere," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra Beverly, kendisinin ve Abuela¹² Azalea'nın gizlice nehre gitmelerine, hiç çiçek açmayan kendi sihirlerini ekmelerine ve yıldızların altında dilekler tutmalarına ilişkin anılarıyla bizi eğlendirdi. Beverly sırtarak, "Biliyor musun, Harlow," dedi, "William'la tanıştığımda, onun doğru kişi olduğundan emin olmak için çiçekleri kontrol etmemiz konusunda ısrar eden büyükannen oldu."

Ben boğazını temizleyip peçetesiyle oynuyordu; bu onun Estrada büyüleri hakkında konuşurken Beverly kadar rahat olmadığına açık bir işaretiydi.

"Ah, Ben," dedi hafifçe, "sen ne kadar da aptalsın. Sihir gerçektir, kanıtı da gözlerinin önünde." Birlikte yaşadıkları şeyleri açıkça hatırlayan William'ı işaret etti; bu sabahki hatırladıkları bunun kanıtıydı. Neleri hatırlamıyor acaba, diye merak ettim. Hangi anılar sonsuza dek kayboldu?

Büyük ya da küçük herhangi bir anın, insanın kalbinden sanki hiç yaşanmamış gibi silinebileceğini düşününce bir tutam umutsuzluk hissettim.

Ben tek kaşını kaldırıp büyükannesinin elini okşadı. "Bu konuyu tartıştık büyükanne ve geçen yıl resmi olarak salak olmadığımıza karar verdik."

Beverly kıkırdamaya başlayıp, "Ben, geçen yıl arkadaşlarıyla bir partide karaoke yarışmasını kazandı," diye açıkladı bana.

Onu yeni gözlerle karşılarken gülümsedim. Benjamin Brandt'in sahneye çıkmasını en çılgın yazarlık hayal gücümle bile anlayamazdım. "Aman Tanrım, bana şarkıyı söylemelisin!"

Kokteylinden bir yudum alan Ben, cevabı şov olsun diye sürüncemede bırakmak istercesine yavaş bir hareketle kadehini bıraktı. Sonra şaşırtıcı bir özgüvenle, "Bee Gees'den 'Staying Alive' şarkısı," dedi.

Hiç tahmin etmezdim. Olağandışı.

12 *İsp.* Abuela: Büyükanne.

Yarım gülümsemesini, bana şaka yaptığını gösteren bir sırıtış atmasını bekledim ama bakışları yoğun ve tepkimin ne olacağını görmek için bekliyordu. Gülmemeye, ona istediğini vermemeye çalışırken boynumdaki bir damarı zorlayacaktım neredeyse: bir alaycı.

Ciddi bir yüz ifadesiyle, “Harika şarkı,” demeyi başardım. Onun alçak, huysuz sesinin Bee Gees’in yüksek notalarına çıktığını hayal bile edemesem de duymak için neler vermezdim!

Beverly, “Çok iyiydi. Benny’nin sesi çok güzeldir,” dedi.

Benny mi?

Ben bunun üzerine kıkırdayıp başını salladı. “Büyükanne-min yargısı torunları söz konusu olduğunda pek nesnel değildir.”

William tüm bunlardaki rolünü anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak parmaklarıyla masaya vuruyordu ya da belki sadece Ben’in pasaklı pelerinini çıkardığı geceyi hatırlamaya çalışıyordu. Büyük teyzem, hafızası zayıflamaya başlayınca eşi için de benzer bir bağ kurma buketi kullanmıştı. Ve çiçekler sonuç olarak aşklarını hatırlamasına yardımcı olsa da, o yine de kendi kabuğunun içindeydi; bazen hangi yılda olduğumuzu, diğer aile üyelerinin kim olduğunu veya nereden geldiğini hatırlayamayan bir kabuktu. William’ın şu anda takındığı ifadenin aynısını takınmıştı pek çok kez; şaşkınlık, kayıp parçaları arama ifadesi.

Kimse bunu fark etmemiş gibiydi ve bu kutlamayı mahvetme niyetinde olmadığım için bundan bahsetmeyecektim ama William’ı tekrar sohbete dahil etmek istediğim için Beverly ve William konusuna döndüm. “Büyükanne o kişinin William olduğuna karar vermene nasıl yardımcı oldu?” diye sordum.

Beverly çatalını bırakıp, “Büyükanne Hylocereus ağacına danıştı. Gece yarısı tek bir çiçek kopardı ve bana verdi, eğer şafak vakti çiçek hâlâ açıksa, William’ın benim için doğru kişi olduğunu söyledi,” dedi.

Nadide bir gece güzelliğine sahip, asma benzeri bir kaktüs olan koruyucu ağacı düşünerek gülümsedim. Aile geçmişine göre çiftliğimiz büyüyle yaratılmıştı, evet, ama aynı zamanda hassasiyetle de yaratılmıştı. Her ürün, her sınır, her asma ve ağaç, tanrıçanın talimatlarına göre titizlikle dikilmişti.

Çiçeğin açık kalmasının imkansız bir şey olduğunu düşünerek ve köklerim nedeniyle derin bir gururla dolu hissederek, “Ve çiçek açık kaldı,” dedim.

Beverly başıyla onaylayarak, “Onu hâlâ daha bir kitabın sayfaları arasında saklıyorum,” dedi.

William arkasına yaslanıp bana baktı. “Böyle bir sihrin içinden gelmek nasıl bir şey?”

Ne diyeceğimi ya da nasıl başlayacağımı bilemediğim için, basitçe, “Çok şey olabilir ama... oldukça şaşırtıcı,” diye cevap verdim.

Ben sessizdi, büyükanne ve büyükbabasının sahnede olmasına izin veriyordu vermesine ama vitesin döndüğünü, yargılarının şekillendiğini görebiliyordum. “Ya siz?” diye sordum. “Nere-lisiniz?” *Hikayeniz nedir?*

Peçetesiyle ağzının kenarlarını silerek, “Şey...” dedi William “Ben... Benim geldiğim yer...” ve donup kaldı.

Şu an sanki kutup havası esiyordu ve bu sorudan hemen pişmanlık duydum.

Ben’in gözleri yumuşadı ve aceleyle büyükbabasını kurtarmak için hamle yaptı. “Uzun bir iş insanları soyundan.”

Beverly sevgiyle William’ın elini tuttu. “Büyükbabası Kaliforniya’da bir otel inşa etmişti, sonra otellerin yarısı birkaç düzineyi buldu.”

“Evet,” dedi William, sanki her şey aklına gelmiş gibi başını sallayarak. “Doğru. Şu anda dünyanın her yerinde faaliyet gösteriyoruz.”

Beverly torununa bakarken yüzü gülüyordu. “Ve Ben, son birkaç senedir Kaliforniya genel merkezinde işleri yürütüyor...”

Sebebin William'ın demansı olduğunu belirtmeden önce kendini durdurdu. Bu kutlama anında yeri olmayan bir gerçeklikti bu.

"Ah, tabii ya," dedim, keyifsiz görünen Ben'e bakarak. "Uyku işi. Hep ailenle mi çalıştın?"

"Kendimi bildim bileli." Yüzünü buruşturması, *bunun hakkında aslında konuşmak istemiyorum*, diyordu. Böylece hayalinin bu olmadığını anladım. Bir düzine küresel otel işletmek... Gözlerinde ne gurur ne de sevinç gördüm, tek gördüğüm teslimiyetti.

Bana ruhunu ateşe veren şeyin ne olduğunu anlattığı zamankinin aksine.

Görünürde uçsuz bucaksız, üzerinde olasılıklar dışında hiçbir şeyin olmayan büyük, geniş arazi.

Yemeğin geri kalanında havadan sudak konuştuk ama sohbet ilgi çekiciydi. Beverly ve William'ı giderek daha çok seviyordum. Belki bunun nedeni Beverly'nin Azalea'yla bağlantısıydı, belki de ortak sihir deneyimimizdi ya da belki de ikisinin gerçekten büyüleyici bir çift olmasıydı. Birbirleriyle yeniden bağ kurma arzuları bana bu dünyada sonsuz sevginin var olduğunu düşündürüyordu.

"Peki sen ne işle meşgulsün?" diye sordu William bana.

Lanet olsun. Acı dolu geçmişimi açığa vurmadan buna nasıl bir cevap verebilirdim? Ya da hâlâ varlığının kutsal kasesini arayan yirmili yaşlarındaki bir işsizmişim gibi görünmeden. "Ben yazarım," deyiverdim ve kelimeler ağzımdan uçup giderken hayrete düştüm. Bunu hiç kimseye söylememiştim. Sadece *"Bir şeyler yazmak istiyorum,"* gibi şeyler söylediğim olmuştu. Hiçbir zaman, *"Ben yazarım,"* diyecek kadar değerli hissetmemiştim kendimi. Ama vay be, bunu söylemek iyi hissettirdi.

Beverly etkilenmiş görünüyordu. "Bir sanatçı!"

"Ne yazıyorsun?" diye sordu William, kaşlarını ilgiyle kaldırarak.

İşte bu yüzden çenemi kapalı tutmalıyım. Bu kadar cesur bir cümlenin buna benzer soruları, cevaplayabileceğimden emin olmadığım soruları ortaya çıkaracağını bilmeliydim.

Genel bir ifade kullanarak, “Kurgu,” dedim.

Ben gülümsedi ve Pasaporte’deki konuşmamızı anımsayarak kısık bir sesle, “Kelimeler,” diye mırıldandı. “Bir romancısın yani?”

“Olmaya çalışıyorum diyelim.”

Neyse ki o sırada hesap geldi de bu konunun devam etmesinden kurtuldum. Ben hesabı aldı ve büyükannesiyile kimin ödeyeceğine dair bir bilek güreşine tutuştu. “Benny, bu bizim ikramımız.”

William başıyla onayladı ama Ben çoktan kredi kartını çıkarmıştı. “Lütfen, bu benim sorumluluğum.”

Beverly iç çekerek bana döndü ve “Ne yaparsak yapalım sana yeterince teşekkür edemeyiz,” dedi.

“Her şey yolunda gittiği için çok mutluyum,” dedim.

Beverly daha alçak bir sesle, “Sakıncası yoksa, Harlow,” dedi. “Gitmeden önce sana bir soru sormam gerek.” Sırrı olan bir kız öğrenci gibi bana doğru gelirken, onu onaylayarak başımı salladım. “Senin sihir türün nedir?”

Ben bakışlarını bana çevirdi. “Senin... bir tür sihrin mi var?”

Beverly, “Hepsinin var,” diye cıvıladı. “Oldukça etkileyici.”

Tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle, “Bundan bahsetmedin,” dedi büyükannesine.

“Şimdi söyledim işte.”

Ben, cevabımı bekleyerek bana doğru döndüğünde, bedenim karşı konulamaz bir korkuyla doldu. Kimseye gerçeği borçlu değildim ama yalan söylemek de istemiyordum. Ayrıca zaten onları bir daha görmeyecektim ve şu çan çiçeği, sihirli olsun olmasın, “hakikat” tomurcuklarıyla benimle dalga geçiyordu. “Benim hiçbir sihrim yok,” dedim. Göğsümü ağır bir utanç kapladı. Şimdiye dek bu gerçeğe alıştığımı söyleyebilmek isterdim ama alışamamıştım ve alışacağımdan emin de değildim. Bu sözcükleri her söylediğimde sanki daha keskin, daha zalim, daha tehlikeli bir hal alıyorlardı.

William, “Ama...?” dedi.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak, “Sihir beni es geçti,” diye açıkladım. “Bana bir çiçek adı verilmemesinin sebebi bu.”

Beverly nazikçe, “Ah, Harlow,” dedi. “Bunun zorlu olduğunu anlıyorum ama olsun, önemli değil. Sen kendin bir güçsün. Buketimi kurtarmak için nasıl koştuğunu görünce anladım bunu.” Gözlerini, bakışları hâlâ bana sabitlenmiş olan Ben’e çevirdi. “Ve eğer sen olmasaydın Harlow, buradaki zavallı Benjamin bu bağ kurma sihrine maruz kalacaktı...”

Ben, “Ama kalmadım,” diye iddia etti.

William başını salladı. “Doğruluğu olan gerçeklerle uğraşmak daha iyi. Ya olsaydılar ile olmaz. Bunlar yalnızca hayal kırıklıklarına ve kalp acılarına yol açar.”

Ya da gerçeğe, sanırım.

Beverly, “Umarım seni tekrar görürüz, Harlow,” dedi. “İletişimde kalırız, değil mi?”

“Elbette. Ayrıca istediğiniz zaman çiftliği ziyarete gelebilirsiniz,” dedim. Bunun benim ve Ben’in de kalkması gerektiği anlamına gelip gelmediğini bilmediğimden, ayağa kalktım.

Beverly, “Hayır, hayır,” diye ısrar etti. “Otur, otur. Manzaranın tadını çıkar.”

Büyükannesi ve büyükbabası gittikten sonra, Ben de ayağa kalktı. Onların peşi sıra gideceğini düşündüğüm sırada, karşımdaki sandalyeye oturdu, pan dulce’sinden¹³ bir ısırık alıp, “Zor oluyor mu?” diye sordu.

“Ne zor oluyor mu?”

“Ailenin geri kalanı gibi olmamak.”

Bu işin nereye varacağını merak ederek kasıldım ama bocalamamak için direndim. “Başka yönlerden birbirimize benziyoruz. Daha önemli yönlerden.”

Başını sallayıp kafasında soru işaretiyle bana baktı. *Ne gibi?*

“Otel işletmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordum, topu tekrar onun sahasına atarak.

¹³ Pan dulce, Türkçesi “tatlı ekmek” anlamına gelen bir tür Meksika kurabiyesi.

Uzun bacaklarını öne doğru uzatıp kollarını kavuşturdu. Sanki iyi bir hikayeye ya da sorgulamaya hazırlanıyormuş gibi. “Neden böyle söyledin?”

“İnsanları iyi okurum.”

“Okumaların tam olarak doğru değil,” dedi, ağzının bir köşesini neredeyse bir gülümsemeyle kaldırarak. “Bana kafede söylediğin düşüncen... Neydi o? Ah, doğru. Bir suçun kurbanı olduğum...”

Kahkahamı bastırarak, “Bir suçun kurbanı *gibi göründüğünü* söyledim.”

“Ayrıca kitabı Alicia için aldığımı da düşündün.”

Ah, demek adı Alicia’ydı? Lanet olsun. Fark etmiş.

“Ve bahse girerim ki restoranın da onun için olduğunu düşündün.”

Telaşlanma. Telaşlanma. “Mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu.”

“Ama senin mantık konusunda yenik olman dışında.”

Bu adamdan nefret ediyordum.

“Belki de,” dedim. Sonra konuyu daha da netleştirmek için, “Ama ben senin anlayamacağın bir dünyada büyüdüm,” diye ekledim.

Yaklaştı ve yağmurdan ıslanmış toprak kokusunu bir kez daha aldım.

Söyle hadi. “Belki de,” diye tekrarladı. “Ama bugün büyük-babamın farklı olduğunu inkar edemem.”

Yüzümde belirlemek isteyen sırıtmayı kontrol altında tuttum. “Peki nasıl oluyor da sihre değil de şansa inanıyorsun?”

Bakışları çıplak omzuma düştü. Belki rahatlayabilmek için bakışlarını bir süre daha omzumda tuttu. Kalbim dörtmala atmaya başlarken cildim alevler içinde kalmış gibiydi. Sonra gözleri tekrar gözlerimle buluştu. “Şans yaratılabilir.”

“Sihir de öyle,” dedim ama seçtiğim sözcüklerden hemen pişmanlık duydum. Sihir, ona zaten sahipteniz yaratılabilirdi. Birdenbire Benjamin Brandt’in sihre inanmasını her şeyden çok

istedim. Soruyu cevaplayacağından tam olarak emin olmasam da, “Dün geceki törenlerine neden gitmedin?” diye sordum.

“Benimle ilgili bir şey değildi. Özel bir an gibi görünüyordu.”

Tabağımı itip kasabanın rengarenk çatılarına bakarken, “Beverly benden gelmemi istedi,” dedim. “Gerçekten çok güzeldi.”

Gözlerine güneş vururken, Ben gözlerini kısmış beni izliyordu. “Tüm ayrıntıları öğrendim. Büyükanнем hikaye anlatmayı sever.”

“Tıpkı teyzem gibi,” dedim sessiz bir gülüşle.

Ben’in bakışları sabit, güçlü ve o kadar dikkatle bana odaklanmıştı ki yüzüme reçel bulaşmış olmasından korktum. “O halde bilmem gerekiyor, Harlow.”

Of. Bu, nefes almamı zorlaştıran korkunç bir girişti.

“Dün gece gerçekten kasabanın bir ucundan diğerine koş-tun mu?”

Pekala. Bu, başa çıkabileceğim bir soruydu. “Evet.” Gülümsememi bir anlığına kontrol edemeyerek, “Yalınayak,” diye ekledim.

Gülümsememe uyum sağladı. “Hayır.”

“Evet.”

“Neden?”

“Kabarcıklar.”

Bir inanamama ve eğlenme ifadesiyle başını sallayarak saatine baktı. Bu, konuşmanın bittiğine dair bir işaretti ama sonra, “Romanını sorabilir miyim? Ne üzerine?” diye sordu.

Masanın altında parmaklarımı birbirine kenetledim. *Pekala Ben, hiçbir şey hakkında değil çünkü henüz yazmadım.* “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bitirene kadar...”

“Batıl inançlar mı?”

“Öyle bir şey,” dedim, konuyu değiştirmek isteyerek. “Peki neden bana kitapçada Estrada olduğumu bildiğini söylemedin?” diye sordum. “Sakın bana hatırlamadığınızı söyleme.”

Ben'nin dudaklarında nabzımı hızlandıran bir gülümseme belirdi. "Sen bana yazar olduğunu neden söylemedin?"

Bıkkınlıkla iç çektim. "Söyledim sayılır."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Pekala, kitap bittiğinde... okumak isterim."

Bittiğinde. Yolculuğun bu kısmına ulaşma düşüncesi bile tüm vücudumun beklenti, endişe ve umutla dolup taşmasına neden oldu.

Birkaç dakika sonra aşağıya indik ve sıcak güneşin altında arabamı beklemeye başladım. Ben'in bana veda edip gitmesini bekliyordum ama sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi öylece yanımda duruyordu.

Aniden söyleyecek söz bulamayarak ona döndüm. Veda etmek istemediğiniz, tekrar görmek, hikayesini dinlemek, hayallerini bilmek istediğiniz birine ne derdiniz? Bir an içinde tüm bunları ve daha fazlasını hissettim ama sözlerim bana ihanet etti. "Oteller konusunda iyi şanslar ve..."

"Bir şey daha." Ceketinin cebine uzanıp, avucundan daha büyük olmayan, küçük bir günlüğe benzer boyutta bir şey çıkardı. "O gece geri döndüm ve bunları yerde buldum. Sihirli buketten düşmüşler." Deri defteri açtı. Orada, sayfaların arasına sıkıştırılmış beş İnka zambağı yaprağı vardı.

"Bunlara herhangi bir şey için..." Sesinde belirsiz ve beklenmedik bir utangaçlık vardı. "İhtiyacın olup olmadığını bilemedim."

Bunları nasıl kaçırmıştım? Neyse ki bağ kurma sonucu değişmemişti. Elini bileğime dolayıp yaprakları avucuma doğru süpürdü.

Yumuşak, nazik ve beklenmedik bir hareketti. Dokunuşu sıcak ve beni daha da yakına çeken bir enerjiyle yüklüydü. Yoksa bu hissettiğim, Cam'in veya Lil'in büyüünün ya da şimdiye dek hissetmediğim türden bir büyüünün bir etkisiyle titreşen taç yapraklar mıydı?

İçimden bir ürperti geçti. Bu küçük hareketin bana Ben hakkında bir şeyler söylediğini fark ettiğimde, göğsüme saplanan

şaşkınlık hissini görmezden gelmeye çalışarak başımı kaldırdım: *O inanmak istiyordu. Belki.*

Ben, “Ters giden bir şey mi var?” diye sordu. Sanki benim içimi görebiliyormuş gibi yoğun bakışlarında biraz önce olmayan bir parıltı vardı.

Vale aracımı ön tarafa getirirken başımı salladım.

Ben geri adım attı. Ağzı çok az aralıktı. Onun açık ağzına bakınca, bir şey kapladı içimi.

“Sen... Sen de çiftliği görmeye gelmelisin,” diye kekelerken, bu anın bitmesini hiç istemiyordum. Bir daha onun gidişini izlemek istemiyordum. “Tabii eğer istersen.” Bir çocuk gibi çıkmıştı sesim. Aşırı hevesli halimden hemen pişman oldum. Tanrım, Harlow, kendine gel!

Bir an, küçük bir tereddüt oldu. *Evet de.*

Elini yavaşça elime sardı. Karnımdaki kaynayan sıcaklık yoğunlaştı ve tek düşünebildiğim, onun daha da yakışıklı göründüğüydü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Tam içimi bir heyecan kaplamıştı ki... Ben, “Gelemem,” dedi.

Betonun içinden geçip cehennem ateşlerinin içine düştüm. Sonra elim hâlâ onun elindeyken, ne yapacağından emin değilmiş gibi beceriksizce sıkıp bıraktı. “Yani şu anda olmaz. Yetişmem gereken bir uçuşum var.”

“Doğru,” dedim. “Elbette. Tamam. Şey...” *Git, Harlow. İlk giden sen ol.*

“Ama belki...” Cümlesini bile tamamlamamıştı ki nabzım bir tavşan hızıyla atmaya başladı. Dilinin ucundaki kelimeleri nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tereddüt içindeydi. “Belki bir ara seni tekrar görürüm.”

Belki. Bir ara.

Bu kelimelere ve potansiyel anlamlarına fazlasıyla aşındım: *Seni görmek isteyebilirim ama istemeyebilirim de. Gerçekten buna degeceğini düşünebilirim de düşünmeyebilirim de.*

“Ya da seni arayabilirim,” dedi, gerçekte ne hissettiğini merak etmeme neden olan acı dolu bir ses tonuyla. Dayanılmaz bir

berraklık anında Ben'in Alicia konusunda ne kadar umursamaz konuştuğunu hatırladım. Ondan ne kadar etkilenmiş olsam da ihtiyacım olan son şey yine bir adam yüzünden drama kapılmaktı. Yine de kapıyı kesin olarak kapatmaya hazır olmadığımdan, "Neden numaranı vermiyorsun?" dedim.

Yüzünde eğlence ile şaşkınlık arası bir ifade belirdi. Birdenbire kendimi yelkenleri indirmiş hissettim. Ve işte, dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o muzaffer gülümseme belirdi yüzünde. Başını salladı ve yirmi saniyeden kısa bir süre içinde numarasını telefonuma kaydetti.

Ben, sonra yavaş, ölçülü bir hareketle eğildi. Sarılmak için bana yaklaşıırken, benim vücudum da onu yarı yolda karşılamak için hamle yaptı ama ikimiz de aynı yöne hareket ettiğimiz için sonunda alnımı burnuna çarptım. Utanç dolu bir kıkırdamayla birbirimizden ayrıldık.

Alnımı ovuşturarak, "İyi misin?" diye sordum.

"Kan yok," dedi şakacı bir şekilde. "Bu her zaman iyiye işarettir. Sen?"

"Kan yok," diye tekrarladım.

"Señorita?"¹⁴ dedi vale, sonra da bana kibarca, arabamı şimdi almayacaksam diğerlerine yer açmak için çekmesi gerektiğini söyledi.

Ben küçük günlüğü cebine koydu. "Kitap konusunda iyi şanslar."

"Ben de... Yani..." Artık kelimeleri geri almak için çok geçti, kendimi durdurmak için de. "Sana da otel konusunda."

Ben utanmış halde bir kez daha el sallayıp arabama binerken, o sadece gergin bir gülümsemeyle karşılık vermekle yetindi. Arabayı sürerken, ters yönde yürüyen Benjamin Brandt'e dikiz aynasından son bir kez baktım.

14 *İsp.* Señorita: Hanımefendi.

12. BÖLÜM

Yıldızlı gökyüzünün altında, Google'a "Benjamin Brandt" yazıp arattım.

Ama bu, bir şehir kütüphanesinde bir ilk baskı aramak gibiydi. Neredeyse imkansızdı. Elbette ara sıra, dikkati dağılmış bir iş adamının formaliteden yaptığı röportajlar ve bazı iş dergilerinde yeni pozisyonuyla ilgili duyurular vardı ama bunun dışında, Ben'in dijital ayak izi bir hayaletti.

Çiftliğimizin batı avlusu küçüktü, sarmaşık gülleriyle kaplı yüksek taş duvarlarla çevriliydi ve orada bulunanlara kalıcı hoş kokularını hediye ediyordu. Alt avlu, taş kemerli, basamakları mavi camdan yapılmış, küçük adam mumlarının sıralandığı geçitten görülebiliyordu.

Gecenin serinliğine karşı uzun siyah hırkamı bedenime daha sıkı sarıp dizlerimi göğsüme çektim ve merlot şarabımı yudumladım. "Göz önünde saklanıyor."

Sahte bir gülümsemesini ve *başka bir yerde olmayı tercih ederdim* diye fısıldayan zoraki ilgi ifadesini ortaya koyan özenle seçilmiş fotoğraflarında bunu görebiliyordum.

Onu internette aratarak kendime eziyet ediyordum. Bunu bildiğim halde yine de yapıyordum. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim ve bunu aslında istememem de gerekiyordu. Benjamin, kadınların kendilerini kaptıracağı türden bir

adamdı ve ben şu anda kaybolamazdım. Tam da yüzeyin altında bir hikayenin fokurdadığını hissederken, bu hiç olmazdı. Bunu kendime, kitabıma, geleceğime borçluydum.

İkinci kadeh şarabımdan sonra Alicia'nın -eski sevgilisi- Instagram hesabına denk geldim. Tamam, tökezlemek belki biraz zorlayıcı olabilirdi. Ona ulaşmak için bir bağlantılar ağının içinden geçerek yolumu buldum. Sırf Ben'in kiminle "takıldığını" merak ettiğim için. Kızın profilinde güzel bir sarışının dünyayı dolaşmasını, hayatın tadını çıkarmasını, arkadaşlarıyla partilerini ve bunun dışında gerçekten gülümsediğini gösteren bir akış vardı. Tuhaf bulduğum şey, Ben'den hiç bahsetmemişti veya bir fotoğrafı yoktu. Eğer Alicia bunları silmediyse, Ben belki de birlikte ne kadar az vakit geçirdikleri konusunda gerçekten doğruyu söylüyordu.

Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için, benim için olduğundan daha önemliydi. Hikayenin sonu.

Bu üç kısa cümle, Chad ile ilişkiyi de özetliyordu. Hiç kavuşamayacağımı bildiğim bir gelecekte bahsedirdi hep ve yine de onu bu yanılgıdan vazgeçirecek tek bir kelime bile söylememiştim.

Ben'in neden kurtarmaya karar verdiğini merak ettiğim beş taçyaprağın sadeliğine ve yumuşaklığına baktım.

Tam Ben'i araştırmayı bırakmak üzereyken, gözlerim bir manşete takıldı. Parmaklarım başlığı açmak için dokunmatik yüzey üzerinde dans etmeye başlamıştı bile. Haber, anne ve babasının, birlikte bir uçak kazasında ölmelerinden önceki çirkin boşanmalarıyla ilgili bir makaleydi.

Makaleye göre Ben o zamanlar sadece sekiz, ablası ise on yedi yaşındaymış. Göğsümün ortasından bıçaklanmış gibi hissettim ve bu trajedinin hem onun hem de ailesi için ne kadar acı verici olduğunu düşündüm. Bu olayın onu nasıl şekillendirdiğini, değiştirdiğini, kapattığını merak ettim. Belki de çok fazla işlenmemiş acısı olduğu için bir hataya bağlanma fobisi olan

adamlardandı. Vay be, Dahlia gibi konuştum. Dahlia olsa, emim ki Ben'le harika bir gün geçirirdi. Ama içgüdülerim bana orada, görüntüsünün hemen altında başka bir şeyin, sessiz, kararsız... ve bekleyen bir şeyin olduğunu söylüyordu.

Telefonumun ekranındaki kişiye baktım. Onu aramak için sadece arama tuşuna basmak, yani parmağımın bir dokunuşu yeterliydi. Ayrıca bunu yapmayı istiyordum da; onun sesini duymak, bahsettiği o toprak parçası hakkında onunla konuşmak, aramızdaki yadsınamaz bağın uzak mesafelere de yansıyıp yansımayacağını görmek istiyordum. Ama yapamazdım.

Avluda ılık bir esinti vardı; rüzgar, kollarını bedenime doladı, sonra da dalları ve dikenleri arasında dans etmek üzere gül fidanlarının üst kısımlarına doğru yelken açtı.

Başla. Başla. Başla.

Benden ne istediğini biliyordum. Rüyamdaki, "*O başlangıcı yapmanın vakti geldi,*" sözünün ne anlama geldiğini anladım. Kitabım. Etrafımda tozlar gibi dönen ama kavrayamadığım bir hikaye.

Kalbim kapalı bir yumruk gibi sıkıştı. *Sadece ilk satır var elimde*, güllere anlatmak istedim ama dikenlerinden çok korktuğum için hiçbir şey söylemedim.

O gece pencere açık uyudum; hanımeli ve lavanta kokuları süzülür yatak odama. (İkisi de bağlılığın ve istikrarın elçileridir.)

Onların sadakatine ve çiftlik evinin sessizliğine bürünmüş halde, aklımdan çıkaramadığım o ilk satırı tekrarladım:

"Onu ilk önce toprak tanıdı. Onu ilk önce toprak tanıdı."

Sonra, sanki bir sihir gibi bir sonraki satır geldi aklıma; öylesine dolu, öylesine eksiksizdi ki defterimi aldım ve pencereden uçup gitmesine izin vermeden yazdım o cümleyi defterime.

O daha bu dünyaya gözlerini açmadan, daha nefes almadan, toprak onun kalbini tanıyordu.

Buna ister saçmalık deyin ister sihirli düşünce deyin ama yüzümde bir gülümsemeyle, bir sonraki satırın gelmiş olmasının oluşturduğu mutlak bir neşe gülümsemesiyle uyandım. Ama daha da anlamlı olan, bu şeyi yapabileceğime dair derin histi. Göğsümü yakıyormuş gibi hissettiren bu hikayeyi yaratabilirdim.

Sonraki iki gün çiftlikte alıştığım ritimle geçti.

Buranın bir enerjisi vardı; ayıklama, ekim ve hasadın her anında mevcut olan bir hareketin ve nefesin uğultusu vardı. Büyükannemin yıpranmış ellerinin, dokunuşuyla titreyen toprağı çevirdiğini çok net hatırlıyordum. Ona kanser teşhisi konduğunda ve dinlenmesi söylendiğinde bile şafak vakti uyanıp çiçeklerle sohbet ederdi. Yazın ziyarete gittiğimde beni uyandırıp bana bir sürprizinin olduğunu söylerdi ve bu sürprizin gün doğumu, yeni bir tomurcuğun doğuşu ya da yavru kuşlarla dolu bir yuva olması beni hep hayal kırıklığına uğrattı. Şimdi ise, her anı onunla yeniden yaşayabilmeyi diliyordum; bana göstermeye çalıştığı şeyi, sıradan olanın izin verirse mucizevi olabileceğini artık anladığımı ona söylemek için.

“Hayatta da çiftlikte de,” derdi büyükanmem, *“her zaman her şey zamanlamayla ilgilidir.”*

Ekimin ne zaman yapılacağı; en uzun gösteri ve en güçlü sihir için ne zaman hasat yapılacağı veya çiçeklerin ne zaman toplanacağı kadar önemliydi. Bazıları ay ışığına, sabah sisine ya da öğleden sonra güneşine ihtiyaç duyardı. Bazıları sadece bir nefese, bir merhabaya, koparılmadan önce izin isteyen nazik bir öpücüğe ihtiyaç duyardı.

Zamanı çiçeklerin ömrüne göre ölçmek, var olmanın gerçekten güzel bir yoluydu. Uzaklardaki gündelik yaşantımda bunu bir şekilde unutmuştum. New York’un karmaşasından La Casa de las Flores y Luz’un keyifli sessizliğine dönmek kolay olmasa da buna giderek daha çok alışıyordum. Yalnızlığı

sevmediğimden değil, onun bu kadar genişletilmiş bir versiyonuna hiç sahip olmadığım ve sessizliğin içinde hiç tanımadığım تنها bir yalnızlık olduğu için.

Gündüzleri bisikletle kasabaya gidiyor, dükkanı kontrol ediyor, Pasaporte'de aylıklık ediyordum (belki be Ben'in İlk İzlenimler günlüğünü arıyordum ama hiç bulamadım), kitap okuyor, yüzüyor ve yazıyordum. Kelimeler geliyordu ama doğru olanlar değildi bunlar, hikayeme ait olduğunu bildiğim duygu yüklü olanlar değildi. Gariptir ki bunda bir sorun yoktu. Tamam, defterimdeki sayfalar bir Jackson Pollock tablosu gibi görünene dek, yenilerini yazmak yerine cümleleri karalamaya daha fazla zaman harcıyordum. Sürecim başlangıçlar ve duruşlarla ilgiliyse de, birden fazla yöne sapan bir haritaysa da sorun yoktu. Daha önce sahip olduğumdan daha fazlasıydı.

Akşam yemeğinden önce rutin çiftlik turlarımı yapıyordum; geçerken çiçeklere *iyi geceler* dilemek ve *teşekkür* etmek benim için kutsal ve sakin bir ritüel olmuştu ve bu, batarken gökyüzünü muhteşem bir gül rengine boyayan güneşle daha da güzelleşiyordu. Güzelliğinden o kadar dikkatim dağılmıştı ki tuğla kaplı yolun ortasında duran büyük, gümüş halka küpeye basacaktım neredeyse. Dün gece burada olmayan bir küpe...

Ana yoldan çok uzaktım, bu yüzden küpe yolunu kaybetmiş bir turiste ait olamazdı. Hemen Fernando'yu aradım.

"Hola,¹⁵ Harlow," diyerek açtı telefonu.

"Selam, Fernando. Bugün çiftlikte birini gördün mü?"

"Hayır. Por que?"¹⁶

"Kuzey sınırında bir küpe buldum ama dün akşam burada değildi."

"Que raro.¹⁷ Erken saatte oradaki sulama kanalını kontrol ettim ama küpelerimi kaybetmedim," dedi kıkırdayarak.

15 *İsp.* Hola: Merhaba

16 *İsp.* Por que? (Niçin?)

17 *İsp.* Que raro: Ne kadar garip.

Ben de güldüm ama kaşlarım hâlâ çatıktı. “Kolun nasıl oldu?”

“Annenin bana verdiği şifalı merhemden biraz kullandım, şimdi yenilenmiş gibiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Tamam, peki, izinsiz giren birini görürsen bana haber ver,” dedim, içime huzursuz bir his yerleşirken.

“Gelip kontrol etmemi ister misin?”

“Yok, gerek yok.”

“Claro.¹⁸ Bu gece kapıların kilidini bir kez daha kontrol edeceğim ve herhangi bir kırılma olmadığından emin olmak için çite de bakacağım. Hiç endişelenme.”

Çoğu kişi için küpe gibi görünüşte zararsız bir nesne hiçbir şey ifade etmezdi ama iyi korunan büyümlü bir çiftlikte yaşadığınızda bunun çok anlamı vardı. Çiftliğe geri dönerken duyularım güçlendi, kendimi gergin ve tetikte hissediyordum.

İşte o zaman, kaldırım taşları arasında, yabancı bir ot gibi duran, tanıdık olmayan beyaz bir tomurcuğun açtığını fark ettim. Birkaç metre sonra başka bir çiçek ve sonra yine bir başka çiçek, ekmek kırıntıları gibi evime götürüyordu beni. Biraz mürver çiçeğine benziyorlardı ama daha küçüktüler ve daha hoş kokuyorlardı. Daha yakından bakabilmek için çömelerek çiçeği yerden kopardım; bal ve yaz yağmuru notaları olan kokusu hafifti ve ince ama sağlam yeşil sapı tam da rüyamda gördüğüm gibiydi; sayfalardan büyüyen ve ellerime dolanarak kollarıma tırmanıp ağzıma girenlerden...

Tamam, belki de çiftlikte tek başıma çok fazla zaman geçirdim, dedim kendi kendime. Mantıklı bir açıklama arayarak, bunları rüyama girmeden önce de görmüş olmalıyım, dedim.

Ellerimi sıcak, kuru toprağa bastırırken bu güzelliklerin susuz, bakımsız nasıl filizlendiğini merak ettim. Toprağı ellerimle

18 *İsp.* Claro: Temiz, açık, tamam.

yarı hipnotik bir biçimde kazarken, tırnaklarımın içine giren kir her hamlemde derinleşti. Parmaklarımın arasında süzülmesine izin vermeden önce bir anlığına toprağın ağırlığını hissettim.

Akşam yemeğimi havuzun mavi ışığında yedim. Neyse ki anem ve teyzem bana yiyecek bırakmışlardı: kabak çiçeği çorbası, gülhatmi çiçeğinden taco, lavantalı turta ve gül taçyaprağı soslu bildircin.

Pembeye dönen gökyüzünün altında, kız kardeşlerime kavrulmuş mısır, cotija ve avokado dilimleriyle süslenmiş ebegümeci çiçekli tacoların fotoğrafını grup mesajı olarak attım.

Sizi düşünüyorum.

Yanıtlarının tamamı on beş saniyede geldi.

Lil: Bu çok acımasızca.

Cam: BEN DE İSTİYORUM

Sonra hançeri daha da derine saplamak için şunu yazdım: Çok lezzetli. Eve daha sık gelmeliyim. Mısır tortillasını ısırmaya hazırlanırken gülümsediğim bir selfie çekip gönderdim.

Cam: Ah. Ben de burada dünden kalma suşi yiyorum.

Lil: Başka nelerin var, Fasulye?

Son üç gecedir severek yediğim tarifleri kız kardeşlerime anlattım hızlıca. Mesajların hızında duraklama oldu ve sonra...

Lil: Ah, kahretsın.

Ne?

Sonra, sanki iki kardeşim de aynı dalga boyundaymış gibi, **"Gülhatmi... lavanta... gül?"** yazdı Cam.

Hasta ve yavaş bir uyanışla, buzdolabında bulunan hazır yemeklerin her birinin bir tür çiçekten yapıldığını ve bunların her birinin benzer bir şeyi simgelediğini: dizginlenemeyen tutku. Kalbin çiçek açması. Yine de kendi kendime, eğer yemek

gerçekten büyülü değilse endişelenecek bir şey olmadığını söyledim.

Tabağıma baktım. Tacolardan birini zaten yuvarlamıştım ve ikincinin de yarısına gelmek üzereydim. Bir de önceki iki gece yediklerim vardı tabii. Aniden midem bulandı ve bunun psikosomatik olup olmadığından emin olamadım.

Eğer içlerinde bir sihir olsaydı, mutlaka hissederdim, değil mi? Her zaman titreşimin uğultusunu hissedebilmişim. Yoksa dikkatim dağınık olduğundan, kendi dünyamda kaybolduğumdan fark etmemiş miydim?

Cam: Yiyecekler büyülü mü?

Lil: Sarhoş ol. O zaman etkileri azalır.

Annem ve teyzem bana hiç büyü yapmazlar, zaten olsaydı hissederdim.

Lil: Tabii eğer saklamadıklarsa.

Olamaz. Bu, sihrin iki tarafın da kabulünü gerektirdiğine, gizlenecek bir şey olmadığına dair sarsılmaz inancımıza aykırı olurdu.

Cam: Nasıl hissediyorsun? Belki yanlışlıkla büyülü çiçekleri kullanmışlardır.

Önümdeki gerçeklikle boğuşurken kendi kendime, büyü konusunda asla bu kadar dikkatsiz olamayacaklarını söyledim. Yüzde yüz hayalimde canlandırıyor olmalıydım. Gördünüz mü? Günlerce süren zorunlu izolasyonun etkisi işte buydu.

Telefonum çalmaya başladı. Arayan Cam'di. Cevap verdiğimde, Lil'i de dahil etti ve konuşmaya başlayan ben oldum: "Kızlar, aşırı tepki veriyorum, değil mi?"

Tamamen *ben bir doktorum* modunda olan Lil, "Nasıl hissediyorsun? Gece terlemesi var mı? Kendini kendin değilmiş gibi hissettiğin anlar oluyor mu? Tuhaf rüyalar görüyor musun?"

“Lil, bunlar çok genel. Bana WebMD’yi okumak için tıp fakültesine gittiğine sevindim,” dedim. “Herkesin tuhaf rüyaları ve kendisi gibi hissetmediği anlar vardır.” Nabzım hızla çarpıyordu. Tamamen psikosomatik, diye rahatlattım kendimi.

Cam, “Bu farklı. Eğer bu tariflerde sihirli çiçekler kullanılmış olsaydı, etkilerini kesinlikle hissederdin,” dedi.

Lil, “Ama gerçekçi olalım,” diyerek araya girdi. “Lavanta sakin ve açık bir zihin yaratmasıyla bilinir, güller kalbi açar, gülhatmi ise? Pekala... Bunların hepsi yaratıcılıkla ilgili.”

Paniğimi bastırmaya çalışarak, “Kendimi sakin hissetmiyorum ama,” dedim. *Kalbimin ve zihnimin açılmasını isteseydim bunu kendim yapardım*, diye düşündüm öfkeyle ve başka bir sonuca vardım: *Kapalı olduklarını kim söyledi ki zaten?*

Cam, “Ama annem ya da Rosa bu çiçekleri büyülemedikçe bunların hiçbirisi ortaya çıkmaz,” dedi.

Vücuduma iğneler batıyordu sanki. “Gitmek zorundayım.”

Lil, “Tamam ama o yemeği yemeyi bırak,” dedi. “Ve sarhoş ol. Her şeyi geçersiz kılacak.”

Cam iç çekti. “Liliana, bu doğru değil ve çok kötü bir tavsiye.”

Telefonu kapattıktan sonra içimde keskin bir öfke ortaya çıktı. Ve tam karanlık gökyüzü çiçek açarken anneme bir mesaj gönderdim: **“Bana bunu yapmadığını söyle. Yiyecekler, gülhatmi, güller ve lavantalar sihirli değil. Böyle bir şey yapmadın, değil mi?”**

İyi bir önlem olarak yarım bardak şarabı yudumluyordum bu sırada. Kendimi iyi, tamamen normal hissediyordum, omurgamdan yukarı tırmanan ürpertiye ve göğsümdeki ağrıyı saymazsak...

Kendimi havuza atıp şüphelerimi bastırabilmek için kazağımı çıkarırken, “Bundan kurtulmam lazım,” dedim kendi kendime. Ama tam bir kolumu çıkarmışken, ani bir güç beni yakaladı; bir kıvılcım, bir alev, hızla artan bir momentum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Olmadı. Gerçekleşmedi. İçimden akan enerji sıcak, güçlü ve vahşiydi. Kusursuz bir büyü nabızı. Bir an daha dayanamadığım için ayağa kalktım. Hızlanmaya çalıştım ama yeterli hareket yoktu, yeterli ısı yoktu. Ben de koştum.

Avlunun karşısından kapının dışına, taş yolun aşağısından portakal çiçeklerinin altına koştum, büyük büyük büyükanne-min Mayahuel ile tanıştığı, tanrıçaya hem kendi geleceğini hem de soyundan gelenlerin geleceğini vadettiği yeri simgeleyen antik maguey bitkisini geçtim.

Yeni bir öfke ele geçirdi beni.

Büyüyle sınırlanmış ama asla ona asla sahip olamadığım bu hayatı kabul etmemiştim.

Bacaklarım yanana kadar, pes etmek isteyene, çorak bahçemin kenarına ulaşana kadar koştum. İlk kez bu bahçeden nefret ediyordum, herkese benim ruhumu göstermesinden nefret ediyordum. Ailemin geri kalanının aksine bu toprakta hiçbir sihrin yeşermemesinden nefret ediyordum.

Adımın bir ceza olduğunu hissettiğim bir an olduysa, o da bu andı. Bir taş yığını.

İçimde, sanki son üç gecenin büyüsunü kusmam gerekiyormuş gibi dayanılmaz, açıklanamaz bir acı hissediyordum ama kusamıyordum.

Etrafıma gece çöküyordu. Karanlığın içinde ve sarmal çizen yarasalarda, cıvı cıvı öten cırcır böceklerinde ve sallanan dallarda... Gece çiçeklerinin saplarının bir yardım eli gibi bana doğru uzanışında...

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Oldukça uzun bir süredir kilit altında tutulan gözyaşlarını bitirmenin ne kadar zaman alacağından emin değildim. Ağlamayı sevmezdim; kendimi kontrolsüz duygulara kaptırmayı sevmezdim ama bu gece gülhatmi kalbime saplanmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım yanaklarımdan boynuma akmaya, oradan da doğrudan yere düşmeye başladı.

Ellerimi daha da derine iterek toprağa gömdüm. Kendimi toprağın büyüüne gömmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Pek çok şeye ağlıyordum. Yaptığım seçimlere, beni esir almasına izin verdiğim korkuya, yazmadığım kelimelere ve asla sahip olamayacağım sihre.

Olmak istediğim kadın için ağlıyordum. Hiçbir zaman olamayacağım kadın için.

Başla.

Fısıltı o kadar hafif ve uzaktan geldi ki bunun rüzgardan ya da sihirle coşmuş hayal gücümünden kaynaklandığını düşündüm.

Toprağın üzerine uzandım. Toprak, serin dinginliğiyle beni saran yumuşak bir battaniye gibiydi. Dizlerimi göğsüme çektim ve kendimi sihre teslim ettim; gözyaşlarımın ve duyguların özgürce akmasına izin verdim. Ne zaman derin bir uykuya daldığımı fark etmedim ama gözlerimi açtığımda kıvrılmış, top gibi bir haldeydim, yüzüm toprağa bastırılmıştı. Bahçe sabah sisiyle kaplıydı ve sis o kadar yoğundu ki yarım metre ötemi bile göremiyordum. Sessizlik sarmıştı etrafımı ve tek duyabildiğim kendi kalbimin atışıydı.

Dünya, yazın başlangıcı gibi, ilk aşk, açık kalpler ve ay ışığında öpücükler gibi kokuyordu.

Sisin içinden çiftliğe doğru yürürken, Mayahuel'in varlığını hissedebiliyordum. Çiçeklerin kırırdama biçiminde, tenimin altındaki titreşimde... Sabah esintisinin fısıltısında... Ve boyutu ikiye katlanan gizemli beyaz çiçekte... Daha önce hiç hissetmediğim bir huzuru hissediyordum.

Onu ilk önce toprak tanıdı.

Acelem yoktu, sadece ciğerlerimdeki hava ve beni bekleyecek sözler vardı.

O daha bu dünyaya gözlerini açmadan, daha nefes almadan, toprak onun kalbini tanıyordu.

Odama döndüğümde günlüğümü açtım ve bir sonraki satırı yazdım: *O, kayıp bir kalpti.*

13. BÖLÜM

Kalbi kayıp bir kız hakkında yazacaktım. “*Kalbini bulabilecek mi?*” sorusunun cevabına doğru ilerliyordum ki... telefonum titredi.

Telefonumu “rahatsız etmeyin” moduna almıştım ama seçilmiş birkaç kişiden, yani ailemden gelen tekrarlı aramaların bildirimlerini ileteceğini unutmuştum.

Annemden birkaç mesaj vardı.

Sana yemin ederim ki o yemeklere büyü yapmadık.

Not: Çiftlik nasıl? Sen nasılsın?

Rahatladım ama kafam karıştı. “**Her şey yolunda,**” diye mesaj attım. Neredeyse bir bağ kurma büyüsunü mahvedecektim. Dün gece neredeyse sinir krizi geçirip bahçede uyudum. “**İtalya nasıl?**”

Annem sorumu görmezden gelerek kendi sorusunu sordu:

Neden çiçeklere bir şey yaptığımı düşündün?

Annem sözlerinde kusursuzdu ve bana daha önce hiç yalan söylememişti ama eğer yemeklerimi büyülemediyse o zaman neden dün gece tüm o büyüyü hissetmiş ve bu kadar içgüdüsel bir tepki vermiştim?

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu da aklıma şu soruyu getiriyordu: neden ailem akbabalar gibi üzerime

üşüşmemiştii? Duygularım Venüs'ün sıcaklığıyla parlamıştı, bu kadar yüksek olan duygularımı onların fark etmemelerine imkan yoktu ama yine de... kimse fark etmemişti.

Ne olursa olsun, bu yeni mahremiyet perdesi bir bakıma hoşuma gitmişti. İlk kez.

“Birkaç rüya gördüm,” yazdım, belirsizliğin daha iyi olduğunu düşünerek ayrıntı vermedim.

Görünüp kaybolan üç nokta, bana annemin mesaj yazdığını gösteriyordu. Çok uzun sürdüğü için tez yazıyor olabileceğini düşündüm ve *Ne tür rüyalar gördün?* ile başlayıp, *Tam olarak ne hissettin?* ile bitecek milyonlarca soru soracağından endişelendim.

Ama aldığım tek mesaj, **“Umarım huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorsundur, seni seviyorum,”** oldu.

Ertesi gün hikaye fikirleriyle kendimi öylesine canlanmış hissediyordum ki kalemim hiç durmadı. Görüşmediği teyzesinden büyülü bir çiftlik miras kalan Violeta isimli bir kadın hakkında yazıyordum. Violeta bu araziye sahip olmak istiyorsa, sadece çiftlikte yaşamak zorunda olmayıp, bir de orayı ekip biçmesi gerektiğini öğrenince öfkeleniyordu. Onun San Francisco’da doğup büyüdüğü ve güneş şapkası çiçeği ile ayçiçeğini birbirinden ayırt edemediği düşünülürse, bu çok zor olacaktı.

Violeta sabah sisinin şehri örtmesini, yersizlik hissi yaratmasını, orası ile burası arasında boş bir alan oluşturmalarını izledi. Arzusunu bulmuştu ama bilmediği bir şeydi bu arzu. Çalan telefon onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Dikkatinin dağılmasından rahatsız olan kadın, hayatının sonsuza kadar değişmek üzere olduğunu bilmeden, cevap vermek için oturma odası boyunca uzun adımlarla yürüdü.

Tam o sırada keskin bir çığlık duyup ayağa fırladım, avludan çıkıp duvarın diğer tarafındaki sese doğru koştum. Orada eğilip

sallanan ve açıkça kızdırdığı birkaç arı yüzünden gencl olarak çıldıran bir kadın gördüm.

“Zıplayıp durmayı bırak,” dedim ona.

Panik içinde bana döndü. Olduğum yerde kalakaldım. Alicia.

Zihnim noktaları birleştirmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki Alicia’nın dikkatsizce yere vurduğu ayaklarından sanki bir rüzgar tarafından uzaklaştırılmış gibi geriye yaslanan çiçekleri neredeyse fark etmeyecektim.

Çiçekler yaslandıkça arılar da uzaklaşıyordu ama öncesinde arılardan biri Alicia’yı yanağından soktu.

Çılgılığı beni korkutmaya yetse de bir saniye içinde yardımına koştum ve “Gittiler,” dedim. “İyi misin?”

“Arı soktu!”

“Dürüst olmak gerekirse, arı onu öldürmeye çalıştığını düşündü.”

Elini, şişmesine ramak kalmış ve artık kızarmaya başlamış olan yüzüne götürdü. “Ben sadece kendi işime bakıyordum.”

“Özel bir çiftlikte mi?” Elimde değildi, onun bu beklenmedik gelişi, bariz olarak izinsiz girişi içimdeki bir kibriti yakmıştı.

Alicia’nın korkusu ve sıkıntısı parlak ama zorlayıcı gülümsemeyle ortadan kayboldu. “Haklısın. İzinsiz girdim ama...” Keskin bir nefes aldı. “Bunun için bir şeyin var mı?”

Onu kendi yoluna göndermek, ana kapıya kadar eşlik etmek ve tozlu yolda kasabaya doğru yürüyüşünü izlemek istiyordum ama kalbim buna izin vermedi. Ayrıca, ya davacı çılgın biriye ve yaraları için bizi dava etmeye karar verirse ve sonra sorulduğunda yardım bile etmediğimi söylerse hakime?

Lantana’yı çok fazla dinlediğim açıktı.

“Eğer kaşımaya devam edersen, durumu daha da kötüleşireceksin,” dedim ve çiftliği mümkün olduğu kadar az görebilmesi için onu kuzey yolundan eve götürmeye özen gösterdim.

Gölgeli verandaya girdiğimizde, “Burası gerçekten büyüleyici,” dedi. İçeri girmeden tahta banka oturmasını işaret ettim ve

bir cımbız, biraz kortizonlu krem ve artık ona ait olduğuna inandığım küpeyi aldım. Döndüğümde Alicia telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Ben yaklaşıncı kafasını kaldırdı. Sağ yanağının şişmesi dışında gerçekten klasik bir güzelliği vardı. Cımbızı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onunla yüzüme dokunamazsın.”

“İğnenin oradan çıkması gerekiyor, o yüzden ya ben çıkarayım ya da sana bir ayna getireyim ve iğneyi kendin çıkar.”

Tereddütle gülüp, “Çabuk ol,” dedi.

Yürümeye yeni başlayan bir çocuk gibi kıvrınmasına rağmen iğneyi çıkardım. Sonra ona krem tüpünü uzattım. “Peki bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?”

Bir bebek gibi yüzünü buruşturarak dikkatli bir şekilde sürdü kremi. Tanrım, daha önce hiç mi arı sokmamıştı bunu? “Benim adım Alicia Jones,” dedi. “Biliyorum, muhtemelen benim berbat biri olduğumu düşünüyorsun. Yani Ben’in sana benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum...”

“Bana bir şey söylemesine gerek yoktu,” dedim sözünü keserek. “Sana ait olmayan bir buketi çaldın.”

“Sihirli olanı mı?”

Göğsüme bir sıcaklık hücum etti. “Sihirli?” diye sordum, deli olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

Ayağa kalktı ve bana yine o kazanan gülümsemesini sundu. “Ben, ben bir gazeteciyim ve sadece gerçek hikayeyi istiyorum. Demek istediğim, ailen, bu çiftlik, tüm bunlarla ilgili efsane çok ilgi çekici ve ailen konusunda uzun bir makale yazmayı çok istiyorum. Dünyaya gerçekte kim olduğunuzu göstermeyi. İnsanlar buna bayılırdı, ayrıca iş açısından da gerçekten iyi olabilir.”

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Nefesimi kontrol etmeye zorlamalıydım kendimi. “Ne duyduğunu, nereden duyduğunu bilmiyorum...”

“Beverly’den.”

Mümkün değildi. Beverly asla aile sırrımızı açıklamazdı. “O halde yanılıyorsun. Benim de yapmam gereken bazı işler var, o yüzden kusura bakmazsan.”

Alicia’nın yüzü yumuşadı, mavi gözleri gölgede bile parılıyordu. Ben’in fiziksel açıdan onda ne bulduğu aşıkardı ama havası, enerjisi tamamen yanlıştı.

“Sana birkaç soru sorabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır.”

O gözlerini dikmiş bakarken, ben de ifadesinin meraktan hüsrana dönüşmesini izledim. “Bak, biliyorum muhtemelen aramam gerekiyordu ama bende numaran yoktu ve buraya yalnızca bir şeyleri kendi gözlerimle görmeye geldim, ayrıca...”

Gümüş küpeyi ona uzattım. “Dün de kendi gözlerinle görmek için geldiğinde düşürmüş olmalısın.”

Ağzı gerilerek ince bir çizgi halini aldı. “Eğer fikrini değiştirirsen...”

“Değiştirmeyeceğim. Sana dışarıya kadar eşlik edeyim.”

Alicia verdiğim ipuçlarını *-burada hoş karşılanmıyorsun ve kendi başına dışarı çıkacağına güvenmiyorum-* okuyarak iç çekti.

Evin etrafından dolaşp, caddeye bağlanan yolda sessizce ilerledik. Ferforje kapıyı açtığımda, Alicia utangaç bir gülümsemeyle bana döndü. “Onu sevmiyorum.”

Onu. Ben’i.

“Sadece sihrin gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek istedim,” diye ekledi. “Doğruluğunu kontrol etmek istediğim için beni suçlayamazsın.”

“Sihir yok, senin de dediğin gibi bu bir efsane. Çok fazla çiçek satmamızı sağlayan bir efsane,” dedim. “Senin gibi gazetecilerle hep karşılaşıyoruz ve hepsi de buradan hayal kırıklığıyla ayrılıyor.”

Tereddüt edip, “İlginç,” dedi, sanki bu kelime içi dolu bir silahmış gibi.

Ve o uzaklaşırken, neden tetiği çekmesine yardım etmişim gibi hissettiğimi merak etmeden duramadım.

Bir sonraki hafta boyunca tetikteydim. Yenilebilir çiçeklere, davetsiz gazetecilere ve her yerde ortaya çıkarak hızla büyüyen gizemli beyaz çiçeklere karşı tetikteydim ve yürüyüş yollarını temizlemek için onları kesmeye başlamıştım.

Anneme ya da kız kardeşlerime bu beyaz çiçeğin bir fotoğrafını göndermeyi düşündüm ama bazı şeyleri kaldıramayacak mıyım gibi görünmek istemiyordum. Bu işi becermeyi gerçekten istiyordum, bu şimdilik tek başıma altından kalkmamı gerektirse de.

Bu, sonucunda benim lehimeydi çünkü Violeta'nın hikayesinde kaybolmuştum ve aklım, "*Alicia: Onu sevmiyorum,*" ve "*Ben: Bu onun için, benim için olduğundan daha önemliydi. Hikayenin sonu,*" gibi başka yerlere kaçtığında, zihnimi yeniden sayfaya, kontrol edebileceğim bir dünyaya geri dönmeye zorluyordum. Lezzetli sabır otu likörümü yudumlayıp bir yandan da yazmaya devam ederken, gerçeğin, onu kimin söylediğine bağlı olduğunu fark ettim. Ya da belki de gerçek, söylenmeyenlerdedir; tıpkı Alicia buradayken açıkça hissettiğim tehdit gibi.

O gece kafamı yastığa koyduğumda, bir tek, *gracias a Dios*,¹⁹ diye düşünebildim, annem ve Tía yarın eve geleceklerdi. Dizginleri, sorumluluğu ve endişeyi devredebilir, böylece kitabıma daha fazla yer açabilirdim.

Dönüp sevgiyle *Sueños* adını verdiğim beyaz çiçek buketine baktım. İsim kararım güzeldi çünkü bana ilk olarak rüyamda gelmiş bir isimdi bu, tekrar tekrar yorumlamaya çalıştığım bir isim. Sonunda her anlamını bir kenara bırakıp defterime şunları yazdım: *Çiçekler sayfalardan filizlenen, sonra kendilerini o sayfalara ekleyen, bedenim boyunca büyüyerek sesimi arayan bir rüyadır.*

Girişin altında küçük harflerle yazılmış bir soru vardı: *Onu hiç bulabilecek miyim?*

¹⁹ İsp. Gracias a Dios: Tanrı'ya şükür.

14. BÖLÜM

Annem ve teyzem ertesi gün kucak dolusu hediyelerle ve seyahatlerinden hikayelerle eve döndüler.

Tüm bunlardan etkilenmişim, özellikle de Tía'nın küçük Orvieto kasabasında tanıştığı Anders adındaki İsveçli adam hikayesinden.

"Bu *nada*,"²⁰ diye ısrar etti ama gülümsemesi başka bir hikaye anlatıyordu.

Annem güldü. "Göreceğiz." Sonra bana dönerek, "Burada ilginç bir şey oldu mu?" diye sordu.

İlginçten kasıt neydi? Neredeyse kaybolacak bir bağ kurma büyüğü, meraklı gazetecinin ortalığı karıştırması, her yerde filizlenen rüya çiçekleri, içimden dökülen kelimeler?

Tía umutlu bir ses tonuyla, "Peki bir süre daha burada kalacak mısın?" diye sordu.

Nereye gidebilirim ki? Demek istedim ona. Bunu düşündüm. İnanın bana. Kız kardeşlerimden ya da kuzenlerimden biriyle takılabılırdim ama doğruyu söylemek gerekirse, çiftlikten ayrılmaya hazır değildim ve daha da önemlisi -henüz ne olduğunu bilemesem de- burada benim için bir şeyler olduğuna dair bir his vardı içimde.

20 *İsp. Nada: Hiçbir şey.*

“Henüz gitme planım yok,” dedim.

Annem bilgiç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Tía, sözde kanıtın hâlâ durduğu buzdolabına kafasını uzatırken öfkeli bir şaşkınlıkla, “Gerçekten yemeklerine sihir katacağımızı mı düşündün?” diye sordu.

Gerçeği saklamaya çalışma zahmetine girmedim. “Evet, düşündüm. Vücudum, çiçeklere tuhaf bir tepki gösterdi, ateşim çıktı ve... bilmiyorum... bir tedirginliğim vardı.”

Teyzem buzdolabından lavantalı turtadan arta kalanları çıkarırken, “Sihirden çok gıda zehirlenmesine benziyor,” diyerek dalga geçti. Turtayı koklayıp yüzünü buruşturdu. “Sana söyledim, artık kokuşmuş olan bu yemekte bir gram bile sihir yok.”

Annem gözlerini benden ayırmıyordu. Sözlerimin açığa vurmadığı bir gerçeği arıyordu. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Sonunda hiçbir metnin aktaramayacağı bir ciddiyetle, “Seni asla böyle kandırmayız,” dedi.

“Muhtemelen yemeğe verdiğim bir tepkiydi,” dedim. “Çok uzun süre dışarıda bırakmış falan olmalıyım.”

Tía turtayı çöpe attı. “Gördün mü?” dedi anneme. “Boşuna endişelendin. Harlow’un durumu iyi. Hatta yüzüne renk bile gelmiş, teşekkürler Dios. Solukluk sana göre değil, tatlım.”

Annem başını salladı ama tenimin güneşten öpülmüş rengine ilişkin değerlendirmeye katılmadı. Tía gittikten sonra annem ikimize de taze nane yapraklı birer bardak tarçın çayı koydu.

O sorgulamaya başlamadan, ben söze girdim. “Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Gözetleyecek, bunun peşini bırakmayacaktı çünkü asla bırakmazdı. Aradığı cevaba ulaşana dek kazar, kazar, kazardı. Bu yüzden, “Tamam,” demekle yetindiğinde şaşkına döndüm.

Annem tezgaha yaslanırken ve güneş arkasında muhteşem bir altın ve pembe renkler gösterisiyle batarken, kendimi hem

güçlenmiş hem de şaşkın hissederek çayımdan bir yudum aldım ve kalın mavi çerçeveli bardağı bıraktım.

Teslim olmuş bir iç çekişle beni inceliyordu. “Sende bir şeyler varmış gibi hissediyorum, Harlow.”

“Bronzlaştım,” diye şaka yaptım.

Bunu yutmadı. “Derin bir şey ve eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen...”

Gerçekten arka kapıdan mı geliyordu? İçimdekileri dökmem için başka bir yol mu deniyordu? Bacaklarımdan yukarı doğru çıkan bir titreme hissettim. Yapmak istediğim son şey o gece bahçede başıma gelenleri incelemektir. Genellikle annemle her konuda konuşabilirdim ama bu? Fazla özel, fazla derin geliyordu. Fazla *her şeydi*. Üstelik bu kadar kırıldığım için, gözyaşlarım bu kadar kolay aktığı için o kadar utanıyordum ki annem haklı olsa da, çok derin bir şey olmuş olsa da o anı yeniden yaşamaya kendimi ikna edemiyordum, özellikle de bunu kendime bile açıklayamazken. “Teşekkürler,” dedim, “ama artık konuyu kapatabilir miyiz?”

Başını sallayarak tezgahtan uzaklaştı ve dönüp saksıdaki zeytin ağaçları, gümüşü sukulentler ve yosunlu kenarlarından su akan üç katlı bir çeşmenin olduğu küçük avluya açılan pencereden dışarı baktı.

“Bu da ne?” diye sordu ve ben daha ne demek istediğini anlayamadan çift kapıdan dışarı çıktı. Ahşap çiftlik masasının kenarına doğru ilerledi, masanın üzerinde beyaz Sueño çiçekleriyle dolu uzun bir vazo vardı ve bu vazoyu incelemeye koyuldu. “Bunlar nereden geldi?” diye sordu.

Ona, “Her yerden çıkıyorlardı,” dedim. “Ve gerçekten çok güzel kokuyorlar, ben de birkaç aranjman yaptım. Ne bunlar?”

“Ne demek her yerden çıkıyorlardı?” Sesinde beni tedirgin eden ufak bir çatlak vardı.

“Yabani ot gibi,” dedim, “taş yarıklarının arasında ve çalılarının arasında ve... bilmiyorum... hemen hemen her yerde.”

“Bu kanto.”

“*Şarkı* diye bir çiçek mi var?” diye sordum, şaşkın bir halde ona bakarak. “Neden adını hiç duymadım?”

“Çünkü sadece bizim çiftliğimizde yetişir ya da en azından eskiden öyleydi.” Annem aranjmana beni tedirgin eden bir merakla bakıyordu. “Tam adı, yani büyük büyükannenin verdiği adı Canto de Corazón. En az kırk yıldır yetişmiyordu.”

“Neden?”

Bakışlarını benimkilere çevirip, “Onun ölümünden sonra bir daha hiç filizlenmedi,” dedi. “Bunun benzersiz bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre durum öyle değilmiş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim bu çiçek bir amaç için yeniden ortaya çıktı. Belki sembolize ettiği şeyle bir ilgisi vardır.”

“Neyi sembolize ediyor?”

“Döngüler. Bitişler. Yeniden doğuş.”

Yanaklarıma, boynuma ve göğsüme bir sıcaklık hücum etti. Çiçeğin sembolizmi tamamen aklımdan çıkmış olmamakla birlikte, bu, hayatımızda bir olaya tepki olarak açan ilk çiçek değildi. Annem hamile olduğunu da ilk kez böyle öğrenmişti. Bir gecede yatak odası penceresinin önünde bir söğüt türü olan *Salix* filizlenmişti, peki bu bitkinin anlamı neydi? Annelik.

Yeniden doğuş.

Bahçedeki o garip geceyi anlatan aradığım kelime bu muydu? Ama kendimi yeniden doğmuş gibi hissetmiyordum. Kafam karışık.

“Bunu ne zaman fark ettin?” diye sordu.

Sinirlerim alev alevdi. “Onu ilk olarak rüyamda gördüm.” Ona rüyamı canlı ayrıntılarla anlattım, hatta sapın kolumdan yukarı ve boğazıma doğru süründüğünü hissetmeme kadar.

Daha sonra yorumumu sundum. Anlatımın tüm doğru yerlerinde başını salladı ve gözlerini kırıştırarak tam bir ilgi gösterdi ama bunun gerçekte düşündüklerinin bir maskesi olduğunu biliyordum. “Sonra da çiftlikte yetiştiklerini gördüm,” diye ekledim. “Belki Tía çiçeklerle konuşup, çiçeklerin de onunla konuşup konuşmayacağına bir bakabilir?”

“Konuşmayacaklar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü onlar senin gözetiminde büyüdüler, bu da sana bir şeyler anlatmaya çalıştıkları anlamına geliyor. Sihri hissetmenin nedeni bu olsa gerek. Sihir yemeklerde değil, altındaki topraktaydı.” Bakışlarını parıldayan yapraklara çevirdi, sonra tekrar bana baktı. “Sende farklı bir şeyler oldu mu?” diye sordu.

“Yazıyorum,” dedim, bardağımın kenarına bakarken boğazımdaki düğümü aşmaya çalışarak. “Yani, kelimeler geliyor ve...” Başımı kaldırıp ona baktım. “Kantonun gerçekten benim için çiçek açtığını mı düşünüyorsun?”

Annem bana biraz daha yaklaştı. “Yazmak ruhunun bir parçası. Burada bulduğun yaratıcılık veya yeni başlangıçların toprak tarafından hissedildiği de açık.”

Onu ilk önce toprak tanıdı.

Annemin yüzündeki ifadeyi anında tanıdım: gurur, neşe ve çok daha fazlası.

Derin bir nefes alarak çiçeklerin hoş, temiz kokusuyla doldurdum ciğerlerimi ve kırk yıldır nerede olduklarını merak ettim. “O halde neden bahçemde kanto yetişmedi?”

“Sihir, güçlü olmak istediğinde güçlü olan bir şeydir ve bu çiçek açıkça bir toprak parçasından daha fazlasını istiyor.”

“Yani benim bir parçamdan fazlasını istediğini mi söylüyorsun?” dedim, kendi inancıma şaşarak.

“Sana bunu söyleten nedir?”

“Rüya... o kadar açık ve o kadar gerçekti ki kanto içimden geliyordu ve sanırım... Pekala, bu kulağa tuhaf gelebilir ama sanırım sesimi bulmama yardımcı oldu.”

Bir sessizlik oldu aramızda.

“Yazmayı mı kastediyorsun?” dedi.

“Hiç bu kadar ilham dolduğumu hissetmemiştim,” dedim. “Ve sanki bunu sayfaya yeterince hızlı aktaramıyorum.”

Annem gülümsedi ve bir anlığına gözlerinin nemlendiğini gördüm. “Harlow... Bu harika!”

“Bir ara okumak ister misin?” İlk sözcüklerimi güvenle paylaşabileceğim başka kimse yoktu. “Yani hazır olduğunda?” Kaburgalarımın altında ani bir gerginlik hissettim. Gerçekten çalışmamı paylaşmayı mı istemiştim? Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi? Bu küçük hamle, her şeyin çok gerçek olduğunu hissettirdi.

“Elbette isterim! Ama önce bana hikayenin konusunu söyle.”

Konuyu söyledikten sonra, son kelime ağzımdan çıkarırken, annemin nemli, gururlu ifadesi bir kaş çatmaya dönüştü. “Harlow.”

“Ne?”

Bir tereddütün ardından, “Ailemiz hakkında yazamazsın,” dedi.

O kadar şaşırdım ki buna, neredeyse nefesim kesildi. “Anne! Ailemiz hakkında değil. Beni duymadın mı? Konusu...”

“Büyülü bir çiftlik.”

“Hayır, bir arazi,” diye düzelttim onu. Kalbim atıyor, yanaşacak güvenli bir liman arıyordu. “İkisi aynı şey değil. Ve bu bir kurgu.” Bunu neden göremiyordu?

Annem başını iki yana salladı. “Harlow, biliyorsun ki biz bu büyüünün seçilmiş koruyucularıyız. Daha önce insanların ortalığı karıştırması konusunda sorun yaşadığımızı biliyorsun. Bir

de bu konuda bir kitap yazsan ne olur, düşünsene.” Sesi yükseldi, “Ne olacağını sanıyorsun?”

“Neden buradaki kötü kahraman benmişim gibi hissediyorum? Neden bana güvenmiyorsun? Bir an bile ailemizi, bu çiftliği tehlikeye atacağımı nasıl düşünebilirsin? Tanrım, anne! Çiçeklerin koruyucu olarak seçtiği kişi benim ve şimdi de kanto...” Heyecandan kendimi durduramadım ve elimde olmadan, “Alicia’dan kurtulan da benim!” diye bağırdım.

“Alicia mı?”

Lanet olsun.

Önünde sonunda öğreneceği için, çalman buketten, gazetecinin çiftliğe yaptığı ziyarete kadar her şeyi anneme anlattım. Yüksek sesle anlatınca kulağa çok daha kötü geliyordu.

Annem şimdi hızla yürüyor, şiddetle alnını ovuşturuyordu. “Beverly sihri asla açığa çıkarmaz.”

“Kesinlikle,” dedim, yeniden onunla aynı tarafta olmayı isteyerek.

Annem bakışlarını bana çevirdi, kara gözleri bir şahininki gibi keskindi. “Neden bana söylemedin?”

“Seyahatini mahvetmek istemedim, zaten sonuçta hallettim.”

Annemin yüz ifadesi gerginleşti ve ardından nefret ettiğim, her şeyi bilen sırıtiş geldi. “Kaçınılmaz olanı yalnızca erteleyebilirsin,” dedi. “O gazeteci geri dönecek, her zaman öyle olur. Bu kitabı yazmanın hiçbir koşulda kesinlikle hiçbir yolu yok. Bunu nasıl görmezsin?”

Hemencecik gözyaşları oluştu ve göğsüm nefes almamı zorlaştıran korkunç bir sıcaklıkla doldu. Hiçbir zaman anneme karşı çıkan bir kız olmamıştım. Hiçbir zaman bunu gerektirecek bir neden olmamıştı, ya şimdi? Bu, kitabımı kurtarmak anlamına gelecekse, bir tsumani yaratmaya hazırdım. “Hayatımda ilk kez kendi sesimi buldum, anlatmaya değer bir hikaye ve... ilk cümle bana Mayahuel’in kendisinden geldi!”

Gözleri kısıldı. “Bunu nereden biliyorsun peki?”

Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? *Bir şey hissetmişim? Rüzgarda duymuştum?* “Öyle işte, biliyorum.”

Annem kararlı bir şekilde başını salladı ve gitmek üzere dönerken, “Bu konuyu konuşalım mı, lütfen?” dedim.

“Daha sonra. Şimdi biraz hasat kontrolü yapmam gerekiyor.”

İşte böylece Jazmín Estrada benim annem rolünden çıkarak çiftliğin ve büyüünün koruyucusuna dönüştü.

Ve ben hangi rolün kazanacağını biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

15. BÖLÜM

Kayalık toprağın üzerinden, şaşırtıcı bir zenginliğin -çitleri saran güzel mor ortancaların- bizi beklediği ahşap çitlere doğru yol aldığımız sırada sevinç çığlıkları atarken, “Şu cesur renklere bir bakın!” dedi Rosa teyze neşeyle.

Ancak Rosa, arzu edilen tam çiçeklenmenin aksine, kurumuş bir çiçeğin peşindeydi.

O elini tek bir kuru ortancanın üzerinde gezdirirken, uzaktan yağmur kokusunu aldım. Sapı kesmek için izin istedi. “Çoğu insan bunları eski bir kutuya atarak kurutmak gibi korkunç bir hataya düşüyor,” dedi, “hatta arabalarının bagajında kurutanlar bile var! Ancak işin püf noktası, bunların sapta kurummasını sağlamak ve doğru zamanda hasat etmektir. Zamanlama, yöntemden çok daha önemlidir.”

Çiçekler onun nazik dokunuşunun altında parlarken, onun sabrına ve yeteneğine hayret ettim. “Bunları ne için kullanıyorsunuz?” diye sordum.

Gülümseyerek, “Bu bir uyum karışımı,” dedi. Sonra bana hızla göz kırptı. “Buralarda buna ihtiyacımız olur.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup gri ufka baktım. “Annem mantıksız davranıyor ve sen de bunu biliyorsun.”

“Doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor.”

Gözlerimi devirme dürtümle savaşıyordum. “Ya yanılıyorsa?”

“Hepimiz bir noktada öyle değil miyiz?” dedi ve kot önlüğü-nün cebinden küçük bir makas çıkardıktan sonra sapı eğik ola-rak kesip, çiçeği getirdiği küçük sepete koydu.

“Ama bu benim hayatım Tía ve bu kitabın... çiçek yetişt-i-rip hasat etmekten hiçbir farkı yok. Bunun bir anlamı var ve ye-min ederim asla ailemi tehlikeye atacak bir şey yazmayacağım.”

Parmağını dudaklarına bastırıp beni susturdu. Yuvarlak çi-çeklerden birine doğru eğilip onu dinledi ve başını salladı.

Merakla bekledim. Sonunda, “Ne dedi?” diye sordum.

Soruyu duymazdan gelerek, “Kitabındaki şu büyü-lü çiftlik, kadının görüşmediği teyzesinden mi miras kalmış? Neden gö-rüşmüyorlarmış?”

Güldüm. “Eğer merak ettiğin buysa, o sen değilsin.” Bir sap daha kesti ve uyum vadeden ama benim pek ihtimal vermedi-ğim başka bir çiçek olarak lavantayı sepetine ekledi.

“Henüz tüm cevapları bilmiyorum,” dedim. “Sadece Violeta’nın takip etmeye değer bir karakter olduğunu biliyorum ve ilk cümle bana Mayahuel’den bir fısıltı olarak geldi.”

“Onu ilk önce toprak tanıdı.”

Yani annem ona söylemişti. Kelimeleri başka birinin ağzın-dan duymak tuhaf bir duyguydu.

“Kız kardeşimle konuşayım,” dedi.

Annemin görüşünü değiştirebilecek bir kişi varsa, o da Rosa’ydı. Telefonu titredi ve ekrana baktığında dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Ekrandaki siyah güneş gözlüklü, beyaz sakallı bir adamın fotoğrafının üzerinde ismini gördüm. *Anders*.

“Hoş görünüyor,” dedim.

“Hoş mu? Por favor! El es muy guapo!”²¹

21 *İsp.* Por favor! El es muy guapo! (Lütfen! O çok yakışıklı!)

Sepeti bana uzatıp uzun süpürge eteğini yukarı kaldırdı ve “Koşsak iyi olur. Bu fırtınalar fazla hızlı geliyor,” dediğinde, hafifçe güldüm.

İkimiz de çocuklar gibi, bizi -en azından bugün- asla yakalayamayacak olan fırtınadan kaçarak çiftlik boyunca koştuk.

Birkaç gün son Pasaporte’de oturmuş dördüncü fincan sade kahvemi içerken Ramak Kalalar Günlüğü’ndeki komik, bazen de hüznünlü olan yazıları okuyordum. Yazılardan bazıları kaderin cilvesiyle yakın çarpışmaları vurguluyor, diğerleri kaçan çarpışmalarla ilgili hikayeler anlatıyordu. Aceleyle ya da muhtemelen sarhoş birinin eliyle yazılmış gibi görünen bir yazıya odaklandım. Başlık *Kayıp Kalp*’ti. “*O uçağa binmeliydim,*” diye başlamıştı yazan kişi.

Tek bir kötü tercih yüzünden aşkını kaybeden bir yabancı için derin bir acı, tuhaf bir hüznü duyduğum. Gerçekten çok saçmaydı ama bu kişiye üzgün olduğumu söylemek istedim, asla okumayacağını bildiğim halde teselli edici bir mesaj yazmak istiyordum, belki tesellinin enerjisini hissedebilirdi?

Tam o sırada oturduğum bölmeye Roberto girdi ve davula vurur gibi vurdu masaya.

“Şu dedikoducunun nesi var?”

Kalemimi bırakıp arkama yaslandım. “Ne demek istiyorsun?”

“Şu gringa...²² Sarışın.”

Dondum. “Alicia mı?”

“Bir sürü soru soruyor.”

“Burada mıydı?”

Roberto elini kelleşen kafasının üzerinde gezdirdi. “Mija, kadın kasabadaki herkesle Estrada ailesi hakkında röportaj

22 *Isp. Gringa: Yabancı.*

yapıyor. Kimse bir şey söylemiyor elbette. Annen sana söylemedi mi?”

Dalga dalga bir mide bulantısı kapladı içimi. Annem bunu benden nasıl saklayabilirdi? “Alicia’ya ne söyledin?”

“Her şeyi yanlış anladığımı,” dedi. “Bu kasabadaki tüm büyüünün burada, benim kafemde olduğunu.” Kocaman gülümsedi, keşke ben de onun bu eğlenir ifadesini paylaşabilseydim. “No te preocupes,”²³ dedi, elini havada sallayarak. “Eve gitti. Hepsi bitti. No más Alicia.”²⁴

Boğazımda giderek büyüyen acı ve pişmanlık yumrusunu yuttum. “Emin misin?”

“Oliveras’ı hatırlıyor musun? Kardeşi ile birlikte kendi şoförlük şirketini kurmuştu...”

“Roberto!”

“Si. Si. Alicia havalimanına gitmek için onu tutmuş.” Dişlerinin arasından ıslık çaldı. “Adios, chica!”²⁵ Giderken hafifçe omzuma vurdu. “Bu kadar kaşlarını çatma. Seni yaşlı gösteriyor.” O gidince, kaşımda oluştuğunu hissettiğim kırıksıklıkları ovalamakla yetinirken, birinin, “Retinol daha iyi iş çıkarır,” dediğini duydum.

Başımı kaldırdım. “Laini!”

Ayağa kalkıp onu kucaklamam iki saniyeden az sürdü. Benden on santim kadar daha uzun olduğu için bu kolay bir iş değildi ve o “kucaklaşan” insanlardan değildi. Ama bu sefer kollarını bana dolayıp kahkahalara boğuldu. “Seni şaşırttım mı?”

Birbirimizden ayrılıp masaya geri döndüğümüzde ona inanamayan bir bakış attım. “Ciyaklamamı duymadın mı? Neden bana geleceğini söylemedin? Neden buradasın? Ban her şeyi anlat!”

23 *İsp.* No te preocupes: Endişelenme.

24 *İsp.* No más Alicia: Artık Alicia yok.

25 *İsp.* Adios, chica! (Güle güle, kızım!)

“Tanrım, senden nefret ediyorum,” dedi tükürürcesine. “İçinin... öylesine altın rengi ki!”

“Evet. Buralarda güneş bol.”

“Ya da güneşte yanınca korkunç bir kırmızıya dönüşmeyen harika bir tenin var.” Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak muhteşem safir damla küpelerini sergiledi. “Neyse, şu istediğim yenilebilir çiçekler için buradayım.”

Yüzümü buruşturdum. “Of... Tamamen unutmuşum. Üzgünüm.” Ramak Kalalar Kitabı’nı kapattım.

Laini, “Ayrıca şehirden bıktım,” diye ekledi. “Sadece biraz güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacım vardı ve...” İç çekti. “Ve sana eşyalarını Chad’in evinden aldığımı, çoğunu buraya kargoladığımı ama o sevimli Gucci sandaletlerin gibi birkaç parça güzel eşyanı kendim getirdiğimi söylemek istedim. Onları nasıl olur da almazsın?”

“Aceleyle çıkmıştım. Teşekkür ederim. Milyonlarca kez.” Sonra neden sorduğumdan bile emin olmadığım o korkunç soruyu sordum: “Onu gördün mü?”

“Hayır. Programları ayarladık. Yedek anahtarı kullandım.”

İşte bu kadar. Chad’in dairesinde bana ait bir şey kalmamıştı. Neden biraz olsun üzgün hissetmiyordum? Tuhaf bir şekilde, normal bir insan gibi üzgün olmadığım için bir çelişki hissediyordum. Ama sonra onun ve birlikte geçirdiğimiz günlerin artık dikiz aynamdan göründüğünü fark edince içimi bir rahatlama dalgası kapladı. İşte Ramak Kalalar Kitabı için bir hikaye. Laini’ye, “Gelmene çok sevindim,” dedim. “Ama... burada, kafede olduğumu nereden bildin?”

“Annen söyledi.”

“Hımm. Ayrıca göğsüme saplaman için sana bir hançer de verdi mi?”

Laini bir kaşını kaldırdı. “Neyi kaçırdım?”

Ona acıklı öykünün tamamını anlattım ve anlatmam bittiğinde, Laini sadece iç çekip, “Bunu aşacaktır,” dedi.

“Aşamayabilir.”

“Aşacak çünkü seni her şeyden çok seviyor ve Low... o sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

“Tia Rosa da aynı şeyi söyledi.”

“Teyzeni hep çok sevmişimdir.” Gözleri şakacı bir tavırla parladı ve hemen, “Pekala... Şu İlk İzlenimler günlüğü nerede?”

Acınası bir şekilde surat asarak, “Kesin olarak ondan dört tane var, ayrıca vaktini boşa harcama. Hepsine baktım ben ve söylediğim gibi kendi adına imzalamamış.” Ona bazı olasılıklar bulduğumu ama hiçbirinin doğru olmasını istemediğimi söylemedim.

Başını sallayıp bir garson bulabilmek için etrafına bakındı. Sonra bir garsona işaret edip double espresso sipariş etti, ardından bana döndü. “Sonunda kitabını yazıyor olmandan çok etkilendim.”

“Bu ayrıca senin de şu kokteyl kitabını yazman gerektiği anlamına geliyor.”

Anında bir gülümsemeye dönüşen bir alayla karşılaştım. “Evet. Evet. Evet. Ama bu benim yaşam boyu hayalim olan şey değil. Her seferinde bir kitaba odaklanalım. Seninkiyle başlayalım. Neyse, biraz daha anlat bakalım bana. Violeta ve ona kalan miras dışında bir şeyleri kastediyorum. Mesela teyzesiyle neden görüşmüyorlarmış ve neden çiftlikte yaşamak zorunda.”

“Bunu açıklamak biraz zor.”

“Harlow.”

Yavaş, sağduyulu olduğunu umduğum, titrek bir nefes aldım. “Evet. Tamam. Yani konunun özünü biliyorsun, ondan sonrası muamma; taslak yok, sadece içgörüm ve hikayenin nereye gitmek istediğine bakıyorum. Hâlâ ufak tefek şeyler.”

Gözlerinde bir parıltıyla, “Dünya küçük parçalar üzerine inşa edilmiştir,” dedi.

Tam bir Laini tarzıyla, bana ne zaman alan tanıyacağını, ne zaman boş vermesi gerektiğini biliyordu. “Seninle o kadar gurur

duyuyorum ki,” dedi gülererek. “Zengin ve ünlü olduğunda, kitapların filmi çekildiğinde, ben de bir kırmızı halı daveti alsam iyi olur.”

Böylesine uzak olan bu hayale güldüm. Şimdilik hikayenin tadını çıkarmaktan, gerçekten sona varmayı hayal etmekten mutluydum çünkü bu inanılmaz değil miydi? Bir şeye sadece başlamak değil, aynı zamanda onu bitirebilmek... “Anlaştık,” dedim. “Peki ne kadar kalacaksın?”

Laini melodramatik bir iç çekişle, “Bu güneş ışığı ve güzellikler varken mi? Belki de sonsuza dek?”

“Evet, El Viento’nun insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.”

“Ya sen?”

Onun da bana aynı soruyu sorduğunu biliyorum ama benim cevabım çok daha karmaşıktı. Sanırım cevabı bilmemekle, günü yaşamakla, geleceği fazla düşünmemekle bir sorunum yoktu. Kendimi, bilinmeyenin eşik alanında süzölmeye bırakmıştım.

“Emin değilim. Kitabı bitirene kadar kalmayı düşünüyorum.”

“Eh, senin yerinde olsaydım asla ayrılmazdım buradan,” dedi, sanki emir verir gibi. “Tanrım, her seferinde çiftliğin bu kadar güzel olduğunu, bu kasabanın büyüleyici olduğunu unutuyorum. Neden bilmiyorum, sanki periliymiş gibi. Ama iyi anlamda. Tam bir cazibe ile lanetlenmiş adeta.”

Tam o sırada espresso geldi. İşte o zaman Laini neredeyse sandalyeden düşecekti. “Kahretsin! Tamamen unuttum.” Çantasına uzanıp bir zarf çıkardı. “Annen sana bunu vermemi söyledi.”

Krem rengi zarfın üzerinde mükemmel bir kaligrafiyle adım ve çiftliğin adresi yazılmıştı. Zarfı çevirince kabartmalı baş harfleri gördüm. BWB. Kalp durduran bir saniye için, baş harflerin Beverly ve William Brandt’i ifade ettiğini fark edene kadar, bunun Ben’den olduğunu sandım.

“Ne bu?” Laini hızla ayağa kalkıp tam omzumun üzerine yerleşti.

Omuz silktilim. Bir teşekkür kartı? Altın folyolu zarfı açarken merak içindeydim. İçinde Brandtlerin evlilik yeminlerinin yenilenmesi için bir davetiye ve el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Sevgili Harlow,

Çok uzak bir mesafede olduğunu biliyorum ama senin orada olman bizim için dünyalara bedel. Sonuçta bizi kurtaran senin hızlı düşünmen ve kararlılığın oldu. Parlak ve iyi enerjinin yakında olduğunu bilmek hep daha iyi hissetmemi sağladı. Buna ihtiyacımız var. Gizemli olmak istemem ama tartışmamız gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim. Sana açığa alınabilir bir bilet aldım, gelmeye karar vermen durumunda kullanabilirsin. Lütfen geleceğini söyle.

*Sevgiler,
Beverly*

Sözcükleri tekrar tekrar okudum: “*Parlak ve iyi enerjinin yakında olduğunu bilmek hep daha iyi hissetmemi sağladı,*” ve “*...tartışmamız gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim.*”

Laini hiç vakit kaybetmeden sorularına başladı. “Kurtarmak mı? Brandtler kim?”

Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğimden ona buketten başlayıp Ben ile öğle yemeğine dek tüm hikayeyi anlattım. Tabii bakışlarının tenimi ateşe verdiği kısmı atladım.

“Yani o adamı yeniden gördün, hani burada tanıştığın?” diye sordu.

“Tam olarak bu masada tanıştığım.”

“Ve bana söylemedin?” Yaralanmış görünüyordu.

“Şey... Her şey çok karmaşık.”

“Karmaşık mı? Gerçekten mi? O bir erkek, Harlow. Lanet bir roket değil.” Davetiyeyi elimden kaptı.

“Bak,” dedim, tüm bu olup biteni bırakabilmeyi dileyerek. “Anlatılacak bir şey olduğunu düşünmedim. Demek istediğim...”

“Bu ciddi bir kader.” Davetiyeyi gözleriyle taramaya koyuldu.

Başımınla onayladım. “Gerçekten çok tatlılar,” dedim.

“Brandtler değil! Sen ve Ben!”

Hangisini işleyebilmem daha uzun sürerdi bilemedim. Laini’nin sözlerini mi yoksa bunların imkansızlığını mı? “Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten de evrenin sizi bir araya getirmek için nasıl çalıştığını görmüyor musun?” dedi inleyerek. “Pasaporte? Çiçekçi ve kitapçı? Buket? Büyükbabası ve büyükannesi? Tanrım, Harlow... Senin böyle şeylere daha aşina olduğunu sanıyordum.”

Evrenin kanunları konusunda uzman biriymişim gibi, “İşlerin böyle yürümediğine eminim,” diye ısrar ettim. “Ayrıca o...” Büyüleyici. Çıldırtıcı. Yakışıklı. Unutulmaz. “Bana göre değil.”

Laini, sanki aynı fikirdeymiş gibi başıyla onaydı ve dudaklarını birbirine bastırdı ama ben işin doğrusunu biliyordum. Daha yeni başlıyordu. “Ve bundan bu kadar eminsin. Sebep?”

“Ne kadar vaktin var?”

“Ciddi ol, Low.”

Kesinliğimin kanıtının nerede olduğunu merak ederek elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bunun Laini’nin anlayabileceği bir şey olması gerektiğini biliyordum. “Eski sevgilisini hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attı ve... gardı o kadar yüksek ki...”

“Çiftlikte dolaşan gazeteci ve buketi çalan kadın aynı kişi miydi?”

“Aynen öyle.”

Laini hakarete uğramış gibi görünüyordu. “Ondan kurtulmamı ister misin?”

Kıkırdamaya çalıştım ama sesim, göğsümdeki gerilimi gevşetmeye yetmeyen yüksek bir nefes gibi çıktı.

Laini, “Öncelikle,” dedi, “Ben ile onu açıkça kendisini sevmesi için manipüle etmeye çalışan Alicia denen kişinin arasındaki hikayenin tamamını bilmiyorsun. Yani ne bileyim. Belki de Ben fırsatı varken kaçtığı için bir dahidir.” Hızla *kurnaz Laini*’ye geçiş yaptı. “Senin Chad’le aranda olan gibi.” Tam bu karşılaştırmayı çürütecektim ki beni susturmak için elini kaldırdı. “İkincisi, sen tanıdığım gardını en zor indiren insansın, yani bu, *tencere dibin kara, seninki benden kara* demek gibi bir şey.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. “Benim gardım yok.”

“Yani bu gideceğin anlamına geliyor.” Sesinde bir tonlama yoktu, cevap bekleyen bir soru işareti yoktu, yine de ona bir cevap verdim.

“Ben orada olmayabilir bile,” diye iddia ettim.

Laini homurdandı. “Birkaç çiçek için buraya kadar geldi ama sen onun yemin yenileme törenini kaçıracağını düşünüyorsun, öyle mi? Lütfen, Harlow. Gerçekten inansaydın, tereddüt etmezdin.”

Ben’i yeniden görmenin düşüncesi bile, sanki metal bir ceket giymiş halde bir şimşek fırtınasına doğru yürüyormuşum gibi hissettirdi. “Yine de gitmiyorum.”

“Yani haklıyım.”

“Gelecek hafta yemin yenileme için Quebec’e kadar gidecek vaktimin olmaması, gardımı koruduğum anlamına gelmez.”

“Kader konusunda haklıyım demek istedim. Ve işte burada.” Zarfı işaret etti. “İmzalanmış, mühürlenmiş ve teslim edilmiş.”

Ateşe ateşle karşılık vermenin zamanı gelmişti. Ayağa kalkıp yakındaki masadan İlk İzlenimler günlüğünü aldım. “Tarihli ve imzalı olanlar dışında, burada ona ait olabilecek birkaç

yazı var,” dedim. Günlüğü açtım ve tezgahın kenarına oturup okumaya başladım. “Güzel ama soğuk ve mesafeli. Tanımak isteyeceğim biri değil.” Bir sonraki yazıya geçtim. “Tam burada, Pasaporte’de bir kızla tanıştım. Kesinlikle açıkgözdü ama söyleyecek ilgi çekici hiçbir şeyi yoktu. Çok sıkıcıydı.”

Yatıştırıcı bir yanıt bekleyerek Laini’ye baktım ama sanki savunmamı yapmamışım gibi kaşlarını çattı. Ona, “Dahası da var,” dedim.

Laini ofladı. “Ve eminim ki senin düşündüğünden daha fazlası olan Ben Brandt hakkındaki hikayene uymadığı için göz ardı ettiğin parlak yazılar da vardır ama sen bunu öğrenemeyecek kadar korkaksın.”

Öylece durmuş, içindeki tüm isimler ve yazılarla birlikte o günlüğü tutarken, Laini’nin haklı olduğunu biliyordum. Brandtlerin törenine gitmem gerekiyordu. Karar verdiğim an, onun keskin açılarını, o gözlerini, o yakın gülümsemesini... beş taçyaprağı kurtaran adamı hayal ederken, içimde suçluluk dolu bir heyecan dolaştı.

“Pekala,” dedim, sanki hayatımın en büyük fedakarlığını yapıyormuşum gibi. “Gideceğim.”

Laini muzaffer bir neşeye büründü. Çantasından konfe-tiler çıkarıp havaya atmasını bekliyordum ama ona karar vermemi sağlayan etkenin kendisi olmadığını söyleyecek cesaretim yoktu. Basit gerçek, Beverly’nin isteklerini onurlandırmak istememdi. Onu ve William’ı gerçekten kutlamak istiyordum. Ayrıca Beverly’nin bana ne söylemek istediğini de öğrenmek istiyordum.

Bunun Ben’le hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da belki de bunun onunla, itiraf etmek istediğimden daha fazla ilgisi vardı.

Laini espressosundan bir yudum aldı. “Peki neden Quebec?”

Beverly ve William ile olan sohbetimi hatırlayarak, “Orada tanışıp birbirlerine âşık olmuşlar,” dedim.

Laini, “Tam bir klasik aşk,” dedi. “Tüm şu flört uygulamaları ve sosyal medya saçmalıkları nedeniyle nesli tükenen türden.”

“Ben de senin romantik olduğunu iddia eden biri olduğunu sanıyordum,” diye dalga geçtim.

Laini, “Ben romantiğim zaten,” diye homurdandı, “sadece birkaç on yıl geç kalmışı.”

Cümleyi komik bir şekilde söylemişti ama gerçekliğindeki kasveti hissedebiliyordum. Sonra bu kasveti, “Seninle gelmemi ister misin?” diyerek siliverdi. Ama soru sorar gibi değildi. “Hep Tarihi Quebec’e gitmek istemişimdir. Oraya mini Paris derler ve Paris’i ne kadar sevdiğimi bilirsin.”

Şakacı bir gülümsemeyle davetiyeyi işaret ettim. “Artı bir yazmıyor.”

“Şşt. Sanki bir gün geleneksel olacaktım ya da gülünç bir sosyal kurala uyacaktım gibi.”

Güldüm. “O zaman sanırım klasik aşk çağlarından sağ kurtulamazdın.”

“Bu bir hayır mı? Çünkü seni bu kadar heyecanlandıran ve rahatsız eden bu adamı görmek için gerçekten can atıyorum.”

“Birincisi,” dedim mutlak bir otoriteyle, “heyecanlı ve rahatsız değilim...” (Aslında öyleydim.) “... ikincisi ise, ben biraz gelenekselim.”

Laini’nin yoldaşım olmasını ne kadar istesem de tüm vaktini muhtemelen çöpçatanlıkla geçirirdi. Benim ve Ben’in arasında işlerin daha da karışmasına neden olurdu ve isteyeceğim son şey daha fazla karmaşanın yaşanmasıydı. Ya ihtiyacım olan tek şey belkilerin olmadığı uygun bir veda ise?

“Yani bu bir hayır,” dedi alaycı bir somurtkanlıkla.

“Seni dakika dakika güncellemelerden haberdar edeceğime söz veriyorum.”

Laini saçını geriye atınca, onun narin -beyaz çiçeksi ve odunsu- parfümünün kokusunu aldım. “Sözünü tutsan iyi olur.”

Sonra dikkatini el yazısı nota çevirerek, aklımda dolaşan, benim de aklımda dolanan soruyu sordu: “Peki şu sallanan havuçta ne var? Beverly sence sana ne söyleyecek?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Neyse, sanırım öğreneceksin. Ama her şey sırasıyla.” Kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı.

“Beni korkutuyorsun.”

“Mükemmel elbise için internetten alışveriş yapmamız gerekiyor.”

Başımı geriye attım. “Lütfen. Yine bir *ataerkilliği siktir et* elbisesi olmasın.”

“Ben daha çok başka bir şey düşünmüştüm...”

“Sakın söyleme.”

“Öyleyse sen de düşünme.”

“Düşünmüyorum zaten!”

Laini’nin dudakları hain bir sırıtmayla kıvrıldı. “Peki. Biz buna u-nu-tul-maz elbise diyeceğiz.”

Telefonuyla internette gezinmeye başladığında, kalbime bağlı o görünmez ipliğin çekildiğini hissettim. Kantonun fısıltısını duydum: *Unutulmaz olacak olan elbise değil.*

16. BÖLÜM

Çantamı hazırladığım sırada annem odama girdi. “Yılın bu zamanı Kanada soğuk olur.”

Bu tarz havadan sudan konuşmalardan nefret ederdim, özellikle de tek amacı gerçekte olan biteni maskelemekse. “Ceket aldım,” dedim.

Hafif bir iç çekişle yatağımın kenarına oturdu ve aynı kazağı katlamaya, sonra yeniden yeniden katlamaya başladı. “Harlow, aramızdaki bu duvar ile gidemezsin.”

“O duvarı oraya ben koymadım,” dedim. Kendimi beğenmişliğim ve hayal kırıklığımdan başım dönerek odada, şifonyer, dolap ve bavul arasında mekik dokuyordum.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama burada benim bir sorumluluğum var.”

Durup onun yüzüne baktım. “Benim de öyle. Ve asla...”

“Biliyorum. Ben sadece...” Bir nefes aldı, tereddüt etti, sonra, “Bu çiftliğe ve mirasımıza tehdit oluşturan her şeye burnunu sokan gazetecilerle ve diğerleriyle çok fazla deneyim yaşadım,” diye ekledi.

“Bak,” dedim yanma oturup, “bunun üzerine düşündüm ve bu kitabın bana bir nedenden dolayı geldiğine eminim; anlatılmak istenen bir hikaye var ve anlamalısın ki hayatımda ilk kez sihrin bana dokunduğunu hissediyorum ve...” Bu neden bu

kadar zordu? “Ben de düşündüm ki kitap bittiğinde tamamını okumana izin verirsem, sonra da...”

“Gerçekten mi?” dedi. “Sonra da ne? Dizginleri bana mı vereceksin? Kitabı yayımlayıp yayımlamayacağına ben mi karar vereceğim?” Böyle söylediğinde bu isteğin mantıksız olduğunu anladım.

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyüp tarlalara baktı. Bir süre sonra, “Büyükannen öldüğünde ve Rosa’yla ben buraya geldiğimizde, ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi bilmiyordum,” dedi. Önce kelimelerin sakinleşmesine izin verdi, sonra bana döndü. “Ama aynı zamanda ne kadar çok şey kazanacağımı da bilmiyordum. Ve ben senin mutlu olmanı istiyorum,” dedi. “Tüm hayallerini yaşamanı...”

Umudum yavaş yavaş inişe geçti. “Neden bir ‘hayırın’ geldiğini duyuyorum öyleyse?”

“Bunu bir düşünebilir miyim?” diye teklifte bulunduğunda şaşırdım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Henüz bulamadığımız bir cevabı aramak ve tanrıçaya danışmak için rüya büyüsünü kullanmak istiyordu. Bana bir şans vermek istiyordu.

Onu bu yüzden seviyordum.

Başımı salladım ve yanına gidip ona sarıldım. Taze toprak ve karahindiba kokuyordu. Olduğu ve daima olacağı granit kayaya yaslandım.

Ayrıldığımızda çantamdan bir çift sandalet çıkardı. “Bunlar olmaz. Uygun da değil mantıklı da değil...”

“Anne...”

“Bueno,”²⁶ dedi, iç geçirerek. “Parmakların donup da düştüğünde, tedavi için beni arama.”

Gülüşük. Sesi ruhumu dolduruyordu.

26 *İsp.* Bueno: İyi.

Daha önce hiç Kanada'ya gitmemiştim.

Yeni bir yere gitmeden önce Google'da o yerin ayrıntılarını araştırmamak gibi bir özelliğim vardı. Tam bir sürprize yol açan bu keşif hissi hoşuma gidiyordu; artı, günün sonunda her şeyi seyahat blogcularının gözüyle değil, kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Ne var ki şu ana dek karşılaştığım tek sürpriz uçuşun rötayapması oldu, bu en başta beni endişelendirmese de sonrasında Beverly'ye mesaj atıp törenin yemin kısmına yetişemeyeceğimi, ne kadar üzgün ve hayal kırıklığına uğradığımı bildirdim.

Beverly şık üslubuyla hemen beni arayıp, "Kendine dikkat et, canım. Resepsiyonda görüşürüz," dedi.

Çantamı aldıktan sonra havaalanında koşmaya başladım ve rekor sürede bir Uber buldum.

Yemin töreni birkaç dakika önce başlamıştı ama acele edersem bir buçuk saat içinde resepsiyonda olabilirdim. Kayıt yaptırmak, duş almak, kendimi toparlamak ve otelin tam karşısındaki Île d'Orléans isimli adaya doğru on beş dakikalık yolculuğa çıkmak için pek zamanım yoktu. Ama ben hızı güzelleştiren biriydim ve kesinlikle bundan çok daha kısa sürede hazırlanırdım.

Anneme vardığımı bildirmek için mesaj attım (aile kuralları), sonra uzun ve gergin bir nefes verip başımı geriye yasladım. Ardından birkaç alışveriş merkezinin, etrafa hakimiyet kuran ağaçların ve çok karanlık bir gökyüzünün oluşturduğu gece manzarasına baktım. Bir tutam hayal kırıklığı hissettim. *Burası mini bir Paris değil, Laini.*

Birkaç dakika sonra çok erken karar verdiğimi fark ettim. Şehrin eski kapılarından geçtiğimiz anda tüm ortam göz açıp kapayıncaya kadar değişti; sanki büyülü bir kapıdan geçip, güzelliğin ve sadeliğin hüküm sürdüğü geçmişe çıkmıştık.

Şoför radyoyu kapatarak bana gururla, “Burası Tarihi Quebec,” dedi. “Kanada’nın en eski şehriyiz ve...” Keyifle ekledi: “Kuzey Amerika’da, Meksika’nın kuzeyinde kalan, duvarlarla çevrili tek şehir bizimki.”

Parlak renkli panjurlarla ve sonbahar yaprakları, balkabakları, uzun tüyler, parlak süsler ve ara ara sardunyalarla dolup taşan çiçekliklerle bezenmiş, zarif, gri binaların yanından geçtik.

“Çok güzel,” dedim, mutluluktan ve şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Daha sonra, iyi aydınlatılmış kafelerin ve butiklerin palto ve şapkalarla sarılı insanları karşıladığı dar, Arnavut kaldırımli bir sokağa saptık. Buranın her santimetrekaresinden cazibe ve tarih fışkırıyordu sanki ve eğer halihazırda saatli bir bombanın üzerinde oturmuyor olsaydım, her şeyin fotoğrafını çekmek için arabadan atlayıverirdim.

Ön büroya vardığımda, odam diğer davetlilerle birlikte “altın” katta olduğundan, özel giriş için on üçüncü kata yönlendirildim. Tüm süreç sadece on dakika sürdü, böylece hazırlanmam için bana kırk beş dakika falan kalıyordu ama öylesine yorgundum ki yatağın beyaz bulutunun üzerine uzanıp kendime sadece iki dakikalık bir huzur ve sessizlik sözü verdim.

Derin bir nefesle gözlerimi kapattım ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

Tamamen güneş, deniz ve Ben’in baş döndürücü kokusu ile dolu bir rüyanın puslu kenarlarına doğru sürüklendim. Her şey bulanıktı ama uzun boylu birinin bana doğru geldiğine hiç şüphe yoktu, yüzünü göremesem de hatları onu ele veriyordu. Bana doğru yaklaştı, gitgide daha da yaklaştı, böylece onun açık ve karşı konulamaz gülümsemesini gördüm. Bir sonraki anda arkamda duruyordu, kolları belime sımsıkı sarılmıştı, başı şakağıma dayalıydı. Bir el gömleğimin altında gezinirken ve parmakları bir mücevher hırsızının özeniyle kaburgalarımnda gezinirken, sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Bu rüyanın bir sonraki adımı -ve ondan bir sonraki adıma da- geçmesini isteyerek ona baskı yaptım.

Ben diğer elini kaldırarak tek bir yüksük otu sapı çıkardı. “Geç kaldın,” diye fısıldarken, çana benzer minik çiçekler daha da açıldı gözlerimin önünde.

Boğulurcasına uyandım ve komodinin üzerindeki saate baktım. 19.36. On dört dakika uyumuştum.

“Kahretsin!” Soyunup duşa girdim. Üç dakika sonra havlula çıktım. Yedi dakika sonra saçlarımı, kesinlikle planlanmış gibi görünecek şekilde toplayabilecek kadar iyi fönlemiştim.

Yüzüme hafifçe gül yağı, gözlerime bir kat maskara, ısıtılı altın renginde bir far sürdüm, açık renk bir ruj sürüp biraz da göz kalemi çektim. Ardından Laini’yle alışveriş yaparken âşık olduğum uzun buz mavisi elbisemi üzerime geçirdim. Getirdiğim kıyafetlerin çoğu -aynı gün teslimat tanrıları sayesinde- yeniydi ve hayatımın yeni bir bölümüne geçmişim gibi hissettiren daha gerçek versiyonuma daha uygunlardı.

Omuzlarımda kaşmir bir şal ve sağ kolumun altında bir el çantasıyla, Beverly’nin beni adaya götürmek için ayarladığı ve beni bekleyen araca gitmek üzere odadan çıktım.

“Seni bekleyecek, canım. Acele etmene gerek yok,” demişti, ona yeni uçak saatimi bildirdiğimde.

On beş dakika sonra, parlak St. Lawrence Nehri’nin üzerindeki asma köprüden geçiyorduk. İçimden penceremi indirip derin bir nefes almak geldi ama oraya rüzgarın savurduğu bir karmaşa gibi varmaya niyetim yoktu.

Aklım yine aynı noktaya takılıp, Ben’le ilgili gördüğüm rüyaya döndü. Bana verdiği yüksük otu, aynı zamanda “cadı çanı” olarak da biliniyordu. Samimiyetsizliği, gizemi ve aldatmayı sembolize ediyordu. Peki güçleri neydi? Büyü. Koruma. Ama neye karşı koruma? Kendime bunun sadece bir rüya olduğunu söylemek istesem de işin aslını biliyordum. Ailemden herhangi

biri belirli bir çiçeğin rüyasını gördüğünde, durup ona dikkat etme vakti gelmiş demektir.

Köprüyü geçtiğimiz sırada gördüğüm anda çatılı eski taş evlere, dolambaçlı yol boyunca uzanan engebeli tarlalara ve meyve bahçelerine âşık oldum. Burası, zamanın durduğunu hissettiriyordu; çimenli bir tepe ile düzinelerce düzenli asma sırası arasında sıkışmış geniş bir çiftlik evine giden loş bir toprak yola döndüğümüzde bu his daha da derinleşti.

Şoför, anlayamadığım bir aksanla, “Geldik,” dedi. Arabaya adım attığımdaki selamlamadan sonra bana söylediği ilk sözleriydi bunlar. Biraz keyifle biraz şaşkınlıkla, “Burası bir bağ,” dedim. Beverly törenin yapılacağı mekanın nasıl bir yer olacağından hiç bahsetmemişti ve sanırım ben de bir kilise ya da otel olacağını varsaymıştım.

Şoförün beni eve bırakacağını düşündüm ama o dolambaçlı yolu takip etmeyi sürdürdü. İleride, virajın etrafında bir parıltı vardı ve bu parıltının kaynağı olan büyük eğlence çadırına yaklaşıırken, daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. Çadırın sıcak altın rengi ışığı nehrin kıyısına yayılıyor, karanlık sularda titreyordu.

Rölantide çalışan sıcak arabanın sessizliğinde otururken, cama biri vurunca irkildim. Kapı açıldı ve genç bir uşak dişlek bir gülümsemeyle, “Bonsoir, mademoiselle,”²⁷ diyerek selamladı beni.

Arabadan indim ve daha onun selamına karşılık veremedim, duygusal müziği ya da hayal ettiğimden çok daha büyük olan kalabalığın gevezeliklerini duyamadan, uşak bana çadırın girişine kadar eşlik etti. Beverly, “Küçük bir şey olacak,” demişti ama *küçük* tanımlarımızın farklı olduğu aşikardı.

27 Fr. Bonsoir, mademoiselle: İyi akşamlar, hanımefendi.

Uşak, yanımdan kaybolmadan önce bana, “Bienvenue,”²⁸ dedi ve beni bu ışıltılı, görkemli, Gatsby tarzı bir partinin kıyısında tek başıma bıraktı.

Çadırın en ucunda, sesi Norah Jones’a çok benzeyen, ürkütücü bir kadın şarkıcının olduğu beş kişilik bir grup vardı. Zarif resmi kıyafetler içinde seksen kadar misafir dolaşıyor, sohbet ediyor, gülüyor ve şampanya içiyordu.

İşte o zaman Beverly’nin birkaç metre ötemde olduğunu gördüm. Mor ipek bir elbise giymişti ve mutlak bir coşkuyla gülüyordu. William onun yanında durmuş, yumuşak ışığın altında onu izliyordu; sanki odada hiç kimse yokmuş gibi gözleri onu içine çekiyordu ve işte o zaman bunun ne olduğunu anladım. Gerçek aşk böyle görünürdü; açık, istekli ve savunmasız. Gözleri ve yüreği olan herkesin fark edebileceği bir Picasso tablosu ya da başka bir nadir güzellik gibi belirgin bir şekilde sergilenirdi.

Onu görünce ilerlemeye başladım. Ben.

Onun bakışıyla içimde bir şeyler kıpırdandı. Ne manzaraydı ama.

Siyah takım elbisesiyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki bacaklarım dermansız kaldı. Yaşlı bir adamı dikkatle dinliyordu; bu adamın söylediklerine tamamen kapılmış gibi başı öne eğikti, kaşları kısılmıştı ve uygun bir şekilde başını sallıyordu. Birkaç iç karartıcı saniye boyunca onu izledim.

“Harlow!” Beverly’nin şaşmaz sesi dikkatimi Ben’den uzaklaştırdı. Beverly beni kollarının arasına alıp gülümsedi. “Burada olmaya çok sevindim. Ve kesinlikle harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Her şey çok güzel!”

“Elli iki yıl önce tam bu noktada evlenmiştim.” Geniş, gururlu bir gülümsemeye bakıyordu. “Bu Benny’nin fikriydi. Çadır ya da müzik değil, mekan. Mekan duygusu hep çok güçlüdür.”

28 Fr. Bienvenue: Hoşgeldiniz.

Ben'i tekrar bulmak için Beverly'nin omzunun üzerinden etrafa bir göz attım ama gitmişti.

Bayan Brandt'e dönüp boğazımı temizledim ve daveti aldığımdan beri aklımda olan soruyu sordum. Aşırı hevesli bir sorgulayıcı gibi görünmemek için elimden geldiğince yumuşak davranarak, "Beverly, mesajın çok gizemliydi," dedim.

"Mesaj?"

"Bana bir şey söyleyeceğini yazmıştın."

"Ah, o bekleyebilir," dedi ve ben başka bir şey soramadan özür dileyerek bir garsonla konuşmak üzere uzaklaştı. Beverly yanımda olmayınca kendimi bu yabancılar denizinde kaybolmuş gibi hissettim. Gözlerimi şarkıcıya diktiğimde, el çantamı daha sıkı kavradım. Kaşmir şalım omzumdan kaydı.

İşte onu o zaman hissettim.

Çıplak sırtımda bir ısı... İç mekan ısıtıcılarından biri olmalıydı ama döndüğümde Ben'in orada durduğunu gördüm.

1.88 boyunun tamamı, yüzünün her hattı ve açısı, dudaklarının kıvrımı... Bana bir şampanya kadehi uzattı. "Gelmişsin."

Nefesim kesildi ve bunu fark etmemesi için dua ettim. Boğazımın sıkıştığını, kalbimin imkansız atışını, aklımdan geçen ve muhtemelen dekoltemde kırmızı bir lekeye neden olan o rüyaların ateşli anılarını fark etmemesi için...

Şampanyayı almadan önce bir merhaba demeyi başardım ve salona, onun dışındaki herhangi bir yere veya herhangi birine bakarak gergin bir şekilde şampanyamı yudumladım. Aramızda beliren bir soru vardı: *Neden aramadın?*

Laini'nin haklı olmasını bekleyebileceğim iyi bir cevabım yoktu ve ben bir korkaktım.

İşte o zaman her masada duran çiçekleri fark ettim. Annem, Beverly'nin isteği üzerine küçük İnka zambağı demetleri göndermişti. Anneme, bağ kurma buketini kopyalamak istemediğini, yalnızca uzun ömürlülüğü ve güçlü bağı ifade eden İnka sembolizmini taklit etmek istediğini söylemişti.

“Güzeller mi?” diye sordu Ben, şampanya kadehiyle çiçekleri işaret ederek.

“Mükemmel,” dedim ve sonra bakışlarımı ona çevirdim.

“Ama... büyülü değiller.”

Bu küçük rahatlama için son derece minnettar olarak küçük bir kahkaha attım. “Sihire inanmadığını sanıyordum.”

Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki sarhoş edici derecede odunsu bir şeyin kokusunu alabiliyordum. İfademi ne onayladı ne de inkar etti. Sadece bana beklentiyle bakmayı sürdürdü. Çiçeklerin büyülü olup olmadığını bilmek istiyordu.

“Hayır,” dedim, bu maskaralığı bir saniye bile olsa uzatmak istiyordum ama bilmemenin acısını çekmesini de istemiyordum. “Bu buketlerde büyü yok.”

Biraz daha dikleşip başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi ve bana daha dikkatli baktı. Bu bakışın bir yangın çıkabileceğine yemin edebilirdim ve kendime hatırlatmam gerekiyordu ki o bana göre değildi. *O bana göre değildi.*

Sonra yüksük otunu hatırladım: samimiyetsizlik, gizem ve aldatma. Bu, Ben’den uzak durmam gerektiğinin bir işareti miydi yoksa sadece fazla mesai yapan rüyalarımın gücü müydü?

Ben gerçek bir ilgiyle, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bende ailemdeki sihir gücü olmayabilir,” dedim, “ama yakında sihir olduğunda bunu hissedebiliyorum.”

“Hımm. Peki bunun bir faydası oluyor mu?”

Eğer bilmeseydim benimle dalga geçtiğini düşünürdüm ama ifadesi fazlasıyla samimi ve ciddiydi. Ve ilgiliydi. “Bazen,” dedim. Tıpkı yenilebilir sihirli çiçekler yiyerek büyülendiğimi sandığım zaman olduğu gibi.

Şampanyasından bir yudum aldı ve yavaşça başını sallayarak beni inceledi. Aramızda tuhaf bir sessizlik anı oldu ve *işte buraya kadar*, diye düşündüm. *Neden aramadığımı soracak.* Ama sonra, “Bronzlaşmışsın,” dedi.

Bunu nasıl yapıyordu? En az bekleyeceğim şeyi söylemeyi? Konuyu daima adrenalinimi artırabilecek bir şeye çevirmeyi.

“Meksika’da güneş bol.”

“Demek hâlâ çiftliktesin.”

İfadesinde doğrudan sormadığı bir soru vardı: *Neden hâlâ oradasın?*

“Evet.”

“Kitabını mı yazıyorsun hâlâ?”

Bir gurur, bir sevinç dalgası hissettim. “Evet, hâlâ.”

“İyi gidiyor mu peki?” Kitabım onun için bu kadar önemliymiş gibi neden bana öyle yumuşak ve hülyalı bakıyordu?

“Gidiyor,” dedim, konuşmamızın neden tuhaf bir hal aldığından emin olamayarak. Bakışlarına yetişemediğim için bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve hızla konuyu değiştirdim. “Kutlama gerçekten çok güzel olmuş.”

Beni biraz daha rahatlatan bir mizah anlayışıyla, “Ailem partiler konusunda uzmandır,” dedi.

Ama sonrasında hiçbir şey söylemedi. Ve sessizlik, olağanüstü derecede küçük hissettiren bir mekanın içine bizi hapsetti. Öyle ki ondan dalgalar halinde yayılan ısıyı hâlâ hissedebiliyordum. Ama nasıl? Hayal mi görüyordum? Şalımı yakındaki bir sandalyeye koyup, “Beverly bana bunun senin fikrin olduğunu söyledi,” dedim.

Bir kahkaha attı. Sesini seviyordum çünkü şaşkınlık uyandırıyor ve içimden bir ses, bu adamı şaşırtmanın kolay olmadığını söylüyordu. “Bu benim fikrim değildi. Büyükanneme törenin onun ve büyükbabam için önemli olan bir yerde yapılması gerektiğini söyledim sadece. O da bu fikri beğendi.”

Mekan duygusu hep çok güçlüdür.

Bakışlarımı kutlamadan ayırmadan, “Eh, oldukça mükemmel,” dedim.

İşte o anda gözlerini yeniden üzerimde hissettim. *Kıpırdama. Kıpırdama.*

"Hey, sen bir yazarısın..." Sözcükleri, cevaplamak istediğimden emin olmadığım bir sorunun kıyısında dolanıyordu.

Başımı salladım ve sinirlerimi yatıştıracağını umarak şampanyadan bir yudum daha aldım. "Hı-hı..."

"Kadehimi bir şeylere kaldırmam gerekiyor ama kelimelerle aram pek iyi değil." Ona bir bakış atmayı göze aldım. "Herhangi bir tavsiyen var mı?" Sesi hafifti, yalvaran bir ifadesi vardı. Gerçekten tuhaf derecede yakışıklıydı.

Şampanya kadehini daha çok sıktım, hem biraz sakinleşmeye hem de hedefimi tutturmaya çalıştım çünkü eğer geri adım atarsam beni etkilediğini ve benim "o kız" olmayacağını anlardı. Sonra duygularım önüme geçti ve konuşmaya başladım: "Gerçek aşka ne dersin, kırılmayan, sonsuza dek devam eden türden."

"Peki sen buna inanıyor musun?"

Evet! İnanmıyor muydum? Kalbimi olabilecek en iyi şekilde değiştirecek kadar derin bir aşkı hayal etmedim mi hep? Ama bir yandan da, "Tüm bunlara değer mi?" diye sorup durmadım mı? Risk, kırılmalık ve ruhunuzun açığa çıkması, umudun sunağına yerleştirilmiştir...

Tam akıllıca bir yanıt vermek üzereydim ki ağzım bana ihanet etti: "Sen inanmaz mısın?"

Ben perişan görünüyordu. Yüzünün rengi soldu, basmamayı umduğum bir damarına bastığımı fark ettim. Çenesini sıktı, bu kadar basit bir soruya basit bir cevap bulmakta zorlanıyormuş gibiydi. Daha sonra kaşları yumuşadı. "Belki... Yani..."

Bu zavallı adamı kendisinden kurtarmam gerekirdi ama Ben'in kekeleyiş olmasına çok fazla odaklanmıştım. Sonuçta o da bir insandı.

"Sadece basit bir evet ya da hayır," diye araya girerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Ayaklarını kaydırarak olağandışı bir şekilde kendisi dışında bir yerlere bakıyordu. O an, tamamen şaşırtıcı ve öylesine beklenmedik bir çocuksu çekicilikti ki gördüğüm, kalbim eridi.

“Bazı şeyler,” dedi, “basit bir evet ya da hayırdan daha karmaşıktır.”

“Mesela?”

“Mesela köpekleri ele alalım. Köpekleri ya seversin ya da sevmersin. Doğru mu? Basit.”

Alay ettim. “Herkes köpekleri sever.”

“Peki ya sadece küçük köpekleri seviyorsan? Ya da şu sosis köpekleri?” *Bu adam insanı çıldırtır!*

Duruşumu savunarak, “Ama aşk bir köpek değildir,” diye itiraz ettim. “Ve sanırım soruyu cevaplamak istemiyorsun.”

“Gerçekten sana bir cevap vermemi istiyor musun?”

Nefesimi tuttum. İstiyor muydum? Gerçekten bilmek istiyor muydum? Ama ben cevap veremedim, Ben, “Aşk hiçbir zaman basit değildir,” dedi.

Nereden biliyorsun? Diye sorma dürtümle mücadele etmem gerekiyordu. *Hiç âşık oldun mu?* Sonra da Ben’in ne tür bir kadını seveceğini merak ettim.

Daha on dakika önce en büyük endişem ortama uyum sağlamaktı, ya şimdi? Tek istediğim Benjamin Brandt’in gerçek aşka inanıp inanmadığını bilmektir. Ve bu yarım yamalak cevap beni gerçeğe yaklaştıramamıştı.

“Bu arada,” dedi, “bu gece gerçekten... çok güzel görünüyorsun.”

Tenimin altında sıcak bir titreşim hissettim. “Teşekkür ederim ama konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?”

“İşe yarıyor mu?”

“Hayır.”

Yüzünü buruşturur gibi yaptı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Peki Quebec’te ne kadar kalacaksın?”

“Birkaç gün.” Bunu sormasının nedenini öğrenmek istesem de asla buna şansım olmadı çünkü tam o sırada genç bir kadın mikrofonda herkesin dikkatini ona vermesini istedi. Zarif çene hattını gösteren kısa kıvılcık saçlarıyla çok güzeldi ve tüm kıvrımlarını sanki ona özel dikilmiş gibi saran zümrüt yeşili bir elbise giyiyordu.

Geniş ve ilgi çekici bir gülümsemeyle, “Her biriniz bu vesileyle aileme katılmış olduğunuz için çok mutluyuz,” dedi.

Aile mi?

Ama daha benim sormama fırsat olmadan, Ben sağıma doğru kayıp, “Ablam ilgi odağı olmayı sever,” diye fısıldadı.

Fiziksel olarak da kişisel olarak da bir benzerlik göremedim. O uzundu, ablası kısaydı. Ben’in hatları keskindi, ablasının ki kıvrımlıydı. Ben gizemli bir şekilde içine kapanırken, ablası açık ve davetkardı.

“Ve şimdi de,” diye devam etti ablası, yüzünde gülümsemeyle, “işleri biraz daha renklendirmek için müzikli bir oyun oynayabileceğimizi düşündüm.”

Ben, “İmkanın varken kaçmalısın,” dedi, bakışları dümdüz ileri odaklanmıştı. Sesinin tonu şakacıydı ama sert ifadesinde en ufak bir mizah belirtisi bile yoktu.

“Bu da başka bir kötü şaka mı?” diye sordum.

“Hayır, Harlow,” dedi. “Bu gerçek.”

“Eh, oyunları severim.”

“Bunu muhtemelen sevmeyeceksin.”

“O kadar kötü mü?”

“Ablamın aklına genellikle en çılgın fikirler gelir,” dedi. Durakladıktan sonra, “Aşağılayıcı,” diye ekledi.

Beni korkutmasına izin vermeden, “Şansımı deneyeceğim,” dedim.

“Sonra beni uyarmadın deme.”

Ablası kuralları açıklamayı sürdürdü. Konukların bir eş bulmaları ve müzik susana kadar dans etmeleri, müzik susunca

heykel gibi hareketsiz durmaları gerekiyordu. Biraz çekinen veya gözlerini kırıştıran herkes diskalifiye edilecekti. Sona kalan çift ise kazanacaktı.

Ben, "Dediğim gibi, aşağılayıcı," dedi, inleyerek.

"Ödül var mı?" dedim, alay ederek.

Ben bana yandan bir bakış attı. "Helena'yı tanımak."

Tam o sırada ablası, "Ve kazanan şanslı, gün batımında St. Lawrence'ta özel bir tekne gezintisi kazanacak. Şimdi eşinizi seçin," deyip ellerini çırpı. "Ve seçiminizi akıllıca yapın."

Kalabalık alkışlarken, birkaç misafir baş döndürücü kahkahalara boğuldu.

Sonra Helena, bakışları doğrudan Ben'e gelinceye kadar etrafı taradı. Yüzünde tehlikeli görünen bir sırıltı vardı. "Hey Ben, neden dans pistinde yarışmaya katılmıyorsun?"

"Böyle iyiyim." Sesi gergindi ve yalnızca bir kardeşin iletebileceği mesajı taşıyordu: *Seni sonra öldüreceğim. En acı şekilde.*

Bütün kafalar bizim olduğumuz yöne döndü. Etrafımızdaki havanın aniden ağırlaştığını hissettik. Sonra Helena'nın bana bakması beni çok şaşırttı. "Sen Harlow olmalısın! Ah, bu çok iyi." Neredeyse olduğu yerde zıplayacaktı. "Kardeşimi dansa ikna etmelisin."

Beverly'nin ona benden bahsetmiş olduğunu anladım ama bunu umursamayacak kadar masanın altına girme isteğime odaklanmıştım. Ben'le dans edebilmemin imkanı yoktu. Onun kollarında olmamın, vücuduna yakın bir şekilde bastırılmamın... Ve tüm o ısı... Şansım varken Ben'i dinleyip kaçmalıydım.

Biri, "Evet, Harlow," diye bağırdı.

Kalp atışım hızlandı. O kadar şiddetli atıyordu ki bunu iliklerimde hissedebiliyordum.

"Hadi, Ben!" diye bağırdı bir başka misafir.

"Bize hareketlerini göster!"

Ben'in ablasını ve kalabalığı reddederek ikimizi de bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulacağını düşünüyordum. Ama yapmadı. Bunun yerine, "Peki Harlow, bir sorum var," derken tam bir soğukkanlılık abidesi gibi duruyordu.

Ona tamamen şaşkın bir halde baktım. Benden dans etmemi isteyecekti. Ya da belki ne kadar hızlı koşabileceğimi soracaktı. Her iki durumda da sorulara vakit yoktu!

Yavaşça bir davul sesi duyulmaya başladığında insanlar hâlâ Ben'i gaza getirmeye çalışıyorlardı. Ama o sanki bu odada ikimizden başka kimse yokmuş gibi tüm bunları görmezden gelmeyi başarıyordu. Sonra bana beklenmedik bir soru sordu: "Rekabetçi misindir?"

Bu da başka bir kötü şaka mıydı? Hileli bir soru muydu? Ailemden birine sorsaydı, masa oyunlarında, tenis maçlarında, yüzme yarışlarında, pokerde aşırı rekabetçi olduğumu söylerlerdi. Eğer bir kazanan olacaksa, ödülleri ve ünvanları toplamaya hazır olan hırslı tarafım çıkardı ortaya.

"Ah... Yani..."

Biri şu lanet davulcuyu susturabilir miydi, lütfen?

Helena mikrofona, "Bütün gün seni bekleyemeyiz, Ben," dedi. Ben cevabımı beklerken davul sesi hızlandı.

"Kazanmayı severim," diyebildim.

Koyu renk gözlerinde bir parıltı vardı; lezzetli, canlı bir şeyler. Gülümseyerek, "Güzel. Ben de öyle," dedi ve elimi tutup beni kararlı adımlarla dans pistine götürdü.

17. BÖLÜM

Daha ne olduğunu bile anlamadan, dans pistinin ortasında Ben ile birlikte duruyordum, çevremizde de çoktan caz müziğin ritmine kapılmış başka birkaç çift vardı.

Ben hâlâ bir cankurtaran halatı tutar gibi tutuyordu elimi. Gözleri çevremizde büyüyen kalabalığı inceliyordu.

“İyi misin?” diye sordum, gerçekten ne zaman dans etmeye başlayacağımızı merak ederek.

Bakışlarını gözlerime çevirip, “Sadece rekabeti değerlendiriyorum,” dedi. Sonra nefesimi kesen sıcak, nazik, neredeyse dolu bir sırıtışla gülümsedi.

“Ve?” dedim, gülümsememi engellemeye çalışarak.

“Ve şimdi sana şunu söylemeliyim ki aslında pek dans edemem ama belki de üstesinden gelebiliriz. Yeter ki kıpırdama.”

“Ben mi?” dedim, alayla. “Ben zaten heykel gibi duruyorum. Endişelenmemiz gereken sensin.”

“Ben kıpırdamıyorum.”

“Kurallara göre oynayan birine de benzemiyorsun.”

“Ayrıca konuşmamamız da gerekiyor,” dedi ve bu yarışmaya bu kadar meraklı olması beni şaşırttı. “Ağızların hareket etmesi, çok tehlikeli.”

“O gemi turunu gerçekten kazanmak istiyorsun.”

Duruşunda bir değişiklik oldu; sanki beni nasıl tutacağından, boştaki elini nereye koyacağından emin değildi. Eğer bilmeseydim, Benjamin Brandt'in alışılmadık derecede gergin olduğunu düşünürdüm. Biraz daha yaklaştım ve elimi omzuna koydum. Fısıltıyla gülümsedi, sonra eli nazikçe, çok dikkatli bir şekilde sırtıma, çıplak tenime gitti. Neredeyse nefesim kesilecekti. Dokunuşu hafif, sıcak, şefkatli, ateşin sıyırıcı etkisine sahipti.

Müziğin ritmine göre hareket etmeye başladık, dans pistinde bir iki üç adım süzüldük ve bu şekilde hiç de senkronize değildik.

"Bırak ben yöneteyim," dedi.

Onun yönetmesine izin verdiğimi sanıyordum? Ya da en azından buna izin vermeye çalışıyordum. *Zaten bu kurala kim karar vermişti ki?* Laini'nin sesi zihnimde yankılandı. *Ataerkillik.*

"Kontrol için savaşıyorsun," dedi Ben. "Bu da bir noktada senin ayağına basacağım, senin çok sinirleneceğin ve yarışmayı kaybedeceğimiz anlamına geliyor. Yani Harlow..." Gözlerindeki karanlık bakış keyifli bir halde bana dikildi. "Dansı ya sen yönet ya da ben yöneteyim ama seç."

Evet, Harlow. Seç

Her ne kadar ataerkil kuralları bozmak istesem de şimdi zamanı değildi çünkü dansı nasıl yöneteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Sinirlenmem," dedim. "Ama sorun değil, sen yönetebilirsin. Bu seferlik."

Ben homurdandı, beni kendine çekti, vücudumu ona öylesine yaklaştırdım ki göğsüm onun kalbinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve tüm o ısı onun güçlü vücudunda nabız gibi atıyordu.

Kafamda bir alarm çalmaya başladı. Ben'in kollarında olup onunla bu kadar yakın bir şekilde dans etmek, gülünç derecede aptalca bir karardı. Buna izin vermemeli, bir mesafe koymalıydım. Evet, harika bir fikirdi ama pes edecek biri değildim.

Ona yetişmek ve hareketlerini takip etmek için çok çaba-
lıyordum ama hareketleri kesik kesikti ve bocalıyordu. Vay be,
gerçekten dans edemiyordu.

Sonra, birdenbire Ben kendini vücudumdan ayırdı, böylece
artık neredeyse kol boyu uzaklıktaydık, aramıza bir başka kişi
sığabilirdi. Bu hamle kafamı karıştırdı ama istemsiz çarpmalar-
dan kaçınarak bizi diğerlerinden uzaklaştırmaya başladığında
daha da kafam karıştı. Ne yazık ki iki kötü dansçıya ya da dört-
nala koşan bir çift ata benziyor olmalıydık.

Hareketimi bastırdım çünkü müzik aniden durdu.

Donduk.

Nefesimin yavaşlamasını isteyerek onun sağlam göğsüne
baktım. Helena ve diğer jüri üyeleri yanlış bir geri çekilme ara-
yarak ortalıkta dolaşırken, uzuvlarım titremesin ve beni ele ver-
mesinler diye yalvarıyordum. Mucizevi bir şekilde ilk turu geç-
tik. Diğer çiftlerden beşi elenmişti.

Müzik bu sefer daha yavaş bir şekilde yeniden başladı.

Ben'e bir bakış attım.

"Aferin," dedi, sanki onun çalışanlarından biriymişim gibi
başıyla onaylayarak.

"Konuşmamamız gerektiğini sanıyordum."

Beni duymazlıktan gelerek, "Ama neredeyse hareket edecek-
tin," diye ekledi.

"Ama etmedim."

"Hissedebiliyordum."

Lanet olsun! Başka neleri hissedebiliyordu acaba?

"Yine yanlış hissetmişsin."

"Yine dansı yönetmeye çalışıyorsun," dedi açıkça eğlenerek.

"Hayır, ayrıca biz çarpışan arabalar değiliz," diye dalga geç-
tim.

"Bana kötü bir dansçı olduğumu mu söylüyorsun?" diye so-
rup gülümsedi.

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

“Sekiz yaşımdayken Bayan Chandler’dan halo salonu dansı dersleri aldığımı bilmeni isterim.”

Çocuk Ben’i tango ya da fokstrot gibi danslar yaparken hayal edemediğim için güldüm.

“Veeeee...” diye ekledi, “çok iyiydim. Yani en azından sınıftan atılana kadar.”

“Bir insan dans dersinden nasıl atılır?”

“Birkaç çocuğun ayakkabısına Japon yapıştırıcısı sürmenin komik olacağını düşündüm.” Ben göz kırptı. “Ama işler pek iyi gitmedi.”

Göğsümden bir kahkaha baloncuğu çıktı. “Neden hiç şaşırmadım acaba?”

“Ama,” dedi kaşlarını kaldırarak, “bu birkaç hareket öğrenmediğim anlamına gelmiyor.”

“Ah, öyle mi?”

Beni bir kez, sonra ikinci kez döndürdü, bense bu sırada nefes nefese gülüyordum, biraz zarif görünmeye çalışarak kendimi akışa bırakmıştım.

Bir sonraki anda beni valse benzer bir hareketle yönlendirdi, o kadar akıcıydı ki sanki yere düşecekmiş gibi hissettim. Her adımda beni biraz daha yakınına çekti ve sonraki birkaç vuruşta oyun oynadığımızı unutarak, Ben’in bu kadar yakınında, vücutlarımızın ritminde kayboldum.

Sonra aniden, “Hiç aramadın,” dedi.

Daha önce soru sorarken ses tonunda fark ettiğim suçlama yoktu. Nedenini bilmek istiyordu.

Aynı anda müzik durdu; cevaplayamadığım soruyla birlikte, gözlerimiz birbirine kilitli halde kaldık.

Bu adamın yakından çok daha baştan çıkarıcı olan gözlerine bakarken nasıl hareketsiz durabilirdim? Altın karışımı koyu gözler... Tehlikeli derecede güzeldi.

Rüyamda bana bir *samimiyetsizlik*, *gizem* ve *aldatma* çiçeği verdiğini ama bedenimin buna sahip olmadığını hatırlattım

kendime. Dokunuşunda, kalıcı kokusunda, bu giysinin altındaki kas yığnında kaybolmuştu çoktan.

Başparmağı çıplak sırtımda seğirdi; vücudumdaki her bir hücreyi tutuşturan zayıf bir okşama... O kadar yakındı ki... onu öpmek, ağzımı onunkine bastırmak için ani bir istek duydum. Belki de etten kemikten Ben'in, rüyalarımıdaki Ben'e uyup uymadığını görmek istiyordum.

Tam o ateşli anda yanımızda Helena belirdi. Gözlerini dikti. Bizi izliyordu. Yanlış bir hamle yapmamızı bekliyordu.

"Etkileyici," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

Ben'in bakışları daha da yoğunlaştı, daha odaklıydı, sanki sadece bir seğirme ya da irkilme dışında bir şeyle mücadele ediyormuş gibiydi.

Helena bizi incelemeye devam ediyordu. Göz kırpacaktım. Ya da Ben'i öpecektim. İşleri mahvedecektim. Bir insanın o gözlerle bu kadar uzun süre bakması ve ayakta kalması nasıl beklenebilirdi?

Onun bakışlarına daldığımı için Ben'in yutkunduğunu güçlükle fark ettim. Ademelması hareket ettiğinde. Aman Tanrım. Ablası bunu görmüş müydü?

Görmemiş olacak ki hiçbir şey söylemedi. Kıl payı kurtulduk. Ama sonra... Ben'in gözleri... dudaklarıma kayd ve oyun kaybedildi.

Ben beni bıraktığı anda baş döndürücü bir rahatlama ama aynı zamanda garip bir boşluk hissettim. Dans pistinden uzaklaşırken bile düşecekmişim gibi hissediyordum.

Ben bana döndüğünde müzik hâlâ çalıyor ve oyun hâlâ devam ediyordu. "Aç mısın?"

Aç mı? Gerçekten mi? Bize yarışmayı kaybettirdiğini kabul etmeyecek miydi?

"Ben..."

“Harlow.”

“Kaybettik.”

“Fark etmişsin.”

İç çektim. “Kazanacağımızı sanıyordum.”

Ben çenesini bir ileri bir geri hareket ettirdi. “Evet, kontrolüm dışında koşullar vardı.”

“Gözlerin gibi,” deyiverdim. Aman Tanrım. Bu tamamen yanlışlıkla çıkmıştı ağızımdan. “Yani demek istediğim, gözlerin hareket etti...”

“Bu yüzde yüz benim hatam,” diye itiraf etti. “Ve bunu telafi etmek için nehir turuna çıkabiliriz. Tabii istersen. Yani yarın için bir planın yoksa.”

Quebec’i keşfetme planlarım anında uçup gitti ve artık tek görebildiğim Benjamin Brandt ile nehirde süzülmekti. Bunun şehvetle ilgili olup olmadığı kimin umurundaydı ki? Ya da Ben’in benim için uygun insan olmadığı gerçeği? Sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Olduğundan başka bir şey olmasına gerek yoktu; çekiciydi, baştan çıkarıcı bir çekimi vardı. Bir kez olsun “güvenli”yi seçmek istemiyordum. Bu her zaman aynı sonuca yol açardı: iyinin yeterli olduğu inancına. Belki de yeni bir hikaye yazmanın vakti gelmişti; vahşi, müstehcen, bana kendi hayatım üzerinde egemenlik kazandıracak bir şey.

Ben’in cevapsız kalan sorusuna dönerek, “Aramayı düşünmedim değil,” dedim. “Ama hayat delicesine yoğun, ayrıca kitap ve...” Derin bir nefes aldım.

Yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi ama bunun bir önemi yoktu çünkü bu ifadeyi samimi bir gülümseme takip etti. Evet, bu benim hoşlandığım Ben. “Demek düşündün,” dedi, dalga geçerek.

“Evet.”

“Ben de seni arayacaktım neredeyse.”

“Ama sende numaram yok ki.”

Hafif bir kahkahayla, “Aklımdaki plan, dükkanı arayıp bir mesaj bırakmaktı,” dedi.

Bunun bazı şeyleri ne kadar değiştirmiş olabileceğini merak ettim. Onu geri arayabilir miydim? Ona eski sevgilisinin çiftliği gözetlediğini ve bunun uğraşmak istemediğim koca bir karmaşaya ve taşımak istemediğim bir yüke neden olduğunu söyler miydim?

Tam o sırada bir garson hızla yanımdan geçerken önce bir sandalyeye, oradan da dengesini kaybedip bana çarptı ve buz mavisi elbisemin önüne kırmızı şarap döktü.

Nefesim kesilerek geriye sıçradım.

“Çok üzgünüm...” diye sızlanan genç kız, tepsinini bırakıp yakındaki bir masada duran bez peçeteye uzandı. “Ben... Ben... Buyurun.” Gözlerinden yaşlar akarken peçeteyi yüzüme uzattı.

“İyi misin?” diye sordu Ben.

Korkunç lekeye bastırırken kendimi kötü hissetsem de, “İyiyim,” dedim.

“Kırmızı,” diye haykırdı kız yeniden. “Çıkmayacak. Ben... size ücretini ödeyebilirim.”

“Kesinlikle hayır!” dedim. “Ben de üzerime pek çok kez şarap döktüm. Lütfen... bu konuda endişelenme.”

Garson kız sanki izin istiyormuş gibi Ben’e döndü. “Bu bir kazaydı.”

Bu üç kelime işe yaradı ve Ben ona dönüp bir şeyler mırıldandı, beceriksizce sırtına vurdu ve kız da tepsinini alıp birkaç kez daha özür dileyerek hızla uzaklaştı.

Ben, “Onu bu durumdan kurtarman çok hoş bir davranış,” dedi.

“Bu onun hatası değildi. Üstelik sadece biraz şarap.”

Ben, dudakları aralanmış halde lekeye baktı ve birdenbire kendime gelmemi sağladı. “Berbat görünüyor.”

“Sodanız var mı?”

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi. “Gel.”

“Nereye gidiyoruz?” dedim, onu takip ederken.

“Göreceksin.”

Hızla çadırdan çıktık. Hava berrak, temiz ve soğuktu.

Şalımı içeride unuttuğumu fark ettim ama Ben çoktan takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma atmıştı. Ceketsiz daha da iyi görünüyordu; bedenine oturan beyaz gömleği vücuduna iyice yapışmıştı ve tutarlı bir soru sormaya yetecek kadar, zihnimi bu bataklıktan çıkarmak zorundaydım.

“Beni nehre batırmayacaksın, değil mi?”

Güldü. “İyi hatırlattın.” Daha sonra St. Lawrence’in ters yönüne doğru ilerlemeye başladı. Takip etmediğimi fark ettiğinde olduğu yerde durup kafası karışmış halde bana döndü.

“Ben, resepsiyondan öylece ayrılamayız,” dedim.

Kendinden emin bir tavırla, “En azından otuz dakika daha oyuna devam edecekler,” dedi. “Birinci belli olmadan dönmüş oluruz. Güven bana.”

Güvenmek mi? Ben Brandt’e mi? Yüksük otunun bu konuda söyleyecek bir şeyleri varsa, hayır.

Bana dönüp elimi tuttu. Elim. Onun elinde. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Kendine hakim ol, Harlow. Bu sadece bir el. Muhtemelen yüzüstü yere kapaklanmamı önlemek içindi.

Beni çimenlik bir yoldan aşağıya doğru götürdü ve çok geçmeden, daha önce arabayla içeri girerken gördüğüm çiftlik evinin arka tarafına geldik.

Ben tahta kapıyı açtı ve karanlığın içine adım attık.

“Lütfen bana buranın aile eviniz olduğunu ve başkasının evine habersiz girmediğimizi söyle,” diye fısıldadım.

Botlar, paltolar ve şemsiyelerle dolu derli toplu girişi aydınlatan tavandaki ışığı yakıp, “Burası ailemin evi ve izinsiz girmiyoruz,” dedi.

Alçak kirişli tavanları, koyu yeşil dolapları ve taş zeminleri olan küçük ve düzenli mutfağa doğru ilerlerken, “Büyükannem burada büyüdü,” diye devam etti. “Hep ailemindir.”

Evin cazibesinde beni anında rahatlatan bir sadelik vardı. Sanki her köşede iyiliksever bir enerji titreşiyordu. Bana bir anlığına La Casa de las Flores y Luz’u hatırlattı. “Çok güzel.”

Ben buzdolabını açıp bir kutu karbonat çıkardı, ardından dolaptan tuz kabını buldu. Her birini ölçüp, bir tür bilimsel deney yapıyormuş gibi hassas bir şekilde su ekledi. “İşte,” dedi bana ince bir havlu uzatırken, “Lekenin üzerine bastır ama ovalama,” dedi.

“Peki sen nesen? Leke ustası mı?” Bu adam beni şaşırtmayı bırakacak mıydı?

“Tam olarak değil,” dedi şakacı bir gülümsemeyle. “Helena’nın gelinliğine de küçük bir şarap lekesi bulaşmıştı. Küçüktü ama yine de törenden bir saat önce beni karbonat ve tuz almak için markete koşturtmuştu. Onu çıkaracak tek şey buydu.”

“İyyy,” dedim irkilerek. “Paniklemiş olmalı.” O, karışımını macun haline getirirken ben de lekeyi kuruttum. Sonra bir şişe soda almak için buzdolabına uzandı ve hâlâ burada olmama şaşırmış gibi inanamayan bir ifadeyle bana döndü. “Sanırım böyle yapıyorduk.”

“Sanırım mı?”

“Gayet eminim. Öğreneceğiz.” Yutkundu ve bakışlarını lekeyi silen ellerimde tuttu. Sonra başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını hafifçe çatı. “Sanırım elbiseyi çıkarmalısın.”

18. BÖLÜM

Sıcaklık yanaklarıma, boynuma, göğsüme hücum etti ve aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru yayıldı.

Ya Ben? Öylece durmuş, sanki benden kıyafetlerimi çıkarmamı istememiş gibi sabırsız bir bakışla bana bakıyordu. Evet, bunun faydacı bir istek olduğunun farkındaydım ama yine de kelimeler ağzından fazla içten çıkmıştı.

İkinci kata çıktığımızda eski ahşap merdivenler gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Ben, bir İngiliz emlak satışından çıkmış gibi görünen antika çam mobilyalarla donatılmış düzenli bir yatak odasına götürüyordu beni.

O, şifonyere gidip birkaç tişört ve eşofman çıkarırken, ben kapının yanında durdum. “Elimdekiler bunlar,” dedi ve bir yığın giysi uzattı. “Hepsi eski. Lise yıllarımdan kalma ama yine de iş görürler.”

Kıyafetleri aldım ve odaya bakındım, minimalist bir tasarım dergisinin sayfaları için mükemmel bir şekilde hazırlanmış gibi olduğunu düşündüm.

“Ben dışarıda bekliyorum,” dedi.

O gittikten sonra elbisemi ve ayakkabılarımı çıkardım ve tişört seçimlerime baktım: Nirvana, Dr Pepper ya da San Diego Hayvanat Bahçesi. Kutup ayılı olanı giydim. Tişörtü başımın üzerinden geçirdiğimde, Ben’in kendine özgü olan, yağmurla

ıslanmış toprak kokusunu aldım. Keskin bir nefesle kokuyu içime çektim. Bu kadar zaman sonra nasıl olmuştu da kumaşın içinde kalmayı başarmıştı?

Kapüşonlular çok büyük olduğundan, elimde elbiscyle kاپیyı açmadan önce, kollarını birkaç kez kıvırdım. “Tamam, doktor. Şimdi ne olacak?”

Darmadağınık görünüşümü incelerken, Ben’in ağzı keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kutup ayılarını seçmişsin.”

“Dr Pepper’ı sevmem pek, Nirvana’yı da hiç dinlemedim.”

Ben yaşadığı hayal kırıklığını gördüğümünden emin olmak için yüzünü ekşitti. Davul çalıyor gibi yaparak, neşeli bir tonda şarkı söylemeye başladı. “Hello, hello, hello...”

“Hiç duymadım.” Aslında sanırım duymuştum. “Doğru ritimde söylediğinden emin misin?”

Başını sallamakla yetindi. “Küfür mü bu?”

Güldüm. Çok geçmeden aşağıya indik ve lekenin üzerine bir şişe soda döküp, iyice emilmesini sağladıktan sonra karbonat-tuz macununu uyguladı. Bunu öylesine bir titizlikle yapıyordu ki sanki tehlikede olan bir hayat vardı ve onu kurtarmak için tek şans buydu. Dikkatli bir şekilde bir adım uzaklaştı. “Tamam, şimdi kurumaya bırakacağız.”

“Sonra ne olacak?” diye sordum, dört yüz dolarlık karmaşaya çaresizce bakarak.

“En iyisini umacağız?” Sesi her zamanki gibi güven verici bir tonda değildi ve lanet olsun, onu bu kadar sevimli bulmasaydım, şu an büyük pişmanlık yaşıyor olurdum. Tezgaha yaslandığımda, lavanta dallarıyla çevrelenmiş İnka zambağının durduğu porselen vazoyu fark ettim.

Ben’in bakışları benimkileri takip etti. “Beverly bunları anenden almış. Enerji ve duvarlarla ilgili bir şeyler ve...”

“Lavanta nazardan korunmak için iyidir.”

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani nazara karşı sihirli bir buket mi var çatımızın altında?”

Çiçeklere dokundum. Çiçekler sıcaklıkla titreşti; canlı enerjileri parmak uçlarıma sızıp damarlarımda dolaştı. “Önce iyi haberi mi duymak istersin yoksa kötü haberi mi?”

“Kesinlikle kötü haberi.”

Güldüm. “Demek sen de onlardansın.”

Ben kendisini büyük bir darbeye hazırlıyormuş gibi kasıldı. “Konuların iyi şekilde bitmesini severim. Tamam, neyse, devam et. Söyle bakalım.”

Elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde, “Lavanta büyülü,” dedim.

“Peki ya iyi haber?” Kelimeler, sanki kulaklarıma yeterince hızlı ulaşamayacakmış gibi ağzından adeta fışkırmıştı.

“Sen sihre inanmıyorsun,” dedim, gülmek için kendimi tutarak. “Yani bu sorun olmamalı.”

Ben yutkunup boğazını temizledi. Gözleri çiçeklere takıldı, kafasında dönen çarkları görebiliyordum. “Peki, sadece merak diyelim,” dedi. “Neden lavantayı zambakın yanına koydunuz?”

“Lavanta istikrarı ve bağlılığı, zambak ise bağlı sevgiyi simgeler, bu yüzden belki de Beverly bu evin anılarını kutsamak, bağlılığı ve sevgiyi artırmak ya da buna benzer bir şeyler istemiş olabilir. Belki de Beverly ve William burada evlendikleri için?”

“Evet, olabilir. Peki nazar konusuna geri dönebilir miyiz?”

“Bu tam olarak öyle şeytani bir şey değil. Daha çok enerjiyle ilgili bir şey, alanı negatif şeylerden temizlemek için gibi.”

“Anladım. Tadilatlara başlamadan önce enerjiyi temizlemekle ilgili bir şeyler söylemişti.”

“Tadilat mı yaptıracaksınız?” Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum ama zaten cazibesi olan bir şeye dokunma fikri bana düpedüz günah gibi gelmişti.

Ben ensesini ovuşturup etrafına bakındı. “Büyükannem tozdan ve değişiklikten nefret eder ama çatı su sızdırıyor ve su tesisatı eski, ayrıca...” Başını sallayıp uzun bir nefes verdi. “Şimdi

tadilat için iyi bir zaman ve bu da her şeyi denetlemek için birkaç ay burada kalacağım anlamına geliyor.”

“Ya işin ne olacak?”

“Büyük kısmını uzaktan halledebilirim.”

Yani bu hayal gibi adadaki hayal gibi evde tek başına olacaktır? Demek istesem de, “İşin çok olacaktı gibi,” dedim.

“Ben aslında...” Doğru kelimeleri arıyormuş gibi ahşap tavana baktı. “Sanırım gerçekten bir şeyi yıkıp yeniden inşa etme fikrine sıcak bakıyorum.”

İşte, buydu. Gülümseme. Sıcaklık. Tutku. Otellerden bahsederken eksik olan şey buydu.

Ben kafasını buzdolabına uzatarak, “İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu. “Şarabım, suyum, şarabım ve... suyum var.”

“Pekala, öyleyse,” dedim. “Şarap alayım. Beyaz lütfen.” Birkaç dakika sonra elimizde şarap kadehleriyle beni evin içinde gezdiriyor, neyi değiştirmek istediğini gösteriyordu. Asılı muşambalar, talaş katmanları ve oraya buraya rastgele atılan alet yığınları arasında yolumuza devam ettik. Tüm tavrı değişmişti; sesinde, hareketlerinin ritminde somut bir heyecan vardı. Alçak tavanlı küçük bir kütüphaneye girdiğimizde, “Şu duvarı yıkmak istiyorum,” dedi. Eski raflar boştu ve tam bunun nedenini soracaktım ki tadilat ve tozlar için her şeyi kaldırdığını söyledi.

Şarabımı yudumlarken, “Lütfen bana kütüphaneyi kaldırmayacağını söyle,” dedim.

“Kaldırmayacağım,” dedi, vurgulayarak, “hatta kış bahçesine kadar genişletmek istiyorum, böylece daha geniş görünecek. Gündüzleri buradaki ışığı görmelisin. Okumak için mükemmel bir yer.”

İtiraf etmeliyim ki bu Ben beni şaşırtmıştı. O kadar rahat ve doğaldı ki... Belki de daha çok kendi gibiydi. Ya da en azından ben öyle olmasını umuyordum. “Okumayı sever misin?”

Tereddüt etti, şarabından bir yudum aldı. Hayır demesini bekledim ama demedi. Sadece gülümsedi. “Okuyacağım

hikayenin buna değip değmeyeceğine bağlı.” Üzerimizden bir sessizlik geçti ve ben onun neyi değerli bulduğunu merak ederek sözcüklerini tartarken, aceleyle, “Bir de şuna bak,” dedi.

Bir kitaplığa bastı ve kitaplık açılarak ortaya küçük bir dolap çıkardı. “Çocukken buraya girip burası benim yarasa mağarammış gibi oynayarak saatler geçirirdim.

Kahkahamı bastırdım.

“Ne? Senin aile evinde gizli bir kapı yok mu yani?”

“Bir tane var,” diye itiraf ettim. “Merdivenin altında.”

“Eee?”

Ne istediğini biliyordum ama oyunu bir vuruş daha uzattım. “Ne eee?”

Beklentiyle bana bakıyordu.

“Tamam, evet, kendimi şişeye hapsolmuş bir cin olarak düşünerek oyun oynardım.”

“İlginç,” dedi çenesini sıvazlıyor gibi yaparak. Bu kadar sevimli görünmesinden nefret ediyordum.

“Dans dersleri ve Batman,” dedim. “Elinde başka ne gibi sürprizler var?”

Ben homurdandı. “Sürpriz yapmam. Neler olacağını bilmek hoşuma gider.”

“Eğlenceyi mahveder, değil mi?”

“Neyin eğlencesini?”

“Bilmem.” Şarap kadehimi iki elimde kavradım. “Sanırım her gün uyanıp köşeyi dönünce bizi hangi güzel, büyük, küçük, hatta hayat değiştiren sürprizlerin beklediğini merak ediyorum. Yani, olaya böyle bakarsan, sanırım daima muhteşem bir şeye ya da bir aydınlanmaya bir adım daha yaklaşmış oluyorsun...”

“Ya da kendine bir şaşkınlık yaratabilirsin.”

Şarabın etkisinden hafifçe ısınmış halde hafifçe güldüm. “O zaman kimsenin sihre ihtiyacı olmazdı.” Bir büyü gibi söylenen sözler sessiz, loş alanda asılı kalmış gibiydi. Bunun doğru olduğunu anladım; her şey her zaman istediğimiz gibi gitseydi, hayat

beklendiği gibi olsaydı, o zaman sihrin dünyada yeri olmazdı. İnsanların onu aramasının nedeni bu değil miydi? Bir olasılık kıvılcımına ihtiyaç duymaları? İyi şans belirtisi beklmeleri?

Boş raflara omuz omuza yaslanarak hem önümüzdeki alanı hem de neler olabileceğine dair olasılıkları değerlendirdik.

“Bir düşün,” dedi Ben sessizce, “bir gün kitabın insanların raflarında olacak.” Ne demek istediğini belli etmek istercesine dolaba hafifçe vurdu.

Bu yorumu o kadar beklenmedikti ki bunun büyüklüğünü kavramak için biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Sözünün değil, inancının büyüklüğünü. Bana olan inancının. “Bu inanılmaz olurdu.”

“Ve gerçek.” Sesi alçak, neredeyse şehvetliydi.

Gerçek.

Ben bu inanca tutunurken kemiklerim o kelimenin gücüyle titriyordu. İlişki içinde olduğum erkekleri (lise aşkımı da sayarsanız iki kişi) incelemek kolaydı. Onları harekete geçiren şeyin ne olduğunu keşfetmek, onların kabulünü, hayranlığını ve sevgisini kazanmak için kim ve ne olmam gerektiğini belirlemek için hiçbir zaman uzağa bakmam gerekmemişti. Ama hiç gerçek değildi. Tanrım, Chad’e bir kitap yazmak istediğimi bile söylememiştim, kendimden çok ona uyacak bir hayat inşa etme konusunda kendimi kaybetmiştim. Sonuç olarak onun yeteneklerime dair şüphesiyle yüzleşemeyecek kadar korkaktım sanırım. Benim değil, kendisinin gerçeğini ortaya koyan istatistiklere ve olasılıklara başlamadan hemen önceki o çok bilmiş gülüşüyle yüzleşemeyecek kadar korkaktım. Şimdi ise çok az tanıdığım bir adamın yanında duruyor ve bana olan inancının tadını çıkarıyordum. Partinin uzaktan gelen müziğini duyabiliyordum; dış dünyadan gelen bir müdahale gibi hissettiren neşeli bir rock melodisiydi, susturmak istediğim ama yapamadığım bir şeydi.

“Bana ondan bahset,” dedi Ben. “Kitabından. Ya da en azından konusundan.”

“Şey... Görüşmediği teyzesinden sihirli bir çiftlik miras kalan bir kadının hikayesi.”

Bana dikkatle baktı. “Sonra ne olacak?”

“Çiftliğe geliyor ve her şeye tamamen yabancı kalıyor,” dedim. “Ve gerçekleşmeye başlayan gizemli şeyler yüzünden durum daha da kötüleşiyor.”

“Ne gibi?”

Kelimeler hızlı ve kolay bir şekilde geliyordu, henüz yazmadığım fikirler. “Dokunuşu yüzünden ölen çiçekler gibi.”

“Yani bu bir korku kitabı mı olacak?” diye dalga geçti.

Güldüm. “Kesinlikle hayır ama yolunu bulması, çiçeklerin dilini öğrenmesi ve aile sırrını ortaya çıkarması gerekiyor.”

Ben tamamen ilgili bir şekilde yaklaştı. “Sır nedir?”

“Çok soru soruyorsun.”

“Peki mutlu sonla mı bitecek?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Ben kaşlarını çattı. “Sonsuza dek mutlu olmanın elçisi olduğunu sanıyordum.”

Kıkırdamama engel olamadım. “Elçi mi?”

“Değil misin?”

Ben mi? Yani elbette mutlu sonlara inanmak istiyordum ama bu, “sonsuza dek mutlu yaşadılar” kampanyasına liderlik edeceğim anlamına gelmiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp düşündüm. “Sanırım bu yüzden yazıyorum. Burası tüm düşüncelerimi ve hislerimi koyabileceğim, büyük soruları sorabileceğim, sorunları çözebileceğim bir yer.”

Ben’in omzu bana çarptı. “Peki o halde sanırım hikayenin nasıl biteceğini görmek için sabırsızlanacağım.”

Mutlu sonla bitmese bile mi? Diye düşündüm ama sormadım. “Elbiseyi kontrol edelim,” dedim, bu alanı şu anda terk etmemiz gerektiği gerçeğine üzülerek.

“Önce...” Ben şarabından bir yudum alıp kadehini rafa koydu. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Bacaklarımdan yukarıya doğru bir ürperti yükseldi. Neyse ki kitaplık sağladı, buna inanılmaz minnettardım. “Kulağa biraz uğursuz geliyor.”

Ensesini ovuşturarak, “Öyle bir niyetim yok,” dedi.

Her kelimedede gerilim katmanları vardı ve itiraf etmeliyim ki gerilmiştim. “Ne söyleyeceksin o zaman?”

Hemen cevap vermeyince göğsümde yeni bir paniğin yeşerdiğini hissettim. Dayanılmaz birkaç saniyenin ardından derin bir nefes aldı. “Boş ver. Bekleyebilir.”

“Ben...” dedim gergin bir kahkahayla, “kesinlikle şimdi söylemelisin.”

Bir saliseliğine, susacağını, konuyu değiştireceğini ve aklımda soru işaretiyle bırakacağını sandım.

“Sana Alicia hakkında yalan söyledim.” Kelimeler ağzından ateşten süngülermiş gibi çıktı. “Sana bunun onun için, benim için olduğundan daha önemli olduğunu söylerken.”

Bu muydu? Rüyamdaki yüksük otunun bana aldatma konusunda anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? “Tamam.” Nabzım iki kat hızlanmıştı. Eğer bu ona duyduğu aşkın itirafı olacaksa, kesinlikle duymak istemiyordum. Şimdi ve hiçbir zaman.

“Yani demek istediğim şu ki,” diye devam etti, “sanırım sana söylediklerim biraz yanıltıcıydı.”

Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için, benim için olduğundan daha önemliydi. Hikayenin sonu.

Giyotinin düşmesini beklerken, Ben, “O bana âşık falan değildi,” dedi. “Daha çok sihirli çiçeklerin hikayesiyle ilgileniyordu...” Gözleri benimkilere kaydı.

Kalbim duracaktı.

“Alicia bana bir gün büyükannemin telefon konuşmasına kulak misafiri olduğunu ve sonrasında çiftlik üzerine bir makale yazma fikrinin onda takıntı haline geldiğini söyledi.” Alnını ovuşturdu. “Bizi oraya kadar takip etmesinin ve bukete ele geçirmek istemesinin nedeni bu.”

“Biliyorum.”

Ben şaşırmış gibiydi.

“Çiftliğe geldi. Kasabadaki birkaç kişiyle ailem hakkında röportaj yaptım,” dedim ve arı sokmasına kadar tüm ayrıntıları anlattım. “Sonra evine döndü, belki artık bu işin peşini bırakır.”

Ben ellerini başının arasına alıp nefes aldı. “O kadar kolay pes etmeyecektir.”

Safra gibi yükselen kaygımı yuttum. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, sihrin gerçek olduğunu kanıtlamak için buketi kullanmak istedi ama başaramadığı için başka bir yol bulacak.”

“Hiçbir şey bulamayacak.” Keşke ses tönümden daha emin hissedebilseydim. Ailemin henüz tehlikeyi atlatmadığı, eğer Alicia hâlâ takipteyse kitabımın çiftliğe istenmeyen bir şekilde zarar verebileceği konusunda dipsiz bir endişeyle doldum. Öyleyse Mayahuel neden bana başlangıcı vermiş, ailem için açıkça bu kadar yanlıışken bana doğru gelen bir hikayeye kalbimi ve zihnimi açmıştı ki?

Çözemediğim bir çelişkiydi bu.

“Neden bana Alicia ve onun niyetleriyle ilgili şeyler anlattın?” diye sordum.

Bana yan bir bakış attı; lambanın yumuşak ışığında viski rengine görünen gözleri yadsınamaz derecede sıcaktı. “Sanırım onun bunları öğrenmesinden kendimi sorumlu hissettim. Aramızda yalan olsun istemiyorum. Her şeyin berrak olmasını istedim, yani...”

“Yani ne?”

Ben elini saçlarının arasından geçirip her şeyden daha acı verici görünen bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı. “Sanırım elbisen artık hazır.”

Raflardan ayrılıp onunla yüz yüze geldim. “Söylemeyecek misin?”

Ağzından alçak sesli bir inleme çıktı. “Bu işlerde gerçekten kötüyüm.”

“Hangi işlerde?”

“Bu.”

Gözlerimi devirme dürtüme karşı savaşıarak, “Söylediğin şey bir çamur kadar berrak,” dedim.

“Yalanlardan nefret ederim,” diye çıkardı ağzından. “Her şeyi mahvederler. Alicia’nın beni manipüle ettiği gibi manipüle edilmekten de nefret ederim. Ve ben... seninle aramızda böyle bir şeyin olmasını asla istemiyorum. Birbirimize gerçeği başından söyleyelim istiyorum.”

Sözcüklerini yorumlamanın pek çok yolu vardı ama hepsini aynı anda işlemeye çalıştığım için bunu başaramadım. *Aramızda. Başından.* Bu sözlerinde beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şeyin başlangıcını andıran bir vaat vardı. Biraz baskı yapmak istedim ama Ben şimdiden öylesine acı çeker bir haldeydi ki içimden bir ses onun son derece dürüst oluşunu, ne hissettiğini ifade etmede pek iyi olmadığını söylüyordu. Ya da en azından buna alışkın olmadığını.

Onu bir anlığına bu durumdan kurtararak, “Pekala, anlaştık,” dedim. “Sadece gerçek.”

Şaşırmış görünüyordu. “Evet?”

“Kesinlikle.”

Bana alaycı bir gülümseme sundu. “Kolay oldu.”

Omzuna vurup, “Biraz daha zorlaştırabilirim,” dedim. Kendini daha fazlasına hazırlıyormuş gibi eğilirken, bu hareketi bir kahkahaya neden oldu.

“Şaka yaptım. Şakaydı.”

“Seni tanımlamak için kullanabileceğim pek çok sıfat var ve ‘komik’ bunlardan biri değil.”

“Mesela?” Eğleniyordu ve bunu gözlerinde, ifadesinde, vücudunun duruşunda görebiliyordum.

“Gerçek?”

“Az önce anlaştık...”

İç çektim. “Tamam, peki. Buna ne dersin...” *Cömert ve düşünceli, akla gelebilecek her şekilde şaşırtıcı, son derece rekabetçi.*

Örnekleri çoğaltabilirdim ama bana bakarak bir cevap bekliyordu ve elbette gerçeklik anlaşması olsun olmasın bunların hiçbirini söyleyemezdim. Ben de, “Leke çıkarıcı. Bence,” diye devam ettim.

Ben güldü. “Evet ama henüz kendimi kanıtlamadım.” Şarabını hızlıca bitirip bir kutuyu itti. “Hadi gidip kontrol edelim.”

Ahşap zeminde yürüdüm, çıplak ayaklarımın altında ahşap serindi. Sonraki adımlarımdan birinde, yere ters çakılı bir çivi gördüm ve ayağıma batmasın diye geriye doğru sıçradım. Dengemi sağlayabilmem için elini uzattı ve sonra her şey bulanıklaştı çünkü bir şekilde kendimi onun kollarında buldum.

Dondum. Hareket etmekten, azıcık kıpırdanmaktan bile korkuyordum. O da donmuş, bana bakıyordu. Yüzüme bakarken gözlerinde tuhaf, uzak bir ışık vardı. Vücudundan her şeyi tüketen dalgalar halinde bir sıcaklık yayılıyordu.

Acı verici derecede yavaş bir an, hayatımın hikayesinde sayısız kez yenilenmiş bir utançla yeniden yaşayacağım bir andı.

Kesinlikle karar olmayan bir karar. Beynimde filtrelenmiyordu bile. Bunun yerine dudaklarım onunkilere doğru hareket ediyordu ve o beni durdurmayınca, ben de devam ettim. Sırf bu an bitsin diye onu öptüm. Aslında öpücük göreceli bir kavramdır. Bu durumda dudaklarımı onunkine bastırdım. Dişler de işin içine girmiş olabilir. Omurgası sertleşti. Tanrım, bu tarihin en kötü ilk öpücüğüydü ve sonuncusu olmaya mahkumdu. Gelgit gibi bir aşağılanma dalgası beni aşağıya çekerek yavaşça öldürmekle tehdit ediyordu.

Ama Ben, beklediğim gibi gülmedi, beni uzaklaştırmadı ya da kolayca hayal kırıklığına uğratmadı. Beklemediğim tek şeyi yaptı. Elbette.

Beni kitaplığa yaslayıp, “Gerçek?” dedi.

Başımınla onaylamayı başarabildim. Tanrım, biri şu lanet pencereyi açabilir miydi? “Seni öpeceğimi... düşünmemiştim.”

Şu anda bu gerçeklik anlaşmasından gerçekten nefret ediyordum.

“Benim kastım bu değildi...” dedim titrek bir şekilde ama cümlemi tamamlayamadım çünkü ne anlamı vardı ki? Risk almıştım ve yüzümde patlamıştı! Kendimi onun tutuşundan kurtarmaya çalışsam da beni bırakmıyordu.

Biraz yakınıma eğildi. “Bu...”

Biraz daha yakınlaştı...

“... gerçekten kötü bir...”

“...fikir,” diye bitirdim, dudakları benimkilere değdiğinde. Yazın ilk yağmuru gibi yumuşak ve nazikti.

İş işten geçtikten sonra durumu fark etmiş gibi kaskatı keşildi. İkinci kez küçük düşmek istemediğim için gardımı aldım. Ama sonra sıcak bir nabız, tanıdık bir titreşim geldi ve beni bir bıçak gibi kesti. Onun da bunu hissettiğini biliyordum çünkü kasları gevşedi ve dudakları teslim oldu. Şarabın tadını dilinden alabiliyordum hâlâ. Ve sonra kayboldum.

O beni açlıkla, sanki bir daha asla öpemeyecekmiş gibi bir aceleyle öperken, dokunuşunda boğularak ona karşılık verdim.

Aramızdaki bir okyanus gibi güçlü olan akıntı karşısında şoke olmuşum. Ve o anda Ben’in isteğini, arzusunu, daha fazlasına duyduğu umutsuz özlemi tüm vücudumda hissettim.

Üstesinden gelinemeyecek kadar çok bir gerçeklik...

Uzaklarda bir yerde, başka bir zamanda ve mekanda bir kapı sesi duyuldu. Bir ses, “Ben?” diye seslendi.

Birbirimizden ayrıldık. Göğüslerimiz inip kalkıyordu, saçlarımız darmadağın, gözlerimiz alev alevdi. Göz göze kaldık.

“Ben... ben...” Kaybolmuş, aklını kaybetmiş gibi görünüyordu, tutarlı tek bir kelime bile çıkmıyordu ağzından.

Nabzım tam bir türbülansla atarken, yapabildiğim tek şey, “Biliyorum,” demek oldu. Tam o sırada Helena kütüphaneye girip bize bir bakış attı. “Neler olduğun sormmalı mıyım?” dedi.

19. BÖLÜM

Ertesi sabah, muhteşem Mısır çarşafalarına gömülü olarak, Ehlisiz bir şekilde uyandım. Sıcak güneş ışığı odaya yayılarak havada uçuşan toz zerrecikleri aydınlatıyordu.

Bir... İki... Üç vuruş... Hatırlayarak süzıldüm. Ben'i. O gözlerini.

Ve o öpüşmeyi, mücadelesini, teslimiyetini. Bunların hepsi çok lezzetli ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı; itme ve çekme, evet ve hayır. Sanki doğanın bir gücü bizi birbirimize çekiyordu.

"Seni öpeceğimi düşünmemiştim." Bunun, *seni öpmek istemiştim* ile aynı şey olmadığını düşündüm.

Ama yine de...

Helena bizi suçüstü yakalayıp nezaketen bir şey söylememişti. Lekesi artık güçlkle fark edilen elbisemi hemen giyip partiye geri dönmüştüm. Ben'le sohbet ettik, yemek yedik, gü-lümsedik ve bu sırada kendimi onun elini tutma, ona yaslanma, *çiftlerin* yaptığı her şeyi yapma dürtüsüne direnirken buldum ama sonuçta alt tarafı öpüştük diye çift olmuş sayılmazdık. Hayatımın en inanılmaz öpüşmesi olsa bile. Ve ikimizin de teslim olduğu anın bende bir şeyleri değiştirdiği inkar edilemezdi; bana sihrin var olduğunu söyleyen o çekimi kalbimin derinliklerinde hissetmiştim. Ancak Ben sihir değildi (yani kelimenin gerçek anlamıyla değildi), ben de değildim.

Nihayet gece bittiğinde beni şoförümün arabasına kadar geçirdi. Diğer misafirler de aynı zamanda ayrılıyordu, bu da bulunduğumuz yeri başka bir öpüşme için fazla kalabalık hale getirmişti. Bu yüzden bana sadece sıkıca sarılıp kulağıma, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Bunu söylemesinin tuhaf olduğunu düşündüm çünkü bana ne için teşekkür ettiğinden tam olarak emin değildim. Quebec’e geldiğim için mi? Gerçeklik anlaşmasını kabul ettiğim için mi? Dans yarışmasını kaybettiği için ona zor anlar yaşatmadığım için mi? Öpüştük diye teşekkür edecek hali yoktu elbette, değil mi? Bu çok tuhaf olurdu.

Otele döndüğümde tuhaf bir olasılık ve umut sisi içinde yüzyüyordum. Uyuyamayacak kadar gergin olduğum için kendimi günlüğümün üzerine eğilmiş, ellerim sayfaların üzerinde uçarken ve hikayeyi takip edemezken bulmuştum.

Violeta hayatında ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Çiftliğin havası temiz ve tatlıydı, yeni bir hayatın vaadini taşıyordu.

Geç saatlere kadar Violeta’nın hikayesini kelime kelime yazdım. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Kollarımı başımın üzerinde gererken, odanın telefonu çaldı. Hemen bir gülümseme yerleşti yüzüme.

Doğrudum, boğazımı temizledim ve aramaya cevap verdim.

“Harlow?”

“Beverly... Merhaba...” Arayanın Ben olmasını umduğum için kalbim biraz buruldu.

“Seni yakaladığıma çok sevindim,” dedi. “Seni kahvaltıya götürebilir miyim diye aramıştım. Böylece sana bahsettiğim mesaj hakkında konuşabiliriz.”

Saate baktım. Sabahın 08.15’i. “Elbette. Saat kaçta ve nerede?”

“Aşağıda. Lobi katında. Bir saat hazırlanman için yeter mi?”

“Tabii ki. Görüşürüz.”

Cep telefonumu kontrol ettim ve Ben'den yirmi dakika önce gelen bir mesaj gördüm:

Günaydın.

Ağzım kulaklarımda mesajına cevap verdim ve dün gece vaktim olmadığı için çantamı şimdi açmaya koyuldum. İşte o zaman çantamın yan cebinde tek bir kanto çiçeği buldum. Bir de annemden bir not vardı: *"Çiftlikten bir parçayı yanında götür istedim."*

Çiçeği burnuma götürdüm ve onun hem belirgin hem de incelikli tatlılığını içime çektim. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldarken telefonum titremeye başladı.

Ben'den yeni bir mesaj:

İyi uyudun mu?

"Kütük gibi uyumuşum," yazdığım sırada, *rüyamda seni görmeyi tercih ederdim*, diye geçirdim aklımdan.

Ben başka bir şey yazamadan telefonum çaldı. Arayan Ben'di.

"Merhaba," dedim. Sesimde sabah kısıklığının izleri vardı. Sesimin çekici olmaya çalışıyormuşum gibi çıkmamasını umdum.

"Merhaba." Aman Tanrım. Bunu söylerken gülümsüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Arkasından matkaplar, çekiçler ve testerelelerden oluşan bir orkestraya benzeyen sesler ve gıcırtilar geliyordu. "Orada bir inşaat partisi var herhalde," dedim.

"Tam bir karmaşa. Otel nasıl?"

"Güzel. Sessiz."

"Nispet yapma."

Saate baktım. "Gitsem iyi olacak," dedim üzümlere, çünkü bu yatağın yumuşak bulutlarına cırılçıplak sürtünerek önümüzdeki birkaç saat boyunca Ben'le konuşmaktan daha çok isteyeceğim başka bir şey daha yoktu. "Beverly ile kahvaltı yapacağım."

"Ve ben davet edilmedim, öyle mi?" diye sordu. Hâlâ gülümsüyordu.

Büyükannesinin davetiyeye eklediği nottan Ben'e hiç bahsetmemiştim. Ve şimdi herhangi bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Ya Beverly bana söyleyeceği şeyi Ben'in bilmesini istemiyorsa? Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri tutup sözlerimi ondan sakındım.

"Üzgünüm, kız kıza."

Kıkırdadı ve ben de onun sesinin tadını çıkardım.

"Yani bugünle ilgili," dedi, ses tonu değişmişti. Bu da benim gardımı yükseltti. Kendimi bir program iptali konuşmasına hazırlarken, tüm sersemliğim uçup gitti.

"Evet?"

"İşçiler kütüphanenin duvarına çarptılar, boru patladı ve ortalık karıştı."

Bir bardağa su doldururken, "Ben, endişelenme," dedim. "Evin işleriyle ilgilenmen gerektiğini biliyorum. Nehir gezisini başka zaman yapabiliriz." Beynim bunu kabul etse de kalbim kabul etmekte diretiyordu. Günü onunla geçiremeyeceğim için son derece hüsrana uğramıştım.

"Ama ilerleyen saatlerde işimiz biter," diye ekledi. "Belki akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Burada, adada ya da..."

Karnımda bir endişe ve heyecan düğümü sıkılaştı. Bunu gerçekten yapıyor muyduk? Dans etmek, öpüşmek ve akşam yemeği? Genellikle bir flört durumunda işleri ağırdan alırdım ama şimdi? Sanki bir iki adımı atmış gibiydim.

"Saat beş buçuk gibi seni almaya gelebilir miyim?" dedi.

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Bu bir hayır mı?"

Yorumundan nasıl bir sonuç çıkarmış olabileceğini fark ederek kıkırdadım. "Demek istediğim, akşam yemeğini adada yiyeceksek, benim oraya gelmem daha mantıklı olur."

Vurma ve delme işleminin ortasında bir adam, "Hey, Ben," diye seslendi ama Ben onu duymazlıktan gelip, "Tamam o zaman," dedi. "Akşama görüşürüz. Gündelik kıyafetlerle."

Telefonu kapattıktan sonra neredeyse solmuş olan kantoyu bir bardak suya koydum. Gözümün önünde sadece Ben'in beni kitaplığa yaslaması, yaklaşırken çenesinin keskin hatlarının görünüşü, dudaklarının benimkilerle buluşmadan önce hafifçe aralanması vardı. Kendime geldiğimde parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümü ve gülümsediğimi fark ettim. Yine. Kantoya baktım ve o anda ipeksi yaprakları gözlerimin önünde açıldı.

Place Dufferin, ahşap yürüyüş yoluna ve St. Lawrence Nehri'ne bakan camlı salonuyla daha da çekici bir hale gelmiş, rahat ama zarif bir restorandı. Beverly'yi burada pencerenin yanında oturmuş, gelip geçen teknelere bakarken buldum.

Çantamı sandalyemin arkasına asarken, neşeyle, "Günaydın," dedim.

Ben başka bir şey söyleyemeden koltuğundan kalktı ve sanki bir aileymişiz gibi, sanki büyükannemle olan bağı bana kadar uzanıyormuş gibi beni kollarının arasına aldı.

Kahve ve kruvasan sipariş ettikten sonra, "Dün gece eğlendin mi?" diye sordu.

Tenimin altında bir sıcaklık hissettim çünkü dün gece da-ima Ben Brandt'i ilk öptüğüm anı temsil edecekti. "Çok güzeldi," dedim. "Geldiğim için çok memnunum."

"Ya Ben?" dediğinde, gözleri parlıyordu adeta.

Boğazıma kaçan tükürüğüm nedeniyle boğulacaktım. Bu soru nereden çıkmıştı ve neden bu kadar belirsizdi? Aslında bunun değinmek istemediğim pek çok anlamı olabilirdi. "Ben mi?" dedim, fazla çekingen veya bu konuya fazla takılıp kalmamak için doğru tonlamayı kullanarak.

"Sizi dans ederken gördüm, sonra da gittiniz ve..." Gözlerinde yine o parıltı vardı. "Elbisen temizlendi mi?"

Lanet olsun. Helena ona dün gece karşılaştığı manzarayı anlatmış mıydı? Onlar da *öyle* bir aile miydi? Birbirlerine her şeyi

anlatan, mahremiyet ile hakikat arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran türden bir aile? Yani onlar da benim ailem gibiler miydi?

Utanmış kelimesi ne hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu. Aslına bakılırsa, İngilizcede bu hissi karşılayan bir kelime olmadığından emindim. İspanyolca bir kelime aramaya başladım ama o da yetersiz kaldı. “Gayet iyi,” dedim, گردانیمدا kırmızı lekelerin çıkmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu kızarıklıkları saklayacak bisiklet yaka bir kazak giydiğim için minnettardım.

Beverly, “Ben seni böyle şaşırtır,” dedi, adeta şarkı söyleyerek.

Lütfen sisli öpüşme nedeniyle akşamdan kalma olan beynimin anlayabileceği daha net sözcüklerle konuş. Cümlesinin anlamını tahmin etmeye çalışarak, “O tam bir leke sihirbazı,” dedim.

Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi başını salladı; bense güvenli bölgede kalmaya ve üzerinde Ben’in adının yazılı olduğu tüm sınırlardan kaçınmaya karar verdim. “Bu arada çiftlik eviniz çok güzel. Bana şeyi hatırlattı...”

“La Casa de Las Flores y Luz?”

“Kesinlikle.” Beverly ile aramda bir tür bağın olduğunu hissediyordum; ikimizin de ortak bir sevdiğiyle anılarımız, ikimizin de taptığı bir yer ve ikimizin de bağlı olduğu bir inanç vardı: sihir.

Aklımda aniden kanto ve taç yapraklarının açılışı belirdi... Annemin çiçeği sadece ben gördüğümde açması için büyüleyip büyülemediğini merak ettim. Bunu daha sonra anneme sormayı aklımın bir köşesine not ettim.

Garson kahvelerimizi koydu, birkaç dakika sonra da tabaklarımız geldi. Merakımı daha fazla kontrol edemediğim için doğrudan konuya girdim. “Evet, mesajın...”

Beverly başını salladı, tabağına çikolatalı bir kruvasan koydu ve kenarlarını ayıklamaya başladı. “Umarım burada sınırı aşmıyorumdur ama William için endişeleniyorum, Harlow.”

“Bağ kurma ile ilgili mi?”

“Hayır, birlikte geçirdiğimiz hayata dair her şeyi hatırlıyor ve bana o kadar bağlı ki sanki ben onun cankurtaran halatıyım.” Uzun bir nefes aldı ama o nefesi geri vermediğine yemin edebilirdim. “Yani... O...” Ağzının kenarı titredi.

“Sorun yok,” dedim nazikçe. “Bana anlatabilirsin.”

Kendini toparlayarak, “Benim William’ım birçok katmandan oluşan bir adam,” diyerek devam etti. “Ben’e çok benziyor. Kimsenin anlayamadığı karmaşık bir yapı söz konusu. Ah, hayatım. Korkarım ki bunu doğru düzgün açıklayamıyorum.”

Ben’i düşünerek, “Sanırım anlıyorum,” dedim.

Karmaşık. Katmanlı.

“Pekala,” dedi, “sanki bu katmanlar birer birer soyuluyor ve yok oluyormuş gibi hissediyorum ve çok geçmeden...” Hıçkırıklarını bastırdı. “Hepsinin gideceğinden ve geriye hiçbir şey kalmayacağından endişeleniyorum.”

Bana söylediklerini sindirmeye çalışarak elini tuttum. Evet, sihir işe yaramıştı ama William’ın uçup gitmesini engellemeye yetmemişti. Benim de herhangi bir şey yapabilecek bir gücüm yoktu, öyleyse tüm bunları neden bana anlatıyordu? Sonra hatırladım. Mutfaktaki lavanta ve zambak. Bu onun evin içindeki şeyleri koruma yoluydu: kendisinin ve William’ın hikayesini, aşklarını, başlangıçlarını.

Beverly kahvesini tekrar tekrar karıştırdı ve gözlerini kırptırarak taze gözyaşlarını uzaklaştırdı.

“Çok üzgünüm.” Sesim fısıltıya yakındı. Ama nasıl yardımcı olabilirdim ki?

Aklıma takılan soruyu hissetmiş olacak ki, “Büyükannen hayatımda öyle bir güçtü ki onun varlığı saf bir sihirdi. Ve o enerjiyi o zamandan beri hiç hissetmedim, ta ki seninle tanışana kadar,” dedi.

Midemin tam ortasında bir bıçaklanma hissettim. Büyükannem Azalea her zaman olmak istediğim her şeydi; her bakımdan öncüydü, tüm kuralları yıkardı, kendi yolunu çizirdi.

Başkalarının göremediğini görürdü. Beverly haklıydı. O, aramızdan çok erken ayrılmış bir güçtü.

Azalea, tanrıçanın bana verdiği adın bir önemi olmadığını, *taş yığını*'nın da kendi sihrinin olabileceğini söylerdi. Elbette onunla tartışırdım. Taşlar fırlatıp atmaktan başka bir şeye yaramazlardı; suya batan donuk, renksiz şeylerdi.

Her zamanki gibi ördüğü saçlarımın arasına sevgisinin sembolü olan bahar yıldızı çiçeklerini kondururken iç geçirmişti. “Ah, Harlow,” demişti Azalea, “taşlar da süslenip parlatılabilir.”

Suyun karşısındaki adaya bakan Beverly, “İşte seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum,” dedi. Ada, gün ışığında daha da muhteşemdi. İnişli çıkışlı yeşil tepeler, altın rengi, pas rengi ve kırmızı renklerle dolu ağaçlar, etkileyici tarihi evlerle bezeli kıyı.

Beverly bana dönmeden, “Sen doğduğunda Azalea beni aradı. Bana senin ne kadar özel olduğunu söylemek istiyordu,” dedi. Ben nefesimi toparlamaya çalışırken onun sesi hüznü bir tona büründü. “Geleceğin hakkında bir şeyler gördüğünü söyledi.”

“Ne?” Bir kehanette mi bulunmuştu? Kulaklarıma inanamıyordum. Büyükannem neden geleceğime bakmıştı ki? Neden mahsullerin tükenme riskini göze alsındı ki? Peki neden ben bunu hiç duymamıştım?

Beverly bana döndü. “Bana, senin ve benim belirli bir geleceği paylaşacağımızı söyledi ama ne kadar baskı yaparsam yapayım bana daha fazlasını söylemedi, sadece zamanı gelince bunu görüp öğreneceğimi söyledi ve ben şimdi yollarımızın kesişmesinin tesadüf olmadığını görüyorum. Hayatımıza girmen kaderdi.”

Bana söylediklerini nasıl değerlendirmeye başlayacağımı bilmiyordum. “Ama neden sana söyledi?” diye sordum sonunda. “Anneme ya da teyzeme değil?”

Beverly peçetesini parmaklarının arasında büktü. “Kim-
senin kehaneti bilmesini istemiyordu ama bana sen doğduğun
anda neden sana bir çiçek ismi verilmediğini anlamak için gele-
ceğine bakması gerektiğini söyledi.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu. “Peki öğrendi mi?”

“Hiç söylemedi.”

Kemiklerime, iliklerime kadar öfkeyle doldum. Azalea na-
sıl bana, aileye söylemezdi? Bunu neden sır olarak saklamıştı ki?

Beverly konuyu çabucak değiştirdi. “Sana enerjinin yakını-
mızda olmasını istediğimi söyledim. Kırılanı tamir edebilece-
ğini düşündüğüm için değil, yanımda Azalea’nın bir parçasının
olmasına ihtiyacım olduğu için.”

“Anladım.” Gerçekten de anlıyordum. Estrada kadınları ola-
rak her bir atamızı kanımızda, kalplerimizde ve ruhlarımızda
taşıyorduk. Onların yüklerini, acılarını, zaferlerini taşıyorduk.

“Bir de Azalea’ya yıllar önce benimle paylaştığı şeyleri sana
anlatacağıma dair bir söz verdiğim için. Doğru zamanı bilece-
ğimi ve bunun senin için bir anlamı olacağını söyledi.”

Ama bir anlamı olmamıştı.

“Ne kadar zor olursa olsun, her şey yok edildiğinde devam
etmen gerektiğini söyledi...” diye ekledi.

“Tanrıça yükselecek,” diye fısıldadım. Bütün bunlarla ne ya-
pacağıma dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Ama yapmak iste-
diğim son şey Beverly’ye kendini kötü hissettirmektir, bu yüzden,
“Bana söylediğin için teşekkür ederim,” dedim.

“Ve artık burada olduğuna göre,” dedi, peçetesiyle gözlerini
silerek, “seni akşam yemeğine ya da öğle yemeğine götürmeyi
çok isteriz, belki yarın?”

Nasıl oluyordu da bir zamanlar yabancı olan biri sanki ezel-
den beri sizinleymiş gibi bu kadar çabuk hayatınızın bir parçası
olabiliyordu? “Çok isterim.”

Odama döndüğümde Azalea'yı ve çantama koyduğu kantoyu sormak için annemi aradım. Ama ben daha bunlardan bahsetmeye fırsat bulamadan, "Quebec'in tadını çıkarıyor musun?" diye söze başladı.

"Parti güzeldi ve ilk kez gün ışığında dışarı çıktım, o yüzden bununla ilgili haberleri vereceğim. Hediye için teşekkürler."

"Güvenli bir şekilde geldi mi? Parçalanmadan?"

Parmaklarımı yanımdaki çiçeğin üzerinde gezdirirken, "Çantamı açtığımda biraz solmuştu," dedim. "Ama sonra sihrin işe yaradı, artık mükemmel durumda."

"Sihir mi?"

"Taçyaprakların açılmasını sağlamak için."

Bir sessizlik köprüsü daha. "Anne?"

"Evet, buradayım."

Azalea'nın geleceğime bakmasını düşündüm ve bunu tam anneme sormak üzereyken, büyükanneimin aileye bunu söylememesinin, sadece Beverly'ye söylemesinin bir nedeni olduğunu fark ettim. Peki geleceğimde ne görmüştü? Aradığım cevapların, kendi başıma asla bulamayacağım cevapların bir hayalette olduğunu kabul etmek zordu. Şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Mesafeli gibisin," dedim. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt etti. "Eve geldiğinde konuşuruz."

Aniden sinirlerim boşaldı, "Şimdi konuşalım," dedim. "Ters giden ne?"

"Şu gazeteci," dedi, "eski müşterileri arıyormuş."

"Ne?" Önceden sinirlenmişsem, şimdi sinirden köpürüyordum. Ben'in kelimeleri yankılandı zihnimde: *O kadar kolay pes etmeyecektir.*

"Elbette hiçbir şey söylemediler," diye devam etti annem, "ama onları nasıl buldu, Harlow?"

Burnumun kemiğine bastırdım. "Hiçbir fikrim yok ama... Kimsenin konuşmaması iyi olmuş."

Annemin güçlü sessizliği, bana dile getirmek istemediği mesajı iletliyordu: *Bu kitabı yazamazsın.*

“Claro. Git ve güzel vakit geçir. Bunu sonra ele alırız.”

Alicia’yı caydırmanın bir yolu olması gerektiğini düşünürken midem bulandı, nasıl olacaktı bu?”

Birkaç dakika sonra otelden çıktım ve sudan gelen şiddetli bir soğuk dalgasıyla karşılaştım. Sokak benim gibi gezginlerin yanı sıra tur otobüsleri, sokak müzisyenleri ve bazı at arabalarıyla doluydu. Rıhtımın yakınında, yalnızca bir peri masalı olarak tanımlanabilecek bir yere inen gizli bir merdiven buldum.

Şehrin aşağısı, küçük butikleri, taş cepheli galeri ve restoranları, Arnavut kaldırımlı yollarıyla büyüleyiciydi. Bir yol diğerine çıkıyor, bazen tarihi bir meydana açılıyordu; bazı açık alanlar, balkabakları, saman yığınları, korkuluklar ve parlak turuncu ile altın rengi yapraklarla süslenmişti.

Gittiğim her yerde yeni renkler, kokular, vurgular ve dillerle karşılaştım. Bu, hayal gücü için bir şölendi ve çok geçmeden bir kafenin hemen dışında güneş alan bir banka rastladım ve sonraki birkaç saat boyunca orada oturup defterime yazdım.

Yoldan aldığım, odama ulaştığımda bir yığın kırıntı halindeki karamelli patlamış mısır paketimle otele döndüğümde saat üçtü.

Sessizde tuttuğum telefonumu kontrol ettim: annemden gelen bir *umarım her şey iyi gidiyordur* mesajı, Beverly’den yarınki restoran hakkında bir mesaj ve kız kardeşlerimle olan grup sohbetinde bir dizi mesaj vardı.

Son mesaj Laini’dendi: “Evet? Parti nasıldı? Gelmiş miydi? Ayrıntılar!”

Güldüm ve ona cevap yazdım: “Harikaydı. Evet. Ayrıntılar sonra. Söz.”

Bu onun meraklı iştahını doyurmaya yetmeyecekti ama ben ona ne söyleyeceğime karar verene kadar onu oyalayacaktı.

Gelmişti. Dans etmiştik. Aramızda anlatılamaz bir enerji vardı. Onu öptüm. Tozlu bir kütüphanede. Lezzetliydi.

Uzun ve sıcak bir düşün ardından siyah bir kot pantolon ve beyaz bir tişört ile kaşmir bir trençkot ve kısa bot giymeye karar verdim. Aynanın karşısına bir kez daha geçip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, gevşek plaj dalgalarına doğru saçlarımı havayla kuruttum ve on dakikadan kısa bir süre içinde aşıya inip taksiye bindim.

Gökyüzü soluk mavi bir tona bürünmüştü ve biz köprüyü geçerken batmakta olan güneş suyun üzerinde yanardöner altın rengi bir parıltı saçıyordu.

Tam buranın güzelliğine kapılmıştım ki cebimdeki telefonum titredi. Lil arıyordu. Neredeyse görmezden gelecektim ama aramayı hemen, **“Lütfen telefonu aç. Önemli,”** diye bir mesaj takip etti.

Bir sorun olmadığını umarak, “N’aber?” diye sordum.

“Quebec nasıl?” diye sordu. Bir anda kafamda alarmlar çalmaya başladı. Kız kardeşim sohbet konusunda pek iyi değildir ve neredeyse hiç böyle sorular sormazdı.

“İyi. Neden?”

Derin bir nefes aldı. “Aslında sana söylemeyecektim ama sonra Cam söylemem gerektiğini söyledi. Yine de yolculuğunu mahvetmek istemiyorum. O yüzden kararı sen ver.”

“Tanrım Lil, biraz daha ayrıntıya ne dersin?” Sesim kontrollü gibiydi ama kalbim çıkmak üzereydi.

“Rüyamda seni gördüm.”

“Beni bu kadar çok mu özledin?”

“Fasulye, ben ciddiylim.”

“Tamam ama o zaman sonra söyle, olur mu? Şimdi dışarıdayım.”

Of. Keşke bunu söylemeseydim çünkü bu, sadece daha fazla didiklemesi için bir davetti.

Ama şaşırtıcıdır ki didiklemedi. “Sana şimdi söylemem lazım,” dedi.

“O halde neden karar vermemi istedin?”

“Çünkü ben bir demokratım.”

Sürücü Brandt’in evine giden yola doğru sağa saptı, bu da iki dakikadan az bir yolumuz kaldığı anlamına geliyordu.

Lil, “Bir gölde boğuluyordun ve su bir çiçek yatağına dönüştü. Çiçekler her yerdeydi ve seni aşağıya çekiyorlardı.”

“Hangi tür çiçek?”

Sürücü Brandtlerin bağına doğru döndü. Buradan verandadaki Ben’i görebiliyordum. Beyaz bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon giymiş, eski, ahşap bir bankta oturuyordu. Kesinlikle bir gecede daha ateşli hale gelmişti. Lanet olsun.

Tam o sırada başını kaldırıp baktı ve ardından ayağa kalkıp el salladı.

Karnımda tuhaf bir hareketlenme oldu. Ve Lil’in hâlâ hatta olduğunu unuttum. Ta ki, “Yüksük otu,” diyene kadar. “Yüksük otları içinde boğuluyordun.”

20. BÖLÜM

A rabadan inip, verandanın merdivenlerinden inmiş olan Ben'e doğru yürüdüm. Ve attığım her adımda kendimi Lil'in rüyasındaki yüksük otunun, aldatmanın, samimiyetsizliğin ve gizemin içinde boğulurken gördüm. Ama aynı zamanda sihirli koruma gücüne de sahip olan bir çiçek neden beni öldürmeye çalışsındı ki? Beverly'nin sözleri zihnimde yankılandı.

Hayatımıza girmen kaderdi.

Yüksük otunun mesajıyla açık bir çelişki. Ama neden?

Bu rahatsız edici düşüncelerle geçireceğim süre sona erdi çünkü Benjamin beni kollarına çekmişti, ben de zahmetsizce eğildim, ona sarıldım, başımı göğsüne yaslayıp rüyalar ve sihir dünyasından uzaklaşmış gibi davranmayı diledim.

Bir araya geldiğimiz kadar doğal bir şekilde birbirimizden ayrılırken gülümsedi. "Hey," dedim, tam bir sessizlik içinde. O viski rengi gözlerine bakmak zorunda kalmamak için güvenli bir konu aradım. "Duvar nasıl oldu?"

Eve arkadan bir bakış attı. "Şey... Yıkıldılar."

"Ee?" diye sordum, merakıma yenilerek. "Hayal ettiğin gibi oldu mu?"

Ben sırtıttı, haylaz bir sırtıttı bu.

"Tozdan mı bahsediyorsun su basmasından mı, yoksa..."

Güldüm. “Işıktan bahsediyorum.” Bana vadettiğin şu okumak için mükemmel olan ışık.

“Bence oldu ama...” Cümlemin ortasında durdu ve bana baktı. Ağzı yavaşça yukarı kıvrıldı ve basitçe, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi. Ve böylece ışığı, kütüphaneyi ve yüksük otunu bana unutturdu.

“Teşekkür ederim,” dedim ama aslında daha iyi bir yanıt verebilmeyi ya da Lil’in yarısı kadar flört edebilmeyi dilerdim. Doğru şeyi, doğru zamanda, doğru ifadeyle söylemek konusunda şaşırtıcı bir yeteneği vardı ve bu ona her zaman istediğini kazandırırdı. Bu sinir bozucu ama aynı zamanda çok etkileyiciydi...

“Aç mısın?” diye sordu Ben.

“Evet açım,” dedim, sadece bir kruvasan ve bir paket karamelli patlamış mısır yediğimi hatırladım ki bunlar tam olarak yiyecek sayılmazlardı. Bir dakika sonra, daha iyi günleri olmuş gibi görünen eski, gümüş rengi bir kamyonete yaklaştık. Birkaç göçüğün ötesinde, kapıda güneşten zarar görmüş bir tabela vardı: “Vineyard Couer”

“Bu uygun mu?” dedi bana kapımı açarken.

“Neden olmasın ki?” dedim, araca binerken. O da diğer tarafa atladı ve ona özgü kokusunun kısa bir izini yakaladım bir anlığına. Boş yola doğru ilerlerken, “İlk buluşmaya pek de uygun bir araba değil,” dedi.

İlk buluşma? Bu ilk buluşma mı oluyordu? Solan ışıktaki yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki otomatik olarak, “Şey...” diyerek düzeltmeye çalıştı. Ben Brandt’i paniğe kapılmış halde görmek, kafese kapatılmış vahşi bir hayvanı izlemeye benziyordu. Doğal değildi, hatta bunda acı veren bir şey vardı.

Bakışlarımı yolcu camından dışarı yönelterek yeşillerin, altın renginin ve kırmızılardan bulanıklaşarak geçişini izledim. “Araba kullanmayı çiftlikte buna benzer bir Ford’la öğrenmiştim.”

“Ah, öyle mi?”

“On bir yaşındayken.” Bir tahta kazığa gevşek bir şekilde tutunan korkuluğa ve hasat edilmiş bal kabağı tarlasına baktım. “Büyükannem her kızın araba kullanmayı erkenden öğrenmesi ve iyi araba sürmeyi bilmesi gerektiğini söylerdi, bu yüzden de bizi çiftlikte dolaştırırdı,” dedim, Azalea’nın anısının ısıltısının tadını çıkararak.

Ben, “Benim büyüme şeklime benziyor,” diye ekledi. “Yazlarımı burada geçirdim ve on iki yaşına geldiğimde motorlu her şeyi sürebiliyordum.”

İlk bakışta Ben’le zıt kutuplarmışız gibi göründüğümüze şaşırdım, oysa yeterince yakından baktığınızda, katmanları yeterince soyduğunuzda pek çok yönden benzer olduğumuzu görürdünüz. İkimizi da sadakat sağlamlaştırmıştı, ikimiz de istemediğimiz bir mirasa bağlıydık ve ikimizin de toprakla derin bir bağı vardı.

Bir elma bahçesinin içinden geçen toprak yola saptı. Sıra sıra yemyeşil ağaçlar ve çeşitli açılardan desteklenmiş birkaç ahşap merdiven vardı.

“Akşam yemeğinde elma mı yiyeceğiz?” diye alay ettim.

“Göreceksin.”

Gökyüzü neredeyse kararmış ve yıldızların ilk ışıkları görünmeye başlamışken, Ben kamyoneti başka birkaç arabanın durduğu toprak araziye, harap kapıları olan, pembe ve turuncu ışıklarla süslenmiş ahıra benzeyen bir yerin yanına çekti.

Kamyonetten iner inmez taze pişmiş ekmek ve tereyağında sotelenmiş sarımsak kokusu burnuma çarptı ve midem guruldadı.

Ben, beni içeri yönlendirirken, “Geçen yıl burayı bir arkadaşım açtı,” dedi. Pekala, burası bir ahır değildi. Burası daha çok lekeli beton zeminler, ahşap kirişler, antika avizeler, şarap şişeleriyle dolu bir duvar ve uyumsuz sandalyelerle taş masaların bulunduğu samimi bir alandı. Cazibesi gösterişsiz, mütevazı ve kesinlikle mükemmeldi.

Garson, Ben'i gülümseyerek karşılayıp bizi arka köşede, küçük taş şöminenin yanındaki bir masaya yönlendirirken, "Burası muhteşem," dedim.

Ben oturmadan önce sandalyemi benim için çekerken, "Ben de beğeneceğini ummuştum," dedi. Bir yandan bu jestine şaşır-mış olsam da bu adamı Beverly'nin büyüttüğünü anımsadım, işte bu yüzden böyle nazik olması çok mantıklıydı. "Mesele şu ki," dedi, bulaşıcı bir heyecanla, "burada aslında bir menü yok. Şefin sürprizi. Vejetaryen veya vejetaryen olmayan."

Herhangi bir karar vermek zorunda olmadığım için gizliden gizliye heyecanlanarak, "Bir nevi yemeği evde yemek gibi," dedim. Peki ya yemek ekstra sarımsaklı makarnaysa? Ya da idare edilmesi zor, özensiz bir sandviçse? İlk buluşmada ne yememem gerektiği konusunda bir kitap yazabilirdim: çorbalar, kaburgalar, yengeç bacakları... Kokan, sizi pasaklı gibi gösteren ya da o filmlere yaraşır öpücüğü mahveden hemen hemen her şey. Ben'i tekrar öpmeyi beklediğimden değil. Aslında bekliyordum. Kesinlikle bekliyordum/umuyordum/planlıyordum.

Tam o sırada tıknaz bir adam geldi, üzerinde lekeli bir önlük ve eski püskü bir beyzbol şapkası vardı. "Selam, Ben."

Ben ayağa kalkıp adamın elini sıktı. "Abe!"

Ben sanki bir tanışma yaklaşıyormuş gibi işaret ederken, Abe ela gözlerini bana dikip kocaman gülümsedi. "Sen Harlow olmalısın."

Bu basit cümle pek çok anlama gelebilirdi. Bunu kendime neden yapıyordum? Her küçük incelikli kelimeyi, her hareketi yorumlamaya çalışmayı... Bu çıldırtıcı bir şeydi ve şu anda bitmeliydi. Ben'leyken farklı davranacaktım. Ben yetişkin bir kadındım ve oyun oynamaya ihtiyacım yoktu. Ayrıca bir gerçeklik anlaşması yapmıştık ve ben buna bağlı kalacaktım.

"Merhaba," dedim, o sırada Abe sandalyeyi çevirip üstüne oturdu. Sonra sanki söyleyecek bir sırrı varmış gibi masaya yaslandı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve bakışlarını

benden ayırmadan, elinin tersiyle Ben'in göğsüne vurdu. "Bu adam bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Gülümsemekten vazgeçip Ben'e bir bakış attım. "Sormalı mıyım?"

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. Ağız sırtının eşigindeydi ve eğer doğrusunu bilmeseydim bundan tamamen keyif aldığını düşünürdüm.

Abe, "Yani sen Meksika'dan bizim ormanlık bölgeye kadar geldin, öyle mi?" diye sordu. Açık sözlülüğü ve enerjisi sayesinde ona hemen kanım ısınmıştı.

Ateş sıcak ve davetkar bir şekilde çıtırdarken, "Evet," dedim. "Harika bir partiydi."

Abe, "Evet, kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Dün gece restoranda büyük bir etkinlik vardı."

"Burası senin mi?" diye sordum, etrafa göz atarak. "Gerçekten inanılmaz."

Abe'in yüzü gurur dolu bir ifadeyle parladı. Ben'e, "Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum," dedi.

İçimde bir acı hissettim ve aniden Ben'e bakmaktan, onun arkadaşını düzeltmesini izlemekten ve birkaç kelimeyle benden hoşlanmadığına dair manevra yapmasından korktum. Ama ben daha ona bakmaya fırsat bulamadan Abe yeniden konuşmaya başladı. "Gerçi Harlow'un seninle neden takıldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Ben onu düzeltmedi, manevra yapmadı. Sadece kıkırdayıp, "Evet, benim de," dedi.

Tenimde, yanaklarımda ve göğsümde bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissettim. *Lütfen lütfen lütfen kırmızı lekeler oluşmasın. Şimdi olmaz.* Bu adamlayken sonsuza dek balıkçı yaka kazak giymek zorunda kalacaktım.

Benjamin, bana dönerken gülümsedi. "Abe benim çok eski arkadaşım. Birlikte büyüdük," dedi, şakalaşmalarındaki boşlukları doldurmaya yardımcı olmak için.

“Gerçekten mi?” Dikkatimi tekrar Abe’e odakladım. “Bu, Ben’le ilgili her tür saçmalığı bildiğin anlamına geliyor.”

Abe, “Bir oyun parkını dolduracak kadar var hem de,” diye dalga geçti. “Bir ara bana bir bira alırsan sana tüm hikayeleri anlatırım.”

Ben, “Kimse kimseye bira ısmarlamıyor,” dedi sert bir ifade takınmaya çalışarak ama sefil bir şekilde beceremedi. “Ama akşam yemeği yiyebilir miyiz?”

Abe önlüğünün cebinden bir puro çıkarıp ağzına koydu ama yakmadı.

“Bıraktığını sanıyordum,” dedi Ben.

“Bu, tadını almayacağım anlamına gelmiyor.”

Ben, “Abe yeni evlendi,” diye açıkladı bana. Açıktı ki Abe’in eşi onun puro içme alışkanlığından hoşlanmıyordu.

“Tebrikler,” dedim. “Ne zaman?”

“Sekiz mutlu ay önce. Ben benim sağdıcımdı ve bekarlığa vedada beni öylesine sarhoş etti ki Leeza onu bu yüzden hiç affetmedi ve çoooooooook güçlü bir hafızası vardır.”

Ben’e alaycı bir bakış attım. “Nasıl yapabildin?”

Abe kahkahalarının arasından neredeyse bağırarak, “Anlat hadi!” dedi.

Ben, yüzümü incelerken, “Bu, bu adaya geçiş töreni,” dedi gerçekçi bir tavırla. “En iyi arkadaşımın kanında bir miktar besin olmadan sunağa gitmesi mümkün değildi. Ve Leeza’nın, son sınıftayken Hoover Çiftliği’ndeki havai fişekleri patlattığında onu hapisten kurtardığım için bana hâlâ borcu var.”

Bunun üzerine Abe gözlerini devirdi. “Dostum, çok kötü bir hafızan var. Onu hapisten ben çıkardım, bu yüzden de seninle değil, benimle evlendi.”

Bu gecenin başlayışı, Ben’i en eski arkadaşının gözlerinden görmek ve bunun sonucunda ondan yayılan sıcaklık çok hoşuma gitti. Ama başka bir yanımdı korkuyordu; bunu çok fazla

sevmekten, bir toprak kaymasının altında kalmaktan ve artık geri dönmek için çok geç olmasından korkuyordu.

Abe bana dönüp bileğinin alt kısmındaki on santimlik iğrenç yara izini görebileyim diye elini kaldırdı. “Gördün mü bunu?”

“İşte başlıyoruz,” dedi Ben.

“Bu adam.” Abe arkadaşını işaret etti.

“Bak,” diye karşı çıktı Ben, “zincirle bağlı çitlere tırmanamaman benim suçum değil.”

“Bunu duymam lazım,” dedim Abe, çoktan sandalyenin ucuna gelmişim.

Abe başını iki yana sallayarak, “Koca Ben hurdalıktan birkaç lastik çalmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü,” dedi.

“Ödünç almanın!” diye düzeltti onu Ben.

Abe ona elini sallarken güldüm. “On, belki on bir yaşındaydık ve Ben, Shayla Montcler’e âşıkty.”

Gülüşlerimi saklamaya çalıştım. “Shayla, öyle mi?”

Ben, “Seninle kıyaslandığında bir hiçti,” diye dalga geçti ve bu şakacı övgüden çok keyif aldım.

Abe başını salladı. “Her neyse, kız küçük bir yarış arabası yapmaya çalışıyordu ve Ben onu *Bay Becerikli* olduğuna ikna etmişti.”

“Marangozhanedeydim,” diye itiraz etti Ben.

Abe onu duymazlıktan gelerek devam etti: “Ben, Shayla’ya ona yardım edeceğini söyledi ama lastikleri eksikti, o yüzden de...”

Ben’e bir bakış attım. “Seni hırsız.”

Ben homurdandı. “Bu adam ölümüne kan kaybettiği için lastikleri alamadık bile.”

Hepimiz güldük. Sonra biri mutfaktan Abe’e seslendi. Abe ayağa kalkmadan purosunu tüttürdü. “Görev çağırıyor,” dedi. “Tanıştığıma memnun oldum, Harlow.”

“Ben de,” dedim. “Ve bir gün sana o birayı ısmarlayacağım.”

Ben iç çekti.

“Anlaştık,” diye yanıtladı Abe. “Ve kahretsin, belki bunu bile yakabilirim.”

Onun gidişini izlerken gözlerim şarap duvarına, özellikle de bir şişeye kaydı. Gidip şişeyi aldım ve masaya getirdim. Sade krem renkli etikette siyah harflerle “Vineyard Couer” yazıyordu ve Brandtlerin evinin üzüm bağlarıyla çevrili bir taslağı bulunuyordu.

Ben’e, sanki o bunu bilmiyormuş gibi, “Bu sizin şarabınız,” dedim.

Önce şişeye sonra tekrar bana bakıp, “Ailem az sayıda üretim yapar,” dedi. “Ve Abe bunu taşıyacak kadar iyi.”

“Onu sevdim,” dedim. “Yani bir kızı etkileyeceksin diye seninle soyguna çıkmaya istekliyse, bu gerçek dostluktur.”

Ben gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturup kayıtsızca arkasına yaslandı. “O tanıdığım en iyi adam.”

Şaraba dönüp, “Nasıl bir şey?” diye sordum.

“Köpüklü bir şarap. Dayanıklıdır, dondan kurtulmuş hibrit üzüm çeşitleri yetiştirmemiz gerekir ama aslında bunu Helena’ya sormalısın. Bu onun göz bebeğidir.”

Tam o sırada bir garson geldi ve önümüze iki küçük beyaz tabak koydu. Ağır bir Fransız aksanıyla, “Başlangıç için amuse-bouche,”²⁹ dedi. Fransızca bilmiyorum ama Paris’e yaptığım bir gezide bu kelimeyi öğrenmiştim; *ağız keyfi* veya *ağız için keyif* anlamına geliyordu. Bu çeviriyi unutmamıştım çünkü Lantana ve Camilla tüm geziyi bu konuda korkunç şakalar yaparak geçirmişlerdi.

Bu özel lezzet, kuru, gevrek ve koyu, meşe fıçıda dinlendirilmiş beyaz şarapla eşleştirilen, somon ve dereotu yapraklarından oluşan küçük bir hamur işiydi.

Ben’e, sanki bu bir sırmış gibi, “Buranın sıradan bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum,” diye fısıldadım.

29 Fr. Amuse-bouche, Fransız restoranlarında başlangıç olarak sunulan bir tür meze.

“Öyle,” diye fısıldadı.

Ona, “Art arda birkaç yemekten oluşan bir öğün pek de sıradan değil,” dedim. “Bu geldiğimiz yer de hiç sıradan değil.”

“Abe’i tanımalısın.” Şarabından bir yudum aldı. “Elinde hiçbir şey yokken, sadece bir hayalle açtı burayı. Bu adama gerçekten hayranım. Tüm iş planı tek satırdan oluşuyordu: *Yerel olduğu sürece canım ne isterse onu yapmak istiyorum.*”

Evet, artık Abe’i daha da çok seviyordum.

“Zavallı adamı düğünden önce sarhoş ettiğine inanamıyorum.”

Ben gücenmiş gibiydi. “Bir hikayenin daima birden fazla tarafı vardır.”

“Leeza’yı hapisten kimin çıkardığı gibi.”

Bir kahkaha duyduğumu sandım ama o bunu meydan okurcasına donuk bir bakışla bastırdı.

“Kesinlikle.”

Somon ezmesi, pancar püresi ve tavada kızartılmış zencefil soslu deniztarağının ardından, keyifli sıcak bir vızıltının eşliğinde süzülüyordum adeta. Yarısına kadar dolu dört kadeh şarap içmiştim ve her biri yemeklerimizle ustalıkla eşleştirilmişti. Damağım kesinlikle memnundu.

Akşam yemeği boyunca Ben sandalyesini giderek daha da yakına çekmeyi başarmıştı, böylece artık yan yana oturuyorduk ve dizlerimiz birbirine değiyordu.

Kaşığımdaki son zencefil sosunu yalarken, “Bu yemek harikaydı,” dedim.

“Abe’in hayaline kavuşmasına sevindim.”

“Ya sen,” dedim, şarabın verdiği cesaretle. “Bana bu topraklar hakkında daha fazlasını anlat, senin ruhsal gerçeğin hakkında.”

“Bu kimseye anlatmadığım bir şey.” Sesi alçaktı ve emin değildi.

Kendimi bir yudum daha şarapla hazırladım.

“Böyle devasa otellerimiz var ama bana çok kurumsal, çok kişiliksiz geliyorlar.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bana cansız geliyorlar.”

Cevabını zaten bildiğim için bunu neden yaptığını sormadım. Bağlılık. Aile. Onur. Tanrım, kendini kapana kısılmış hissediyor olmalıydı.

“Bu çok tuhaf, biliyor musun? Bir şeye hapsolmak... Beni yanlış anlama. Şanslıyım, bunu biliyorum. Bu kadar çok kaynağa sahip olduğum için şanslıyım ve...” Sesi kısıldı ve annesini, babasını, onları kaybedişini ve o zamandan bu yana onun kimliğini belirleyen her bir kaybı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Biraz neşelenerek, “Bir fikrim var,” dedi. “Ve senin de fikrini almak istiyorum.”

Biraz koltuklarım kabardı. Gerçekten, ama... “Oteller konusunda hiçbir şey bilmiyorum ki, Ben.”

“Ama önemli olan başka şeyleri biliyorsun, mesela...”

“Lütfen çiçek deme.”

“Hayat diyecektim.”

Homurdanmakla nefes almak arası bir ses çıkardım. Ben’in gülmesini, bunun kötü bir şaka olduğunu söylemesini bekledim ama o bana son derece içten bir şekilde bakıyordu.

“Biliyor olmalısın,” dedi, “sonuçta koca bir kitap için gerekli,” diyerek devam etti.

“Pek değil,” dedim. “Henüz bitmedi.”

İfadesi oldukça ciddiye. “Ama bitecek.”

Bu adamın bana inancına bayılıyordum.

“Tamam,” dedim, “dikkatle dinliyorum.”

Belki şarabın ardından gelen parıltıdan ya da yakınlığımız yüzündendi ama bir anlığına Ben, yüzü umutla boyanmış küçük bir çocuk gibi göründü.

“Markamız altında yeni bir konsept başlatmak istiyorum,” dedi. “Bu aday, insanların kendilerini yeniden keşfedebilecekleri

bir yer olarak simgeleyen bir şey.” Elleriyle, gözleriyle, tüm vücuduyla konuşuyordu. “Yani tam olarak bir otel ya da tatil yeri değil, daha küçük ölçekli, mobilyadan menüye kadar tüm ihtiyaçları için yerel işletmeleri kullanan bir şey, anlıyor musun? Bir deneyim. Ev gibi hissettiren ama aynı zamanda rüya gibi bir yer.”

Rüya. Benim ve Lil’in yüksük otunu görmesi gibi miydi? O rüya Ben konusunda bir uyarı mıydı? Ama o, sırrı konusunda bana güveniyordu. Hiç de *aldatıcı* ve *samimi yetsiz* değildi.

Çıtırdayan ateş yanaklarımı ısıtmıştı ve Ben’in üzerine, koyu gözlerinin etrafındaki kazayaklarının başlangıcını vurgulayan altın rengi bir ışık saçıyordu.

“Bu fikri hiç beğenmedin,” dedi Ben, zihnimin yüksük otunun anlamı yüzünden çalkalandığını bilmeden.

“Gerçek?”

Yutkundu. “Anlaşmamız öyleydi.”

“Gerçekten masaya yatırılması gereken bir şey,” dedim, onu anladığımı ve onun kitabıma inandığı gibi benim de ona inandığımı göstermek isteyerek. “Daha özel hissettiren bir yer. Bu konudaki her şey hoşuma gider.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Ben’in ifadesi değişti ve ben bir sonraki nefesimi alamadan o ayağa kalktı. “Gitmemiz gerek.”

“Ama...”

Beni elimden tutmuş, dışarı çıkarıyordu. Çantamı almaya bile zar zor vaktim oldu. “Ben... Ödeme yapmadık. Başka yemek de gelmeyecek miydi? Çünkü...”

Dışarıda bana dönüp yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Çünkü içeride bunu yapamazdım.”

Sonra beni öptü.

Geçen geceye hiç benzemiyordu. Tereddüt yoktu, gariplik yoktu, itme ve çekme yoktu. Yalnızca bedenlerimizin izin

verdiğinden daha yakın olma arzusu vardı. Ham enerjinin, onun her santiminden nabız gibi attığını hissedebiliyordum ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarım boynuna dolanmıştı, parmaklarım daha fazlasını dileyerek, arzulayarak saçlarını okşuyordu. Nefes alış hızlandı, dokunuşu hem yumuşak hem de çaresizdi. Ve derinlere indikçe ona daha çok sarıldım, kendimi ona daha çok açtım, daha da düştüm.

Hafifçe ayrıldığında, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Aniden aramızdaki birkaç santimden bile nefret ettim. Yarı iç çekerek yarı inleyerek alnını benimkine bastırdı. “Gerçek?”

Başımınla onayladım.

“Sanırım başım büyük belada.”

21. BÖLÜM

Bir daha restorana hiç dönmeyecektik. Hava fazla berrak, gökyüzü fazla güzel ve ay ışığının aydınlattığı meyve bahçesi fazla davetkardı.

Farkına bile varmadan yürümeye başlamıştık. Her şeyden konuşuyorduk ve sanki cümlelerimiz birbirine karışıyor, sözcüklerimiz birlikte bir hikaye oluşturuyordu.

Söylediğimiz her şeyi veya ne sıklıkla güldüğümüzü ya da çok gülmekten dolayı yanaklarımızda ne kadar ağrı olduğunu hatırlamayacağımdan emindim ama o an, bunun ne kadar kolay ve doğal olduğunu, bu bağlanma ve güven duygusunu her zaman hatırlayacağımı biliyordum. Özellikle de Ben'in, "Hayatımın en zor anıydı," dediğini. Anne ve babasının ölümünden bahsediyordu. Sesinde ufak bir titreme vardı ve bu bende otomatik olarak ona sarılma tepkisini tetikliyordu ama bu dürtüye direndim çünkü içimden bir ses onun sadece dinlememe ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Bununla başa çıkmaya çalıştığım sırada Helena, büyükanem ve büyükbabam yanımda oldukları için şanslıyım," dedi. Bu, bardağın dolu tarafını görmek sanki beklenen davranışmış gibi. "Ama koca bir suçluluk duygusu vardı."

"Neden?" diye sordum.

Ben bir gölgede durdu, bakışları omzumun üzerinden bir şeye odaklandı. Ağaçların arasından biraz ay ışığı sızarken, yüzündeki acıyı görebiliyordum. “Annem... O, ah, babamı hiç sevmeydi.” Dudaklarını büztü, sonra durakladı. Bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Gönülsüz bir omuz silkmeye, “Onun için her şey paraydı,” diye ekledi. “Sanırım bunu hep biliyordum ve ben...” Sanki tepkimi, kararımı ölçüyor ve buna göre gerçeğin tamamını açıklayıp açıklamayacağını belirliyormuş gibi bana baktı. “Babamı bu şekilde manipüle ediyordu ama babam bunu göremedi.”

Ses tonunda hayal kırıklığı ve sanki bu olaylar yeni yaşanmış gibi taze bir kızgınlık vardı ve işte o zaman bu konudan daha önce hiç bahsetmediğini anladım.

“Sonra bir gün annemin telefonuna bakarken,” diye ekledi, “o kısa mesajları buldum. Ve... Bu yüzden ondan nefret ediyordum.” Göğsü bu sözlerin ağırlığıyla sarktı.

Hikayenin nasıl biteceğini bilmem için söylemesi gereken tek şey buydu. Çocukken bunu deneyimlemenin ne kadar zor olduğunu düşünüp uzandım ve koluna dokundum.

“Bu yüzden, öldüklerinde,” diye devam etti, “ondan nefret ettiğim için kendimi korkunç bir insan gibi hissettim. Ona mesajları gördüğümü, gerçeği bildiğimi asla söyleyemediğim için.”

“Ama aslında ondan nefret etmiyordun,” dedim, aslında hissettiği şeyin öfke olduğunu tahmin ederek. Ve o öfke hâlâ vardı.

Ben elini yüzüne doğru kaydırıp çenesini sıktı. “Belki de öyle ama bunu gerçekten istedim ve o gece onunla vedalaşmayı reddettim. Davranışımın ne olduğunu hatırlamıyorum bile ama benden ona sarılmamı istedi ama ben ona sarılmadım.”

Acısının ağırlığını göğsümün ortasında hissettim. Bu kadar genç olmak, tüm bu suçluluk duygusuyla bu kadar uzun süre yaşamak... “Büyükannem, ölümünden önceki gün,” dedim nazikçe, “bana hiç unutmadığım bir şey söyledi. Corazón’un bildiğini zihnin bilmediğini, tüm anıları taşıyanın kalp olduğunu

ve öldüğümüzde, o son nefeste, tüm gerçekleri gördüğümüzü, bilinmeyen hiçbir şey kalmasın diye tüm sevgiyi hissettiğimizi söyledi.”

Ben bana baktı. Gözleri duygu ve hassasiyetle doluydu. “Sanırım Azalea’yı severdim.”

“Ben de.”

Ellerini pantolonunun ceplerine sokup yere baktı. “İlişkilerde bu kadar kötü olmamın nedeninin bu olduğunu düşünüyorum.”

Henüz keşfetmediğimiz bölge...

Bir şeyler söylememi bekliyordu ama kelimeler zihnimde trafik sıkışıklığı gibi birikmişti, alarmlar çalıyordu sanki. Yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Dahlia olsa ne derdi? Tanrım, eğer Dahlia’nın ilişkilerdeki uzmanlığına ihtiyaç duyduğum bir an varsa, o da şu andı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Ben derin bir nefes aldı ve ağaçların tepelerine bakmak için başını geriye yasladı. “Bana iyi bir iletişimci olmadığım söylendi.” Durdu ve kelimelerin aramızda uçuşmasına izin verdi. “Ve asla kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim.”

Annemi ve babamı trajik bir şekilde kaybetmemiştim belki ama, Tanrım, onun “zırha” duyduğu ihtiyacı anlıyordum. Zaten fark etmiştim ki hepimizin zırhları vardı, sadece farklı versiyonlarda ve ağırlıklarda.

“Peki, en uzun ilişkin ne kadar sürdü?” diye sordum, muhtemelen gerçekte ne kadar kötü olduğunu gözünde büyütüyordu.

Hesap yapıyormuş gibi tek gözünü kısıp baktı. “Ah, birkaç hafta?”

Ah. Evet. Bu ilişki bile sayılmazdı. “Gerçekten mi?”

“Sana ilişkilerde kötü olduğumu söylemiştim.”

Bana *bunun* -benim ve onun- birkaç hafta dışında hiçbir yere varamayacağımızı mı anlatmaya çalışıyordu? Yüksük otu bana bunu mu anlatmaya çalışıyordu?

“Ve,” diye devam etti, “Ben tam olarak ‘Bay Romantik Mutlu Sonlar’ türü bir adam değilim.”

Kalp atışlarım hızlandı ama hiçbir şey söylemedim çünkü onu değiştirmek, inanmadığı bir şeye inandırmak benim işim değildi ve bu bende korkunç bir hayal kırıklığı yaratıyordu. Ben’de bir şey gördüğümü sandım, zırhının arkasında parlayan bir ışık.

Bakışlarını yumuşattı. “Bilmiyorum. Gerçekten insanların mutlu sonlara ulaştığını düşünmek istiyorum. Demek istediğim, büyükannem ve büyükbabama bak bir.”

Ben’in mutlu sonlara, sihre, sonsuz aşka inanabileceğine dair bir umuda sarıldıkça, midemdeki düğüm gevşedi.

Ben gözlerini kısıp beni içine alırken, ağzı çocuksu bir sırıtışla kıvrıldı. “Ventana’da tanıştıklarını ve bundan bir hafta sonra büyükbabamın evlenme teklifi ettiğini biliyor muydun?”

“Bir hafta mı?! Vay be.”

“Büyükbabam bana hep onu gördüğü ilk anda bunu anladığını söylerdi,” dedi gülerek. “Büyükanmem bisikletten düşmüş ve senin ailenin dükkanından alınan çiçeklerle çevrili bir kaldırıma yığılıp kalmış.”

Anlatırken gözleri dans eden Ben, “Büyükbabam, kalkmasına yardım etmek için hemen koşmuş,” diyerek devam etti. “Ve büyükanmem oldukça şaşkın bir halde, çiçekleri ezmemesini söyleyerek onu uzaklaştırmaya çalışmış.”

Gülümseyerek o sahneyi hayal ettim, bir çocuğun nasıl bu kadar keskin aşk karşıtlıkları ile büyüyüp hâlâ ihanete odaklanmayı seçebildiğini merak ettim. Biz insanların yaptığı bu muydu? Aydınlık yerine karanlığı, umut yerine inkarı seçmek?

“Bu, bir kitapta olması gereken bir hikaye.”

Ben güldü. “Öyle mi? O halde telif çekini bekliyorum.”

“Anlaştık,” dedim. “Ve bak? Mutlu sonlar var.”

Ben’in gülüşü soldu. “Peki ama bu bir mutlu son mu? Yani...” Tereddüt edince, dirençli zihninin nereye gittiğini anladım.

Buna bir cevabım yoktu, tek bir tane dışında. “Herkes önünde sonunda veda etmek zorundadır ama birbirlerine sahipken birlikte geçirdikleri zaman; işte en önemlisi budur.” Kaybı değil sevgiyi hatırlamak...

Başıyla onayladı. “İyimserliği seviyorum.”

“Yani, sen kitabımın mutlu sonla bitmesini isteyen bir adam-sın.”

“Ama o gerçek hayat değil.”

Buna ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl başlamalıydım? Ama bir şekilde kelimeler beni buldu: “Güvenin bir engel olabileceğini biliyorum. Kimseyi içeri almamak? Anlayabiliyorum. Hepimizin nedenleri var...”

Şimdi gözlerinin üzerime kilitlendiğini hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp bakmaktan ve istemediğim bir şeyi görmekten çok korkuyordum. “Bir elmaya ne dersin?” diye sordum neşeyle, dallardaki bir elmayı koparmayı önererek.

“Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?”

Elmayı onun eğlenen yüzüne doğru uzattım. “Hayır. Sadece gerçekten çok lezzetli görünüyordu.”

“Harlow, ben bir konu değiştirme uzmanıyım, bu yüzden inan bana, bunu başkası yaptığında anlarım.” Elmayı alıp ısırıldı. “İşte,” dedi ağzı doluyken. “Resmi olarak cennet bahçesinden kovulduk.”

“Adem ile Havva için işler pek iyi gitmemişti, Ben.”

Kaşlarını çattı. “Muhtemelen Adem mutlu sonlara inanan bir romantik olmadığı için.”

“Romantik ne demek, tanımla,” dedim, ses tonumda bir meydan okuma vardı. Belki onun kendisini yeni bir ışıktaki görmesini istiyordum, belki de orada olmayan bir şeyi görmeye çalışıyordum.

İki eliyle boynunun arkasını kavradı. “Bilmiyorum. Güller, şiirler, gün batımları ve aşk notları... Bunun gibi şeyler.”

Korkuyordum. Söylemek istediğim şeyi söylemekten, reddetmesinden çok korkuyordum ama bu gecedan sonra birbirimizi görüp görmeyeceğimizden bağımsız olarak, sanırım onun kendisini benim gözlerimden görmesini gerçekten istiyordum.

“Ya da dans yarışmaları, tozlu kütüphanelerde ilk öpücükler, gözlerden uzak restoranlar, meyve bahçelerinde yürüyüşler,” dedim.

Dondu. Gözlerinin arkasında bir savaş sürüyordu, bu gece ya da herhangi bir gece kazanılabilecek bir savaş değildi ama Ben sözlerimi duymuştu, kaydetmişti ve şimdi onları duymazlıktan mı gelecek, alay mı edecek yoksa şaka mı yapacak diye düşünürken...

Kollarını belime doladı. Ellerini kovuşturmadı, sadece belimde dinlenmelerine izin verdi. “Nesin sen, gerçekten iyi bir yazar falan mı?”

Bir rahatlama kapladı bedenimi. “Falan.”

Beni bırakmadan, “Ya sen?” diye sordu.

“Ya ben, derken?”

“Senin ilişkilerin.”

“Peh...” Elimi kayıtsızca havada sallayarak kollarından kurtuldum. “Sıkıcı, boş... Konuşmaya değmez.”

“Ah, hadi ama,” diye diretti. “Bilmek istiyorum. Bana en son çıktığın adamdan bahset.”

Bu konuşmayı kapatacaktım; bu beni savunmasız kılacaktı, üstelik şimdiden kendimi savunmasız hissediyordum. Tam ağzımı açacakken, içimdeki o küçük ses bir fısıltı halinde yükseldi: *Eğer bir gün kendi hayatının hükümdarı olacaksan, ona sahip çıkmalısın.*

Bu yüzden ona anlattım. Her şeyi. Konuşmam bittiğinde toprak hâlâ ayaklarımızın altındaydı, alevler içinde kalmamıştım ve Ben hâlâ burada duruyordu. O büyüleyici yavru köpek bakışlarıyla bana bakıyordu.

Lütfen bana acıma. Lütfen bana acıma.

Ninova

Başını sallayıp homurdandı. “Bu adamın kıcına bir tekme yemeye ihtiyacı var.”

“Eh,” diyerek kıkırdadım, “yüzüne bir kadeh martini yedi.”

Bunun üzerine Ben’in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bakışları, sanki o sahneyi hayal ediyormuş gibi başka yöne kaydıktan sonra tekrar bana döndü. “Peki neden bu kadar uzun süre onun yanında kaldın?” Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ve dengemi yeniden kazanmam biraz zaman aldı. Gerçeği arıyordum, Chad’i kötileyen ve beni yaralı taraf gibi gösteren bir yığın bahanenin altında gömülü olan gerçeği değil, bugün hissettiğim ve bildiğim gerçeği.

“Güvenliydi,” dedim. “Benden çok fazla beklentisi yoktu ve onun dünyasına kapılmak kolaydı, bu yüzden sanırım benim kendi dünyamı yaratmaya çalışmam gerekmiyordu.”

Meyve bahçesinde hafif bir rüzgar esiyordu; ağaçlar bana çiftliğin büyüsunü hatırlatan bir fısıltı ile sallanıırken, bir anda evimi özledim.

“Yazmayı mı kastediyorsun?” diye sordu. Sesi nazik ve cesaret vericiydi.

Başımla onayladım, bakışlarıyla karşılaştım, birine karşı bu kadar açık ve dürüst olmanın, genellikle gizlediğim tüm yanlarımı, korkmuş, yalnız ve güvensiz yanlarımı onlara göstermenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Ben’in göğsüne yaslandım, kendimi birkaç dakika öncesine kıyasla daha hafif hissediyordum. Kalbinin atışını hissedebiliyordum; bana onun beni anladığını söylercesine yumuşak bir *küt küt küt* sesi yankılanıyordu sanki içimde. Beni anlıyordu.

Ben, “Geri dönsek iyi olur,” dedi ama artık çok geçti çünkü bir anda gökyüzü yarıldı ve şiddetli bir sağanak yağmura yakalandık. Hem ciyaklayıp hem gülüyordum. Sanırım Ben de gülüyordu ama yağmur çok gürültülüydü, sonra daha da gürültülü hale geldi. Koşmaya başladık. Artık çamur olmuş toprağın

üzerinde, ağaçların arasında, yapraklara, dallara ve toprağa çarpan yağmurun hışırtısıyla...

“Yol bu taraftan değildi,” diye bağırdım.

“Burada bir yer var,” dedi Ben, beni çekiştirerek ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni küçük bir alet edavat kulübesine götürdü. Tahta kapıyı çekip beni karanlık kulübeye soktu.

“Aman Tanrım!” Hâlâ gülerlen, saçlarımı sıkıp yüzümü sil-dim. “Bu da neydi?”

Bir tıklama sesi duydum. Üstümüzde küçük bir ampul yanıp sönererek açıldı. Ben bana bir bakış attı. “Kazağın ıslanmış.”

Artık tenime yapışmış olan kazağıma baktım ve sıcak, gül yapraklı bir banyoda olmak için her şeyi verebileceğimi düşündüm.

“Kazağını çıkarman lazım,” dedi Ben.

“Hayır, yine mi...” diye alay edip ürpererek omuz silktim ve içimdeki tişörtün de ıslanmamış olmasına şükrettim.

Sonra bakışlarımı kaldırdım. Ben’in yanaklarından yağmurun kalıntıları süzülüyordu, siyah saçları dikilmiş, dağınık bir kaos yığını oluşturmuştu. Hem komik hem de inanılmaz derecede ateşli görünüyordu. Cinsel düşüncelere daldığım sırada, Ben etrafa bir göz attı. Raftaki çizgili bir yün battaniyeyi çekip aldı. Hızlı bir nefes aldıktan sonra burnunu kırıstırıp, “Şey... Biraz koyun gibi kokuyor. Belki bununla kurulanmak istemezsin.”

Kokladım. “O kadar da kötü kokmuyor. Battaniyeyi yere serip üzerine yerleştirdim ve kollarımı kuvvetlice ovuşturdum.

Ben de oturdu, donduğum için mi yoksa gerçeklik anlamamızda yeni bir düzluğe ulaştığımız için mi bilmiyorum ama o, duvara yaslanıp kollarını bana sararken, bacaklarının arasına girdim.

Ondan hemen yayılan ısı, beni rahatlatıcı bir sıcaklıkla sarmaladı.

Ona daha da sokularak, “Sen bir insan ısıtıcısıydın,” dedim.

Yağmur çatıya vuruyor, fırtınayı çevreleyen çarpık pencereyi kırbaçlıyordu.

“Soru,” dedim başımı göğsüne doğru eğerek. “Bu yağmur fırtınaları genellikle ne kadar sürüyor?”

“Hımm... Günlerce burada tıkılıp kalabiliriz.”

Alaycılığına esprili bir sözle karşılık verecektim ama yağmur dinmiyor, gökyüzü parlıyordu ve Ben’in kolları beni sıkı sıkı sarmıştı. Aynı anda bir çekiş, uzak bir titreşim hissettim. Dün gece öpüştüğümüzde, dans ettiğimizde hissettiğimin aynısıydı. Sihir işareti veren bir his...

Ben’in elini tuttum ve parmaklarımı onun ellerine dolayarak kaldırdım. Mükemmel uyum. Yüzünü görebilmek için sol omzuna yaslanarak kendimi yeniden konumlandırıdım. “Bir sorun daha var.”

Burnumun ucunu öptü. “Tamam.”

“Tanıştığımız gün, kafede, İlk İzlenimler günlüğüne bir şeyler yazmıştın...”

Belli belirsiz bir gülüş. “Evet, yazdım.”

Bana anlatacağını düşünerek bekledim ama başka bir şey söylemedi.

“Eee?” diye sordum, rahatsızmış gibi davranarak.

“Ee’si bu sırrı açıklamayacağım.”

“Ben!” diyerek iç çektim. “Gerçeklik anlaşılmamıza ne oldu?”

“Geçmiş olayları kapsamıyor.”

“Kuralları bu şekilde değiştiremezsin.” Dönüp yüzüne baktım. “Neden ne yazdığını söylemiyorsun?”

Hak ettiğinden daha fazla eğlenmiş bir halde saçlarımı yüzümden çekti. “Şuna ne dersin?” dedi. “Söz veriyorum ki sana bunu bir gün söyleyeceğim ama bugün değil.”

Tüm eğlencenin ona kalamayacağına veya tüm kuralları onun koyamayacağına karar vererek hayal kırıklığımı bir kenara ittim. Teslim olmuş bir iç çekişle ona biraz daha yaklaştım.

Usulca öptüm. “Peki şuna ne dersin?” Dudaklarım çenesine ulaştı. “Bana...” Dudaklarım boynuna indi. “Şimdi söylemeye?”

Boğazını temizledi. “Bunu yapmaya devam edersen geceyi bu kulübede geçireceğiz.”

Onun üzerinde, nabzında, nefes alışında yarattığım etkiyi, ona yaklaştığımda sesinin alçalıp titremesini seviyordum. Bunda sarhoş edici bir güç vardı ve ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırıp kot pantolonunun üst kısmında durduğumda kendimi durduramadım.

“Harlow.” Adım dudaklarından acı dolu bir fısıltı olarak çıktı. Tek bir yumuşak hareketle beni döndürdü ve ben sırtüstü uzanmış, gözlerinin içine bakarken, ışık onun darmadağın olmuş saçlarını gölgelendiriyordu. Anında çiçeksi toprak aroması burnuma doldu ve beni sardı. İlahi, baştan çıkarıcı bir şey...

“Biliyorum, dedim ki...” diye başlayıp uzun bir nefes aldı. “Biliyorum tam olarak romantik olmadığımı söyledim...”

Parmaklarımı saçlarının arasında kaydardım.” Hıı-hıı.”

“Ama bunu yapacaksak...”

“Bunu?” dedim, alayla.

Gözlerini kapattı, destek aldığı tek kolu gerildi. “Abe’in çiftliğindeki bir kulübede... koyun kokan bir... battaniyenin üzerinde olmayacak.”

Hayal kırıklığı artsa da içimde bir ışık yakmış olduğu bir gerçektir ve bir şeyler, Ben’le birlikte olmanın çarşaplarda iki dakikalık, tatminsiz bir yuvarlanma olmayacağını söylüyordu.

Bana bakarken parlayan gözleri öylesine baş döndürücü, öylesine arzu doluydu ki bedenim ona engel olamadan tepki veriyordu.

“Bu çok kötü,” dedi.

Aroma ince ve gizemliydi. Adını koyamadığım bir çiçeğin gölgesi... Neden adını koyamıyordum?

Sonra o çekimi yeniden hissettim. Güçlü. Baştan çıkarıcı. Vücudumdaki her hücreyi ateşleyen kinetik bir kıvılcım.

Her şey hareketsiz ve sessizdi. Sarhoş edici koku artık her yerde, havada, Ben'in üzerindeydi. Şehvetli sandal ağacı ile harmanlanmış koku...

"Sanırım yağmur durdu," diye mırıldandım.

"Harlow," diyerek yine nefes aldı.

Tanrım, ondan daha çok arzuladığım bir başkası olmamıştı. Bir telefon çaldı.

Ben'in parmakları çıplak karnımda geziniyordu. Sütyenime yaklaştı, kopçayı açtı. Göğsümü kavradı, sonra başparmağını, aman Tanrım, o muhteşem başparmağını göğüs ucumda öylesine hassas bir şekilde, öylesine baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirmeye başladı ki vücudumun bu adamın hazzını asla taşıyamayacağını düşündüm.

"Sen çok..." Fısıltılı bir zalimlikle boynumu öptü, dudakları... nefesi... dili güvenli bir şekilde ısıtıyordu tenimi. "...güzelsin."

Bunu, telefonu çalmaya devam ederken, bedeni bana teslim olurken söyledi.

Vahşi bir hayvan gibi Ben'in gömleğini kavradım. Tek eliyle gömleği kafasından geçirmeme yardım etti. Mümkün olduğunca çok yerine dokunacak şekilde açtım ellerimi teninin üzerinde; parmaklarımı, ağzımı onun her santiminde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum.

Baş döndürücü kokunun ondan geldiğini fark ettim. Çıplak teninden yayılıyordu. Baharatlı. Ilık. Çürük. Sadece benim için yaratılmış bir afrodizyak. Ama çiçeği tanımlamaya bile çalışmayacak durumdaydım.

Şimdi telefonu çıldırtıcı bir zil sesiyle *bipli*yordu. Bir kere. İki kere. Üç kere.

Duymazlıktan gelerek tişörtümü kaldırmaya başladı ve bu sırada gözlerini benden hiç ayırmadı. Bir santim, sonra bir santim daha... Gözleri göbeğime düştü, bedenimi dayanılmaz

derecede yavaş bir şekilde takip ederken iç çekti ve parmaklarının kumaşı toplayıp gitgide yükseğe kaldırmasını izliyordu, ta ki...

Bir bip sesi daha.

“Ben...” Sesim ciğerlerimden kopan düzensiz bir fısıltıdan ibaretti. “Telefonun.”

“Boş ver.”

Hayatımın en büyük irade gösterisini yaparak tişörtümü aşağı çektim. “Önemli olabilir.”

Başını göğsüme indirip hırladı. “Peki. Ama sakın kıpırdama.”

Oturdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Başparmağıyla ekranı kaydırды.

“Lanet olsun!” Bir anda ayağa kalkıp gömleğini tekrar giydi.

“Ne oldu?” dedim, panikle.

“Büyükbabam hastanedeymiş, hadi.”

22. BÖLÜM

Karanlık yolda ilerlerken yağmur damlaları ön cama çarpıyordu. Mesajlar Helena'dan gelmişti; William ve onun düşüşüyle, hastaneye götürülüşüyle ilgili mesajlar ve ardından Ben'e acele etmesi için yalvaran bir sesli mesaj.

Şimdi Beverly'nin telefondaki sesi kamyoneti dolduruyordu ve direksiyona geçmekten vazgeçmeyen Ben'in üzerine çöktüğünü hissettiğim paniği artırıyordu.

"Ah, Ben," diye ağlıyordu Beverly, "o kadar dikkatsiz ve aptalcaydı ki... Ayrıca kafası kanıyordu." Uzun bir nefes aldıktan sonra beklenmeden ortaya çıkacak olan bir hıçkırığı yutkundu. "O iyileşecek," diye bağırdı, "İyileşecek."

"Elbette iyileşecek," dedi Ben sakince ama sesindeki titremeyi duyabiliyordum. "Bilinci yerinde mi?"

Nefesimi tutup bekledim.

"Evet, bilinci yerinde, hatta ambulans çağırdığım için bana kızdı. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, hastanelerden nefret eder. Onun öfkesine maruz kaldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Şu an yanında mısın?"

"Ona bazı tetkikler yapılıyor, biz de Helena'yla birlikte acil serviste bekliyoruz. Sen yolda mısın?"

"Yirmi dakika içinde oradayım."

Midem bir ağrıyla burkuldu ve ben durduramadan, içimden bir ses yükseldi. *İşte böyle başlar.* Bu karanlık düşünceyi zihnimden atmaya çalışsam da bir kaleydoskop gibi parlak ve canlı bir hal alıyordu. Azalea düşüp kalçasını kırdıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmamıştı, sanki kırılan kemiği değil de irade-siydi. Sessizce Ben'in eline uzandım. Ve o tutuşunu sıkılaştırırken, ben en iyi ihtimalin gerçekleşmesini diledim.

Acil servis ürkütücü derecede sessizdi, etrafta dolanan birkaç hemşire vardı. Salonda ise eski, kalıcı bir antiseptik kokusu mevcuttu ve yanından geçtiğimiz odaların çoğu boştu. Kapalı bir kapının ardında belirsiz seslerden oluşan donuk bir koro vardı ve hangi acil durumun hayatlarını altüst edip bu insanları buraya getirdiğini merak ettim.

William'ın penceresiz odasına vardığımızda Beverly ve Helena'yı bej vinil sandalyelerde otururken bulduk. Helena telefonunda gezinirken, Beverly herhangi bir şeyi okuyamayacak kadar hızlı bir şekilde bir derginin sayfalarını çeviriyordu.

Beverly, Ben'i gördüğü anda ayağa fırladı ve sert bir şekilde onu kucakladı. Sonra gözleri bana odaklandı. "Ah, Harlow. Burada olduğun için çok mutluyum."

Sunabileceğimden daha fazlasının olmasını dileyerek Beverly'yi kucakladım, o sırada Ben aslında hepsi aynı şeyi soran bir dizi soruyla araya girdi: *İyi olacak mı?*

Bu koşullar altında sakin ve soğukkanlı olan Helena, Beverly'nin verdiği raporun aynısını aktardı ama yalnızca soğuk, sert gerçeklere sadık kalan bir açık sözlülükle yaptı bunu. Bu bakımdan bana Lil'i anımsattı. Acil bir durum olursa, herkes aklı başında Lil'i yanında ister. Zaten muhtemelen onu bu kadar iyi bir doktor yapan şey, bu sakin tavrıydı.

Helena içini çekerek, "Her neyse," dedi, "hava karanlıktı ve herkes basamağa takılıp düşebilirdi. Restoranın buraya bu kadar

yakın olmasına sevindim ve Tanrı'ya şükür ki bilincini kaybetmedi."

Tam o sırada bir hemşire William'ı tekerlekli sandalyeyle odaya soktu. Sağ şakağında bir bandaj, yanaklarında ve ellerinde birkaç sıyrık vardı ama bunun dışında William'dı işte, sadece biraz daha bıkkın görünümliydi.

Ben, "Hey, büyükbaba," dedi, neşelenmiş gibi yaparak. "İyi misin?"

William amaçsızca elini salladı. "Buraya gelmene gerek yoktu. Onlara iyi olduğumu söylemiştim. Bunca yaygara boşuna."

Ben'in yüz ifadesi, içinde olgunlaştığını bildiğim pek çok duyguyu maskeleyen bir cila gibiydi. Hemşireyle birlikte, William'ın hastane yatağına yerleşmesine yardım ederken, "Harika görünüyorsun," dedi.

William, "Geceyi burada geçirmeyeceğim," diye homurdandı. İşte o zaman ne kadar narin görüldüğünü, iki gece öncesine göre ne kadar zayıf ve solgun olduğunu fark ettim.

Helena onun başının altındaki yastığı kabarttı. "Bakalım taramalar ne diyor."

William'ın gözleri benimle buluştu ve ben onun gülümseyip selam vermesini beklerken, bunun yerine bir süre beni inceledikten sonra, "Sen kimsin?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi ama dostça bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım. "Ben Harlow."

Ben, "Dün gece törendeydi," diye araya girdi ama sesinde bir hüznü vardı. Ben'in sesindeki hüznü canımı acıtsa da William'ın gözlerindeki mesafeli bakış daha can yakıcıydı.

"Ben'in arkadaşı," dedi Helena, kardeşinin kaşlarını çatmasına neden olan alaycı bir kaygısızlıkla *arkadaş* kelimesini vurgulayarak. William başını sallayıp örtülerini yukarı çekti. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Eskiden tanıdığım birine benziyorsun." Eline bir cankurtaran halatı gibi tutunan

Beverly'ye döndü. "Neydi onun adı? Şu yaz arkadaşın... Bitkileri olan... Yok hayır, çiçekleri olan."

Beverly bakışlarını William'dan bir an bile uzaklaştırmadan başıyla onaylayarak, "Azalea. Harlow onun torunu."

Bir kavrayışın doğmasını bekledim ama olmadı. William'ın yüzünde sadece acı dolu bir kafa karışıklığı ifadesi vardı. Beni bir yere yerleştirmeye, orada olduğunu bildiği anıyı bulmaya çalışıyordu ama bir daha asla sahip olamayacağı pek çok anı gibi bu da elinden kaçıyordu.

En azından Beverly'ye dair anıları güçlü ve parlak, diye düşündüm, göğsümde hafif, sıcak ve tanıdık bir uğultu başladığı sırada. William ile Beverly arasındaki bu sihir, doğaüstü bağ, koparılmış bir keman teli gibi içimde titreşiyordu ve bana ufak da olsa bir rahatlık hissi veriyordu, ta ki yavaş yavaş arkasında soğuk ve rahatsız edici bir ürperti bırakana kadar...

İçimde bir panik duygusu yükseldi; bir nefeste sihri hissederken, bir sonraki nefeste kaybetmenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Tam o sırada orta yaşlı ve şişman bir doktor içeri girdi. Gri saçları yalnızca dağınık bir düğüm olarak adlandırılabilir olacak şekilde geriye doğru toplanmıştı. Gri gözleri sanki nereden başlayacağından ya da ilk önce kimi dışarı atacağından emin değilmiş gibi odanın içinde gezindi. Tam dışarı çıkacaktım ki Ben elimi tutup sessizce beni olduğum yerde tuttu.

Ama tek istediğim hava almak ve annemi aramak, ona solan sihirden bahsetmek ve onun rahatlatıcı sesini duymaktı.

Doktor düz bir ifadeyle, "Taramalarınız iyi görünüyor," dedi.

Toplu bir rahatlama hissi doldurdu odayı.

William, ortaya, "Size söylemiştim," dedi. "Şimi eve gidebilir miyim?"

Doktor, "Hiçbir yerinizi kırmadığınız için şanslısınız," dedi. "Fakat leğen kemiğinizde, daha spesifik olarak kasık

kemiğinizde ince bir kırık var. Dinlenmeniz, biraz D vitamini ve kalsiyum takviyesi almanız gerekiyor, ayrıca gelecek hafta seyahate çıkacağınız için, kan pıhtılaşmasını önlemek amacıyla aspirin almanızı istiyorum.”

Beverly başıyla onayladı, bunu aklına not etti, William ise burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi boş boş bakıyordu. “Ve,” diye devam etti doktor, “dengenizi sağladığınızdan emin olmak ve bir kez daha düşmenizi önlemek için bir süreliğine baston kullanmanızı istiyorum.”

William her an fırlayacakmış gibi yatağında kıpırdanarak, “Kesinlikle olmaz!” diye itiraz etti.

Beverly, “William,” diyerek söze girecekken, Ben aceleyle araya girip, “En iyisi bu,” dedi ama William’ın dikkatini çeken, odadaki en nazik ses oldu.

Helena onun beyaz saçlarını okşayarak, “Grand-père,”³⁰ dedi ve iki küçük Fransızca kelime ekledi: “Pour moi.”

Benim için.

Talebinde basit, sevgisinde güçlü...

William tereddüt etti, sonra homurdandı ve başını salladı. “İyi, peki. Şimdi gidebilir miyim?”

“Sadece bazı taburcu evraklarını tamamlamamız gerekiyor,” dedi doktor.

Odada bir hareketlilik başladı; herkes giyinmesi için William’a biraz mahremiyet sağlamak amacıyla kapıya doğru ilerledi. William’a son kez baktığımda, “Seninle konuşabilir miyim? Yalnız?” dedi.

Bu soru Ben, Beverly ve Helena’nın oldukları yerde donmalarına sebep oldu. “Tabii ki,” dediğim anda meraklı bakışlar atarak dışarı çıktılar.

William’la yalnız kaldığımda, “Seni şimdi hatırladım,” dedi. Sözleri nedeniyle daha da artan ani bir gerginlik hissettim.

30 Fr. Grand-père: Büyükbaba.

Dudaklarıma küçük ve temkinli bir gülümseme yayıldı. “Bu harika.”

“Kafamı vurduğumda seni gördüm...”

İçim ürperdi. “Beni mi gördün?”

“Oradaydın ve etrafında hatırladığım kadarıyla beyaz çiçekler büyüyordu ve bir şeyler fısıldıyordun ama ben...” Kaşlarını çatı. “...ne söylediğini hatırlayamıyorum.”

Demek ki bir rüya görmüştü. Belki de hastaneye giderken bayıldığını hatırlamıyordu.

“Ve sonra çiçekler seni yuttu.”

Bu bir tesadüf, dedim kendi kendime. William’ı gerçekten tanıımıyordum, peki o zaman nasıl Lil’in anlattığına bu kadar benzer bir rüya görebiliyordu?

“Çiçeklerin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordum. “Yani ayrıntıları?”

Başını iki yana salladı. “Ama seni yuttuklarında, sen de onlardan biri oldun.” Kafasının yan tarafını kaşıdı. “Bunun bir anlamı var mı? Muhtemelen yok.”

Sanki oda aniden küçüldü ve hava o kadar ağırlaştı ki nefes alamıyormuş gibi hissettim.

“Sana bir şey gösterebilir miyim?” diye sordu.

Odadaki tezgahı işaret ettiğinde başımı salladım. “Cüzdanım, lütfen.”

Yumuşak deri cüzdanını alıp ona uzattım. Cüzdanından iki katlı bir fotoğraflık çıkardı. İlk fotoğrafı işaret etti; koyu dalgalı saçlı ve akıllalmaz derecede koyu renk gözleri olan, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi kameraya bakan genç bir adam. William, sesinde bir aksamayla, “Bu benim oğlum,” dedi.

“Ben’in babası,” dedim.

“Burada yirmi dört yaşındaydı, mutlu ve başarılıydı.” Bir başka fotoğrafa döndüğünde William’ın ağzı seğirdi. “Her gün bakıyorum bunlara. Hatırlamak için. Bunlar en çok sevdiğim insanlar, bu *şeyin* benden asla alamayacağı insanlar.”

Sesi bir müzik gibiydi. Notalar ve melodiler mükemmel aralıklarla yerleştirilmişti, ailesinden bahsederken zahmetsiz bir uyumla tınılıyorlardı. Aniden, *keşke bazı anıları unutkanlığa kapılmadan önce onu tanıma şansım olsaydı*, diye düşündüm.

Bir sonraki fotoğraf Beverly'nin daha genç, belki kırklı yaşlarındaki haliydi. Omzunun üzerinden kameraya bakıyordu ve kumral saçlarından bir tutam, geniş gülümsemesinin önüne düşmüştü. Göğsümde keskin bir bıçaklanma hissettim ve tek düşünebildiğim bu adama çok şey verildiğiymiş ve yine de burada, zayıf elleriyle hayatının son parçalarını sımsıkı tuttuğuydu.

Aralarında Ben'in bir kardan adamın yanında durduğu daha güncel bir fotoğrafın da bulunduğu son birkaç fotoğrafı bana gösterdikten sonra titrek bir nefes aldı. Bir anda mutlak bir berraklığa kavuşarak bana bakıp, "Soluyor," dedi.

Aniden bana söylediklerinin parçalarını birleştirmeye çalıştım ve tam ben anladığım anda, "Bağ... Bunu hissedebiliyorum," dedi.

Sonra Beverly'nin kahvaltısındaki sözlerini hatırladım. *Sanki bu katmanlar birer birer soyuluyormuş ve yok oluyormuş gibi hissediyorum ve çok geçmeden... geriye hiçbir şey kalmayacağından endişeleniyorum.*

Sabit duruyordum ama nabzım hızlanmaya başlamıştı. Kaçıp gittiğini, hiçbir bağın bunu durduramayacağını biliyor muydu?

Onu bir şekilde rahatlatılabilmeyi dileyerek, "Özür dilerim," dedim. Bana sihrin hâlâ orada olduğunu gösterecek kıvılcımı, gözlerindeki ışıltıyı aradım ama doğal olmayan floresan ışıklar bunu imkansız hale getiriyordu.

Başını salladı ve titreyen elleriyle cüzdanını sanki içinde en kırılgan porselen parçası varmış gibi dikkatlice katlayıp kapattı.

Elimi onun elinin üstüne koydum; aramızda sessiz bir duygu akışı hareket etti.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu.

Bir saat sonra, William'ın kendi otel odasına yerleştiğinden emin olduktan sonra, Ben ile birlikte asansöre bindim ve bir kat aşağıdaki odama gittik. Bu gecenin duygusal iniş ve çıkışlarından aniden bitkin bir halde kapımın önünde durdum. Gözlerimi kapattığımda, fırtınadan kaçıp saklandığımız kulübeye, Ben'in kollarına döndüm. Olmak istediğim yer orasıydı; ellerinin, ağzının ve gözlerinin, artık hatırlayamadığım ama sadece sarhoş edici olan o baştan çıkaran kokusunun hatırasında kaybolmak istediğim...

Ben hafifçe, "Neredesin?" diye sordu, sesi sanki soğukta çok uzun süre kalmış gibi boğuk çıktı.

Başımı iki yana sallayıp gözlerine baktım. "Tam burada."

Kollarını bana dolayıp hafifçe alnımdan öptü. "Büyükbaba ile ne konuştunuz?"

İşte. Hastaneden çıktığımızdan beri sormaya can attığımı bildiğim soru. Ben'e gerçeği söylese miydim? Bağ kurma büyüsünün solduğunu ve bunun William'ın da solduğu anlamına geldiğinden endişelendiğimi? Bunu, doğru olduğundan kesinlikle emin olsam bile Ben'e söylemeli miydim?

"Bana birkaç fotoğraf göstermek istedi," dedim.

"Cüzdanındakiler mi?"

"Babana benziyorsun."

Bir anlığına gülümsedi. "Yani?"

O daha fazlasının olduğunu biliyordu, bense bir yalan uydu ramayacak kadar yorgundum ya da büyülenmişim, bu yüzden yarı gerçeğe sarıldım. "Rüyasında bazı çiçekler görmüş," dedim, "ve bana onlar hakkında sorular sormak istedi."

Ben'in daha fazla soru sormasından korktum ama neyse ki sormadı. Bunun yerine uzunca bir süre öylece durduk, birbirimizi basitçe, şefkatle kucakladık. Sonra birbirimizden ayrılırken gözlerimiz kilitlendi.

Bir elini yavaşça boynumdan saçlarıma doğru kaydırdı. Kıpırdamadım, sadece dudaklarının benim dudaklarıma dokunuşunu kabul ettim. Ben'e karıştım. Öpücükleri rüzgar gibiydi; sürekli yön değiştiriyordu ve bu hem kasıtlıydı hem de keşif amaçlıydı. O da benimle aynı şeyi arıyordu. *İkimizin de sormak istemediği sorunun cevabını: aramızdaki bu şey, bu titreşim, bu sihir neydi?*

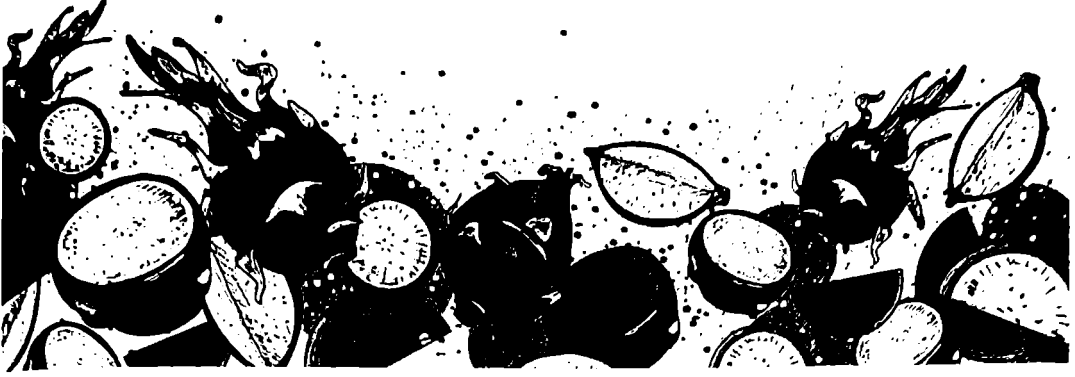
Geri çekilip gölgeli ışıktaki bana baktı. "İyi geceler."

Tam odama girip kapıyı kapatmak için döndüğümde, kapıyı biraz aralayıp, "Harlow," diye fısıldadı.

"Evet?"

"Yarın için herhangi bir plan yapma." Parmakları hafifçe benimkilere dokundu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

23. BÖLÜM

Sabah derin bir uykuda, parçalanmış rüyalar dünyasında yüzüyordum, hipnotize edici çiçek kokusu öylesine bunaltıcıydı ki uyanmama neden oldu. Sanki biri en güzel parfümünü sıkıp hemen odaya girmiş gibiydi.

Gözlerimi tembelce açtım ve bir nefes daha aldım. Koku kantodan geliyordu. Gözlerimi kırpıştırarak uyuşukluğumu üzerimden atmaya çalışırken çiçeğe bakmak için doğruldum. Boyu uzamıştı ve çift katlı fırfırlı çiçekleri biraz daha çiçek açarak hayal edilemeyecek bir güzelliğe doğru genişlemişti.

Sadelikleri ve zarafetleriyle büyüleyen kırılğan taçyaprakların üzerinde tek parmağımı gezdirdim. *Güzelliğin daima kalıcı olacağına dair eşsiz bir söz...*

Telefonum komodinin üzerindeydi ve mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Mesaj dün gece Tía'dan gelmişti.

Annen bana kantodan bahsetti. Konuşmamız gerek.

Rosa her zaman ailenin “havuç sallayanı” olmuştu. Size doğrudan sormadığı ama yapmanızı istediği şeyi yapmanızı sağlayan şifreli tek satırlık sözler sunuyordu. Bu durumda istediği, onu aramamdı.

Burada saat sabahın yedisiydi, orası ise bir saat gerideydi ama neyse ki Rosa erken kalkmıştı.

“Harlow.” İlk çalışta cevap verdi. “Neden araman bu kadar uzun sürdü? Beklemekten ölecektim.” Onun ayrıca çok da dramatik olduğunu söylemiş miydim?

Cevaplamak istemediğim sorulara davetiye çıkarmamak için kelimelerimi büyük bir dikkatle seçerek hafifçe güldüm. Ona ve anneme William’dan ve hastane ziyaretinden -benimle ilgili rüyası da dahil- eve döndüğümde bahsedecektim. Bunları şimdi anlatsaydım, sadece endişelenecek, Beverly’yi arayacak ve olması gerekmeyen şeylerin olmasına neden olacaktı. “Üzgünüm, yazmaya ve gezmeye o kadar dalmışım ki saat çok geç olana kadar mesajını görmedim.”

Neyse ki durumu daha fazla didiklemedi. “Kantolar. Her yerdeler.”

“Hâlâ mı?” Bu beni şaşırttı ama ne bekliyordum ki? Benim yokluğumla birlikte gizemli çiçeğin aniden kuruyacağını mı?

Teyzem çiftlikte geziniyor olmalıydı çünkü kuşların cıvıltısını, yaprakların hışırtısını, çakılların üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyuyordum.

Sesi gidip geliyordu. Çiftlikte telefonun çekmediği yerler sorumluydu bundan. “Rosa? Orada mısın?”

“Evet, kahrolası cep telefonları,” diye homurdandı. “Evet, buradayım ve bu çiçeğin bir mesajı var.”

Gözlerimi ovuşturdum. Zaten bildiklerimi tekrarlıyordu. Aramasının nedeni buysa, biraz geç kalmış demekti. Annem bu konuda onu yenmişti.

“Bir çiçek bu kadar ısrarcı olduğunda,” dedi, “yani...”

“Evet, biliyorum, bir mesajı vardır.”

Bir süre sessizlik oldu ve tam artık hatta olmadığını düşündüğüm sırada, “Sanırım yaklaşmakta olan bir şey var, amor,” dedi.

Midemde acı verici bir burulma hissettim. “Bir şey mi? Ne gibi?”

“Denedim...” Sesi aramanın kesik kesik geldiği anlarda aceleyle çıkıyordu. “...ve çiçek... ama eminim...”

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. “Rosa? Neden eminsin? Hey? Orada mısın?”

“Sihir...” Çağrı kesilmeden önceki son sözü oldu.

Onu geri aramayı denedim ama cevap yoktu. Sonra anemi aramayı denedim ve tabii ki arama doğrudan sesli mesaja düştü. Rosa’nın beni araması ya da mesaj atması için birkaç mesaj attım. Belki kız kardeşlerim ya da kuzenlerim biliyordur ama onları rahatsız etmek için henüz çok erkendi. Onları bu saatte arayacak olursam, onların öfkesinden başka bir şeye maruz kalmazdım.

Telefonum mesaj sesiyle çalınca hemen atladım. Ama teyzem değildi. Gelen, Laini’den bir güncelleme talep eden ve sonunda **“BENİ ARA!”** yazan bir mesajdı.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum: partiden mi, öpücükten mi, kulübeden mi, William’ın rüyasından mı? Son kırk sekiz saatte o kadar çok şey olmuştu ki olanları değil bir mesaja, kısa bir sohbete sığdırmaya çalışmak bile korkutucu geliyordu. Yine de Laini’ye bir şey söylemem lazımdı. Bu yüzden kabul edeceğimi bildiğim tek şeyle devam ettim.

Ona bir sesli mesaj gönderdim: “Ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Gerçekten çok yoğunum ama parti çok güzeldi. Quebec çok güzel. Burası beni öylesine ilhamla doldurdu ki burayı küçük bir yazma kampı gibi değerlendirdim ve telefonu kapattım; yani bu, kitap üzerinde çok şey yaptığım anlamına geliyor.” Gönder tuşuna basmadan önce ağzımdan çıkan yarı gerçeklere yüzümü buruşturarak durakladım.

Hemen bana birkaç huysuz surat emoji gönderdi, ardından da, **“Beklediğime değse iyi olur,”** yazdı.

Hemen, **“Söz veriyorum eve döndüğümde sana tüm ayrıntıları anlatacağım,”** diye mesaj attım.

Ev.

Aniden çiftliğe, aileye ve aile olmaya, topraklarımızda nefes alan sihrin özüne özlem duydum. İçimden bir duygu pınarı akıyordu. Sonra ben ne olduğunu anlayamadan defterim açıldı ve sayfaları doldurmaya koyuldum. Kelimeler dökülüyor, başka bir şeyle, kontrolüm dışında bir şeyle noktalanıyordu.

Durmadım, düşünmedim veya yargılamadım. Elimi kaldırmadım.

Ama bir nehrin akışının değişmesi gibi, hikaye de yön değiştirdi.

Adam, toprakta var olan sihrin yalnızca kadın kahramana bağlı olduğunu, toprağın yalnızca onun sesine, onun varlığına, onun ruhuna yanıt verdiğini bilmiyordu. Ve şimdi, zafer ilan etmeye hazır olduğu anda, açgözlülüğünün ve ihanetinin bedelinin farkına vardı. Artık sahip olduğu tek şey mutlak hiçliğin enginliği idi. Ve kadın, tüm gücü elinde tutan kadındı.

Gözlerimi kaldırıp komodinin üzerindeki kantoya baktım, beni uyurken, rüya görürken ve yazarken izleyen çiçeğe, yaratıcılığın koruyucusuna. “O *bir şey*, bu mu?” diye sordum. “Hikayenin bir parçası mı?”

Çiçek cevap vermedi, sadece tek bir taçyaprağını bıraktı, yaprak yere düştü.

Ben, planladığımız gibi sabah saat sekizde alt kattaki lobideydi. Asker yeşili kalın bir ceket, yürüyüş botları ve daha iyi günler görmüş gibi görünen eski bir kot pantolon giymişti.

Beni gördüğü anda gülümseyerek yanıma geldi ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu. “Günaydın,” dedi.

“Günaydın.” Kıyafetimi gösterdim: tayt, bilekte düz botlar ve kalın bir kazak. “Beni götüreceğin yer için uygun mu?”

Ben, kafama taktığım örgü bereyi çekiştirerek gülümsemeye çabaladı. “Mükemmel.”

Bu sabah buluşmadan önce onu planlarını tekrar gözden geçirmeye, benimle buluşmak yerine William'la vakit geçirmeye ikna etmeye çalışmıştım. Çabalarım boşunaydı ve daha fazla baskı yapmak Ben'in bir şeylerden şüphelenmesine neden olurdu. Peki dün gece olup bitenleri onunla nasıl paylaşabilirdim? Sır, sanki kapsanamayacak kadar büyüktü ama kendi kendime dün hissettiğim şeyin, sihrin zayıflamasının William'ın sağlığının ya da geleceğinin bir göstergesi değil, sadece bir anlık bir şey olabileceğini söyleyerek bunu gerekçelendirme yoluna gittim.

Ayrıca Ben bana büyükbabasının bu sabah “olağanüstü” iyi olduğunu söylemişti ve bu akşam tüm aileyle birlikte akşam yemeği yememiz gerektiğini hatırlattı. Endişelerimi bir kenara bırakmak için elimden geleni yaptım.

Dışarıda gökyüzü alacalı bir gri, hava ise taze ve canlıydı. Ben beni vale parkının uzak ucunda park edilmiş bir SUV araca götürdü ve yolcu kapısını açtı.

“Kamyonet nerede?” diye sordum.

“O külüstür beceremeyebilir, ben de bunu kiraladım.”

Bardaklıklarda dumanı tüten iki kahve duruyordu. “Sade, değil mi?” diye sordu, kemerlerimizi bağlarken.

“Sen benim kahramanımsın,” dedim, sade kahvemi yudumlar. Kafeini doğrudan damardan da alabilirdim.

“Ah, ayrıca biraz hamur işi bir şeyler almak için Abe'e uğradım,” dedi. “Kahvaltı yapar mısın yapmaz mısın bilmediğimden çok aldım.”

Bu, dans çiftlerinin yaptığı bir şeydi. Birbirleri hakkında bir tahminde bulunmalarına gerek kalmayacak kadar bilgi sahibi olana dek diğerinin zevklerinin, arzularının ve alışkanlıklarının gizemlerini çözmek; sadece birbirlerinin hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri basitçe kabul etmek...

“Çikolata kokusu mu alıyorum?” Kruvasan, tatlı çörek, acı çikolata ve hem harika görünen hem de harika kokan diğer birkaç hamur işiyle dolu çantayı karıştırmaya başladım. “Aman Tanrım! Pain au chocolat’ya³¹ bayılırım!”

Ben’in ağız kulaklarına vardı ve bu ifade onu değiştirdi, yumuşattı.

“Hangisinden istersin?” diye sordum, ne kadar sevimli göründüğünü görmezden gelmeye çalışarak.

“Ah, ben kahvaltı sevmem.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Ben! O halde bütün bunları neden aldın ki? Ben asla hepsini yiyemem.”

Yan bir bakış attı ve o zaman bile, o kısa bakışta bile koyu gözleri dikkat çekiciydi. “Bir tahminde bulunup yanılmak istemedim.”

Açıklaması: *Mutlu olmanı istedim.*

Çıtır hamurdan parçalar koparıp ağızma attım. “Sözümü geri alıyorum,” dedim ağız dolusu bir mükemmellikle. “Abe bir kahraman!”

Ben güldü, “Kesinlikle ve ona bunu söyleyeceğim.”

Birkaç dakika sonra Sainte Anne de Beaupré otoyolundaydık. Batıya doğru ilerlerken hoparlörlerden soft rock çalıyordu. “Bu tür lezzetleri yeni şeyde de mutlaka sunmalısın...” Doğru kelimeyi arayarak duraksadım. Otel değil, resort değil, pansiyon değil. “Yeni yerinizde.”

Ben, “Bir fikrim var,” dedi ve parmaklarını direksiyonda tıngırdattı. “Doğru araziyi, tam olarak doğru noktayı bulduğumda bana ayrıntılar konusunda yardımcı olur musun?”

Göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Neden onun hayalinin daha ileride olduğunu, bunun sadece bir başlangıç olduğunu varsaydığımı bilmiyordum. “Ayrıntıların ne kadarına yardımcı olabileceğimden emin değilim ama lezzetleri deneyecek birine ihtiyacın

31 Fr. Pain au chocolat, Fransız mutfağından, “çikolatalı ekmek” anlamına gelen bir hamur işi tatlısı.

olursa kesinlikle arkandayım,” dedim, hamur işine sevgiyle bakarak.

Ben güldü. “Tamam tadımcı, yerken insanın canını çektiyorsun. Bir parçayı paylaşmaya ne dersin?”

Bir parça koparıp, bekleyen ağzına koydum. “Harika, değil mi?”

Lokmayı birkaç kez çiğnedikten sonra yutkunup bana yan gözle baktı. “Abe bu işi kesinlikle biliyor.”

Zafer kazanmışçasına gülümseyerek konuyu değiştirdim. “Kız kardeşim Camilla ile konuşmalısın. Kaliforniya’da harika bir pansiyonu var. Demek istediğim, senin oteller konusunda uzman olduğunu biliyorum ama onun en küçük ayrıntılara hakim olmak gibi bir yeteneği var.”

“Aslında uzman değilim. Büyükbabam hastalanana kadar muhasebede çalışıyordum, hesap yapıyordum.” Sıkı bir gülümseme sundu. “Ama teşekkürler, bu harika olur. Ben sadece bunun işe yaramasını gerçekten istiyorum.”

“Olacak,” dedim kesin bir şekilde. “Bu konuda iyi şeyler hissediyorum.” Ben elimi tutup yavaşça sıktı.

Güneş, dağınık bulutların arasından başını uzatırken, botlarımı çıkarıp ayaklarımı arabanın ön panelinin üzerine koydum.

Kasaba arkamızda kalıp yerini kehribar ve altın renklerinden oluşan yoğun bir ormanla çevrili bir otoyol şeridine bırakırken, “En azından ne kadar uzağa gideceğimizi söyle,” dedim.

“Harlow.”

“Ayrıntıları değil, sadece ne kadar uzağa gideceğimizi soruyorum.”

“Sana bunu söylersem soru sormayı bırakacağına söz ver misin?”

“Anlaştık.”

“Yarım saat. Mutlu oldun mu?”

“Daha ziyade, memnun oldum.”

Tarihi Quebec'ten otuz dakika uzaklıktaki ilgi çekici yerleri Google'da arama fikri hoşuma gitse de her şeyin ötesinde Ben'in planladığı şeyi mahvetmek istemiyordum. Yine de *onun bir şeyi* üzerine ne kadar çok düşünürsem, Tía'nın *bir şeyin* yaklaştığı yönündeki uyarısı o kadar çok aklıma geliyordu.

Hayır, teyzemin uğursuz ses tonunun bu günü mahvetmesine izin vermeyecektim. Gerçekten iyi bir şeyin geleceğini söylemeye çalışıyor olabilirdi. Her zaman en kötü senaryoları düşünerek yola çıkamazdım. Sonra Lil'in rüyasını, yüksük otunun beni boğmasını düşündüm ve bu rüya hızla William'ın rüyasına dönüştü. William'ın rüyasında da gizemli beyaz çiçek beni yutarak bir çiçeğe dönüştürüyordu.

Kaygım bir sarmal halini aldı ve zihnim örümcek ağlarından, yığılmış kutulardan, eski fotoğraflardan ve artık işe yaramayan eşyalardan oluşan karanlık bir tavan arasına dönüştü. Bense o tavan arasında dolaşıp bir pencere, hava ve ışık arıyordum.

Bunu neden yapıyordum? Anı yaşamak yerine neden zihnimi soru ve endişelerle dolduruyordum? Sanki *neyin yanlış gidebileceğini* tahmin etmeye programlanmışım gibi.

Yolculuğumuzun geri kalanı konuşmadan geçti, elim hafifçe Ben'in eline dayanmıştı, gözlerimiz, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış halde, dışarıdaki dünyaya bakıyordu. Bunda, sessizlikteki boşlukları doldurmamıza gerek olmamasında rahatlatıcı bir şey vardı. Bu yeterliydi.

Bugün değil. Bugün, güzel bir şeyler için.

Daha dik oturdum. Ben'in elini sıktığımda, yüzünde eriyen bir gülümseme oluştu. Ben'in otoyoldan ayrılıp bir bekçi kulübesine giden taşra yolunda ilerlemesi çok uzun sürmedi. Tabela "Jacques Cartier Ulusal Parkı" yazıyordu. Ben, görünüşe göre önceden satın aldığı dijital bileti gösterirken ve bekçi geçmemize izin verirken, midem beklentili bir telaşla doldu.

En canlı sarı ve sarıya çalan yapraklarıyla övünür gibi duran uzun, heybetli ağaçlarla çevrili, dar, ormanlık bir yola döndük.

Ben müziği kapatıp açılır tavanı açtı. Artık yavaş sürüyordu arabayı. İleride spiral şeklinde kıvrılan, kızıl ve altın renginden oluşan muhteşem bir yaprak yağmuru vardı. Düşen yapraklar önümüzde dönüp dans ediyordu ve bu, daha çok esintinin üzerinde asılı duran bir kelebek telaşına benziyordu.

Bu, bir kitabın sayfaları arasında sonsuza kadar saklamak isteyeceğiniz, yalnızca sıcak bir anının yeteceği soğuk anlar için bastırılmış kartpostal gibi bir andı.

Açık olan açılır tavandan içeri tek bir yaprak girdi ve kucağıma düştü. Ve o an, bu ormanın sihriyle büyülenmiş gibi hissettirm kendimi. Ortasındaki narin çatlak olmasa tamamen sağlam görünen yaprağı elimde çevirirken, “Burası inanılmaz,” diye fısıldadım.

Ben, yaprağı işaret ederek, “Feuille morte,” dedi.

Morte sözcüğü *muerto*’ya benzediği için bir tahminde bulundum. “Ölü yaprak demek mi bu?”

“Bu bire bir tercümesi ama özellikle kahverengimsi veya sarı-turuncumsu renk anlamına geliyor.”

“Bunu sevdim.” Kelimeler daha derin bir anlam taşıdığı anda, görünürdeki değerinden daha fazlası haline geliyorlardı.

Ben’in nihayet küçük bir koya varmasına dek geçen süre sonsuzluk gibiydi.

Bu yerin güzelliğinden, her köşesinden yayılan büyüden öylesine etkilenmiştim ki yolculuğun kendisi bana sürpriz gibi geldiği için varış noktasını tamamen unuttum.

Arabadan inip dolambaçlı bir yolda yürümeye koyulduk. Yosun kaplı kayaların etrafından dolaşırken ve altın sarısı, kahverengi ve ara ara kırmızı yapraklarla kaplı çamurlu yoldan dönünce, çağılayan bir derenin sesini duydum. Patikanın kenarı boyunca eğrelti otları ve nemli topraktan çıkan minik çam dalları vardı. Yüzümü yukarıya çevirdiğimde, ağaçların henüz altın

renginin değmediği tepelerindeki yeşilin bir anlık görüntüsünü yakaladım.

Ben, "Burası gezegendeki en sevdiğim yerlerden biri," dedi. "Çocukken burada babamla çok vakit geçirirdim. Yürüyüş yapar, balık tutardık ve kışın tüm vücudumuz uyuşana dek kızak kayardık."

Mükemmel bir şekilde hayalimde canlandırdığım çocuk Ben'in anısına gülümsedim. Babası, William'ın cüzdanındaki fotoğrafta olduğu gibi genç ve enerjik, Ben ise bu yemyeşil oyun alanında dünyayı umursamadan yürüyor.

Sonra beni şaşırtarak, "Neredeyse geldik," dedi.

"Bura değil miydi?"

"Hayır."

Tabiatım gereği sabırsız olduğum için, *Daha ne kadar yolumuz var? Daha kaç adım atmam gerekecek?* diye sormak istiyordum. Derinlerde, sanırım tüm bu gizliliğin buna değmesini istiyordum aslında. Belki bundan da daha derinlerde, romantik bir adam olmadığını iddia eden Ben'in romantik olabileceğine inanmak istiyordum.

Tam o sırada yol sona erdi ve neredeyse nefesim kesildi.

Düzenleme

Ny.ozlem

24. BÖLÜM

Yol, geniş dağ platosundan kıvrılarak geçen görkemli bir nehrin geniş manzarasına açılıyordu. Sis şeritleri, gökten düşen bulut parçaları gibi karaya yapışlıyordu. Karanlık sular altın renkli sonbahar ışığını yansıtıyordu. *Hayranlık* kelimesi, hissettiklerimin yanına bile yaklaşılamazdı. Dünyada pek çok güzel yer görmüştüm ama bu... bu tamamen farklı bir şeydi; sanki burası daha önce hiç görülmemiş, buraya zamanın eli hiç değmemişti.

Yazar kalbim onu tanımlayacak doğru kelimeyi bulmaya çalışlıyordu. Sonra kelime, sanki onu doğrudan havadan almamı bekliyormuş gibi bana doğru sürüklendi:

Efsunlu.

“Ben.” Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Gülümseyerek kolumu çekiştirdi. “Hadi.”

“Bekle, sürpriz bu değil miydi?” Bu muhteşem manzaradan daha iyi ne olabilirdi ki?

Sadece gülüp başıyla onayladı.

Bir çocuk gibiydim adeta, nehir kıyısı boyunca Ben’in arkasından hoplayıp zıplayarak yürüyordum. Bir heyecan yumağı gibiydim; her taş, her yaprak, her minik çiçek tomurcuğu için durabilmeyi dilerdim ama Ben’in adımları uzun ve kararlıydı ve benim onu yavaşlatmaya niyetim yoktu.

İleride kırmızı bir şey gördüm. Yaklaştıkça bunun bir kayık olduğunu fark ettim.

Ben, “Herkes gemiye,” diye seslendi.

“Bu kayık *senin* mi?”

“Hayır, Harlow,” dedi neşeli bir gülümsemeyle. “Sadece şansımız yaver gitti ve buna rastladık.”

“Evet, sen tam bir hırsızsın.”

İki adet hasır koltuk ve birkaç battaniyenin bulunduğu kayığa adım attığımda, Ben kıkırdadı. Bunu ne zaman buraya bağlamıştı? Sanki aklımı okumuş gibi, “Abe bu sabah bana yardım etti,” dedi.

Bu adam nasıl romantik olmadığını iddia edebiliyordu ki? Ben’in sürprizlerinden tek bir tanesi için bir ömür boyu güllerden, şiiirlerden ve çikolatalardan vazgeçerdim.

“Artık gerçekten bilmem gerekiyor,” dedim. “Nereye gidiyoruz?”

“Sen gerçekten imkansızsın.”

Kayığı kıyıdan suya doğru itip içine atladık. Pruvadaki koltuğa oturmadan önce, dramatik bir şekilde inledim. Sonra Ben kürekleri alıp yerine yerleştirdi ve kürek çekmeye başladı.

“Uzak olup olmadığını söyleyebilir misin bana?”

İç çekerek muzip bir bakış attı.

Sıcak güneş ışığı griliğin arasından geçerken, kümelenmiş bulutlardan oluşan binbir parçayı yansıtarak yavaşça akan suyun içinde süzüldük. Etkisi şaşırtıcıydı ve herhangi bir görüntünün gözlerimin odak noktası dışına çıkmasına izin verdiğimde, hangi görüntünün gerçek olduğunu anlayamıyordum.

Ben paltosunu çıkarıp zahmetsizce kürek çekmeye devam etti, küreklerin her dönüşünde öne ve arkaya eğilerek yaptığı akıcı hareket, çok sağlam kol kaslarını ortaya çıkarıyordu. Hayal gücümün gittiği cinsel yön uyarılmasın diye yapabileceğim tek şey kürek çekmekti, ben de bu yüzden kürek çekmeyi tekليف ettim.

“Daha önce kürek çektin mi?” diye sordu Ben.

“Şey, kondisyon küreği sayılır mı?”

Gülümseyerek kürekleri teslim etti.

“Pekala, işin püf noktası kürekleri yumuşak tutmak,” dedi, “böylece kürekler yanlara doğru dönerler ve çok fazla su çekmemiş olursun.”

Doğru açıyı ve ritmi bulmaya çabalayarak, “Bu görüldüğünden çok daha zor,” diye itiraf ettim.

“Bence harika gidiyorsun.”

“Bence sen bir yalancısın.”

Ben güldü. “Bak, ilerliyoruz ama, değil mi?”

Bir daralıp bir genişleyen, bükülüp şırıldayan nehrin üzerinde kuşlar şarkı söyleyerek uçuyordu. Ve her geçtiğimiz yerde manzara değişiyor, renkler soluyor ve derinleşiyordu. Çırpınan yapraklar olmasaydı, Kamboçya yeşil ağaçları bir tabloya benzerdi.

Birkaç dakika kaslarımı çatıp homurdandıktan sonra ritmi buldum; uzun, eşit hareketlerle öne ve arkaya eğildiğim sırada, işin çoğunu karın kaslarım görüyordu. Pekala bu iş kondisyon küreğine hiç benzemiyordu. Çok daha zordu.

Arkam dönük kürek çektiğim için göremediğim bir yere bakan Ben hevesle, “Neredeyse geldik,” dedi. “Buradan sonrasını ben hallederim.”

Kayığın komutasını yeniden ona devrettim. Kollarımı ve karın kaslarımı dinlendireceğim için mutluydum.

“Sonsuza dek burada kalabilir miyiz?” dedim, başımı geriye atıp gözlerimi kapatırken. Çok geçmeden suda kayan küreklerin huzur verici hışırtısında kaybolmuştum. Bir anlığına uykuya dalmış olacağım ki kayık durduğunda irkilip gözlerimi açtım.

Donup kaldım.

Etrafımız ince bir sisle kaplıydı. Orman, su, sonbahar gökyüzü kaybolmuştu. Sanki...

Bir bulutun içinde süzülüyorduk.

“Bu, benim sihre en yakın olduğum yer,” dedi, etrafına bir göz atarak, “bu yüzden sana bunu gösterirsem belki bir gün sen de beni çiftliğin tamamında gezdirirsin diye düşündüm.”

Bir gün.

Tarlalarda uzun yürüyüşler yapacağımızı, onu bahçeme götüreceğimi, hayatıma tamamen dahil edeceğimi hayal ederek, bu teklifi şimdiden kafamda onayladım.

“Yani artık sihre inandığını mı söylüyorsun?” Ses tonum şakacılığın sınırlarını zorlasa da asıl kastım çok daha ciddiydi.

“Herkesin kendine özgü bir sihir anlayışının olabileceğini söylüyorum.” Bakışlarını bir anlığına bende tuttu, sonra öne doğru eğilip beni usulca öptü; bu, binlerce kez evet diye bağırarak bir cevaptı.

Sanki karanlık bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi solar pleksusumda bir sarsıntı hissettim; bunun ilk adım olmayacağını biliyordum çünkü zaten düşüyordum.

İşte böyle hissettiriyordu.

Ben kürekleri teknenin içine alarak, sürüklenmemizi sağladı. “Sana söylemem gereken bir şey var. Eğer sana söylemezsem, onu kaybedebileceğimi düşünüyorum.”

Vücudum gerginleşti.

“Meksika’daki oteldeki o günden beri,” dedi, sanki sisin arkasını görebiliyormuş gibi etrafına bakarak, “seni düşünmeden duramıyorum. Sanki... Sanki her yerdesin, aklımda ve rüyalarımıdasın.” Hafifçe güldü, sonra elini yüzünün aşağısına doğru sürükledi. “Bazen sanki benimle aynı odadaymışsın gibi kokunu bile alabiliyorum.”

Ne diyeceğimi, bu açıklamaya nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için tamamen hareketsiz kaldım. Bu benim de paylaştığım duyguların bir beyanı değil miydi? Bu kadar çabuk âşık olmam, âşık olmamız mutlak bir çılgınlıktı. O sadece aklımda ve rüyalarımdayla kalmıyordu, her nefesimde de vardı.

Aramızda birkaç santim kalana dek yaklaştım. Ellerimi boyuna dolayarak alnımı yavaşça onunkine yasladım.

“Bu bir çılgınlık mı?” diye sordu. “Çünkü öyle gibi.”

“Bu bir çılgınlık değil.”

“Emin misin?”

“Yüzde yüz.”

“Nereden biliyorsun?” Titrediğini hissederek gibi oldum.

“Sihirli bir aileden geliyorum, unuttun mu?”

Ağırlığının yönünü değiştirip bana doğru eğildi.

Sonra yumuşakça, yavaşça dudaklarımız buluştu. Öpücük sıcaktı, elektrikliydi ve tüm varlığımı saran açıklanamaz bir enerjiyle titreşiyordu. Bu, çekimden, istek ya da arzudan çok daha fazlasıydı.

Efsunlu.

Her geçen saniye öpücük daha da derinleşti ve hissedebildiğim tek şey onun açlığı, tadabildiğim tek şey onun arzusu olana dek daha da hararetlendi. Elleri vücudumdan aşağıya kaydı, ben de onu daha yakınımaya çekerek o zengin, karanlık, gizemli koda boğuldum.

Kayık, bir şeye çarpınca, karaya, küçük kumlu bir sahile ulaştığımızı fark ettim. Bu kesintiye ikimiz de güldük ama gözlerinde bir aciliyet, soru soran ve benim karaya çıkıp elimdeki örtüyü kumsala sererek cevap verdiğim bir aciliyet vardı. Sis şeritleri etrafımızda dönüyor ve önümde olanın dışındaki manzaraları görmemi engelliyordu.

Ben elimi ellerinin arasına aldım ve birbirine dolanmış parmaklarımıza beni şaşırtan büyüleyici bir bakışla baktı. Başımı omzuna yasladım, şu anda onunla birlikte olmaktan, onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordum.

“Kokumu alabildiğini söylemiştin,” dedim yavaşça ve bu sözlerin gerçekliğinin ilk kez beni etkilemesine izin verdim. Ben orada olmayan birinin kokusunu nasıl alabilirdi? “Nasıl kokuyordu?”

“Anlatması imkansız.”

“Nasıl?”

“Kelimelerle aramın çok kötü olduğunu unuttun mu?”

Şakacı bir tavırla omzuna vurdum. “Sadece dene.”

“Bilmiyorum. Yumuşak, temiz... Yeni yıkanmış çarşaf-
lar gibi ama içinde biraz da çiçek kokusu olan bir şey.” İç çekti.

“Gördün mü? Berbat anlattım.”

Temiz. Çiçek. Yeni yıkanmış çarşaf-
lar.”

“Oldukça anlamlı.”

“Nezaketen söylüyorsun bunu.”

Boynuna yumuşak öpücükler kondurdum. Derin bir nefes
aldı ve ne olduğunu anlayamadan yere çöküp yan yana uzandık.

Yavaşça beremi çıkardığında saçlarım yüzüme döküldü.
“Böyle daha iyi.”

Parmaklarım ensesindeki saçların arasından geçti. Birbiri-
mizin gözlerinde yüzüyorduk.

Ben yutkundum. Çenesinde bir kas seğirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bunu yaptığın için. Bunu asla
unutmayacağım.”

Burnumun ucunu öptü.

“Ayrıca,” diye ekledim, “bana bir daha asla romantik olma-
dığını söyleme.”

Homurdanıp güldü. “Ama romantik olmaya çalışmıyordum
ki. Sadece sana benim için önemli olan bir şeyi, seveceğini dü-
şündüğüm bir şeyi göstermek istedim.”

Belki de herkesin bu kelimeyi yanlış anladığı yer burasıdır, diye
düşündüm.

“Çok uzun sürmeyecek,” dedi ve hafifçe başını sallayarak çe-
nesini öne çıkardı.

Kalbimi durduracak şekilde konuşurken, sisten bahsettiğini
anlamam biraz zaman aldı.

“Üşüyor musun?” diye sordu, kollarını bana dolarken.

“Şaşırtıcı ki hayır,” dedim, onun sıcaklığına ve kucağına daha da gömülürken. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Başıyla onayladı.

“Küçükken çiftlikteki sisten nefret ederdim. Kız kardeşlerim bana bir hayalet ordusunun beni almaya geldiğini söylerlerdi, ben de o yüzden evden dışarı çıkmaz, pencereleri kapatıp içeride saklanırdım.” Gözlerimi devirip anılara gülümsedim.

Ben, “Peki fikrini değiştiren ne oldu?” diye sorduğunda, sesinin titreşimini göğsünde hissedebiliyordum.

“Sanırım bir şekilde sisi sevmeyi öğrendim. Onun gizemini.”

“Artık sisten korkmamana çok sevindim.”

“Korkmam bu sürprizi mahvederdi.”

“Kesinlikle öyle.”

Sıcak elini çıplak karnıma koyarken, boynumdaki dudaklarında yumuşak nefeslerini hissediyordum, hırkamın etek ucuyla oynadıktan sonra elini üst düğmeye doğru götürdü. “Bunlar gerçekten çok küçük.”

Ben nefesimi tutmuş başımı sallarken üst düğmeyi açtı. Ardından bir sonrakini. “En son ne zaman bu kadar gergin hissettiğimi hatırlamıyorum,” dedi.

“Nasıl hissettiğini biliyorum.”

Ağzının bir tarafı sevimli bir şekilde çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bundan şüpheliyim.”

Ben son düğmeyi bıraktığında, hayal gücüne yer bırakmayan dantelli sütyenime baktı. Onun baş döndürücü bakışları beni tüketiyordu.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu ama ellerim gömleğinin altına uzanıp çıplak göğsüne baskı yaptığında ve o lanet şeyi üzerinden çıkarmak üzere yukarı çektiğimde, bir sıcaklık hissettim. Hızlı bir hareketle üzerindeki çıkardı ve gözlerini benimkilere kilitledi.

Dün gece olduğu gibi yine onun ezici sandal ağacı kokusunun dalgaları beni buldu; kokusu o kadar çekici, o kadar baştan

çıkarıcıydı ki nefesim kesildi. Ona duyduğum arzuda, onun dokunuşuna duyduğum arzuda kayboldum.

Gitgide batıyor, teslim oluyordum.

Üzerime baskı yapıp kulağıma, “İyi mi böyle?” diye fısıldadı. Hâlâ batıyordum. Onun sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum. Bir milisaniye içinde gerginliğini hissettim, sanki kendini tutmaya çalışıyordu ama bu hareket onu ikna etmişti.

Çok hafif bir şekilde, sıcak ve şehvetli dilini tenimde hissettim, göğsümü ağzına alıp bu anın tadını çıkardı, sonra telaşsızca devam etti. Nefesim kesildi ve sanki var olan tek şey buymuş gibi, gelecekte var olacak tek şey buymuş gibi sarıldım ona.

Kot pantolonunun düğmelerini açtığım sırada, “Emin misin,” diye sordum nefes nefese, “o... deftere... ne yazdığını söylemeyecek misin?”

Bana teslim olacağı tek bir an varsa, onun da bu an olduğunu düşünüyordum ama o, “Henüz değil,” demekle yetindi.

İkimiz de gülerken vücutlarımız birbirine yapıştı.

Onun gizemli kokusu, yeterince çabalarsam ulaşım dokunabileceğim fiziksel bir şeymiş gibi her yerdeydi adeta. Dudakları bir tüy gibi hafif bir dokunuşla tenimde geziniyordu. Bu bende dayanılmaz bir ağrıya neden oldu.

Parmaklarım saçlarına dolanmış halde, hızla nefes alıp verirken, kendime dorukta hissediyordum. Düşünebildiğim tek şey, sadece ama sadece onun daha hızlı, daha yavaş, daha hızlı olmasıydı...

Ben kollarından birini dayanak olarak kullanarak kendini kaldırdı. Gözleri üzerimde gezinirken, şimdiki anda, bundan sonra olacaklarda kayboldum.

“Emin misin?” diye sordu tekrar.

“Sütyenimin ilk ipucu olduğunu sanıyordum,” dedim, göğsünün tamamını, vücudunun keskin hatlarını, var olduğunu bildiğimden daha fazla istekle seyrederken. Yine de bunu

~~Ben~~manın güvenli olup olmadığını öğrenmek için sormam gerekiyordu. Şayet...

Sis parçaları. Tek bir güneş ışığı parladı.

Ben'e baktım. Bunu istiyordum. Onu istiyordum. Güneşin aydınlattığı viski rengi gözlerini. Gözleri o kadar derin, o kadar rengin, o kadar...

İlk başta sadece bir titreme. Ama sonra...

Göz bebeklerinin içinde alışılmışın dışında bir ışık kıvılcımı vardı. Nefret dolu bir kibritin alev alev yanması, sonra bir o kadar çabuk sönmesi gibi, hatta öylesine çabuktu ki neredeyse gözden kaçırıacaktım.

Sihir yanlış anlaşılabilir. İçten yakarak beni aydınlatıyordu.

Zihnim bir kaos fırtınasıydı. Olamazdı ki. Hayır. Hayır!

Bir şey geliyor.

Bu bir ışık oyunuydu. Gözlerimi kırıştırıp tekrar baktım. Görmek istediğim bu değildi ama gözlerindeki sihir kıvılcımı apaçık ortadaydı.

"Harlow?"

Nasıl... nasıl... NASIL?

Meksika'daki oteldeki o günden beri seni düşünmeden durmıyorum.

Ben birkaç kez gözlerini kırıştırarak, "Sorun nedir?" diye sordu. Her göz kırpışında sihir göz bebeklerinin içinde titreşiyordu.

Yaklaştım ama hâlâ gördüğüm şeyi, o ışık parıltısını görme-miş olmak için dua ettim.

İşte o anda anladım ki Ben Brandt bir sihir bağıyla bana bağlanmıştı.

25. BÖLÜM

Sahte. Hissettiğim her şey, onun hissettiği her şey. Sahteymiş. Bu ilişki gerçek değildi. Birbirimiz için hissettiğimiz her şey büyülü bir seraptı.

Nefesim kesildi. *Biz* diye bir şey yoktu.

Bu acımasız ve ani darbeye, midemi bulandıran şoka karşı öfkelen dim. Çaresiz bir çıkış yolu arasam da gidecek hiçbir yerim yoktu çünkü burada bu küçük kumsaldan başka bir şey yoktu ve Ben bana şaşkın gözlerle bakıyordu.

Kapana kısılmıştım.

Bu kelimenin ironisi üzerime bin taş ağırlığıyla çöktü. Ben av değildim. Avcıydım. Bunu Ben'e ailemin büyü su yapmıştı.

Sanki... Sanki her yerdesin, aklımda ve rüyalarım dasın.

Bu, ikimiz de bağ kurma buketine dokunduğumuzda mı olmuştu? Hayır. Şimdi hatırlıyordum... O beş yaprağı elime nasıl da hassas bir şekilde koyduğunu hatırladım, enerji alışverişini ve isimlendirilemez büyüyü hatırladım. O zaman gerçekleşmiş olmalıydı.

Titreyen ve ağırlaşmış uzuvlarımla giyinmeyi başardım.

Ben, "Çok mu hızlı gidiyorum?" diye sordu ama sesi çok uzaklardan geliyordu ve kararlılığını sekteye uğratıyordu.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve serbest kalmayı talep eden bir hıçkırık boğazımı tırmalıyordu. Ama şimdi dağılırsam, Ben,

cevaplamaya hazır olmadığım sorular soracaktı. Dışlerimi sık-tım ve acı veren görüntüyle baş ederek keskin bir nefes aldım.

“Birdenbire kendimi gerçekten hasta hissettim.”

Tüm varlığım inançsızlıkla, inkarla, korkuyla ve hatta biraz delilikle titriyordu. Hiçbir açıklaması yoktu, sihrin hiçbir zaman bir açıklamaya ihtiyacı olmaması değildi bunun sebebi. Ama bu? Bu nasıl olmuş olabilir ve ben nasıl bu kadar habersiz olabilirim?

Bana doğru uzandı ve bir anlığına onu, dokunuşunu, kol-larının bedenimi sarmalayışını düşündüm ve o yere daha önce, her şey mahvolmadan önceki o tek ana geri dönmekten başka bir şey istemedim. Geri çekilip ayağa kalktım.

“Harlow, konuş benimle.”

“Sanırım, herhalde hamur işleri yüzünden,” diye yalan söy-leyerek kayığa doğru ilerledim.

Ağaçların arasından uğultulu, hem güzel hem de unutulmaz serin bir esinti fısıldıyordu.

Ben gömleğini giydi. “Har, emin misin?” Ses tonu öylesine şaşkın ve çaresizdi ki patlayacağımı sandım.

“Evet.”

Kırık bir kalp öyle ağır bir şeydir ki acıyı öfkeyle paylaşmak ister. Ama ben aramıza kesinlikle mesafe koyacaktım. Onun öfkesini kışkırtacak dikenli sözlerle Ben’e acı çektirmeye çalışacak değildim. Öfkeyle savaşmak, acıyla savaşmaktan daima daha kolaydır.

Gözleri yumuşayarak sıcak bir nezaket havuzu oluşturdu. “Yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum.”

“Ben, yapmadın. Gerçekten. Sadece midem bulanıyor.”

Bana inanmadı. Bunu vücudunun gerginliğinde, çenesinin kasılmasında gördüm. Ama söylediklerimin doğruluğunu bil-miyordu. Midemin bulandığını hissediyordum ve o gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı.

Güneş ışığı sisin içinde kayboldu. Onun gözlerindeki parıl-tının sihirli olmadığına inanmak isterdim. Tanrım, buna tüm

kalbimle inanmak istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz bunca zaman, yaptığı tüm açıklamalar ve açık yürekliliği doğrudu. Ama bildiğim tek gerçek, yüz yüze olduğum gerçektir.

Sis şimdi kaynayan bir canavar gibi geliyor ve acı fısıltılarla bana yapışıyordu. *Aranızdaki duyguların gerçek olduğunu nasıl düşünebildin? Önündeki işaretleri nasıl bu kadar pervasızca görmezden gelebildin?*

Dikkat ettiğim gerçekler heyelanı artık her yerdeydi.

Doğanın bizi birbirimize çeken açıklanamaz gücü.

O ilk öpücük. İlk mücadelesi, nihai teslimiyeti.

Ondan dalgalar halinde yayılan dünyevi, baştan çıkarıcı aroma.

O yanımdayken içimden yayılan yoğun enerji.

Hepsi sihirdi.

Kayığa yerleştik ve Ben kürek çekerek bizi gerçekliğe geri döndürdü, bu sürede bakışları bana sabitlenmiş durumdaydı. Ama ben, güneşin yeniden ortaya çıkmasından, gözlerindeki gerçeği yeniden göreceğimden korkarak bakışlarından kaçınıyordum.

“Gerçekten özür dilerim,” dedim doğrulurken. Gözlerimi sadece suya dikmişim çünkü ona bakarsam erirdim, hiç var olmamış bir aşkın içinde boğulurdum.

“Har,” dedi sessizce, “bu senin hatan değil.” Sonra zorla gülererek, “Abe’i gıda zehirlenmesinden dava etmek zorunda kalabiliriz,” diye ekledi. Onu bunaltmış olması gereken soruları, hissettiği ezici şaşkınlığı hissederek dalgın bir şekilde başımı salladım ama istediği cevaplara sahip değildim.

Suyun üzerinde dayanılmaz derecede yavaşça süzülürken, tüm bunların acı şokunu inkar etmeye çalışıyordum.

Tek düşünebildiğim bu bağı kırmanın bir yolunu bulmam gerektiği idi. Bunu düzeltmek, Ben’e hayatını ve kalbini geri vermek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Yürüyüş ve geri dönüş, garip bir sessizliğin sonsuzluğu gibiydi, her nefes bir mücadele, her kalp atışı acı vericiydi. Ve Ben ne zaman bana yardım etmeye, bir tür rahatlık ya da destek sunmaya çalışsa, kendimi onun dokunuşundan kaçınırken buldum.

Nihayet otele vardığımızda arabadan indim. Ve ben tek bir adım bile atmadan Ben de arabadan indi.

“Harlow, bekle. Yardım edebilir miyim?” Gözleriyle yalvararak başını salladı. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

Gözyaşları ve hıçkırıklar yarışı kazanacaklardı ve ben gözlerimi kırıştıtarak bunu zapt edemeyecektim.

Ben’in beni takip etmesini engellemek için, “Kusabilirim. Sana mesaj atacağım,” dedim. Sonra hızla içeri girip asansöre bindim. Bacaklarım artık dayanamayacak hale gelmişti. Gözyaşlarıyla mücadele ederek yere çöktüm.

Henüz değil. Henüz değil.

Odama girdiğimde dünya durdu. Nabzımın kulaklarımda, boğazımda ve göğsümde atması dışında tüm sesler kesildi. Yatağa çöktüğümde, gözlerimde canlanan sihrin hatırasıyla zihnim dönüyordu.

Gözyaşları öylesine şiddetli ve ağır bir şekilde geliyor, bir yığın hıçkırık vücudumu öylesine bir şiddetle sarsıyordu ki nefes alamıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Titreşimi neden daha önce görmemişim? Ya da sihrin artık çok açık olan işaretlerini, beni bu kadar sert düşmekten kurtaracak işaretlerini.

Tanrım, onun sevgisine, ilgisine, hayallerine kapıldığım için kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyordum. Aramızdaki bu anlaşılmasız bağlantının sihirden başka bir şey olduğuna nasıl inanabilmişim?

Onu Pasaporte’de gördüğüm andan itibaren ilgimi çekmişti. Hatları, sesi, o gülünç kırışık gömleği. O gerçek Ben miydi? O

uzak, gizemli adam onun gerçek kişiliği miydi? Yoksa son birkaç gündür tanıdığım şakacı, nazik, cömert, romantik adam mı?

İşte hepsi bu kadardı; birkaç gün. O halde neden sanki hayatımın en iyi arkadaşını kaybediyormuş gibi hissediyordum? Neden Ben'siz bir hayat birdenbire çekilmez hale gelmeye başlıyordu? Tabii bağ kurma sihri bende de etki göstermediyse... Ama bu imkansızdı. Gerçi bu semptomları da açıklıyordu: o benim de düşüncelerimde ve rüyalarımıdaydı ve onun yanıdayken ona yaklaşmamak, dokunmamak, onun tüm özünü solumamak için tüm irademi ortaya koymam gerekiyordu.

Doğrudum, yüzümü sildim ve aklımdaki örümcek ağlarını temizlemeye başladım.

Pekala, Harlow. Ne biliyorsun?

Bir bağın güçlü olabileceğini biliyordum; kalpleri açabilir, en tamahkarları bile büyüleyebilirdi. Sihirli bir bağın aşktan bile daha güçlü olduğunu biliyordum. İki kişi arasında kopmaz bir bağ yaratarak onları *bir* yapar. Aşkın karmaşık olduğu yerde, bir bağ sadeliğiyle zariftir. Aşk belirsizken, bağ kesindir. Aşk kırıl-ganken, bağ sonsuza dek sürer.

Kantoya baktım. Güzel çiçek gitmişti. Geriye kalan tek şey yerdeki bir yığın taçyapraktı. Onları dikkatlice alıp avucumun içinde tuttum. "Gelmekte olan şey bu mu?" diye sordum, cevabını zaten bildiğim halde.

Sonra rüyamda Ben'in bana verdiği, Lil ve William'ın rüyalarında gördükleri yüksük otu geldi aklıma. Bunca zaman, çiçeğin *samimiyetsizlik*, *gizem* ve *aldatmayı* simgeleyen anlamının Ben'den uzak durmam için bir uyarı olduğundan endişelenmiş-tim ama şimdi acı verici bir netlikle tamamen yanıldığımı anlı-yordum. Tehdit asla Ben değildi. Tehdit bendim, ailemin sihir gücüydü ve ikimizin de istekli olmadığı bir sihirdi.

Yorgun bir halde çantamdan telefonumu çıkardım. Hayatımın şu anki duygusal kasırgası göz önüne alındığında ailemden

bir mesaj bombardımanı bekliyordum ama hiçbir mesaj yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Annemi aramak, olanları ona anlatmak, bunların mümkün olup olmadığını sormak istiyordum ama bu yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı. Eve gitmem gerekiyordu. Öğleden sonrası için bir uçak bileti bulduğumda çok rahatlardım. Sonraki saatte kendimi gerekli adımları atmaya zorladım, uyuşuk bir şekilde hareket ederek eşyalarımı düşüncesizce bavula atarken, aynı düşünceleri ve anıları tekrar tekrar ürettim zihnimde. Dans, kütüphane, meyve bahçesi, kulübe, sis. Ben'in kahkahasını duyabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyor ve neredeyse kokusunun büyüsunü koklayabiliyordum.

Hatta bazen kokunu bile alıyorum, sanki benimle aynı odadaymışsın gibi.

Bu bağ kurma sihrinin bir parçası mıydı? Sadece Ben'in hayal gücünce değil, nefesinde de olduğumdan emin olmak için miydi? Tanrım, her şey o kadar çarpıktı ki hiçbirinden bir anlam çıkaramıyordum.

Telefonum beni yeni bir mesajla uyardı. Ben'den: **"Sana çorba ya da ilaç gerilebilirim. Neye ihtiyacın varsa."**

Kalbim daha da battı. Ben'in hem acımın kaynağı hem de çaresi olması gerçekten ironikti. Keşke onu bir kez daha tutabilseydim. Ama içten içe bunun bir daha asla olmayacağını biliyordum ve tüm bunların umutsuzluğu bende çılgılık atma isteği uyandırıyordu.

Ona tek bir yanıt gönderdim: **"İyiyim. Yatacağım. Daha sonra mesaj atarım."**

Yalan acı ve keskindi ama gerekliydi çünkü ihtiyacım olan son şey Ben'in gelip beni kontrol etmesiydi.

Sonunda havalimanındaki güvenlikten geçtikten sonra rahat bir nefes alabildim. Kendimi gecenin karanlığına doğru sinsice ilerleyen bir korkak gibi hissediyordum ama şu anda kendim de

anlamamışken bu gerçeği Ben'e nasıl açıklayabilirdim ki? Veya bunu nasıl düzeltebilirdim?

Beverly'ye, akşam yemeğe gelemeyeceğime dair mesaj yazıp özürlerimi sunduktan sonra uçağa binene kadar bekledim. Sonra, bulanık bir gözyaşı arasından, şimdiye dek geçirdiğim en güzel birkaç gün için ona teşekkür ettim.

Ardından Ben'e yazdım.

**Biliyorum anlamayacaksın ve söz veriyorum ki
becerebildiğim zaman sana anlatacağım ama eve erken
dönmem gerekti.**

Ben'in cevap yazması riskine karşı telefonumu uçak moduna aldım. Sonra arkama yaslanıp yanan gözlerimi kapattım.

Ve ilk kez, her şeyi tüketen yorgunluğun beni ele geçirmesine izin verdim.

26. BÖLÜM

Uçuşlar arasında beni çiftliğe götürecek bir araba servisi ayarladım. Şimdi de pencerenin dışındaki karanlığı mürekkep rengi bir bulanıklıkla izlerken, olan biteni, bir nebze olsun anlayış bulmaya ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu düşündüm. Çünkü acının ötesine ulaştığımda, geriye sadece her şeyin olduğu haliyle kalacağını fark ettim.

Sedan araç, La Casa de Las Flores y Luz'un demir kapılarından içeri girdiğinde, sanki çiftliğimiz beni kucaklamak, beni yakınında tutmak, dünyanın tehlikelerinden ve kendi kırık kalbimden uzak tutmak için kollarını açmış gibiydi, saatlerdir ilk kez rahatladığımı hissediyordum.

Elimde bavulumla el oyması kalın kapıların önünde durdum. Sekiz panelin her birine bir azizin yüzü oyulmuştu ancak kim olduklarını bilmiyordum. Bu anın ironisi bana bin taşın ağırlığıyla çarptı. Daha birkaç ay önce yine aynı eşikte elimde bavulumla duruyordum, yine bir adamdan ve kendimden kaçırıyordum. Ama bu sefer aynı kişi değildim; kim olduğumu ya da ne istediğimi merak etmiyordum. İkisinin cevabını da artık acı verici bir şekilde biliyordum ve belki de bunu bu derece acı verici yapan da buydu. Çünkü Ben'den kaçmak istemiyordum. Ama ona, en azından gerçek aşkına sahip olamazdım.

Eve adım attığım an hoş ve temiz sümbül kokusu etrafımı sardı. Rengine göre pek çok anlamı olan bir çiçektir. Ama burada, fuayede, gümüş bir vazoya zevkle yerleştirilmiş, hüzünlü bir mor renkte, muazzam bir çiçek buketi vardı. *Ne kadar uygun*, diye düşündüm.

Çantamı engebeli taş zeminin üzerinde gezdirerek merdivenlerin yanındaki köşeye bıraktım. Sonra annemi aramaya çıktım. Üst üste dizilmiş tepsiler, tabaklar ve mutfak araçlarının bulunduğu mutfaktan kimyon ve poblano biberlerinin kokusu yayılıyordu. Hafif müzik sesi beni dışarı yönlendirdi ve çok geçmeden çatı terasından annemin sesini duydum. Talavera fayanslı merdivenlerden hevesli bir çocuk gibi hızla çıktım. Oraya ulaştığımda, aramasını çoktan bitirmişti, küçük bahçede bana doğru yürüyüp, sanki ne olduğunu biliyormuş gibi kollarına aldı.

Kendi başıma değil, onun gücüyle ayakta dururken onun sağlam kucağına yığıldım. Belki bu beni biraz olsun neşelendirmişti ya da belki tüm gözyaşlarım tükenmişti ama hiçbir zaman annemin dokunuşuna şu an olduğum kadar minnettar olmamıştım.

Birkaç saniye boyunca aramızda hiçbir konuşma olmadı. Sonunda, "Eve bir gün erken geldin," dedi.

"Anne..."

"Jita, ne oldu?"

Kollarından ayrılıp çatının kenarına doğru yürüdüm ve kendimi toplamak için yarım duvara yaslandım. Hava sıcak ve misafirperverdi. Ay ışığı olmasaydı, aşağıdaki çiçek çiftliği karanlık bir deniz gibi görünürdü. Şimdi ise yalnızca tanıdık renk patlamaları vardı. Dramatik anemon, dalgalı şakayıklar, parlak çançiçekleri, fırfırlı nergisler, tatlı akşam yıldızı çiçekleri ve hayal edilemeyecek kadar çiçek açan çalı ve ağaç kümeleri. Kutsal topraklarımızda yeşeren saf sihir manzarası...

Ve bunların arasında düzensiz kanto öbekleri vardı; kar beyazı çiçek demetleri, dünyadan yükselen minik aylara benziyordu.

Kaburgalarımın arasında acı veren bir bıçak hissettim. Ailemin mirasını seviyordum ama şu anda nefret ediyordum. Sihrin bana, Ben'e yaptığı şeyden... Yokluğunun bunca yıldır ne anlama geldiğinden...

Kolları bedenime sımsıkı sarılan anneme döndüm. Eve dönüş yolculuğum boyunca bu sohbetin provasını yapmıştım. Gerçeği kabullenmek utanç vericiydi çünkü bu, buketle ilgili ilk hatamı ortaya koyuyordu. Ama daha da yıkıcı olanı, Ben'in duygularının doğru olduğuna inanmak gibi bir aptallık etmiş olmamdı.

"Benjamin bir şekilde... bana bağlanmış."

Üzerinde dar kot pantolonu ve bembeyaz bluzu olan annem gözlerini kırptırdı ve ben onun yaşadığı kafa karışıklığının, beklediğim gibi sıkıntıya değil, sempatiye dönüşmesini izledim. Ben'in William ile Beverly'nin buketinden beş taçyaprağı bana verdiğini ve gözlerindeki ışığı anlattığımda, annem parmaklarını ağzının önünde tutmakla yetindi. Sonra gözleriyle huzursuzca yeri tarayarak adımlamaya başladı. Attığı her adımda nabzım daha da şiddetle atıyordu.

"Anne?"

Sonunda başını kaldırıp uzun bir iç çekişle, "Harlow..." dedi.

Göğsümde acı verici bir sıkışma vardı. Aman Tanrım, annem bir şeyler biliyordu.

"Bu nasıl olur?" Neredeyse bağıracaktım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece beş taçyaprak! Peki... Sen biliyor muydun?" *Lütfen bana hayır de çünkü kalbim bir çatlağı daha kaldıramaz.*

"Gel," dedi usulca, "otur."

Kendimi yarım duvarlara ve çatıya çılgın gibi tırmanan begonvil sarmaşıklarının arasına gömebilmeyi dileyerek olduğum yerde kaldım. "Beni korkutuyorsun."

"İsteğim seni korkutmak değil, gelip oturursan her şeyi açıklayacağım."

“Yani biliyorsun, öyle mi!” dedim, gözlerimden akan yaşlar jakaranda ağacını, saksıdaki ortancaları ve çatı bahçesini kaplayan geniş çiçek yataklarını bulanıklaştırırken.

“Tabii ki hayır,” dediğinde, öylesine büyük bir rahatlama hissettim ki neredeyse bunun ağırlığıyla yere yığılacaktım. Şezlonga doğru yürüyüp annemin karşısına oturdum. Ancak o zaman kafesli geçidin altındaki çam yemek masasının sönmeye yüz tutmuş mumların ışıltısıyla aydınlatıldığını, üzerindeki kullanılmış tabakları, atılmış kumaş peçeteleri, boş margarita bardaklarını fark ettim.

Annem bakışlarımı takip etti. Neredeyse özlemle, “Bu akşam birkaç arkadaşımız vardı,” dedi. “Pobre³² Rosa birkaçını eve götürmek zorunda kaldı.”

Üç boş margarita sürahisi göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi. Annemin akşam yemeği partileri kötü şöhretlidir; tanıdığım herkesten daha hızlı arkadaş edinir. Eğer pazarda bir şairle, bir rahibeyle ya da bir fırıncıyla tanışırsa, ilk anladığım şey onların evimize “sohbet” için davet edildiğidir. Başkalarının hayatlarını annem kadar merak eden ve bu hayatlara ilgi duyan birini hiç tanımamıştım.

“Neden bir şeyler bildiğini düşünüyorum?”

Annem soruyu ya da suçlayıcı ses tonumu duymazdan gelecek ellerini kucığında birleştirdi. “İlk ipucu İtalya’dayken bana mesaj atıp yemeğine büyü yapıp yapmadığımı sormandı, elbette ki yapmamıştım.”

“Neyin ilk ipucu?”

“Sonra birdenbire kanto ortaya çıkmaya başladı,” diye devam etti. “Sonların yanı sıra başlangıçların ve muazzam yaratıcılığın çiçeği.”

“Yani?” Sabırsızlığım artıyordu.

32 *İsp.* Pobre: Zavallı.

“Şimdi bana bağ kurma çiçeklerinin, bunlardan sadece beş taçyaprağın, bir erkeği sana bağladığını söylüyorsun.”

“Anne, lütfen biraz daha net ol,” dedim. Aniden yüzüm kızardı ve başım dönmeye başladı. “Bununla nereye varacağın hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Hayatını hiçbir sihir gücün olmadığına inanarak yaşadın, ben de öyle, ama gerçek şu ki...” Tereddüt etti. “Rosa ve ben senin bir encantadora olduğuna inanıyoruz.”

“Bir büyücü mü?” Sesim delice bir kahkahanın eşiğinde, uzun bir ürperti gibiydi. Bana söylediklerinin büyüklüğünü anlamaya başlayamıyordum bile. Sihri hep fark etmiştim, onu orada, hemen ötemde hissetmiştim ama bir kez bile ona sahip olmamıştım. Bir kez bile onun şeklini okşamamıştım.

“Sen sihri büyütüyorsun,” dedi. “Tek açıklaması bu. Bunu düşün. Yediğin çiçekler sihirli değildi ama kanına karışınca güçleri fark edilir oldu. Kanto, inanıyorum ki yaratıcılığına tepki olarak büyüdü ve taçyapraklar bir başkası içindi ama senin dokunuşunla güçlenen sihrin izleriyle süslendi.” Beyaz bir ortanca çiçeğini sapından kopardı, ıslak bir kağıt topu haline gelene kadar ellerinin arasında yuvarladı. Sonra avucumun içine koydu. “Gözlerini kapat, biraz canlansın,” dedi yumuşak bir sesle.

Çılgınca dağınıklığa baktım. Sonra dediğini yaptım ve birkaç saniye içinde ortancadaki yaşamın titreşimini hissettim; yavaş yavaş bir büyü ipliği bağlıyordum ona. Gözlerimi açtığımda çiçek nabız gibi atıyordu. Onun sağlıklı bir çiçeğe dönüşmesini izledim. Hayatım boyunca sihri görmüştüm ama onu kendi ellerimde görmek, kendi kanımda hissetmek tamamen yeni bir şeydi.

Annem ortancayı benden alıp bir kenara koyarken gülümsedi. “Gördün mü?”

Tuhaf bir gurur kıvılcımının korku, kafa karışıklığı ve mutlak inançsızlık nedeniyle hızla uzaklaştığını hissettim. Sonra Ben’le geçirdiğim son birkaç dakikayı, göz bebeklerini

aydınlatan korkunç sihirli kıvılcımı, onu aniden terk ettiğimde gözlerinin içindeki acıyı yeniden yaşadım.

Bunu Ben'e *ben* yapmıştım.

Bunun farkına varmak mideme inen bir yumruk gibiydi. Sıcak, acı dolu gözyaşları göğsümde toplandı.

“Corazón?”

Sevgi ifadesi yüklendi. Annem bana iyi olup olmadığımı, kalbimden geçenler hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordu ama konu Ben'e gelince söyleyecek söz yoktu.

Büyükannemin geleceğimde gördüğü bu muydu? Benim büyücü olduğumu başından beri biliyor muydu? Cevaplara çaresizce ihtiyaç duyduğum için anneme Beverly'nin bana söylediği her şeyi anlattım. Eğer şaşırmışsa da bunu belli etmedi.

“Ama gerçeği görmüşse, bunu neden bir sır olarak saklamış ki?” diye sordum.

Annem parmaklarını birbirine kilitleyip iç çekti. Düşüncelerini toparlaması biraz zaman aldı ve ben omuz silkmelerini beklerken, “Eğer sana ya da bana söyleseydi,” dedi, “tanrıçanın, içinde yükselişini deneyimleyemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü karanlıkta tek başımıza ilerlememiz gerekir, tüm tuzakları aşarak. Diğer tarafta ne olduğunu bilmek, amacı boşa çıkarır.”

Her şey yok edildiğinde tanrıça dirilecek.

“Peki neden sen ya da Rosa değil de Beverly'ye söyledi?”

Hafifçe gülüp yüzündeki bir tutam saçı çekti. “Çünkü o zaman acını dindirmenin cazibesi çok daha büyük olurdu,” dedi.

“Peki ya tüm bunlardan kaçınabilseydim? Ben ve...”

Annem hiçbir şey söylemeyerek kendi sonucuma kendim varmama izin verdi. Acı ve gönül yarası olmasaydı sihri me ulaşamazdım ya da gerçek benliğimi fark edemezdim.

Anneme yüksük otu rüyalarından, tamamen yanlış anladığım anlamlardan bahsettim. “William neden beni rüyasında gördü ki? Bu kısmın mantıklı bir açıklaması yok.”

Alt dudağını çiğnedi, iç çekti, düşündü. “Sanırım buket nedeniyle aranızda oluşan şey yüzünden oldu.”

Her şeyi, sahip olmayı dilediğim bir sakinlikle karşıladı. “Ayrıca çiçeklerin koruyucu olarak seni seçtiği gece rüya gördün mü?”

Bu ana kadar unutmuştum. O zaman hiçbir anlam ifade etmeyen belirsiz bir rüya, şimdi anlamlı çılgınlık atıyordu.

Adını koyamadığım bir şeyi arayarak dik bir dağa tırmanıyorum. Uzaklarda yankılanan kahkahaları duyuyorum. Kendi kahkaham. Sonra kendi sesim sihirli bir frekansta mırıldanıyor... Tanımadığım bir kadın sesi bana, “O başlangıcı yapmanın vakti geldi,” diyor.

“Tanrıça seninle konuşmuş.”

O tek bir rüyada her şey yolundaydı. Tırmanış, büyüünün uğultusu, Mayahuel’in bana bir başlangıcı anlatması. “Ama rüyamda gülüyordum,” dedim. “Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazken, neden mutluydum ki?” Eğer bunu bilecek bir varsa, o da rüya sihri ile donatılmış olan annemdi.

“Sanırım bir parçanın tüm potansiyelini gerçekleştirmekten, yazmaktan, her zaman olman gereken kadın olmandan ve sonunda kendi sihrine dokunmaktan mutluluk duyduğun anlamına geliyor,” dedi yumuşak bir sesle.

Şu anda kalbimde hem neşeye hem de kedere yer var mıydı bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde ikisinin kafa karıştırıcı bir karışımını hissediyordum.

“O gece, gülhatmi tacolarını yedikten sonra,” dedim, canlı ayrıntıları anımsayarak, “bahçeme koştum ve... o kadar çok duygunun içinde boğulduğumu hissettim ki kendimin eski versiyonu için yas yuttum.”

Annemin ifadesi anlaşılmazdı ama, “Uyanmış bir bilinç,” derken ağzını büken küçük bir gülümseme vardı.

“Bilinç mi?” diye homurdandım. “Ben sadece... tüm kalbimi patlattım, sihir gücüne sahip olduğumu öğrendim, şimdi bir de uyanmış bir bilinçle ilgili bir şeyler mi var? Hepsi çok fazla!”

“Anlıyorum.”

Hep bu kadar sakin olmak zorunda mıydı?

“Kabul edilmesi gereken çok şey var ama başka seçeneğin yok, değil mi?”

Onun haklı olmasından nefret ediyordum. Bunları almam, incelemem, çözmem gerekiyordu. Onun Yeni Çağ akımından bir terim olan “uyanmış bilinç” sözünü değerlendirdim.

Olan bu muydu? Uyuyor muydum? Bu hayatta, bu dünyada gözlerim ve kalbim kapalı mı dolaşıyordum? Kekremsi tadını bildiğim için acı ihtimaline kendimi kapatmıştım, ızdırabını hissetmişim. Sihir gücümün olmadığını, beni topraklarımıza bağlayan bir isme layık olmadığımı fark ettiğim küçük yaşlarımdan beri ona yakın durmuştum.

Artık hayal gücümün susturulduğunu, sesimin kısıldığını, hayallerimin bastırıldığını ve reddedildiğini görüyordum.

Anneme baktığımda, bana devam etme cesaretini veren, koşulsuz sevgiye sahip cömert bir ruh gördüm. “Tanrıça, rüyamda bana fısıldadı.”

Annem, Mayahuel’in bana söylediği sözleri bekleyerek yüzümü inceledi. Ama söylediği tek bir şey vardı. “Başla,” diye fısıldadım. “İşte o zaman gerçekten yazmaya başladım. Sanki o gece, an bana hikayeyi vermişti.”

İstediğim de bu değil miydi? Sihre sahip olmak? Yazar olmak, yeni bir yol açmak? Sanırım tüm bunların bedelini anlayamamıştım. Sanırım hiçbirimiz anlayamamıştık.

“Şimdi görüyor musun?” diye sordu, cesaret verici bir şekilde. “Bu toprakların sihri senin yeniden doğuşunu, yeni başlangıcını

hissettiğinde, kanto tomurcuklanarak sana kalp şarkısının güzelliğini ve tüm yaratıcı gücünü hediye etti.”

“Nedenini hâlâ anlamıyorum,” dedim, herhangi bir anlayış noktasına tutunarak. “Neden şimdi? Bütün hayatımı *hiçbir şey* olarak geçirmişken.”

Annem tereddüt etti, düşündü ve “Sihrin neden bu kadar uzun süre uykuda kaldığını bilmiyorum,” dedi.

“Uykuda mı?”

“Bazen,” dedi usulca, “sihrin uyumaya ihtiyacı vardır.”

Bu kelimeler gücü elinde tutuyordu, içimde yavaşça bir anlayış ortaya çıkmaya ve zaten bildiklerimi doğrulamaya başladı. *Uyuyan sadece sihir değildi. Ben de uyuyordum.*

Annem, “Rosa’nın her şeyin zamanlaması hakkında bir teorisi var ve bence haklı,” diye ekledi.

“Teorisi nedir?”

“O gece sen New York’tan ayrıldığında, artık her şeyden bıktığında ve daha zorlu bir yolu seçtiğinde, sihir tıpkı bilincir gibi uyandı.”

Aniden yüksek sesle fısıldadığım sözler aklıma geldi: *Daha iyi ve daha doğru olan yolu bulmak istiyorum.*

“Tüm bunları harekete geçiren tek bir karar mı var?” dedim.

“Tek bir karar daima bir dalgalanma etkisi yaratır.”

Onun her kelimesini duyuyordum ama tüm hayatını bir inançla, engin bir gerçeğin farkında yaşamak ve sonra bir anda onun gözlerinin önünde buharlaşmasını izlemek zor bir şeydir.

“Peki nasıl çalışıyor?” Ateşli bir sıcaklık damarlarımda dolaşıyordu. “Bir çiçeğe dokunduğumda o çiçekte sihirle aşırı yüklenmiş mi oluyorum? Böyle bir hayat berbat olurmuş gibi geliyor, anne. Bazı kuralların, kontrollerin olması gerek.”

Kendinden emin bir şekilde, “Sen de bunları öğreneceksin,” dedi. “Bir çiçeğin sihrini yükselttiğin her anı düşün. Tüm bu anların ortak noktası neydi?”

O anları değerlendirdim; her biri bir çekişme, travma ve kafa karışıklığından oluşuyordu. “Yoğun duygular,” dedim sessizce.

Gelip yanıma oturdu ve sıcak elini koluma koydu. “Yaşadığın şey, vahşi ve yaratıcı bir gücün birleşimi. Kolay bir şey değil ve çektiğin acılar için çok üzgünüm ama aynı zamanda seninle gurur da duyuyorum.”

Gözlerimden yaşlar akarken başımı omzuna yasladım. Ve Ben’i düşündüm. “Benim de Ben’e büyü ile bağlanmış olmam mümkün mü? Tıpkı onun bana bağlandığı gibi?” diye sordum.

Annem saçlarımı okşayarak, “Görünüşe bakılırsa, senin dahil olabileceğin pek çok sihir olasılığı var,” dedi. Sesi hafif ve rahatlatıcıydı. “Ama emin değilim.”

İçim daha da sıkıştı. Ben’e bağlanmıştım, o bağı kırmak, doğru hissettiren şeyi yok etmek ister miydim? Peki bunu yaparsam, anılara ne olacaktı? Bunlar, bir gül gibi, onları besleyecek bir sevgi olmadan dalında ölecekler miydi?

“Hadi içeri girelim,” dedi. “Sana biraz gül ve mine çiçeği yağı vereceğim.”

Kırık bir kalbi rahatlatacak, karanlıkta ışık sunacak iyileştirici bir karışım.

“Sadece sihrini daha da artırırım.” Sözcükler neredeyse tanınmazdı, gerçeklikleri o kadar muazzamdı ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Bunu istemiyor musun?”

Kararımı çoktan vermiş olduğum için başımı iki yana salladım. Her ne kadar göğsümdeki bu ağırlığı, bu gerçeğin acısını hissetmek istemesem de onu herhangi bir şekilde azaltmak, ihtiyaç duyacağım cesareti zayıflatabilirdi.

“Ama başka bir şeyi bilmek istiyorum,” dedim. “Bunca kargaşa sırasında kimse aramadı, kimse benim yaşadıklarımı hissetmedi. Sence bütün bunlar bir şekilde bağlantılı mı?”

“Özelini paylaşmayı hiç sevmedin.”

“Çok istilacı bir şey.”

“Jita, bu konu sihirle ilgili ve artık sen de kendi sihrini bulduğuna göre, bunu yaptığını fark etmemiş olsan bile o bağı koparmış olabilirsin,” dedi. “Sanırım bir noktada biraz alana, biraz yalnızlığa ihtiyacın olduğunu biliyordun.”

Haklıydı. Ailemin sorgulamaları bardağı taşıran son damla gibi gelirdi.

“Kendimi çok kötü hissediyorum, anne.” Gözyaşlarım yavaş yavaş yanaklarımdan aşağıya doğru akıyordu. “Çok aptalca. Sanki gerçekten...”

Elini tam kalbimin üzerine bastırdı. “Kırıldığını biliyorum, keşke senin için tamir edebilseydim.” Lil’in hafıza gücünü, unutmama nasıl yardımcı olabileceğini düşündüm. Ama sonra ne olacaktı? Sadece Ben’in bana hissettirdiklerinden değil, onunla birlikteyken olduğum kişiden de vazgeçmiş olacaktım.

Annem, “Ama bu senin yolculuğun ve bundan sonra ne yapacağına yalnızca sen karar verebilirsin,” diyerek devam etti.

“Karar verilecek bir şey yok,” dedim inatla. “Buna bir son vermeliyim. Bu bağı kırmam gerek.”

“Harlow, bir bağı kırmak neredeyse imkansızdır. Sihirli bir bağ, arsız bir sarmaşık gibidir.”

Geri çekilip yüzüne baktım. “Anne, lütfen. Bunun bir yolu olmalı.”

İfadesi gerginleştii; önce gözlerini kaçırdı, sonra yeniden bana baktı.

“Sen bir encantadora olarak bunu yapabilecek güce sahipsin.”

Gerildim. Damarlarımda akan sihrin, çaresizce yakın tutmak istediğim şeyi yok etme gücü vermesi ne kadar da ironikti.

“Nasıl olacak, anlat.”

“Emin misin?”

Başımla onayladım. Aklım emindi ama kalbim milyon kez hayır diyerek isyan ediyordu.

Ama sonra yeni bir fikir çıktı ortaya ve o kadar imkansızdı ki bu fikri reddedecek oldum. “Bağı kopardıktan sonra sence yenden başlayabilir miyiz? Bu mümkün mü? Yani her şeyin bitmesine gerek yok, değil mi? Yoksa umurumda olmayacak mı?”

Annem sessizleşti ve onun sessizliğinde kendimi aniden ateş gibi hissettim, ayrıca başımda dönüyordu.

“Ah, Harlow,” dedi, “gücün yüzünden, bu bağı kopardığında muhtemelen aranızdaki tüm sevgiyi de yok edeceksin.”

Tamamen anlamamış halde, gözlerimi kırptıştırıp sıcak göz yaşlarımı uzaklaştırarak ona baktım.

Yüzümdeki soran ifadeyi görünce açıklama yaptı: “Bağlanma sırasında gerçek duyguların gelişmiş olması muhtemel. Bu da onun sana karşı beslediği gerçek hisleri de kaybedeceği anlamına geliyor.”

“Ne!” dedim, nefesim kesilerek. “Hayır, anne! Bu nasıl mümkün olabilir?” Alev alacaktım neredeyse.

“Bu yüzden bağ kurma konusunda bu kadar dikkatliyiz.”

“Peki ya ben? Hislerim?” diye haykırdım. “Eğer ben de bağ kurmaya maruz kalmışsam...”

“Sihrin sahip olduğun gerçek duyguları yok edeceğini sanmıyorum.”

“Neden?”

Annem yüzünü buruşturup ofladı. “Çünkü sihir senin içinden geliyor ve artık bunun farkında olduğuna göre, iznin olmadan seni etkileyecek hiçbir şey yapmaz.” Kendi bedenimden sıyrılıp çıkabilmeyi dileyerek ayağa kalktım. Zihnim bir kasırga gibi dönerek, bir çıkış yolu, mutlu bir son arıyordu ama olasılık yalnızca kasvetli bir çıkmazdan ibaretti. Duyguları yaratan güç, onları yok edecek olan güçle aynıydı.

Hayatım boyunca sihir mirasını istemiştim. Kendimden çok daha büyük bir şeye bağlı olduğumu hissetmeyi. Ya şimdi? Bunun karmaşasını, çelişkili doğasını ve ödememi istediği bedeli görüyordum. Hiçbir şey adil değil gibi geliyordu.

Bir çaresizlik anında, onun gerçek hisleri olup olmadığını görmek için *belki de gerçeğin çiçek açmasını kullanabilirim*, diye düşündüm. Ama sonra insanlara iki kez sihir yapılmadığını hatırladım. Her ne kadar bu yalanla yaşamayı, Ben ve benim sahip olduklarımız gerçekmiş gibi davranmayı istesem de bunu ona, kendime ve ikimizin de geleceğine yapamayacağımı biliyordum. Beni öptüğünde, bana arzuyla baktığında, onun çarpık bir sihrin etkisinde olup olmadığını merak edip duracaktım.

Kendimi toparlamayı başardım. “O zaman sanırım bunu yapmak zorundayım. Sadece bana nasıl yapılacağını söyle.”

“Madem eminsin. Bir iksir tarifi var. Ona özünü aşılayacaksın, sonra ikiniz de onu içeceksiniz.”

“Onu görmem mi gerekiyor?” Buna neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Sanırım bağı uzaktan koparabileceğimi, onunla bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacağımı varsaymıştım.

“Evet, Harlow. Ve bu iş bittikten sonra geri dönüş yok. Anlıyor musun?”

Bu, kalbimi daha da kırıyordu.

27. BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra Pasaporte'de oturmuş, patlamaya hazır bir bomba gibi telefonuma bakıyordum.

Ben'den, Laini'den ya da kız kardeşlerimden ve kuzenlerimden gelen mesajları görme korkusundan telefonumu açmaya cesaret edemiyordum. Her ilişki, benim verebileceğimden fazlasını gerektiren kendi bağlılık kurallarıyla birlikte geliyordu. Şu anda ayrı olmaya ihtiyacım vardı; hayatımdaki muazzam dönüşü ve buradan sonra ne olacağını düşünmem gerekiyordu. Neyse ki annem, yeni keşfettiğim sihrî ailenin geri kalanına anlatmayacağına söz verdi ve bunun benim hikayem olduğunu söyledi. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmayan bir hikayeydi bu. Çünkü başlangıç bana çok uzak geliyordu; doğumumdan önce-sine, hatta çok, çok daha öncesine.

Mayahuel'i, en gerçek benliğine dönüşmek için ödediği bedeli düşündüm. Kaçınılmaz yok oluşunu, o zaman bile nasıl yeniden yükselerek aşka ve yaratıma ulaştığını düşündüm. Bu topraklarda yürümüş bir kadın atamın, Mayahuel onu bulduğunda ve ona tanrıçanın mirasını taşıyıp taşımayacağını sorduğunda, sihrin bir bedelinin olacağını söylediğini hayal ettim.

Ne tür bir bedel?

Bu, her ruhun kendisinin keşfetmesi gereken bir şeydir.

Anlayış yavaş yavaş, parça parça geldi, ta ki hayatım boyunca fark edilmediğimi ya da dışlanmadığımı tam olarak anlayana dek. Korunmuştum. Bunca yıldır sihrin yokluğunun yasını tutmuştum ama ya başından beri bu lütfâ sahip olsaydım? Ya bedeli güçten daha fazlaysa?

Tanrıçayı ararken derin nefeslerle kendimi merkeze alıp gözlerimi kapattım, tanrıçanın yakarışlarımı duyup duymadığını, acımı, boşluğumu hissedip hissetmediğini merak ettim. Ama o sessizdi.

Sade buzlu kahvemden bir yudum alıp cep telefonumu açmadan önce sarsılmaz bir kararlılıkla kendimi koltuğa sabitledim. Cam'den birkaç mesaj belirdi ekranda, pansiyonunun yeni düzenlenmiş bahçesinin fotoğrafları. Tuğladan bir yürüyüş yolu, üç katlı, taştan bir çeşme ve binanın orijinal ahşap kapısını gizleyen çok sayıda kırmızı kamelya ile göz kamaştırıcı bir bahçe.

Ona bunun ne kadar muhteşem olduğunu söyleyen kısa bir mesaj attıktan sonra, Ben'den gelecek mesajlara hazırlandım ama öyle bir mesaj saldırısı yoktu, sadece dün yazdığım -eve döneceğimi belirttiğim- mesaja gelen tek bir cevap vardı:

"Tamam. Dikkatli ol. Umarım kısa sürede konuşabiliriz. Anlamak istiyorum."

Bir de bu sabah attığı bir fotoğraf vardı; arabanın içine düşen narin yaprağın şimdi onun avucunun içinde durduğu bir fotoğraf. Unutmuştum.

Kaçınılmaz gözyaşlarına karşı gözlerimi kapatınca, gözlerimin önüne kiralık arabayı iade ederken yaprağı bulduğunun, benim için bir anlam ifade ettiğini bilerek onu yanına aldığı-
nın görüntüsü belirdi. Aniden ızdırap veren, acının değil kederin alevini ateşleyen bir duygu içimi yaktı.

Ben'in elinde tuttuğu sararmış yaprağın fotoğrafına, yaprağın bütünlüğünü tehdit eden çatlağa baktım. Ve bırakmam

gerektiğini biliyordum. Çünkü eğer bunu yapamazsam, keşkele-
rin içinde sonsuza dek boğulacaktım.

Mesajım kısa ve netti: **“Seni görmem gerek.”**

Hemen yanıt geldi: **“Arayabilir miyim?”**

Ona hayır demeyi çok istiyordum ama o, bir korkaktan çok
daha fazlasını hak ediyordu. Titreyen ellerimde cevap yazdım:
“Elbette.”

İki saniye sonra telefonum çaldığında kalbim o kadar hızlı
atıyordu ki kalbimi boğazımda ve uzuvlarımda hissedebiliyordum.
Derin bir nefes alıp, “Selam,” diye yanıtladım.

“Selam. Nasılsın?”

Beni mi soruyordu yoksa sahte hastalığımı mı, emin değildim.

“Daha iyi,” diye yalan söyledim. “Sen nasılsın?” Kelimeler
ağzımdan çıktığı anda utandım. Bu koşullar altında sorması aptalca
bir soruydu.

*Ah, bilmiyorum, Harlow. Muhtemelen perişan ve kafası karışmış
durumda ve senin aklını kaybettiğini düşünüyor.*

Ben, tipik tarzıyla soruyu geçiştirip konunun özüne indi.
“Beni görmek istediğine sevindim.” Gözlerimi sımsıkı kapattım,
yüzleşeceğimizi ondan önce bildiğim acı gerçeği, bunda çok yanlış ve
adaletsiz hissettiren şeyleri yok saymaya çalıştım. “Amerika’ya ne zaman
döneceksin?” diye sordum, sesimin bu kadar yüksek ve gergin çıkmamış
olmasını dileyerek.

“Birkaç gün içinde birkaç toplantı için New York’a gitmem
gerekıyor,” dediğinde, şaşırdım.

“Ya tadilat?”

“Ben olmadan birkaç gün idare ederler.” Durakladı. Ben’in
şu anda kütüphanede durduğunu hayal ettim; kütüphanenin raflarının
kitaplarla dolu olduğunu düşündüm. Belki gece yarısıydı ve uyku
tutmamıştı, ay ışığı pencerelerden içeri sızıyordu ve...

“Toplantılarımdan sonra Meksika’ya gelebilirim,” dedi.

“Hayır, ben sana gelebilirim,” diye ısrar ettim, topraklarımızda Ben’in kötü anılarının kalmasını istemediğimi düşünerek. Hemen, “Zaten orada yapacak işlerim var,” diyerek yalanımı ekledim.

Ben tereddüt etti. Bir nefes alış sesi duydum. “Endişelenmeli miyim, Har?”

Yürek parçalayıcı, cevaplamamın imkansız olduğu bir soruydu. Ama ne söylemem gerekiyordu? Hayır? Evet? Tanrım, bu çok berbat bir şeydi. “Ben, dinle, sana söylemem, açıklamam gereken bazı şeyler var. Yani, seni bırakıp gittim ve bunun için gerçekten üzgünüm ama lütfen benden telefonda açıklamamı isteme.”

“Haklısın.”

Göğsüm bir acıyla sıkılaştı. “Şehre vardığımda seni arayacağım, tamam mı?”

“Tamam. Ah, hey, fotoğrafı aldın mı?”

“Evet.” Bir gülümseme yerleşti dudaklarıma sinsice. “Kurtardığına sevindim.”

“Onu yanımda taşıyacağım.” O gülümsüyordu, bense kalbim vücudumdan sökülüyormuş gibi hissediyordum.

Ertesi gün annem ve Rosa’yla birlikte mutfaktaydım, bağ koparma için ihtiyacım olan çiçekleri düzenlemelerini izliyordum. Onun da desteğine ihtiyacım olacağını bildiğim için annemin reyze söylemesine izin vermiştim. Normalde güzel şeyler olan çiçekler, artık gözümde zehrin saplarından ve yapraklarından başka bir şey değillerdi. “Ne bunlar?” diye sordum, minik trompet şeklindeki koyu mor çiçek kümesini işaret ederek.

“Kara kök,” dedi annem.

“Hiç duymamıştım.”

Rosa, her birimize birer küçük bardak aňejo doldururken, “Bizim yaratımımız,” dedi. Sonra bardağını kaldırdı. “Cesarete.”

“Cesarete,” diye tekrarlayıp kehribar rengi sıvıyı ağızıma diktim. Tekilanın sıcaklığı dilimde patladı ve agavın ağızda kalan tadı vücuduma sıcaklık dalgaları gönderdi. “Kara kökün anlamı ne?” diye sordum.

Rosa bardaklarımızı bir tur daha doldururken, “Anlamı, *bırak gideyim* demek,” dedi. Rosa daima herhangi bir şampiyona rakip olabilecek “becerebilirim” ruhuna sahip olan en doğrudan Estrada olmuştu. Yani bu sözleri bu kadar doğrudan söylediğinde, ben alınmadım ama ya kalbim? İşte o mesele farklıydı.

Annem, “Bir tutam da küsküt otu ekliyorum,” dedi. “İyileşme için.”

Rosa, içki bardağını ikinci kez kaldırırken, “Şeytan kılı olarak da bilinir,” dedi. “Harlow, neye kadeh kaldırmak istersin?”

“Boktan günlere?”

Kimse benim kendime acımama itiraz etmedi ve bunun üzerine hep birlikte, “Boktan günlere,” diyerek kadehlerimizi kaldırdık.

Annem bardağını bıraktı ve benim fark etmediğim bir kadife parçasını açtı. Kumaşın ortasında tek bir siyah gül taçyaprağı vardı. Nadide bir güzellikti ve en sevdiğim tonlardandı. Şimdiye dek.

“Ölüm için mi?” diye sordum, sadece sembolik olduğunu biliyordum ama yine de bu kelime, bu anlam kalbe saplanan bir hançerdi.

Rosa, bir shot daha atarken, “Ve son bir veda,” dedi.

“Bu kadar güzel bir şey nasıl aynı zamanda bu kadar çirkin olabilir?” dedim, ipeksi yaprağa dokunabilmeyi dileyerek. Ama annem, büyülü özelliklerini değiştirebileceğimden korktuğum için, iksiri yapana kadar hiçbir malzemeye dokunmamam konusunda beni uyarmıştı.

“Bir kadehe daha ihtiyacım var,” dedim, perişan bir halde ve bardağımı mutfak adasının öbür ucuna, buna mutlu bir şekilde razı olan Rosa’ya doğru ittim.

Teyzem, içi on sentten büyük olmayan yuvarlaklarla dolu küçük bitter çikolata torbasını işaret ederek, “Ve unutma,” dedi, “kakao yavaş yavaş kaynatılmalı.”

Zihnim, kolları ve dişlileri döndüren, bunun lojistiğini çözmeye çalışan bir makine gibiydi. Bu karışımı pişirmek zorunda kalırsam, Ben’le herhangi yerde buluşamayacağım anlamına gelirdi. Belki Laini’nin dairesini kullanabilirdim. Ben’i Laini’nin küçük evine çekmek ve ona bu içeceği ikram etmek düşüncesi, kötü bir peri masalından fırlamış gibi geliyordu. Ve ben kötü cadıydım.

“Çikolata tadı için mi?” diye sordum, tekilamı aşırı bir zevkle yuvarlarken.

Annem, “Uyum ve dostluk için,” dedi. Böyle mi düşünüyordu? Ben ile arkadaş olabilir miydim? Her şey uyumlu bir şekilde sona erebilir miydi?

Rosa, “Bir bağı koparmak tehlikelidir,” dedi. “Çoğu zaman kötü olur. Sonunda birbirinizden nefret etmeye başlayabilirsiniz bu yüzden bu önlem için.”

Kalbim acıyla çarparken yeni bir öfke kabardı. Bir yanır hâlâ şoktaydı, bunun sadece uyanacağım bir kabus olduğunu düşünüyordu ama durum bu değildi. Bu benim de Ben’in de istemediği bir sihrin bedelinin ödenmesinde ısrar eden *benim* gerçekliğimdi.

“Nasıl bir his olacak?” diye sordum. “Yani iksiri içtikten sonra.

Rosa, “Sanki tüm kemiklerin erimiş gibi,” dedi.

Annem iç çekip kız kardeşine dik dik baktı. Sonra bana dönüp, “Canlı bir rüyadan uyanmış gibi olacak ve muhtemelen bu çok yorucu gelecek,” dedi.

“*Kabustan* mı demek istiyorsun?”

“Fark eder mi?” diye sordu teyzem.

“Elbette,” diye iddia ettim. “Biri hoş, biri berbat.”

Rosa omuz silkti. “Ah. Benim rüyalarım her zaman hoş olmaz, bazen ise kabuslarım çok lezzetli olur.”

Günlerdir ilk defa güldüm. Hepimiz güldük, sanki normal bir akşammış ve ben daha önce birçok kez yaptığım gibi sihirlerin hazırlanışını izliyormuşum gibi. Ama sonra korkum yeniden ortaya çıktı ve sihrin işaretlerini fark edemediğim için kendime bir kez daha lanet ettim. Ben’le aramdaki olağanüstü kıvılcımın bir şekilde gerçek olduğuna kendimi inandırdığım için.

Rosa tekilasını yudumlarırken, “Bağ koparmak acımasız bir eylemdir,” dedi. “Bunu gerçekten düşündün mü? Sonuçlarını? Ciddiyim, Harlow. Gerekli olmadığı halde neden kalbini kırıyorsun?”

“Tía... Bir yalanla yaşayamam! Bunu Ben’e ya da kendime yapamam.” Böyle bir şeyi nasıl önerebilmişti ki?

Annem dilini şaklatarak, “Rosa, yeterince içtin,” dedi.

Ama teyzem sarhoş değildi. Gözleri fazla net, duruşu fazla sertti. Aslında çözümün sihre dokunmamak olduğuna inanıyordu. “Bu yalan değil,” diye savundu. “Daha ziyade resmedilen bir hayatın renkli bir versiyonuna benziyor. Amorcita, sen bir encantadora’sın! Düşündüğünden daha fazla güce sahipsin. Ancak bu, bu gücü bunun için kullanman gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Ayrıca bu bana başka birinin hayatını kontrol etme hakkını da vermez.”

“Merak ediyorum,” dedi bakışlarını daraltarak, “eğer ona bir seçim şansı tanısanız neyi seçerdi?”

İçimden bir çığlık attım; sihre, kalbime ve bu soruya öfkelen dim. Benjamin yalandan ve her türlü manipülasyondan nefret ediyordu. Gerçeğe ulaşmak için o da benim kadar bu büyüü kesip atmak istemez miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: ona ne kadarını söyleyecektim? Bağı koparmayı reddetmesi riskini göze alacak mıydım? Yoksa onu bilmenin acısını yaşamak zorunda kalmayacağı bir

karanlığın içinde mi bırakacaktım? Annemin dediği gibi kendini bir rüyadan uyanmış gibi hissedecekti. Bana karşı olan hislerinin neden kaybolduğunu asla bilemeyecekti, sadece yok olduklarını bilecekti. Gerçi bu hiçbir zaman gerçek olmayan bir şeyin kaybının acısını çekmekten daha iyi değil miydi?

Annem tüm malzemeleri keten bir beze sardı ve demeti gümüş bir kurdeleyle sabitledi. “Önce kakaoyu eritiyorsun, sonra diğer malzemeleri tek tek, yavaş yavaş, sürekli karıştırarak ekliyorsun.”

Rosa, “Ve duyguların kıpırdarsa, saklama,” dedi. “Bırak yüze çıksınlar. Sihrini ileri taşıyacak birer dalga olsunlar. Buna ihtiyacın olacak.”

Kendimi aniden sanki birkaç gündür yaşadığım olaylar nihayet kafama dank etmiş, uzayda hızla ilerleyen şiddetli bir şeye dönüşmüş ve yapabileceğim tek şey sonuçları beklemekmiş gibi bitkin hissederek, “Belirli bir kural yok mu?” diye sordum. Sonra ne olacaktı? Huzur bulacak mıydım? Mutluluk? Sakinlik? Bir daha herhangi bir şey eskisi gibi olacak mıydı? İçimde uyanan sihir -hayatıma, hayallerime, canlı bir kabusu şekil veren sihir- üzerine düşünecek bir dakikam bile olmamıştı.

Rosa, “Kural yok,” dedi. “Sadece siyah gül taçyaprağının en son eklenmesi gerekiyor.”

Nedenini sormama gerek yoktu. Cevabı biliyordum.

Ölüm ve son bir veda için.

28. BÖLÜM

Becerilerimi geliştirmek ve cesaretimi toplamak için tam olarak beş günüm vardı.

İkisi de gözüme imkansız gibi görünüyordu ama annem ve teyzem sihrimi benimsememe yardım etmeye kararlılardı. Gerçeği tamamen kabul edene dek onu kucaklayabileceğimden pek emin değildim.

Ben bir encantadora'yım.

Her iki durumda da... ertesi gün şafak vakti kalkmam konusunda ısrar ettiklerinde onlarla savaşamayacak kadar bitkin haldeydim.

Yataktan uykulu gözlerle kalkıp bir şort giydim, üzerime de bir atlet geçirdim. Aşağıya indiğimde annem çoktan tarlalara gitmişti, teyzem de kahve yapmıştı. Kahveyi minnetle içtim.

Kafein vücuduma çarptığında, "Peki sırada ne var, Yoda?" dedim, dalga geçerek.

Teyzem bana meraklı bir bakış attı. "Yoda da kim?"

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görene kadar şaka yaptığını düşünerek, "Yıldız Savaşları," dedim. "İmparatorun Dönüşü? Küçük yeşil Jedi ustası?"

Rosa bir sepet eldiven, şeffaf kumaş ve birkaç tohum paketi topladı. “Hiçbir çağrışım yapmadı. Vamanos.”³³

Onu güney bahçesine doğru takip ederken, “Ciddi olamazsın,” dedim.

Oraya vardığımızda annem üçe üç metreden büyük olmayan kuru bir toprak parçasındaki yabancı otları çapalıyordu. Yüzüne düşen geniş kenarlı bir güneş şapkası vardı başında. “Günaydın!” dedi bana dönerek.

Elimi salladım çünkü neden burada olduğumdan emin değildim ve sihir adına bedava iş gücü sunmamın gerekmemesi iyi olurdu. Rosa sepeti bıraktı, pantolonunu yukarı kaldırıp çömeldi. Topraktan dikenli bir otu söktü. “Ah! Pes etmeyecekler.”

Yabancı otlu arazi, çiçek açan şakayıklar, açelyalar, sakallı süsenler ve hezaren çiçeklerinden oluşan küçük bir tarlanın bitişiğindeydi.

Annem beni baştan aşağı süzdü. “Pantolon giymeliydin.”

“Neden?”

Çapayı bana verip elinin tersiyle alnını sildi. “Biraz çaya ihtiyacım var.”

İki ağacın arasındaki küçük bir ahşap masa ve birkaç sandalye bulunan gölgeli bir noktaya gidip kendine bir bardak çay doldurmasını izledim. “Lanet yabancı otlar,” diye inledi.

Rosa başıyla onayladı. “Lanet olsun gerçekten. Hadi Harlow, sök onları.”

Kaşlarımı çatarak, “Bu, eğitimimin bir parçası mı?” dedim. “Demek istediğim, ben bir büyücüyüm, katil değil...”

Annem kendini yelpazeleyerek, “Bu kısmın sihirle hiçbir ilgisi yok,” dedi. “Sadece biraz molaya ihtiyacım var.”

“Siz ikinizin bana sihir gücümü ve onu nasıl kullanacağımı öğreteceğinizi sanıyordum.”

33 *İsp.* Vamanos: Hadi gidelim.

“Öyle yapacağız,” dedi Rosa, ellerini kalçalarına koyup ters yüz edilmiş toprağı inceleyerek. “Ama önce yabani otlardan kurtulacağız. Kökler falan.”

Rosa ve annem gölgede sohbet ederken ben de inleyerek keskin uçlu aleti yere saplamaya ve işgalcileri topraktan kaldırmaya koyuldum. Birkaç dakika sonra bir sırayı bitirmiştım. Üçüncü sırayı da bitirdiğimde, kürek kemiklerim ve ellerim yanıyordu, boynum terliyordu. Fiziksel çalışmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, bedeni nasıl canlandırdığını ve zihni nasıl dağıttığını unutmuştum.

Yanıma gelen annem çapayı elimden aldı. “Ağlıyorsun,” dedi.

“Ne?” Elimi ıslak yanağıma götürdüm. Bu ne zaman olmuştu? Nasıl fark edememiştım?

Rosa, “Evet! Sen gerçekten güçlüsün,” dedi.

Anneme baktım. “Neden bahsediyor?”

“Kendin için ağlamıyorsun,” dedi.

“Ağladığımın farkında bile değildim!”

Rosa, “Yabani otlar yüzünden,” dedi. “Senin aracılığınla iletişim kuruyorlar.”

“Gerçekten bana yabani otların ağladığını mı söylüyorsunuz? Aman Tanrım! Ben bir canavarım,” dedim, neredeyse haykırarak.

Annem sırtımı sıvazlarken, Rosa bana, “Otlar oldukça hassastır,” dedi.

“Eh, belki de onları bırakmalıyız,” diye önerdim.

Annem, “Toprağımız sihir ve çiçekler için,” dedi, “amansız işgalciler için değil.”

Bir sonraki saati, sulama yapmadan önce toprağı işleyerek geçirdik.

Güneş yükseldikçe hoş, tatlı bir toprak kokusu doldurdu havayı.

Rosa, “Şimdi,” dedi, kır çiçeği tohumlarını toprağa serperken, “çoğunun ekim için birkaç hafta beklemesi gerekiyordu ama bunlarda senin sihrin yok, Harlow.”

Annem yere diz çöktü ve aynısını yapmamı istedi. “İşte bu yüzden pantolon giymeni istedim,” dedi. Ama doğruyu söylemek gerekirse cildime değen serin, nemli toprak hoşuma gitmişti. Ellerimi toprağa bastırdım ve büyük bir sevinç hissettim. Topraktaki bakterilerin beyinde serotonin salgılanmasını artırarak ruh halini iyileştirdiğini biliyordum ama bu farklıydı; sihrin parmak uçlarımda ve içimde titreştiğini hissediyordum.

Annem, “Tohumların üzerine nefes vermek zorundasın,” dedi. “Ya gerisi? Tamamen içgüdü.”

“Eh,” diye araya girdi Rosa, “tam olarak değil. Sihrin içinde titreştiği yolu takip etmelisin.”

Annem, “Tamam işte, dediğim gibi,” dedi, “içgüdü.”

Rosa tartışacakmış gibi göründü ama sonra ağzını kapatıp bana gülümsedi.

Toprağa yaklaşıp annemin söylediği gibi nefesimi verdim. Nefes al. Nefes ver. Ama hiçbir şey olmadı. “Neyi yanlış yapıyorum?” diye sordum.

Annem şapkasını geriye itip iç çekti. “Sana sihri nasıl yönlendireceğini öğretemem.”

Rosa, “Olmalısın rahat sen,” dedi.

Ona bir bakış attım. “Yoda’yı tanımadığını söylemiştin.”

Teyzem güldü. “İsmin bende bir çağrışım yapmadığını söyledim ama şimdi hatırladım.”

Ona bir avuç toprak fırlattım. Önümden çekilip tek bir hızlı hareketle hortumu eline alıp musluğu çevirdi ve üzerime su püskürttü.

Ben çığlık atıp geri sıçrarken, annem de, “Rosa!” diye bağırdı.

Teyzem gözlerini devirip beni işaret etti. “O başlattı.”

Annem oflayıp, hortumu kız kardeşinin elinden aldı ve bana döndü. “Sihirini deneyimlediğin diğer zamanlarda, yüksek duygular hissetmiştin.”

Yüzümdeki soğuk suyu silip, “Eksiğin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

Rosa, “Her şey mümkün,” diyerek araya girdi. “Benim de duşa ihtiyacım var.”

O gittikten sonra, tohumları çiçek haline getirmek için birkaç nafîle girişimde daha bulundum. Sonunda annem, “Belki yemeğe ihtiyacın vardır,” dedi. “Kahvaltı ister misin?”

Reddedip sihir konusunda şansımı denemek istesem de bunun zorlama olacağını biliyordum.

Günün geri kalanını çiftliği gezerek, mahsulleri kontrol ederek, mavi deve dikenini, leylak ve gladioli buketleri hazırlayarak geçirdik. Kurumuş bazı bitkilerin gücünü sihrimle artırmaya çalıştım ama kendimi tıkanmış hissediyordum, belki de kendime çok fazla baskı yapıyordum.

O gece bedenim bitkin halde olsa da ev sessizliğe bürününce odamdan çıkıp yeni ekimi yapılan bahçeye geri döndüm. Ay sadece bir şerit gibiydi ama çiftlik, yolumu yönlendiren bahçe ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyordu.

Bahçeye ulaştığımda, kenarda oturup parmaklarımın arasındaki toprağı silkeledim. Ben’i, beni bekleyen şeyi, ona söyleyeceğim gerçekleri ya da yalanları düşündüm. Gözlerindeki güveni, teninin sıcaklığını ve bir hatıradan öte hissettiren o kendine has kokusunu düşündüm.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. Çok geçmeden bedenim sihirle, hiç istemediğim bir güçle titriyordu. Yarattığı korkuyu, varlığına karşı hissettiğim direnci fark ettim, sanki sihre

güvenmiyordum. Oysa bu kendime güvenmediğim anlamına gelmiyor muydu?

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve sihrin yükselmesine izin verdim. Kendimi, içimdeki acıyla birlikte sihre teslim ettim. Uzun bir nefes vererek ellerimi toprağa bastırdım. Hiçbir çaba, hiçbir irade, hiçbir direniş yoktu. Bıraktım.

Sıcaklık göğsüme yayıldı. Vücudum güçle uğulduyordu.

Gözlerimi açtığımda topraktan büyüyen minik pembe bir çiçeğin bana doğru uzandığını gördüm.

Ve içimdeki acıya rağmen gülümsedim.

29. BÖLÜM

Sonraki dört gün boyunca sihir becerilerimi denedim. Bazen, tohumlarda olduğu gibi, işe yaradı, bazense tam bir başarısızlıkla sonuçlandı; tıpkı uyku bitkilerini güçlendirmeye çalışırken ters etki yaratarak Rosa'nın bütün gece bir o tarafa bir bu tarafa dönmesine neden olmam gibi. Annem bana sihrin nefes almaya benzediğini söyleyip duruyordu: *Sen ciğerlerine ne yapacaklarını söylemezsin, onlar bilirler.*

Pasaporte'deki son günümü kendi kafamın içinden çıkarak Violeta'nın dünyasına girmekle geçirdim.

Violeta dönünce, güneşin arkadan vuran ışığıyla yüzü örtülmüş olan Jack'in önünde durduğunu gördü.

"Jack," diye söze girdi, olumlu bir başlangıç yapmak istiyordu. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Jack. "Detaylarını bir kenara bırakıp asıl meseleye gelsek nasıl olur?" Violeta'nın öfkeli yüzünü görmesine yetecek kadar yaklaştı.

Violeta'nın asla unutamayacağı bir yüzdü bu.

Kalemi bıraktım, toplanan bulutlara baktım ve Jack'in yüzünde bu kadar unutulmaz olan şeyin ne olduğunu merak ederken, Ben'i hatırladım. Hatları ve gülümsemesi, gözleri ve elleri. Onun yazdığı İlk İzlenimler günlüğünü onuncu kez aramaya

koyuldum. Ama her zamanki gibi elim boş çıktım, sanki günlük onu aradığımı biliyordu ve kasıtlı olarak benden saklanıyordu.

O gece uyuyamadım. Ertesi gün uçağa binip New York'a, Ben'e, kalp ağrısına uçacaktım ve bu bana kendimi bitkin hissettiriyordu. Bunu beceremeyeceğimi düşündüğüm, sihrin benden isteyebileceği çok fazla şeyin olduğu anlar oluyordu. Düşmeye devam etmek bu kadar korkunç olur muydu? Ya mutlu bir şekilde bağlı kalmak?

Karanlıkta yatarken kendimi hem huzursuz hem de bitkin hissediyordum. Havaya, alana ihtiyacım vardı. Rilke'nin "Ağır" adlı şiirinden bir dize geldi aklıma: *Kalbimden çıkıp muazzam gökyüzünün altında yürümek isterim.*

Keşke gerçekten kalbimden çıkabilseydim. Keşke.

Bornozuma sarınıp dışarı çıktım. Hava sakin, yumuşak, sonsuz bir bahar gibiydi, gökyüzü ise kadifeden bir örtüydü sanki. Yüksekte ve uzakta bir yarım ay asılı duruyordu ama yıldızlar, yanan parlak şeyler, çoğu uzun zaman önce ölmüş olan yıldızlar o kadar uzakta değildi.

Bahçe ışıkları yumuşak ve ancak gölge düşürecek kadar loştu. Gezinirken, ara ara öbekler halinde taşların çatlaklarından bile filizlenen kantoyu gördüm. Her salkımın yanından geçerken, beyaz ipekle çiçekler bir dayanışma işareti gibi bana doğru eğilerek sallanıyorlardı. Sevimliliklerine baktım. Saydam yaprakları çok kırılıyordu ama bir o kadar da sağlamdı.

Kendi bahçeme ulaştığımda bolca çiçek görmeyi umuyordum ama arazi aynen bıraktığım gibi, çorak ve ıssızdı. Çömelerek ellerimi serin toprağa bastırdım ve onu anlamsızca ellerimde çevirdim. Bu katmanın neden boş kaldığını biliyordum. Çünkü sihrimin yükselişi bile içimdeki boşluğu dolduramıyordu.

Hafif bir esinti Hylocereus'un etli dallarının arasından yüzüme çarptı. Gece Kraliçesi köşeli kollarını beyaz kokulu çiçekleri sunmak istercesine gökyüzüne doğru uzatıyordu. Çiçekler parlıyor gibi görünüyordlardı; kokuları, olgunluk ve umut kokusuydu. Fakat çiçeğin ömrü birkaç saatken, nasıl bir umut olabildi ki?

Azalea ve Beverly'nin sihrini görmek ve Beverly'nin geleceğini öngörmek için ağaca doğru koştuklarını hayal ettim. Bitkinin sembolizmi zorluklar karşısında dayanıklılık, kararlılık ve güçtü. Bir ışık feneri ve mutlak güzellik.

Büyükannemin ay ışığında bir çiçek kopardığını ve onu Beverly'ye verdiğini görebiliyordum.

Beverly'nin kaderini belirleyecek ve William'ın ona layık olup olmadığını söyleyecek tek çiçek.

Şimdi ise kendi geleceğime karar verecek olan çiçeği düşünüyordum: siyah gülün taçyaprağını.

Ölüm ve son bir veda.

Tuhaf bir özlemle dolu olarak Gece Kraliçesi'ne doğru yürüdüm. Yavaşça uzanıp mumsu bir yaprağın kenarlarını okşadım. Sıcaklığı ellerime yayıldı. Anında onun gücünü, dayanıklılığını ve ışığının damarlarımda dolaştığını hissettim. Çiçeği sımsıkı sardım, onun gücünden yararlanarak onu ruhuma çektim, ballı kokusunu son nefesimi çeker gibi içime çektim.

Farkındalık, bir başlangıç değil, sistemin içinde bir şoktu. Yeteneklerim yalnızca çiçeğin gücünü artırmakla kalmıyordu.

Gücüm çiçeklerden sihir çekmemi de sağlıyordu.

Olasılıkları hayal ederek ürperdim. Sonra Ben'in gözlerini, gülümsemesini gördüm, dokunuşunun hassasiyetini hissettim ve ona dair algımın sihir tarafından maskelenip maskelenmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, onu sihir etkisinde olmadan görmek, hissetmek, onu tanımak nasıl olurdu acaba? Pişmanlıkla

büyüyü serbest bırakıp Gece Kraliçesi'ne geri akmasına izin verdim. Çünkü onun tüm cesaretini istesem de, Ben'in karşısına sahte bir güçle çıkamayacağımı biliyordum.

Eğer bunu yapacaksam kendi yöntemimle yapmalıydım. Tüm kederim ve dağınıklığımla ve umarım bir nebze nezaketle.

Fısıltı içimde yavaş yavaş, acı bir şekilde yükseliyordu...

Sanki ölümden bir nezaket varmış gibi.

30. BÖLÜM

Nefes kesici genişlikteki New York gökyüzü, taş kadar soğuk bir gri tonundaydı.

Taksideydim, artık bana yabancı olan bir yere, artık uzak bir anı gibi görünen bir dünyaya bakıyordum.

Şehrin sokakları kasvetli giyimli kitlelerle dolup taşıyordu. Farklı yönlerde doğru hareket eden bir grup insan, dünyanın geri kalanına önemli bir yere sahip olduklarını söyleyen aynı kararlı bakışa sahipti.

Hepimizin bir kapasiteye, bir yere, bir hedefe doğru ilerlediğimiz bir hayalimizin olduğunu düşündüm. Çoğumuz bu düşüncelerle meşgulüzdür, muhtemelen bilemeyeceğimiz sonuçları öngörürüz ve bir yandan da orası ile burası, şimdiki zaman ile gelecek arasındaki geniş uçurum konusunda endişeleniriz.

Laini'nin West Village'daki Washington Place'te bulunan dairesinin önünde taksiden indim ve o anda kalbim kaotik bir dansa başladı. Birkaç derin nefes alıp sinirlerimi bir nebze olsun kontrol altına alamazsam, kısa süre içinde darbeye dönüşecek bir gümbürtüydü bu. Ama nasıl yapabilirdim? Bana yalnızca sahte bir hayatı hatırlatan bir şehre dönmüşken hem de. Gerçek görünen tek şeyi yok etmem gereken bir şehre dönmüşken...

Artık her zaman vedaları hatırlatacak bir şehir...

Laini'nin iş yerinde bir toplantısı vardı ve bir saat kadar daha evde olmayacaktı. İkinci kattaki dairesine çıkmadan önce eski art deco binaya girmek için hâlâ bende olan yedek anahtarı kullandım. Daire, bir dolaptan daha büyük olmayan tek kişilik bir yatak odasına ve duşa ulaşmak için tuvaletten geçmeniz gereken banyoya giden dar geçit dışında, oturma odası ve mutfaktan oluşuyordu. Aksiyonun ortasında olduğu sürece, Laini için alan bir zorunluluk değildi.

Çantamı yere koydum, siyah ipek kurdeleyle bağlanmış kuru fundalardan oluşan küçük aranjmanı çıkardım. Bu, Laini'nin buraya gelmeme izin vermesine duyduğum minnetin küçük bir göstergesiydi. Fundaları sehpanın üzerine koyduktan sonra pembe, içi doldurulmuş kanepeye attım kendimi. Radyatör tıslayıp tükürüyordu; dışarıdaki öğleden sonra trafiğinin tanıdık uğultusu bende sessizliğe, geniş açık alanlara ve parlak mavi gökyüzüne özlem hissi uyandırdı. Laini'ye zaten her şeyi anlatmıştım. Bunu yapmak zorundaydım. Buraya gelip gerçeği ondan saklamam mümkün değildi; yüzümün her yerindeki felaketi ve kasveti gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Cam ve Lil'de olan maske yoktu bende. Onlar duygularını o kadar kusursuz bir şekilde gizleyebiliyorlardı ki hiç kimse (bir Estrada dışında) onların kırık bir kalpten muzdarip olduklarını bilemezdi.

Oysa benim duygularım hem belirgindi hem de deniz kadar değişkendi: bir an sakin ve durgun, bir sonraki an fırtınalı. Annem, bir şair ruhuna sahip olduğumu ve bir gün kalbimin bu sayfaya tercüme edileceğini söylerdi hep. Kayıp Ruh'un yarısı tamamlanmıştı; kenarları daha keskin ve daha derinden kesen bir hale gelmişti. Onu seviyordum; tüm o dağınıklığını ve karanlığını, ışığını ve vaatlerini. Bu hikayeyi bir gerçeği ortaya çıkarmak, bir soruyu yanıtlamak için yazdığımı şimdi anlıyordum: *Aşk her şeyi affedebilir mi?*

Bir kadeh şarap içtikten sonra Ben'e mesaj attım:

Şehirdeyim. Saat yedide buluşabilir miyiz?

Sonra çantamın fermuarını açıp geleceğimi barındıran keten kumaş paketini aldım. Çikolatanın zengin kokusu çiçeklerin kokusunu bastırırken, kalbim taşıyamayacağım kadar büyük bir yükü göğsüme batıyordu. Tam o sırada telefonuma mesaj geldi: **Yedi harika. Aç mısın? Akşam yemeği yer miyiz?**

**Belki sen Laini'ye gelirsin diye düşünmüştüm.
Washington Meydanı, altıncı ile yedinci bloklar
arasında yaşıyor. Sen nerede kalıyorsun?**

Helena'nın dairesinde. Doğu tarafının yukarısı.

Ablasının burada bir dairesi mi vardı? Işık hızında yeni bir plan çıkıyordu böylece ortaya. Eğer ben ona gidersem, ne zaman evden çıkacağımın kontrolü bende olurdu. "Rüyadan" uyandığında gitmesi için tuhaf tuhaf beklemek zorunda kalmazdım. Eğer ona gerçeği anlatmaya karar verirsem, muhtemelen kapıyı çarpıp çıkacaktı.

Cevap verdiğimde kendimi bir yılan gibi hissediyordum:

**Helena'nın evini görmeyi çok isterim.
Ben oraya gelebilir miyim?**

Harika.

Adresi gönderdi.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Tam o sırada kapıda bir anahtar sesi duydum. Laini içeri girdi. Saçını koyu kırmızıya boyamıştı ve çok muhteşem görünüyordu. Odayı yürüyüp beni kocaman kucaklamak için harcadığı dört saniyeyi kıskandım.

Boğulduğumu hissederek kurtulmaya çalışsam da bana izin vermedi. "Laini..."

"Sarılmaktan nefret etmen umurumda değil. Birine ihtiyacın var."

"Ah, gerçekten ihtiyacım yok." İhtiyacım olan asıl şey zamanı geri almak ve lanet olası bağ kurmayı önlemektir.

Laini beni serbest bıraktı, derin gözleri yüzümü taradı, sonra sanki ateşimi ölçüyormuş gibi elini alnıma koydu. "Farklı hissediyor musun?"

"Bu sihir," dedim gülerek. "Grip değil. Bu arada saçın muhteşem görünüyor."

"Konuyu değiştirme ama gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve dramatik bir şekilde gözlerini kırptırırken omzunun üzerinden bir tutam saçını çevirdi.

"Her rengin bir öncekinden daha güzel olmasını nasıl bece-riyorsun?"

"Doğru, ben bir bukalemunum ama sen... Sen bir büyücüsün. Ne kadar dinamik bir ikiliyiz."

"Aslında bence hikayenin kötü karakteriyim ben."

"Harlow, sen kasıtlı olarak hiçbir şey yapmadın."

"Bu acıtmayacağı anlamına gelmez."

Bakışları sehpanın üzerindeki boş şarap kadehine düştü.

"Bir içkiye ihtiyacın var."

"Ve uzun, sıcak bir banyoya."

"Bu evde olmaz."

İkimiz de güldük ve mutfak tezgahına doğru ilerledik. Laini bir karışımı karıştırmakla meşguldü ama ben ne yaptığına dikkat bile etmemiştim çünkü aklım tek bir şeye odaklıydı: Ben'e. Onu son gördüğümünden bu yana sadece beş gün geçmişti ama onunla ilgili her şeyi özlüyordum: topraksı kokusunu, kötü bir şaka yapmak üzereyken ağzının yavaşça kıvrılışını, parmaklarının kusursuzca benim parmaklarıma dolanışını. Ve öpücüğünü. Eğer sihir ile bağlanmışsam, o bağı koparınca tüm bunlar ortadan kalkacak mıydı?

Laini içinde gümüş rengi bir sıvı ve limon bulunan bir bardağı bana doğru itti. "Ben buna Kırık Kalpler Oteli adını koydum. Üzgünüm. Olması gerektiği gibi süper ama fazla şekerle

kaplamamak gerek.” Birkaç santim geri çekilip bana tereddütlü bir sırtışıla baktı. “Öyle değil mi?”

Başımınla onaylayarak, “Bak, bir kalp sahibi olmanın tehlikesi bu,” dedim. Cesur bir ifade takınmaya çalışsam da fena halde başarısız oldum. “Kırılıp paramparça olması.” Gözlerime yaşlar doldu, kapıyı açıp bir ölüm perisi gibi çılgınlık atarak caddede koşmak istiyordum.

“Ah, tatlım.” Sesi yumuşak ve iç gıcıklayıcıydı. “Gerçekten çok fena çarpıldın.”

“Bu sadece bağdan kaynaklı olabilir,” diye itiraz ettim. “İk-siri içine kadar bilemeyeceğim.”

“Onun hakkında sorular sormak isterdim ama bu, durumu daha da kötüleştirebilir, bu yüzden bana bir şey anlatmana gerek yok. Yani kesinlikle istemediğin sürece...” Yaklaştı. “Onunla yattın mı?”

Acıması bir şekilde başımı iki yana salladım.

“O zaman gerçekten de bağ kurma sihrinin etkisi olabilir.”

“Neden böyle dedin?”

“Eğer birine böylesine çılgınca âşık olmuşsan, onunla yatma-mış olmanın imkanı yoktur, değil mi?”

Eskiden olsa onun alaycı görüşüne katılabiliirdim ama bu, Ben’le tanışmadan, onun dokunuşunu hissetmeden, bana gör-rüldüğümü hissettirdiğini deneyimlemeden önceydi. Duyuldu-ğumu. Anlaşıldığımı.

“Her şey cinsellik değildir, Laini.”

“Bu yalnızca kötü cinsellik deneyimleri için geçerli.”

Kendimi tutamadım. Güldüm. Bunun onun silahı oldu-ğunu biliyordum. Acıyı dağıtmak için mizahı kullanmak... Gözyaşlarımı sildim. “Ben iyiyim. Tamam, peki, aslında de-ği-lim ama olacağım. Sadece bu işi bitirmem gerekiyor.”

Laini’nin ifadesi yumuşayıp acıma ile şefkat arasında bir şeye dönüştü. Bardağını kaldırdı. “İşe yaramaz küçük kalplere.”

Kadehimi onunkiyle tokuştururken, “İleride daha sağlam bir malzemedenden yapılsınlar,” diye ekledim.

Hem ekşi hem de narenciye tadındaki, dumanlı bir aroması olan içkiyi bitirdim ve yorgun kemiklerim anında ısındı. “Laini, bu gerçekten çok iyi.”

Işıl ışıl parladı. “Bu arada saat kaçta...”

“Yedi,” dedim. “Kız kardeşinin evine gideceğim, böylece akşam evden çıkman gerekmeyecek.”

“Yardım için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Sadece burada ol?” İç çektim. “Belki daha sonra şunlardan birkaç kadeh daha hazırlayabilirsin?”

“Evet, şey...” Bakışlarını benden kaçırarak parmaklarını tezgaha vurdu. Bir tutam kaygı hissettim. O gergin bakışı biliyordum. Ve bu, neredeyse her zaman, endişelenmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Dökül,” dedim. “Ne saklıyorsun?”

İnat etti. “Hiçbir şey.”

“Laini.”

“Pekala, sinirlenme ama Lil beni aradı. Sende bir şeyler olduğunu bildiğini söyledi, gördüğü rüyalarla ilgili bir şeylerin... Ve gerçeği resmen ağzımdan söküp aldı. Aslında onun zaten bildiğini düşünmemi sağlayacak şekilde kandırdı beni.” Gözleri büyüdü. “Yemin ederim.”

“Ne kadarını biliyor?”

Laini yüzünü buruşturdu. “Her şeyi?”

Vücudum soğudu. Eğer Lil biliyorsa, demek ki ailenin geri kalanı da biliyordu. Bu, onlara durumu kendi şartlarımda anlatmak istemem dışında o kadar da korkunç bir şey değildi. Yine de belki böylesi daha iyiydi. Bu beni aynı hikayeyi yeniden ve dürüstçe anlatmaktan kurtarırdı, değil mi? Bu, kulağa işkence gibi geliyordu.

“Neden bana sormadı?” dedim.

“Gizlemeye çalışacağından endişe duyduğunu söyledi. Biliyorsun ki karanlıkta bırakılmaktan nefret eder.”

Laini’yle benim eski dairemdeki bir görüntümüz parladı zihnimde. Chad’in tanıtım partisinin olduğu geceydi ve en büyük sorunum kovulmak ve gitmek istemediğim bir partide ne giyeceğimi bulmaya çalışmaktı. Geçmişe bakıldığında reddedilme, acı, hatta ayrılık bile artık çok önemsiz görünüyordu. “Sorun değil,” dedim. “Lil zaten önünde sonunda öğrenecekti.”

“Doğru...” Laini’nin sesinde beni tedirgin eden bir titreme vardı. “Ama Camilla’ya ve kuzenlerine anlatmış, sonra da kura çekmişler.”

Nabzım bir iki kez atmayı unuttu sanki. “Kura mı?”

“Mecazi anlamda yani.”

“Daha net olur musun, Laini.”

“Kendini kaybetme ama, tamam mı? Söz mü?”

“Bana ne söyleyeceğini bile bilmezken nasıl söz verebilirim ki?” desem de söz verdim. Bana ne söyleyeceğini kesinlikle biliyordum ve ben henüz düşünme aşamasındayken, “Kimin gelip senin kendini toparlamana yardım edeceğini belirlemek için kura çekmişler,” dedi. “Lil kazanmış. Şu anda yolda ve...” Telefonuna baktı. “...saat sekizde burada olacak.”

Tabii ki. O ailenin tamircisiydi. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Yapmıyorum,” dedi Laini, çenesini meydan okuyan bir ifadeyle kaldırarak. Bu duruşunu genelde severdim ama şimdi onu boğmak istiyordum. “Bak, ben bir Estrada değilim,” dedi. “Sizin aranızdaki bağı anlıyormuş gibi davranmam ama seni tanıyorum ve bu gece kız kardeşine ihtiyacın olacağını biliyorum.”

Bir rahatlama, içimdeki derin bir kilidin çözüldüğünü hissettim. Laini haklıydı. Bu gece katlanılamaz olacaktı. Sonucun cehennem gibi acı olacağından başka ihtimal gelmiyordu aklıma. Unutmama yardımcı olması için Lil’e, onun enerjisine, hatta belki de onun hafıza sihrine ihtiyacım olacaktı.

Laini, "Bavulunun otele gönderilmesini sağlayabilirim," dedi. "Ritz Midtown Oteli'ne. Kalbini iyileştirmek için bu eski daireden çok daha iyi bir yer."

Dünyada bunu kolaylaştıracak hiçbir yerin olmadığını bile-
rek ona titrek bir gülümseme sundum.

İki saat sonra, şehrin yukarısına doğru giden bir takside elbise-
min ipek kemeriyle oynuyordum. Gri gökyüzü yerini gecenin
karanlığına bırakmıştı. Sürücü güzel bir şehir evine yaklaşıırken
ellerimi çantamdaki sihir demetine sardım.

Kapıcıyı geçip zarif lobiden yürüdüm ve asansöre binip
onuncu kata çıktım. Peluş halı kaplı koridordan köşedeki dai-
reye doğru yürüdüm ve kapının önünde durdum.

Bekledim, nefesimi yavaşlattım, gözlerimi kapattım. Ve onu
duyumsadım. Bizi birbirimize bağlayan sihir ipliğini. Kış gü-
nündeki güneş ışığı kadar sıcak. Ateş, korku ve arzuyu ateşledi-
ğini tepeden tırnağa hissediyordum. Çok fazla arzuyu.

Hafifçe kapıyı çaldım. Bir kere, iki kere.

Ayak seslerini, kilidin klik sesini duydum. Sonra kapı açıldı.

31. BÖLÜM

Benjamin benden iki adım uzaktaydı. Buradan bile onun sarhoş edici kokusunu alabiliyordum, buradan bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, buradan bile onun kollarına düşmek istiyordum ve...

Rol yap. Hiçbir şey yokmuş gibi.

Ama o çoktan bana ulaşmıştı; kolları belime dolanmıştı, yüzü boynuma gömülüydü, nefesi tenime değiyordu. Sesi kulağımda bir fısıltıydı. “Seni özledim.”

Gözlerim henüz akmamış gözyaşlarıyla yanıyordu. Ve bir anlığına kendimi onun yörüngesinin derinliklerine kaptırdım. Birkaç kalp atışı boyunca bu şekilde kaldık. O, umudu kucaklayarak. Ben yalanı lanetleyerek.

Ayrıldığımızda gözlerine bakamıyordum ama bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Yumuşak bir sesle, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Bunun üzerine gülümsedim ve bakışlarıyla karşılaştım. “Yalancı.” Buraya gelmeden önce aynada kendime iyice bakmıştım ve bir buz bile gözlerimin altındaki şişkin koyu haleleri iyileştirmeye yetmezdi. “Bataklık cadısına benziyorum.”

Çenesini okşayarak şakacı bir şekilde sırtıttı. “Çok güzel bir bataklık cadısı.”

Stil ve zarafetin simgesi olan daireye adımımı attım. Duvarlar açık maviye boyanmıştı, zarif mobilyalar özenle seçilmişti ama kendimi sanki birinin evine değil de bir otel süitine giriyormuş gibi hissetmeden edemedim.

Ben'in altında kot pantolon, üstünde ise siyah bir henley vardı. Çenesi beş gün öncesine göre çok daha tıraşlıydı, belki de ensesini düzelttirmişti. İki durumda da her zamanki kadar çekiciydi.

"Helena burada mı yaşıyor?" Taş şöminesinde ateşi yanan oturma odasına doğru yürürken içimi bir ürperti kapladı. Pencerenin yanında gümüş çerçeveli birkaç fotoğrafın durduğu bir masa vardı. Buradan bile Ben'in genç yüzünü, kalbi kırık, gülümseyen oğlanı seçebiliyordum.

"Büyükkannem ve büyükbabam burayı çok önce satın almışlardı," dedi. "Sonra Helena burayı sahiplendi ve kendine ait hale getirdi, en azından şehirde olduğu zamanlarda."

Bir kişinin hakkında, yaşadığı yere göre çok şey anlatılabilir. Zevkleri, ilgi alanları, organizasyon tarzları, rahatlık tercihleri. Helena çok zevkli bir kadındı; duvarlardaki tabloların sayısına bakılırsa, resim ilgi alanlarından biriydi. Aşırı düzenliydi çünkü uygunsuz hiçbir şey yoktu ve şık mobilyaların sert ve itici görünmemesi nedeniyle rahatlığı tercih ettiği söylenebilirdi.

"Ne güzel," dedim.

"Tabii bu tür şeylerden hoşlananlar için."

"Sen hoşlanmıyor musun?"

"Şehrin büyük bir hayranı değilim."

Meraklandım. "Neyi sevmiyorsun?"

"Liste uzun."

Hafif bir kahkaha atıp, listede nelerin olduğunu düşünmemeye çalışarak, "Bana *SparkNotes* olarak ver."

"*SparkNotes*, tamam," dedi. "Beton, çelik, hep gürültülü ve uyanık olması, çok fazla gölge."

"Hiç açık olmayan gökyüzünü de unutma."

“SparkNotes versiyonu dedin,” dedi sırtarak. “Senin de burada yaşadığını hayal etmek benim için çok zor,” diye ekledi.

“Eh, bunca harika olmayan şey saydın ama aynı zamanda harika restoranlar da var,” dedim. “Ve kafeler, tiyatrolar, müzeler, çeşitli kültür etkinlikleri ve tüm bu koşturma içinde kaybolmana izin veren bir anonimlik.” Gevezellikle oyalandığımı biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Her şeyin bitmesini istemiyordum, henüz olmazdı.

“Hepsi doğru ama gökyüzünün olmaması kısmı? İşte anlaşılmayı bozan o,” dedi. “Ve sen kesinlikle gökyüzüne ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Neden böyle dedin?”

“Çünkü hep gökyüzüne bakıyorsun.”

Ah.

Ben ellerini çırttı. “Peki, ruh halin nasıl? Akşam yemeği için? Sipariş verebiliriz. Köşede harika bir Tayland restoranı var. Ya da ne istersen işte.”

“Aslında aç değilim,” dedim, “ama sen açsan...”

“İyiyim böyle,” dedi, parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken. Gergin enerjisi elle tutulur haldeydi ve bu beni daha çok eziyordu çünkü her şey normalmiş gibi davranmak için çok çabalıyordu.

Garip bir sessizlik olduğunda tek duyabildiğim bu alanın, bu anın dışında bir dünyanın var olduğuna dair bir hatırlatma olarak trafiğin uğultusuydu.

Daha iyi planlamalıydım, bunun provasını daha çok yapmalıydım. “Mutfağı görebilir miyim?”

Tek kaşını kaldırdı. “Ah, elbette.”

Kısa bir koridordan geçerek içinde kahvaltı barı, paslanmaz çelik aletler ve karanlığı çerçeveleyen küçük bir pencere bulunan küçük ama modern bir mutfağa doğru yürüdük.

Tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bak, bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Ne dilediğine dikkat et.

Başımı salladım, boğazımdaki korkunç bir acıyla zonklayan ve bana bu işi bir an önce bitirmem gerektiğini hatırlatan yumruyu yutkundum. Bir gerçek artığı olarak, “Çiftlikten bir şey getirdim,” dedim. “Sana yapmak istediğim bir içecek.”

“Kulağa uğursuz geliyor,” diyerek dalga geçti.

“Sadece bir tencereye ihtiyacım var.”

Tezgahı itip yanımdan geçti ve alt dolaptan bir tencere aldı. Ocağın yanına gittim ama önüne geçmiş oldum ve alan çok dar olduğu için vücutlarımız birbirine değmeden beni geçmesi mümkün değildi.

“İzleyebilir miyim?” diye sordu ve sanki içgüdüleri ona bir şey söylüyormuş gibi sırtı azaldı.

“Oturma odasında beklemeye ve benim bunu sana getirmeme ne dersin?”

“Beni büyülemeye mi çalışıyorsun?” Yaklaştı, kalbim onun dokunuşunu arzularken vücudum öne doğru eğildi. Bir anlık güçsüzlükle başımı göğsüne yasladım.

“Ben...”

“Heyyy.” Beni kollarının arasına aldı. “Kanada’da ne oldu bilmiyorum, çok mu hızlı gittim bilmiyorum ama kendini kötü ya da üzgün hissetmeni istemiyorum. Sorun her neyse çözebiliriz.”

Onun nezaketi ve açık sözlülüğü beni altüst ediyordu ve gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Böyle kalamaz mıydık? Belki de Rosa haklıydı. Belki bunu yapmak zorunda değildim. Belki acele ediyordum. Şüphelerle dolana dek belkilerin birikmesine izin verdim.

Vücudum otomatik pilota katıksız duygularla hareket ederken, başımı geriye atıp onu öptüm. Hızlı, ateşli, her şeyi tüketen bir öpücüktü, bunun üzerine sadece birbirimize sarıldık.

O da tutku ve sıcaklık yayıyordu. Çok geçmeden ağzını boğazımda gezdirmeye başladı, elleri vücudumu boydan boya okşuyordu. Bu yanlış olamazdı. Bu sahte olamazdı.

O an annemin sesi geldi kulağıma.

Sen sihri büyütüyorsun. Taçyapraklar... dokunuşunla güçlenen sihrin izleriyle süslendi.

Ben beni tezgahın üzerine kaldırdı. Nefesi düzensizdi; adımı sanki yeni bir dil öğreniyormuş gibi tekrarlıyordu. Sihri güçlendirdiğim gibi onu da güçlendiriyordum. Bana dokunmasına, beni öpmesine, beni arzulamasına izin verdim. Ona izin verdim çünkü onu son bir kez hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu anıyı son-
suza dek yanımda taşımalıydım.

Elleri hiç de yumuşak veya yavaş değildi. Sanki bunu takip edecek tek şeyin uçsuz bucaksız bir hiçlik olduğunu biliyormuş gibi tamamen vahşi, tamamen içgüdüsel.

Beni tezgahıdan kaldırıp koridordan geçerek loş yatak odasına taşıdı. İç sesim hayır diye bağırarak bencilliğim yüzünden beni azarlıyordu ama bir yanımda, bu adama âşık olan yanımda, onun bana vermek istediği her şeye kollarını açıyordu.

Yatağa düştük.

Her okşayıpta, her öpücükte aynı sözleri tekrarlıyordum zihnimde: *Ben bunu nasıl sonlandıracağım? Bu nasıl doğru olabilir?*

O bana karşı hareket ediyordu ve ben de onun ritmine ayak uydurup ulaşabildiğim her yerine dokunarak, sırtını, göğsünü ve kollarını keşfediyordum.

Defalarca adını fısıldıyordum. Her şeyimi alması için ona yalvarıyordum. Büyünün de bağın da canı cehennemeydi. Aramızdaki bu şey gerçektir. Öyle olmak zorundaydı. Öyle olmasa bile onunla bir kez olsun sevişmek çok mu yanlış olurdu?

Bu sefer Ben bana emin olup olmadığını sormadı. Çünkü her hareketim bunun cevabını haykırıyordu ve o da baş döndürücü bir etkiyle elini bacağımın üzerinde gezdirerek bunu kabul ediyordu. Parmakları, santim santim iç çamaşırımın

kenarlarında gezindi. Sıcaklığı ve coşkusu kontrol edilemeyen bir ateş gibi yayılırken bir şeyler fısıldıyordu ama ben o kadar kaybolmuştum ki, daha fazlasına öylesine çaresizce bir arzu duyuyordum ki bana söylediği şeyleri anlayamıyordum.

Nefesleri giderek kısaldı, kesik kesik bir hal aldı. Dudaklarını yeniden yakalayıp onu derinden öperken açlık ve istek içinde boğuluyordum. Üzerime baskı yapan ağırlığını hissettim.

“İyi misin?” diye sorduğunda, tek söyleyebildiğim inleyerek, “Seni istiyorum,” oldu. Kot pantolonunun düğmesini tutup çekti.

Ben’in ağzı çenemin ve boynumun üzerinde gezindi. “Ben de seni istiyorum.”

“Ve şu lanet kot pantolonu gerçekten çıkarmak istiyorum,” diye homurdandım.

Güldü ve bir anda kot pantolonu artık çıkmış, boxerıyla kalmıştı. Aceleyle onu da çıkarıp vücudunu benim vücuduma bastırırdı.

“Titriyorsun,” dedi.

“Sen de öyle.”

İkimiz de birbirimize karşı titrerken güldük. Elbisemi daha yukarı, kalçalarımın doğru kaldırdı.

Kalbim çarpıyordu; arzum adeta kafese saldıran vahşi bir hayvan gibiydi. Onun inlemeleri, benimkileri bastırıyordu. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime daha da yaklaştırdım. Ağzım öfkeyle onun öpebileceğim, tadabileceğim herhangi bir zerresini arıyordu.

Sonra onun tanıdık, baştan çıkarıcı kokusu üzerime yayıldı ve bana sihri hatırlattı.

Hayır. Sihri burada istemiyordum. Ona doğru hamle yaparak onu biraz daha yakınıma çektim. Sonra daha yakınıma. Bunu istiyordum. Ona, bu doyumsuz arzuya yenik düşmek istiyordum.

Sihrin canı cehennemeydi!

Ninova

Ama gözyaşlarım akmaya başladı. Bastırılmış hüsrân, belki de biraz delilik. Ben durdu. Onun dokunuşunu kaybettiğimde acım daha da arttı.

“Harlow?”

Ona daha sıkı sarılarak sarhoş edici mutluluk anına geri dönmeye çalıştım. “Durma,” dedim sızlanarak.

Ama doğruldu ve bana delirmişim gibi baktı. Belki de delirmiştim.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Neden ağlıyorsun?”

Ellerimi yüzüme kapattım. “Özür dilerim, Ben.”

“Hey, sorun yok. Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Tanrım, bunu ne kadar çok istediğimi bir bilseydin.” İkimiz de doğrulduk, bu andan nefret ederek ellerini ellerimin arasına aldım. “Duygularını... bilmem gerekiyor. Yani ne zaman hissetmeye başladığını...” Sözlerim titrek nefesimin arasından çıkıverdi.

Gergin bir kahkaha attı. “Ne bu şimdi? Sana deli olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, öyle değil. Sadece bilmem gereken... Yani...” Biraz sakinleşip elbisemi düzelttim, kendimi inanılmaz derecede çıplak ve çiğ hissediyordum. O da işareti alıp kot pantolonunu geçirdi üzerine, gözlerini benden hiç ayırmadan.

Yeni bir gözyaşı akışını tutarak güçlkle sesimi bulmayı başardım. “Aramızda bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin olması sence de tuhaf değil mi?”

“Aslında,” dedi, sadece boş bir bakış atarak, “hayır.”

“Nasıl olmaz? Bu normal değil, Ben.”

İç çekti, bir an sessiz kaldı, sonra, “Neyin normal olduğunu bilmiyorum, Harlow. Tek bildiğim nasıl hissettiğim, seninle olmayı ne kadar istediğim, seninle konuşmayı, seni görmeyi, sana yakın olmayı, gülüşünü duymayı ve...”

Bir gözyaşımı daha silerek başımı salladım. İçimi yakan bir dilekle doluydum.

“Bununla nereye varmak istediğini anlamadım,” dedi. Gözleri öylesine hassas, öylesine acı verici derecede güzeldi ki. Sonra kehribar rengi ışığın bu kez tam yüzeyde titreştiğini gördüm ve ruhum eriyip gitti.

Yenilginin etkisiyle omuzlarım çöktü. “Bu gerçek değil,” diye fısıldadım. Söyleyebileceğimden emin olmadığım sözler aramızda asılı kaldı ve artık yapabileceğim tek şey onun bu sözlerle ne yapacağını görmek için beklemektir.

“Nasıl gerçek değil?” Geri çekildi. “Ben ne hissettiğimi bildiğinden oldukça eminim, Har.”

“Dürüstlüğün senin için ne kadar önemli olduğunu söylemiştin bana, hatırlıyor musun? Birbirimize her zaman gerçeği söylememiz gerektiğini? En başından itibaren?”

Başıyla onaylarken çenesindeki bir kas seğirdi.

“Bu gece bu yüzden geldim. Sana gerçeği söylemek için.” Artık geri dönüşün olmayacağını bildiğim için ürküyordum. “Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ama biliyorum ki... seni bilgisiz bırakmak adil olmayacak ve...”

“Ne konuda bilgisiz?”

Gözlerinin içine baktım, öylesine canlı bir sihir parıltısıydı ki gördüğüm, onu nasıl kaçırdığımı merak ettim. Belki de önceden onu görmek istememiştim.

Bunun ne işe yarayacağını, gücün nereden geldiğini bilmiyordum ama ayağa kalktım ve yüz yüze gelene dek Ben'i yanıma çektim. Elleri hâlâ ellerimdeyken endişeli gözlerine bakarak, “Şimdi o içeceği hazırlamak için mutfığa gideceğim,” dedim. “Sonra da sana her şeyi anlatacağım.”

32. BÖLÜM

Mutfakta tek başıma kalınca, kumaş bohçayı çıkarıp tezgahın üzerine açtım.

Annemden bir not vardı:

Bir bağı koparmak, gerçek duyguları söndürmek kolay bir şey değildir. Sana okyanuslar dolusu sevgi gönderiyorum, cariña.³⁴

Titreyerek notu bir kenara koydum ve çikolata parçalarını teker teker tencereye attım. Kıvamı sıvılaştırmak için biraz su ekledikten sonra, kara kökü ve kurutulmuş şeytan kılını da ekledim. Bu arada bir nedenler ve kendine acıma denizinde boğuluyordum. Ateşi kısıp bir tur karıştırdım, sonra bir tur daha.

“İşin ne zaman biter?” diye seslendi Ben, soğukkanlılıkla. Bir anda kendimi daha da gergin hissettim.

Bir şekilde,” Üç dakika,” demeyi başardım.

Köpüren çikolataya nefes verdiğimde, sihrin ısındığını, büyüdüğünü, genişlediğini hissettim. Kurumuş taçyaprak parçalarının karanlıkta kayboluşunu izledim ve karışım incelik köpürmeye başladıkça, sıcaklıkla titreşen siyah gülün taçyaprağını alıp onu özümle doldurmak için dilimin üzerine koydum. Taçyaprak denizde çiçek açmış gibi tuzlu bir tada sahipti. Bir anda

34 İsp. Cariña: Tatlım, canım.

acı bir özlem duydum; sihrin elinin göğsümde bir oyuk açtığını hissettim; o kadar acı verici ve o kadar somuttu ki sanki ben de yutulacaktım.

Dengemi sağlamak için tezgaha yaslandım. Sonra, acı azaldıkça, taçyaprağın özelliklerini büyülemek ve güçlendirmek için sihrimin artmasına izin verdim.

Bir süre sonra onu ağzımdan çıkarıp tencereye koydum.

Ölüm ve son bir veda için.

Çikolatadan yayılan bir kıvılcım, yanık bir koku vardı. Kara iksire baktım ve bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar karmaşık olabileceğine, bu kadar güzel bir şeyin nasıl bu kadar aşağılık olabileceğine hayret ettim.

Sıcak çikolatayı üst dolapta bulduğum iki kısa bardağa dökerken içimi bir ürperti kapladı. Sonra saf irademin gücüyle oturma odasına yürüdüm.

Odanın girişinde durdum ve yaklaştığımı duymadığı belli olan Ben'i izledim. Şöminenin yanında durmuş şömine rafındaki bir dizi fotoğrafa bakıyordu. O anda gördüğüm, sönmekte olan alevlerin ışığında bundan çok daha fazlasını hak eden biriydi. En azından hızlı olacağını düşünüyordum. Sadece çikolatayı içene kadar gerçeğin acısını hissedecekti, sonra tüm bunlar kaybolup gidecek, kalbi kendisinin olacaktı.

Boğazımı temizledim. Ben başını kaldırdı. Bakışlarımız kilitlendi. Gülümsemeye çalışıyordu ama kesin değildi, soru soran bir gülümsemeydi.

Bardakları sehpanın üzerine koyduğum sırada yanıma gelip kanepeye oturdu.

“Sana bir şey anlatacağım,” dedim, “ve sözüm bitene kadar sözümü kesmemeni istiyorum.”

Bakışları içeceklerden bana kaydı. “Tamam ama unutmadan sana bunu vermem gerekiyor.” Masadan deri ciltli bir günlüğü alıp açtı. Sayfaların arasında yaprak duruyordu.

Kanepeye doğru yürüdüğümü ya da yanına oturduğumu hatırlamıyorum... Yaprığı elime aldığımı hatırlamıyorum... Ama işte oradaydı, kucağıma düştüğü günkü haliyle mükemmel bir şekilde korunmuştu.

“Yaprığı dağıtmadığım için çok şanslıyım,” dedi. Sesinde bir aksama vardı.

Aniden kendimi güvensiz, kaybolmuş, o zaman ile şimdi arasında bir yerde yüzüyormuş gibi hissettim. Yaprığı masaya koydum. “Teşekkürler.”

Kolu sert kanepenin arkasında duruyordu. “Pekala, büyük sır nedir?” diye sordu.

Soğuk bir korku tarafından ele geçirilmiştim. Kendimi toparlayarak ona döndüm. “Bana sihirle bağlanmışsın.”

Ben şanslı bir kahkaha attı.

“Bir kazaydı,” dedim, “büyükannenle büyükbabanın buketinde kalması gereken yaprakların büyüğü yüzünden. Ve bu... bu yüzden beni düşünmeden edemiyorsun, kokumun izlerini duyuyorsun ve hep yanımda olmak istiyorsun.”

Son kelime ağzımdan dökülürken, hızla atan kalbim kararlı, hareketsiz ve sessiz bir hal aldı. Sonra durdum. Bir çeşit patlama olmasını beklesem de Ben’in yüzü okunamıyordu. Sessizdi, gözleri bir o tarafa bir bu tarafa geziniyordu ve herhangi bir şaka belirtisi bulmak için beni inceliyordu. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedim. “Kanada’da nehre gidene kadar bilmiyordum. Gözlerinde William’inkine benzer bir parıltı gördüm ve işte o zaman sihri fark ettim. Bu yüzden kaçtım. Sorunları çözmem ve nasıl düzeltereğime karar vermem gerekiyordu.”

“Düzeltemek.” Sesi düz ama öfke sınırındaydı. “Ben ne hissettiğimi biliyorum, Harlow.”

“Ben, o bir sihir. Sana böyle hissettiren...”

“Bak, istediğin adı verebilirsin ama yanılıyorsun.” Bana uzanıp ellerimi okşadı. Onu durdurmadım. Çünkü dokunuşu sıcaktı ve iyi hissettiriyordu.

“Ben, eminim.”

Ellerimi daha sıkı tuttu ama bakışlarını kaldırmadı. Ve bunu yaptığında onu gördüm; şüpheciliği, kuşkuyu ve göğsümü ikiye ayıran inanç parıltısını.

“Gerçekten bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Başımla onayladım, gerçi bazılarının gerçek olabileceğini kabul etmiyordum ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Bağlar çizgileri bulanıklaştırırdı, bağın gücü duyguyu beslerdi. Yani bu anlamda duygular asla özgün olmayan bir yerden doğmuştu.

“Ya sen?” Ellerimi bıraktı. “Sen de sihirle mi bağlısın? Yani senin duyguların...”

“Bilmiyorum.”

“Tanrım, Har, nasıl bilmezsin?”

“Şu anda ne hissettiğimi biliyorum,” diye haykırdım. “Sana âşık oldum, Ben. Ve bu bana hiç yanlış gelmiyor.Ama...”

“Ama ne?”

“Ama kesin olarak bilmemiz gerekiyor.”

Gözleri bardaklara kaydı ve aydınlanmanın eşiğinde olduğunu gördüm.

“Bu o mu? Bunlar... Bize gerçeği göstermek için mi demlendi?”

Boğazımdaki sıcak ve acı veren yumruyu yutkundum. “Tam olarak değil.”

“O zaman bu tam olarak ne?”

Donup kaldım. Kelimeleri ağzımdan çıkarabileceğimi sanmıyordum.

“Harlow.”

“Bağı koparmak için.”

Koyu gözleri kısıldı. Onun bir şey söylemesini istiyordum, herhangi bir şey. Ama o şaşkın bir sessizlikle bakmayı sürdürüyordu. “Ben?”

Keskin bir nefes vererek, “Diyelim ki haklısın ve sihirle birbirimize bağlıyız,” dedi. “Ya onu koparmak istemezsem? Ya her şeyin aynı kalmasını istersem?”

Kalbim, *evet, evet, evet*, diye çığlıklar atarak yalpaladı. Ama sonra hain şey, *ama asla gerçek olmayacak*, diye fısıldadı.

“Sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğundan emin olmak istemiyor musun?” diye sordum, sesim neredeyse fısıltı gibi çıktı. “Ve eğer bunu şimdi çözemezsek, her zaman merak edeceğiz.”

“Ben merak etmeyeceğim,” diye ısrar etti. “Sihre inanıp inanmadığımdan bile emin değilim.”

Bunu bu kadar zorlaştıracığını tahmin etmemiştim. Sonra fark ederek, “Ama yeterince inanıyorsun herhalde, yoksa şimdiye dek içeceği çoktan içerdin,” dedim.

Ellerini yüzüne sürükledi, ayağa kalktı ve aralıklı olarak ensesini ovuşturmaya başladı. Şöminenin alevleri artık yalnızca köz halindeydi, son sıcaklıklarını saçıyorlardı.

Bana döndü. “Neden söyledin bana?”

“Çünkü yalanla yaşayamazdım,” dedim. “Çünkü seni manipüle etmek istemedim. Çünkü seni önemsiyorum.”

Ben bardağı aldığı anda, kalbim korku ve panikle dolu bir stratosfere fırladı.

“Yani eğer bunu içersem birbirimize bağlı kalmayacağız.”

“Evet.”

Kanepenin kenarına gelip önümde çömeldi ve boş olan elini bacaklarımın üzerine koydu. “Paylaştığımız duyguların gerçek olmaması mümkün değil. Seni öptüm, sana dokundum... Kalbimde ne olduğunu biliyorum.” Aniden huzursuz ve kaybolmuş göründü. “Duyguların nereden ve nasıl geldiği umurumda değil, sadece seninle birlikte olmak istiyorum.”

Yüzüne dokunduğumda, çenesini kavradığımda, içinde çok fazla duygu, çok fazla umut barındıran derin, koyu gözlerine bakarken, akma tehdidi oluşturan gözyaşlarımla mücadele ediyordum. Onunla bir gelecek görmüştüm, şimdi o geleceğe asla sahip olamayacağımdan korkuyordum. “Ben... Lütfen.”

“İyi,” dedi aniden sinirlerimi bozan bir aşırı özgüvenle. Ayağa kalktı. “Sana yanıldığını kanıtlayacağım.”

Onun bu kibri beni şaşırttı ama yine de buna, bana ve o sihirli bağ konusunda yanıldığımı gerçekten kanıtlayabileceğine olan inancına tutundum.

Ayağa kalkarak, “Peki ya haklıysam?” diye sordum.

Bana baktı, bir anlığına Pasaporte’de tanıştığım Ben’i gördüm. Cesaret ve özgüvenle dolu Ben. İstedikini elde etmeye alışkın olan. Küçük, umutlu bir gülümseme sundu. “O zaman yeniden başlayacağız,” dedi. “Başından beri gerçek olacak bir şey.”

Ama muhtemelen gerçek duyguları da öldürecek.

Az kalsın bu sözleri söyleyecektim ama Ben şimdi bile bu kadar dirençliyse, riski öğrendiğinde daha dirençli olacaktı.

“Anlaştık mı?” dedi.

Başımınla onayladım. “Tamam.”

“Bu pek ikna edici gelmiyor.”

“Hiçbir şey beni daha mutlu edemez,” demeyi başardım. Sonra titreyen elimle bardağımı alarak onun da kendi bardağını havaya kaldırmasını izledim.

“İşte gerçek,” dedi.

“Gerçek,” diye tekrarlardım ama ona tüm hikayeyi anlatmadığım için, iksirin onu, kalbini değiştirebileceğini anlatmadığım için hem utandım hem de tamamen paramparça oldum. Şu anda burada olmamızın sebebi damarlarımdaki sihirdi.

Tam içeceğini sanarken beni kollarının arasına çekti; gözleri açık bir şekilde, nazikçe, yumuşak bir şekilde beni öptü. Gözümü kırpmaktan çok korktuğum için bakışlarıyla karşılaştım.

“Hiçbir şey,” dedi, “hislerimi değiştirmeyecek.”

“Söz mü?”

Bir öpücük daha, dudaklarımda. “Ben sadece...” Burnumda. “...bunu senin için...” Alnımda. “...yapıyorum.”

Başımınla onayladım ve ayrılırken dileklerin gerçekleştiği, sihrin temiz ve basit çizgilerinin olduğu, Ben ile birlikte olabileceğim bir dünya hayal ettim. Sonra bir zayıflık anında, tam bir çaresizlik içinde, “Belki de haklısın. Belki aynı yoldan devam edebiliriz. Yani... Aramızdaki bağın nereden geldiği, neden böyle hissettiğimiz kimin umurunda ki... Ayrıca...” Parmağını çenemde gezdirirken konuşmaya devam ediyordu. “Hayır, haklısın, Har. Bunun seni nasıl yiyip bitireceğini görüyorum ve bunun olmasını izlemeye istekli değilim.”

“Olmayacak,” diye ısrar ettim.

Eli saçlarımda arasında gezindi. “Sen bir yalancısın. Çok güzel bir yalancı.”

Keşke bilseydi. Onu bir kez daha, derinden, yavaşça öptüm.

Dudaklarıma doğru, “Her şey düzelecek,” diye fısıldadı.

Bir dakika sonra ikimiz de çikolatanın tamamı bitene dek acı sihri içtik.

Bir şeyler hissetmeyi bekledim ama hiçbir şey olmadı. Ben bardağı bıraktı. Beni kanepeye yönlendirdi, ikimiz de oturduk. “Gördün mü?” dedi elimi tutarak. “Yanılıyorsun. Sana hâlâ deli oluyorum.”

Yanlış anlamış olmam mümkün müydü? Bu ihtimal kalbimin çarpmasına neden oldu. Hayır! Sihri dilimde hissetmişim; onun etkisini büyütürken güçlendirmiştim.

“Şimdi buna geri dönebilir miyiz?” Ben çenemi kendisine doğru çevirdi. Yavaşça ağzını benimkine yaklaştırdı. Ancak dudakları gevşedi. Geri çekilip gözlerimin içine baktı. Titreyen ışık... yok olmuştu.

İçim soğudu.

Ben parlayan gözlerini kırptırdı. “Bunun içinde ne vardı? Tuhaf hissediyorum...”

“Sanırım uzanmalısın.”

Başını omzuma yaslayıp kollarını belime doladı. “Hiçbir yere gitme.” Sonra hareketsiz kaldı.

“Ben?” diyerek onu nazikçe sarstım. Ama bilinci yerinde değildi.

Bir panik beni ele geçirdi. Artık Ben’e olan hislerimin gerçek olduğunu ve hiçbir zaman ona sihirle bağlanmadığımı biliyordum. Peki ya Ben şimdi benim için ne hissedecekti?

Altından kalkarak uzun bedenini kanepeye bıraktım. Ve bekledim. Onu uyurken, uyandığında kim olacağını merak ederek izledim. Beni düşünmeden duramayan Ben mi? Yoksa uğurlu paraya ihtiyacım olduğunu düşünen Ben mi?

Çekingen elimle uzanıp onun koyu renk saçlarına dokundum, yavaşça yüzünden çektim. “Sanırım duygularımın gerçek olduğunu hep biliyordum,” diye fısıldadım. Derinlerde, ruhumun en ücra köşelerinde hiçbir sihrin bunu yaratamayacağını biliyordum.

Sonraki birkaç dakika acı vericiydi. Kalbimi verdiğim bu adamın uyanmasını, onu bana parçalar halinde geri vermesini beklediğim dakikalar. Beklerken, huzursuz ruhumda bir umut oluşmuştu. Ya gerçekten yeniden başlayabilirsek? Yani, tüm o anılar mevcut olacaktı, sadece bunlarla hiçbir duygu ilişkilendirilmeyecekti. Yabancı olduğum söylenemezdi. Belki benden etkilenebilir, bana yeniden âşık olabilirdi. Zamanla bunu iyi ve gerçek hale getirebilirdik.

Kızardığımı hissederek koridorun sonundaki banyoya gidip yüzüme biraz soğuk su çarptım. Tuvaletin duvarları sarmaşık duvar kağıdıyla kaplıydı ve altın bir tepsinin üzerinde pahalı sabunlar ve losyonlar vardı. Aynaya bakmamaya çalışarak yüzümü soğuk bir bezle silerken, Helena’nın gerçekten mükemmel bir zevki olduğunu düşündüm. Aynada bana bakan yansımadı korkuyordum. Bir büyücü. Bir yalancı.

Koridora çıktığımda mutfaktan sesler geldiğini duydum. Su akıyordu. Önümüzdeki birkaç dakikanın, Ben’le ya da Ben’siz, geleceğimi belirleyeceğini bilerek duvara yaslanıp birkaç derin nefes aldım.

Köşeyi döndüğümde, Ben’in tezgahın orada olduğunu gördüm. Elinde de annemin tezgahın üzerinde bıraktığım notu vardı. Yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde beni korkutan, nabzımı hızlandıran bir kırgınlık vardı. “Ben? İyi misin? Nasıl hissediyorsun?”

Uzun bir nefes aldı. “Bu nedir, Harlow?” Notu elinde tutuyordu.

Gümgümgümgümgüm.

Sanki hatırlamam gerekiyormuş gibi notu okudu bana. “Bir bağı koparmak, gerçek duyguları söndürmek kolay bir şey değildir.”

Düşüyordum, tutunabilecek bir şeyler uydurmak için çabaladım ama hiçbir şey yoktu. “Bu... bu... an.. annemden bir not,” diye kekeledim.

“Gerçek duyguları söndürmek mi?” Neyi sorduğunu anlamam için başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Kağıt hâlâ elindeyken, “İçeceğin, bağı koparmak için olduğunu söylemiştin,” diye inledi.

Damarlarımda sıcak bir korku dolaşıyordu. “Ben... seni korumaya çalışıyordum.”

“Beni korumak...” diye homurdandı. Öfkeden gözleri parlıyordu. “Beni manipüle etmek istemediğini söylemiştin, hatırladın mı?”

“Kesinlikle!”

“Ama az önce ettin.” Aniden durakladı ama tartışmanın geri kalanını biliyordum. *Tıpkı annemin babamı manipüle ettiği gibi. Sanki onu aldatmış gibi.* Ama bu farklı değil miydi? Bunu Ben’i korumak için yapmıştım. Sihrin ondan çaldığı şeyleri geri vermek için. Ama haklıydı. Kalplerimizi riske atmıştım ve ona tüm

gerçeği söylememiştim. “Ben... kendi isteğinle vermediğin hiçbir parçanı istemedim.” Gözyaşlarım yüzüme akıyordu. “En azından bunu anlayabiliyor musun?”

Sertleşti. “Her şeyi bilseydim, anlayabilirdim. Keşke bana gerçeği söyleseydin. Ama bana asla bu seçeneği vermedin. İkimiz adına karar verdin.”

Nafile bir çaba içinde titriyordum. “Sen de aynısını yapıydın,” diye ısrar ettim. “Mükemmel dünyanda hiçbir sonuç olmadan, sihir olmadan yaşamak senin için kolay...”

Tükürürcesine, “Bizim farklı olduğumuz nokta da bu, Harlow,” dedi. “Ben senin elinden seçimini asla çalmazdım.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Nereden biliyorsun?”

Aramızda bir sessizlik oldu. Sonra sessizce, “Çünkü bana göre bu riske asla değmezdi,” dedi.

“Yani bir yalanı yaşamama izin mi verirdin?” Soruda bir meydan okuma vardı ama beklediğim cevabı vermedi.

İliklerime kadar içimi delen koyu, delici gözlerle beni inceliyordu. “Bağlı mıymışsın?”

“Ben...” Yalandan vazgeçtim ve gerçeklere balıklama atladım. “Hayır, değilmişim.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü benim için hiçbir şey değişmedi,” dedim düz bir sesle. Bana bu tür sorularla neden işkence ettiğini merak ediyordum.

“Yani haklı çıktım.”

Bulanık gözyaşlarımın arasından meraklı gözlerle ona baktım.

“Madem ki senin duyguların gerçektir,” dedi yapmacık bir kayıtsızlıkla, “benimkilerin de öyle olduğunu düşünemez miydin?”

Olabilirdi.

Göğsümden acı verici bir sıcaklık yükselerek boğazımı yaktı. “Üzgünüm, haklısın ama...” Titrek bir nefes aldım. “Sana bunların hepsini anlatmış olsaydım, riski bilerek yine de iksiri içer miydin?”

Delici bakışlarla, “Gerçekten bilmiyorum,” dedi.

“Ya şimdi? Ne hissediyorsun?” Ufacık umutlara tutunuyordum.

Ben yere baktı, omuzları sarktı. “Bizi düşündüğümde, sana baktığımda hissettiğim tek şey tuhaf bir boşluk, bir kopukluk.” Bakışlarını bana çevirdi ve sözleri neredeyse ayaklarımı yerden kesecek derecede acımasız bir güçle yüzüme çarptı. “Sadece uyuşmuş durumdayım. Bu şekilde mi çalışması gerekiyor?” Zalimlik yapmıyordu, gerçekten bilmek istiyordu ama aradığı cevabı bulamadığım için sadece omuz silktilim.

Farkındalık yavaş yavaş çıkıyordu ortaya ama öylesine parlaktı ki neredeyse nefesim kesilecekti. Eğer ona tüm gerçeği söyleseydim, ona seçim hakkı tanısaydım belki yeniden başlayabilirdik. Artık onun sadece duygularını değil, güvenine dair tüm umutları da yok etmiştim. Peki şimdi bundan nasıl bir şey inşa edebildik ki?

“Gitmelisin,” dedi bana, bu işin bittiğini söyleyen bir kesinlikle.

Uzunca bir süre hareket edemedim, kıpırdayamadım. Aramızdaki sessizlik acı verici bir noktaya ulaştığında çantamı kapıp gitmek üzere arkamı döndüm. Arkamdan takip etti. Attığım her adımda kızgın kömürlerin üzerinde yürüyormuş gibiydim.

Tam oturma odasından ön kapıya geçerken, “Harlow?” diyen sesini duydum.

Omzumun üzerinden baktım. İfadesi yumuşaktı ve beni aniden hasta eden bir acıma duygusuyla doluydu. Ve o lanet yaprağı bana uzatıyordu. “Bunu hâlâ istiyor musun?” Onu kandırıp yalan söylemiş olmama rağmen hâlâ biraz nezaket gösteriyordu.

Son bir gururlu duruş sergilemek için hayır demek istesem de başka bir cepheyi daha kaldıramazdım. Bu yüzden elinden kurumuş altın rengi yaprağı aldım, sonra da dönüp kapıdan çıktım.

33. BÖLÜM

Hızlı bir şekilde, nefes almaya ve nefesimi düzenlemeye çalışarak binadan dışarı fırladım.

Keskin, diken benzeri acılar dolaşıyordu vücudumda. Ve tek istediğim erimek, eriyip betona karışmaktı. Bu deriyi, bu kemikleri, bu kalbi atmaktı.

Şehrin sokaklarında amaçsızca dolaştım. Sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru süzülürken hem öfke hem de kederle titriyordum, kasım soğuğunu uzak tutmak için hiçbir şey yapmadım.

Şehrin gece hayatı yoğun, göz kamaştırıcı ışıklarla parlak; korna sesleri, bitmek bilmeyen sesler ve uyumsuz müzikle gürültülüydü.

Ve geniş bir gökyüzü yoktu, sadece karanlık bir manzara vardı.

Çünkü sürekli gökyüzüne bakıyorsun.

Ben, işte bu küçük, görünüşte önemsiz anlarda iz bırakmıştı ruhumda.

Soğuk bir rüzgar üzerimden eserken birdenbire kendimi buraya ait olmayan bir yabancı gibi hissettim. Bu şehirde bu kadar uzun süre yaşadığımı, arzularımı göz ardı ettiğimi, ruhumu yoksun bıraktığımı düşündüm. Bunu derinden hissetmiştim,

değil mi? İçimdeki o boş alan gitgide büyüyordu, ne mantığının ne de aklın asla uzlaştıramayacağı bir yerdi bu.

Derin bir nefes alıp soğuğu dışarı verdim. Aynı anda pek çok şey, inanılmaz derecede acı veren şeyler hissediyordum ama en çok hissettiğim? Kırılmıştım.

Sonra Lil'i hatırladım. Şu anda şehirdeydi. Otelde beni bekliyordu. Kız kardeşim, hafıza büyüleriyle bekliyordu. Ben'i kalbimden yalnızca o söküp alabilirdi: koyu, yumuşak gözlerini, sağlam bedeninin benimkine yaptığı baskının hissini, nefesinin tenimdeki fısıltısını, o tereddütlü gülümsemesini. İçindeki iyiliği.

Bu fikir içimde derinlerde köklenirken, her nefeste ivme kazandı.

Lil bu acıyı ortadan kaldırabilir ve kırgınlığımı onarabilir.

Aniden durdum ve rahatsız edici geceye karşı gözlerimi kırıştırdım.

O anda kaybın derin acısı benim adıma karar verdi: *Hatırlamaya doydum.*

Yaprağı elimde çitirdattım ve parçalarını yere döktüm.

Lil benim için resepsiyona bir oda anahtarı bırakmıştı ve ben odaya çıktığımda o da oradaydı. Yorgun bedenimi kollarına attım. Zaman hızlandı. Her şey bir bulanıklık, sempatik sözcüklerle, sıcaklık ve anlayışla, gözyaşları ve vaatlerle birbirine bağlanan hızlı bir görüntü dizisi haline geldi. Bütün gerçekler ve yalanlar, siyah ve ağır bir pelerin gibi Lil'in önünde çırılçıplak duruyordu.

Gerçek dünyanın ritmine geri döndüğümde, her şey anlatıldığında, ben yatakta uzanmıştım. Lil de yanımda uzanıyordu, gözleri iki siyah taş gibiydi.

“Neden ona tüm gerçeği söylemedin?” diye sordu nazikçe ve yargılamadan.

Alt dudağımı ısırđım. “Sanırım içten içe onun bu bağı ko-parmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordum. O bilgisizce yaşayabilse de benim bunu yapabilmemin imkanı yoktu.”

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Çok üzgünüm, Fasulye. Bunların hepsi haksızlık ama en azından...” Durdu ve sanki söylemek üzere olduğı şey her neyse, söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değilmiş gibi beni inceledi. Ama buna gerek yoktu. Onun yerine boşluğu ben doldurabilirdim.

“En azından sihrim var, değil mi?”

“Evet? Yani bu iyi bir haber, değil mi?”

“Her şeyi mahvetmesi dışında,” diye homurdandım. “Eğer bir sihir güçlendirici olmasaydım, Ben asla bağ kurmanın etkisinde kalmazdı ve çiftlikte kırık bir kalple güvende olurđum.”

Gözlerini benden hiç ayırmayan Lil, saçımın bir tutamını geriye itti. “Ama aynı zamanda onunla bütün bu harika deneyimleri yaşayamazdın.”

“Daha iyi bir durumda olurđum.”

“Şimdi böyle söylüyorsun.”

Vücudumda koca bir ağrı vardı. “Bunu sonsuza dek söyleyeceğim.”

Ona Ben’le birlikte geçirdiğim zamanın en ince detaylarını vermemiş olabilirdim ama bu onun neden önemli olduğuna dair sağlam bir resim çizmeye yetmişti. “Ve eğer daha iyi birini bulacağımı ya da bunu aşacağımı ya da işte insanlar ne diyorsa onları söyleyecek olursan, seni yastıkla boğarım.”

Lil ufacık bir gülümsemeyle iç çekti. “Bunların hiçbirini söylemeyecektim.”

“Ama bir şey söyleyecektin. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum.”

“Oda servisinden sipariş vermemi ister misin diyecektim. Krep? Hamburger? Tekila?”

Sümkürüp burnumu sildim. “Hayır ama senden istediğim bir şey var.”

Lil sanki ona soracağım her şeye hazırlanmış gibi tetikteydi. “Nedir?”

“Senin sihrine ihtiyacım var.”

“Harlow.”

“Onu hatırlamak istemiyorum.”

Oda korkutucu derecede sessizleşti. “Fasulye,” dedi yumuşak bir sesle. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

Ayağa fırlayıp yorganı kaptım. “Evet, farkındayım! Ben böyle yaşayamam. Demek istediğim, kırık bir kalp yeterince kötü, ama bu? Onun duyguları, benimle olan bağlantısı hiçbirisi gerçek değildi. Kötü bir peri masalı gibi uydurma bir şey. Bunların hepsi çok fazla!”

“Anladım,” dedi, sanki birisine uçurumun kenarından çekilmesi için tavsiye veriyormuş gibi ellerini öne doğru açarak. “Fakat kesin bir bilim olmadığını ve hatıraların daima birbirine bağlı olduklarını biliyorsun. Karmaşık.”

Meydan okuyan ve yaralı bir ifadeyle, “Umurumda değil!” diye bağırdım.

“Harlow, onu kalbinden atmak için diğer anılarını riske atmaya istekli olmadığını biliyorum.”

“Ah, evet istekliyim.” Mantıklı davranmadığımı biliyordum ama cesur bir plana sahip olmak, olduğumdan daha güçlü davranmak iyi hissettiriyordu. “Bak, senden tek istediğim ona karşı beslediğim bu duyguların anısını benden alman. Hatırlamak istemediğim bu.”

“Peki bu duygular ne?”

Ona bir bakış attım. “Ne fark eder?”

“Çünkü ne kadar derinlerse, onları çıkarmak da o kadar zor olur.”

“Öyleyse sihir güçlendirici olmam iyi bir şey.”

Lil bana hüznünlü bir şekilde somurttu. “Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” Sanki kopmak üzere olan bir iplik gibiydim. “Sen erkeklerle sadece oynarsın. Onlara *âşık* olmazsın.”

Lil'in bana bir el bombası atarak, çok meşgul, genç ve aşk için fazla kariyer odaklı olduğuyla ilgili saçma bir noktayı tartışmasını bekliyordum ama sanki daha fazlası varmış gibi bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Haklısın."

Böylece beni silahsızlandırdı.

"Peki şuna ne dersin?" diye önerdi sakince. "Uzun bir banyo yapmaya ne dersin? Annemin gül ve mine çiçeği yağından getirdim biraz. Bu her şeyin etkisini azaltacak, sonra da..." Alnını ovuşturup iç çekti. "Hâlâ ona olan hislerini unutmak istiyor olursan, sana yardım edeceğim."

Şu anda ihtiyacım olan tek söz buydu. Benjamin Brandt'i corazón'umdan sonsuza dek çıkarma vaadi.

Vücudum çarpık bir rahatlamayla gevşedi. "Söz mü?"

"Te prometo,³⁵ ama bunu anneme ya da teyzeme asla söylemeyeceğine yemin edersen. Yoksa beni öldürürler. Beni kurtlara yem falan ederler."

Ailenin sihri kendi çıkarlarımız için kullanmadığı doğrudu ama bu farklıydı. Bu, hayatta kalmak içindi. Lil'in ve benim artırıcı güçlerim sayesinde Ben'i anılarımdan silebileceğimizden emindim. Mayahuel'i ve onun kaçıışından, aşka, sonra da parçalara ayrılıp ibislere yem olmaya kadar katlandığı her şeyi düşündüm. Bu acıyı anlayacak biri varsa o da Mayahuel'di.

Birkaç dakika sonra kıyafetlerimi çıkarmış, çiçek özü dolu, dumanı tüten suyun içinde yatıyordum. Gözlerimi kapatıp güllerin tatlı kokusunu içime çektim. Her nefeste bedenimdeki gerginliğin gevşediğini hissedebiliyordum. Zihnimdeki görüntülerin kaleydoskopunun geri çekildiğini, sonra bir bütün halinde birleştiğini görebiliyordum. Kalbim, her ne kadar kırık da olsa, sonunda dinleniyordu.

İyileştirme sihrini gözenek gözenek içime çektim.

Sanki suyun her damlası içimi bir farkındalıkla, bir bilişle dolduruyordu, suya daldığım anda bir fısıltı duydum.

35 *İsp.* Te prometo: Söz veriyorum.

Her şey yok edildiğinde, tanrıça dirilecek.

Yıkıma giden yol, hayatımı şimdiye dek anladığımdan daha fazla değiştirmişti. Annem bana yeni bir yol seçtiğimde bir bilinç uyandırdığımı söylemişti ama ben buna katılmıyordum çünkü dahası vardı. New York'tan ayrıldığımda, hayatıma ayna tutan ve kendimin daha özgün bir versiyonunu keşfetmem için beni zorlayan, keşfedilmemiş bir yolu, daha zor olan bir yolu seçmiştim. Beni değiştiren sadece evin rahatlığı, yazma cesareti ya da sihrin içimde ortaya çıkışı değildi. Tüm bunları kucaklama, mutlak ve vahşi gerçeğin olduğu bir yerden yaşama, dağınık bir dünyada kusurlu ve savunmasız bir kalple insan olmayı kabul etme cesaretiydi.

Şimdi anlıyordum. Yükselbilmem için dibe batmam gerekiyordu.

Nabzım hızlı -dürtüsel ve şiddetli- atıyordu ve içimde yazmak, arınmak, bunların hepsini kağıda dökmek için karşı konulmaz bir arzu vardı ve bu arzu öylesine acil, öylesine tüketiciydi ki küvetten çıkıp üzerime bir bornoz giydim ve masaya koştum.

Yatakta kıvrılmış olan Lil, “Sorun nedir?” diye seslendi.

“Bir kağıda ihtiyacım var. Bir de kaleme.” Aradığımı bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. Daha sonra ayağıma terliklerimi geçirip kapıya yöneldim. “Geri döneceğim.”

“Harlow! Bekle!” diye haykırdı Lil. “Üzerinde bornoz var ve sıırıslıklamsın.”

Ama ben çoktan kapıdan çıkmış asansöre biniyordum.

Birkaç dakika sonra ilk kez seçimimi biraz daha metodik olarak değerlendirdim. Bu şekilde bir bara ya da restorana gidemezdim; ayrıca sessizliğe ihtiyacım vardı. Spası olan, hatta sessiz bir yer bulmaya karar verdim. Mekana uygun giyinmiş olmam da ekstra puan. Bir dakika sonra asansör beni ikinci katta bıraktı ve burası tam da tahmin ettiğim gibi huzurlu ve dingindi, bergamot ve papatya kokuyordu.

Spanın kapalı girişinin yanında altın rengi kadife bir sandalye buldum ve çöktüm. Ayaklarımı altına sıkıştırıp elimdeki bir deste Ritz kağıdının üzerine yazmaya başladım. Violeta'nın hikayesine bir dönüş bekliyordum ama sayfada görünür hale gelenler kurgu değildi. Kelimeler, duygular, fikirler, müzakereler, derin düşünceler fışkırıyordu içimden. Her kelime bir acı, kayıp, öfke ve kırgınlık duygusuyla noktalanıyordu.

Elim sayfada gezinirken, bedenimin sırların saklayıcısı, bu kalemin de onun kurtarıcısı olduğunu fark ettim. Aradan ne kadar zaman geçtiğini ya da ne kadar gözyaşı akıttığımı bilmesem de kalbimin duyulduğu zamanı biliyordum. Ruhumun artık huzursuz olmadığını biliyordum. Ne zaman tekrar nefes alabileceğimi de biliyordum.

Geriye giderek ilk sayfayı açtım: *Kendime bile yabancıydım...*

Sonra son sayfaya baktım: *Kalp kırıklığında bir sihir vardır.*

Bu iki duygunun arasında içimde yükselen bir hakikat okyanusu vardı: *Her dönüşüm burada başlar.*

Tam o sırada ayak sesleri duydum. Başımı kaldırdığımda, Lil'in elinde karton bardakta iki kahveyle bana doğru geldiğini gördüm. "Ah, güzel," dedi bıkkınlıkla. "Seni barda dans ederken bulurum diye endişelenmiştim."

"Ben hiç barda dans ettim mi?" diye homurdandım.

"Hayır ama belki de denemelisin." Bana uzattığı kahveyi mutlulukla aldım. "Böldüm mü seni?"

Sade kahvemi yudumladım. "Evet."

"Çok kötü. Yukarıda yalnızım." Gözleri, siyah karalamalarla dolu sayfalara kayarken yanımdaki sandalyeye oturdu. Sonra birdenbire, "Biliyorsun, şanslısın," dedi.

"Şanslı mı? Benim dramatik kederimin tamamını duymamış olabilir misin?"

Lil gülümsemedi, koyu renk gözleri dans etmedi. Bakışları bunun yerine sayfalara sabitlendi. "Şanslısın çünkü seni harekete geçiren, içini ateşleyen bir şey buldun."

“Hı-hım. Sen de öyle, doktor,” demem beş saniyeden az sürdü.

Başıyla onayladı ama ifadesinde bir şey vardı; bir şüphe gölgesi, bir nefes kadar hayret. Derinine inmek istesem de kız kardeşimin karmaşık labirentinde dolaşamayacak kadar yorgundum.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi. “Demek istediğim, hâlâ boğulmak üzereyken girdaptan yeni kurtulmuş bir teriyere benziyorsun ama bir saat öncesine göre kesinlikle gelişme var.”

Kahkahası o kadar hızlı geldi ki gücüne şaşırdım. “Eh, sanırım daha iyi değil ama daha net hissediyorum kendimi.”

“Bu bir karara vardığın anlamına mı geliyor?”

“Bir karar?”

Tereddüt etti, sonra sanki birinin konuşmalarımıza kulak misafiri olma tehlikesi varmış gibi sesini alçaltarak konuştu. “Hâlâ özel hizmetlerime ihtiyaç duyacak mısın? Çünkü bunu neden yapmaman gerektiğine dair uzun bir liste hazırladım. Birinci sırada...”

Elimi kaldırdım. “Lil, bir listeye ihtiyacım yok.”

“Ama gerçekten de riskleri bilmelisin.”

“Neden hastalarından biriyle konuşuyormuş gibi konuşuyorsun?”

“Çünkü bu gece hastam sensin, bir bakıma.” Cilveli bir şekilde gülümsedi. “Ama sana bir onay formu bile imzalatmayacağım. Ne diyordum? Ah, doğru. Anılarınınla uğraşmaman gerekmesinin nedenleri.”

“Lil, tamam.”

“Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak,” dedi. “Ne tamam? Kahve? Listem? Kalbin?”

Kalp kırıklığında bir sihir vardır. Çünkü her dönüşüm burada başlar.

Ayağa kalktım. Sonra Lil’e bakıp, “Senin sihrine ihtiyacım olmayacak,” dedim.

34. BÖLÜM

Çiftlik bir vahaydı, kırık kalpler ve hırpalanmış ruhlar için bir sığınaktı.

Burada şifa veren bir enerji vardı; renk denizinde, umudun tatlı kokusunda, binlerce taçyaprağın arasında fısıldayan hafif esintide.

Eve geldiğimde annemin ortalıklarda olmasını bekliyordum ama ona hikayemi anlattıktan sonra bana alan açmıştı; sabrını ve ilgisini her akşam komodininin üzerinde huzurun sembolü olan minik sarı altın tozu aranjmanlarıyla gösterdi. Bazen kabuslardan ve istenmeyen rüyalardan korunmam için yastığımın altına bir dal biberiye koyuyordu. Belki de etkisi beklenenden daha iyiydi çünkü Ben'i rüyamda görmüyordum.

Annem gibi Rosa da olayı didiklemedi ama her zamanki kasaba dedikodularıyla etrafımda dans edip duruyordu. *Serafino Lopez'in bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz? Diana Palacio'nun yüzü yüz germe ameliyatı nedeniyle davul gibi gerilmiş. Kimin hamile olduğuna inanamayacaksınız. Şu entromentida³⁶ Alicia hâlâ komşularımızı rahatsız ediyor. Bu kadın neden bundan vazgeçmiyor?*

36 *Isp.* Entromentida: Meraklı.

Aklımı Ben'den uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum, bazen işe yarıyordu da. Bazen chisme³⁷ memnuniyetle karşıladığım bir şeydi. Ama derinden biliyorum ki bu açık yarayı yalnızca zaman iyileştirecekti.

Son üç haftadır saniyelerin kalbime çarpan minik ayak sesleri gibi geçtiğini hissediyordum. Çoğu gün şafak vakti uyanıp çiftliği dolaşırken, sabah sisine, gümüş rengi gökyüzüne, canlı, büyülü çiçeklere hayranlık duyuyordum. Düşüncelerimi en iyi burada toplayabiliyor ve kendimi tüm gün yazmaya hazırlayabiliyordum.

Kitabı bitirmeye çok yaklaştığımın bilincinde sayfalara baktım. Ben ile beni birbirimize bağlayan taçyapraklar hâlâ Violeta'nın hikayesinin sayfaları arasında duruyordu. Onları ya yakmalı ya da gömmeliydim ama bunu yapmaya ikna edemiyordum kendimi.

Taçyapraklardan birini avucumda tuttum ve dokunuşumla yaşam gücünün yenilenmesini izledim. O kadar basit ve zarıftı ki imkansızmış gibi bir fikir oluşmaya başladı.

“Sona yaklaştın mı?” diye sordu Rosa, kütüphaneye girerken.

Yaprağı sakladığım yere geri koyup başımla onayladım. “Tadını alabileceğim kadar yakın.”

Öfkeli bir şekilde kendini kanepeye attı. “Çiçeklerle konuştum ve onlara şu Alicia denen kadın hakkında yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum.”

“Ve?”

“Sessizlik,” diye homurdandı. “Bunu yapmalarından nefret ediyorum.”

Ayağa kalkıp teyzemin yanına gittim. “Bir fikrim olabilir.”

“Duyalım bakalım.”

“Ben bir sihir geliştiriciyim.”

37 *İsp.* Chisme: Dedikodu.

“Evet, bunu biliyoruz.”

“Peki ya... Ya kitabım için bir koruma büyüğü yaparsak? Yani, eğer satılırsa.”

“Satılacak.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bu hikaye sana Mayahuel’den geldiyse, anlatılması gerektiği ve satılacağı anlamına gelir. Evet, bunun yanı sıra senin yetenekli bir yazar olduğun gerçeği de var,” dedi.

Bu hikayenin raflarda yer bulabilecek bir kitap olabileceği düşüncesiyle tüm vücudum gerginleşti ve hemen heyecanlandım.

Rosa öne doğru kayd. “Koruma büyülerinde bile çatlaklar vardır. Bunu biliyorsun. Öyle olmasa Alicia o kötü niyetiyle çiftliğe asla girmezdi.”

Daha cesur hissederek, “Peki ya illa ki bir çatlak olmazsa?” dedim. “Ya büyüğü güçlendirebilirsem, onu kaya gibi sağlam hale getirebilirsem?”

Rosa meraklı gözlerle beni inceledi. “Bu hechizo³⁸ nasıl çalışacak?”

“Kitabı okuyan herkes onun yalnızca kurgu olduğunu görecektir. Noktaları birleştirmeyecekler. Bir efsane hakkında yazdığımı düşünecekler.”

“Yani okurlarını büyülemek mi istiyorsun?”

Bu fikri o kadar çok sevdim ki neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti.

Annem içeri girerken, “Sihirlerle ilgili ne konuşuyorsunuz?”

Fikrimi ona aktarıırken, ikinci kez anlatınca kulağı daha da hoş geldiğini düşündüm.

Annem ağız bükerek, “Emin olmamız lazım,” dedi. “Senin üzerinde rüya sihrini kullanabilirim.”

“Nasıl?” diye sordum.

38 *İsp.* Hechizo: Sihir.

“Gerçeğe dair bir görüş, bir çeşit mesaj isteyeceğiz.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ama Harlow, rüyanın sana anlattıkları hoşuna gitmeyebilir, o yüzden seçim senin.”

Bu, almaya hazır olduğum bir riskti.

Rosa, “Ama bu, şu entromentida Alicia sorununu çözmiyor,” dedi.

“Ya ona bir buket gönderirsek?” diye önerdim. “Çok kesin bir hafıza silici.” Onun rızası olmadan böyle bir şey yapmaktan nefret ediyordum ama çok fazla şey tehlikedeydi.

Annem ve Rosa bakıştılar, sonra aynı anda başlarıyla onayladılar. Rosa, “Yarın bir şeyler gönderebiliriz,” dedi.

O gece annem bana bir çay kaşığı kadife çiçeği balı verdi ve sihir yaptığı bir kanto çiçeğini yastığımın altına koydu. “Sana daha önce doğru söylendi,” dedi. “Yine söylenecek.”

Fazla uzun sürmedi ki, hoş bir kitapçının koridorunda yürüdüğüm bir rüyaya daldım. Kitabımı aramaya koyuldum ama raflardaki tek kitap *Karanlığın Altında*’ydı. Gümüş harfli, siyah dikenli sıralar dolusu. Titreyen ellerimle bir nüshayı alıp sayfalarını karıştırdım.

Boştu.

Ta ki teşekkür kısmına gelene kadar.

Orada adımı ve bu hikayeye inandığım için bir teşekkür yazısı buldum. Kalbim yavaşça genişlerken, göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Biraz daha teşekkür okumayı umsam da bir sonraki cümleye geçemedim çünkü sayfalar ellerimde kanto yapraklarına dönüşmeye başladı ve sonra parıldayan yapraklar yere doğru süzüldü.

Tam son sayfa da değişirken, geri dönüp baktığımda tek bir cümle gördüm: *Sen o güce sahipsin. Hep öyleydin.*

Horozun ötüşü beni rüyamdan uzaklaştırdı. Tuhaf bir farkındalıkla döndüm ve kırıışli tavana bakarak rüyamı aklımda tekrar tekrar evirip çevirdim; görüntüyü, kitapçının küflü kokusunu, ellerimdeki kitabın ağırlığını... ve biliyordum. Kendi kitabıma sihir yapabilir, böylece çiftliğimizin sırlarını koruyabilirdim.

Bugün çiçekçi dükkanında büyük bir hareketlilik vardı.

Aralık ayının ilk haftasıydı ve insanlar Noel aranjmanları için siparişlerini tamamlamaya çalışıyorlardı. Aceleyle dükkanın içinde ilerledim, müşteri kuyruğunu geçerek gelecek yılın sihirlerini, büyüyle dolu siparişleri gözden geçirmek üzere annemle buluşmam gereken arka tarafa geçtim. Muazzam bir aidiyet duygusu hissediyordum çünkü ilk kez bu süreçte yardımcı olabiliyor ve annemin seçtiği çiçeklerin büyüsunü artırabiliyordum.

Tek ak meşe ağacından yapılmış uzun ahşap masanın önündeki taburede oturan anneme doğru yürürken her köşeden yayılan narenciye gülü kokusu tüm varlığımı dinlendirdi. Yüzeyin yarısına büyük yığınlar halinde turuncu ve pembe düğün çiçekleri yayılmıştı ve bir anlığına doğrudan ağaçtan büyümüşler gibi görünüyorlardı.

Annem ağzı büzülmüş, kaşları derinleşmiş bir halde elindeki bir kağıt parçasını inceliyordu.

Bir başka tabure çekip yanına otururken, "Sorun nedir?" diye sordum.

Gülümsemesi endişesini maskeleyemiyordu. "Rosa ve ben bu siparişlerin hepsini inceledik," dedi. "Sadece belirli bir miktarda kabul edebiliyoruz ama hangi hikayenin daha ilgi çekici olduğunu, kime yardım etmemiz gerektiğini bilmiyorum."

Bu, yaptığımız işin en zor kısmıydı. Kaderin belirlenmesi. Sihrin bu şekilde ayrıştırılması, bazı insanların bekleme listesine

alınması ya da daha kötüsü reddedilmesi haksızlık gibi geliyordu. Ancak çoğu şey gibi sihir de sınırlı bir kaynaktır.

Fernando telaşlı bir ifadeyle ortaya çıkıp, “Birinin kasımpatılarla ilgili bir sorusu varmış ve sadece seninle konuşmak istiyor,” dedi anneme.

Fernando dükkana doğru gözden kaybolurken annem, “Geliyorum,” dedi. İçini çekerek ayağa kalkarken listeyi bana uzattı. “Bir bakmak ister misin?”

O gittikten sonra, gelecek yılın siparişlerini, önüme konan dilekleri gözden geçirdim: *daha fazla neşe, bağışlama, refah, umut, yaratıcılık*. Her isteğin yanında hastalıkları, kırık kalpleri, kaybolan hayalleri ve daha fazlasını vurgulayan kısa bir özet bulunuyordu. Sonra gözlerim omurgamı ürperten bir şeye takıldı.

Ondan gitmesini istediğimde, ben kırıldım. Kafam karışmıştı ve kızgındım ama ona onu sevdiğimi söylemeye kendimi ikna edemedim. Ve şimdi onun kalbini nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum.

Gözyaşlarım sayfadaki kelimeleri bulanıklaştırdı. Bu kişiye sihre ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordum. Tek yapması gerekenin onun gözlerinin içine bakıp ona gerçeği söylemek olduğunu. Her şeyi ortaya koymasını, ona onu sevdiğini söylemesini. Kalbinin yeniden onun olabilmesi için gereken tek şey buydu.

Bir milisaniye, belki biraz daha uzun bir süre için, Ben’in yağmurla ıslanmış topraksı kokusunu alabildiğimi sandım, yüzüm kızardı ve başım döndü. Ama koku solarken, nabzım hızlandı, merak başladı. O, ilk geceyi bensiz nasıl geçirmişti? Beni düşünmüş müydü? Hâlâ kızgın mıydı? Yoluna mı bakmıştı? Unutmuş muydu? Pek çok kez onu aramak, bir şekilde ona ulaşmak istedim ama hep bir şey beni durdurdu; bir ses bana geriye değil, yalnızca ileriye yürümem gerektiğini söylüyordu. Ayrıca benimle konuşmaya, beni affetmeye hazır olsaydı, şimdiye dek beni arayacağını da biliyordum. Ve bu olasılık her geçen gün giderek azalıyordu. Artık seçim üzerine düşünmemeye çalışsam

da arada bir çirkin yüzünü gösteriyordu ve her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak ediyordum. Anıyı aklımdan atmaya çalışıyordum ama sesi beni lanetleyen soruyla birlikte zihnimde çın-lıyordu:

Madem ki senin duyguların gerçektir, benimkilerin de öyle olduğunu düşünemez miydin?

Annem, “Bir gelişme var mı?” diyerek ve çalan telefonunu cebinden çıkararak içeri girdi. “Alo?”

Kendimi toparlayarak gözlerimi aslında okumadığımı sayfaya çevirdim çünkü üzgün olduğumu, beni aşağıya çekmekle tehdit eden karanlık anılar okyanusuna düştüğümü görmesini istemiyordum.

“Beverly?”

Başım kalktı. Annemin gözleri benimkilere kaydı ve eli kalbine uzanır gibi göğsüne gitti. “Tanrım, çok üzgünüm.”

Aniden paniğe kapılarak ayağa kalktım ve anneme aramayı hoparlöre almasını işaret ettim. Ama o tamamen Beverly’nin söylediklerine odaklanarak beni uzaklaştırdı.

Cevap verene dek çok fazla süre geçti.

Annem sessizce, “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi. Gözleri, dallarla kaplı zemini tararken, başını salladı. “Tamam. Evet. Elbete. Biz...” Sesi çatladı. “Onur duyarız.”

Onur mu? Ne için?

İçimdeki her şey soğudu.

Annem başını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar başını salladı. “Tabii. Ona söyleyeceğim.”

Aramayı sonlandırdığında, ona doğru atıldım. “Nedir? Sorun nedir?”

“William vefat etmiş, Corazón. İki gün önce.”

Dünya ayaklarımın altından kaydı. William biliyordu, ben biliyordum, Beverly biliyordu; hepimiz onun solmakta olduğunu kendimizce biliyorduk ama bu yine de vedayı kolaylaştırmıyordu.

Şimdi tek düşünebildiğim Beverly'nin ne kadar perişan olduğuydu. Ben'in kalbi ne kadar kırılmıştı kim bilir. Kaburgalarımın altında korkunç bir sıcaklık parladı, mideme ve göğsüme yayıldı. "Nasıl?" demeyi başardım. "Nasıl olmuş?"

"Uykusunda," dedi annem. "Huzur içinde ölmüş. Beverly, seni defalarca aramak istediğini ama bunu yapmaya cesaret edemediğini ve senin anlayış göstermeni umduğunu sana söylememi istedi."

"Elbette," dedim, gözlerimi kırpıştırıp William'ın gitmiş olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak. "Cenaze ne zaman?" Saygılarımı sunmak ve Beverly'ye destek olmak için gitmem gerekiyordu. Ama sonra aklım doğal olarak Ben'e gitti ve bu fikri reddettim. Şu anda ona teselli verebilecek son kişi bendim.

Annem, "William cenaze töreni istememiş," dedi. "Ama küllerini birkaç önemli yere serpecekler."

Dökülmeyen gözyaşlarımı yuttum. "Nerede?"

"Bütün ayrıntıları anlamadım ama Beverly küllerinin bir kısmını çiftliğe serpip serpemeyeceğini sordu."

Çiftliğin neresine olduğunu sormadan da cevabı biliyordum, hatta annem, "Hylocereus ağacının altına," demeden de önce...

Gece Kraliçesi.

Koruyucu olarak seçtiğim gece rüyamda gördüğüm ve William'ın kaderini değiştiren ağaç. Mükemmel. Hüzün beni ele geçirmişken, William'ın en çok sevdiği kişileri hatırlamak için cüzdanına koyduğu fotoğrafları düşünerek masaya yaslandım. Tanrım, her anıyı, hatta oğlunu kaybetmek gibi acı anıları bile aklında tutmak için elinden geleni yapmıştı. Kendi anılarımı bu kadar çabuk terk etmeye hazır olduğum için ani bir utanç duydum. William'ı William yapan, onun hayatını şekillendiren buydu. Sevdiği ve onu seven insanlar.

"Harlow?"

Başımı kaldırıp baktım. "Evet?"

Annem hafifçe koluma dokundu. “Beverly iki gün sonra geliyor.”

“Tamam.”

“Ben de geliyor.”

Ertesi akşam, gece gökyüzü güneşi tüketirken ellerim bir buket kanto hazırlamakla meşguldü. Bahçe ışıklarının etrafından uçuşan güvelerden bazıları kendi cesaretlerini test edercesine havuzun yüzeyini sıyrıyorlardı.

Avrupa spiral tekniği ile elle bağlanan buketlerin nasıl yapıldığını henüz bilmediğim zamanları anımsadım. Ellerimin çiçek ekle ve döndür, ekle ve döndür ritminin tadını bilmediği günleri. Bu geceki, Beverly için özel bir şey yaratmaya yönelik bu basit görev için minnettardım. Yaratıcılığı, döngüleri, sonları ve yeniden doğuşu simgeleyen bir parça... Ama buketi her hareketle bir farkındalık devrimine dönüştürürken, odaklandığım şey *yeniden doğuşun* gücüydü. Yavaş yavaş sihrimin uyandığını, parmak uçlarımdan yayılan sıcak titreşimi hissettim.

Simyasal bir değişim, kalplerin birliği.

Yenilenme vaadi taşıyan.

Aranjman tamamlanınca, mor ipek bir kurdeleyle bağladım ve Beverly'ye bir nebze de olsa faydası olacağını umarak yavaşça masanın üzerine koydum. Kaybından dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemek için onu daha önce aramıştım ama cevap vermemişti, ben de o yüzden bir mesaj bırakmıştım.

Gizemli çiçeklere bakarak şarabımdan bir yudum alırken, tüm gün kafamı kurcalayan soruyu düşünüyordum.

Ben'i aramalı mıydım? Aramamak beni duyarsız bir canavar mı yapardı? Peki ararsam, müdahaleci mi olurum? Sonra hoş bir anı yakaladı beni ve sanki o cehennem gibi geceyi yeniden yaşıyormuş gibi oldum.

Ben, Helena'nın oturma odasının loş ışığında durmuş, bana bakıyor ve beni kıran sözleri söylüyor...

Bizi düşündüğümde, sana baktığımda hissettiğim tek şey tuhaf bir boşluk, bir kopukluk hissi.

Boşluk. Kopukluk. Sadece iki kelime nasıl bu kadar çok acıya sebep olabilirdi?

Kararsızlığın karmaşasında kaybolmuş halde Cam'i aradım, cevap verdiğinde mutlu oldum ama ona Lil'i de aramaya dahil edeceğimi söyleyince, "Bu akşam ameliyatta," dedi.

İkisinin fikirlerinin akıl ve duygu, basitlik ve karmaşıklık, anlam ve tutarsızlık arasında bir dengeye sahip olmasını ummuştum.

Cam, "İyi misin?" diye sordu. Ben fiyaskosuyla ilgili her şeyi zaten biliyordu, Lil muhakkak anlatmıştı. Ancak Cam, kendine has tarzıyla, beş milyon soru sormak yerine, hepimizin (kız kardeşler ve kuzenlerden oluşan tüm çetenin) yüzümüzde maskelerle reposado yudumlayıp jalapeño patlamış mısırı yerken eski filmleri izlediğimiz çevrimiçi bir kızlar gecesi planlamıştı. Lil bütün geceyi filmdeki aşk hikayesinin ne kadar gerçek dışı olduğuna dair yorumlar sunarak geçirirken, Lantana iş çağrılarını yanıtlamak için ekranın dışına çıkıp duruyordu. Dahlia maskeye alerjik reaksiyon göstermişti ve biraz Benadryl alıp ancak otuz dakika sonra uykuya dalabilmişti. Eve döndüğüm ikinci gece tam olarak buna ihtiyacım vardı.

Cam, ona William'dan bahsettikten sonra derin bir nefes aldı. Ölümle, kederle ya da *sonu* andıran herhangi bir şeyle arası pek iyi değildi.

"Ben'i arasam mı, bilmiyorum," dedim, "başağlığı dilemek için."

"Ben de bilmiyorum, Fasulye," dedi. "Yani, bir taraftan yapmalısın çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Ama öte yandan her şey hâlâ çok taze ve o artık senin hayatında değil ve bu onun

daha kötü hissetmesine neden olur mu? Sonuçta bu onunla ilgili, seninle değil.”

Söylediklerini dinleyerek başımı salladım ama kalbim kendi bildiğini istiyordu. Kalbimin istediği, hem onun hem de ailesi için dayanılmaz olduğunu bildiğim bir dönemde Ben’e biraz olsun şefkat sunmaktı.

“Zor konularda görgü kuralları tavsiyesi yok mu?” diye homurdandım.

“Sanırım buna sezgi deniyor.” Cam iç çekti. Sonra o korkunç soruyu sordu. “Çiftliğe geldiğinde... onu görmeyi planlıyor musun?”

Başımı şiddetle iki yana sallayarak, “Hayır,” diye mırıldandım. “Sonuçta bu onun ailesiyle özel bir anı ve onun bana karşı tamamen kayıtsız kalmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ortalıklarda pek görünmemeyi planlıyorum. Ama Beverly için bir şey yaptım.” Ona sihirli kalp şarkısı buketini anlattım.

“Gördün mü?” dedi. “Sözsüz bir sembol. Mükemmel. Ben de bunu görecektim ve senin ne kadar önemseydiğini anlayacak.”

“Belki de sihrin aramızdaki her şeyi nasıl mahvettiğini hatırlayacak.” Avluda rahatlatıcı bir esinti eserken, parmağımı narin bir taçyaprağın üzerinde gezdirdim.

“Harlow?”

“Evet.”

“Ne yapmak istediğini biliyorsun, o yüzden sadece içinden geçeni yap.”

“Ya elime yüzüme bulaştırırsam?”

“O zaman elini yüzünü yıkarsın.”

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp Ben’e bir mesaj yazdım:

Ben, çok üzgünüm. William’ın senin için ne kadar önemli olduğunu ve bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. O çok özel bir adamdı ve çok özlenecek.

Tereddüt ettim, parmağım gönder butonunun üzerinde geziniyordu. Şarabımdan son yudumu aldım ve yazdıklarımı teker teker sildim.

Tam o sırada telefonum çaldı ve kim olduğunu görünce hemen cevap verdim.

“Beverly?”

Bir anlık sessizlikten sonra, zayıf bir ses, “Sevgili Harlow’um. Güzel mesajını aldım,” dedi.

“Çok üzgünüm.” Daha fazlasını söylemek istesem de, kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

“Son günlerimizi unutulmaz kıldın ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Birden Ben’in ona bir şey anlatıp anlatmadığını ya da ne kadarını bildiğini merak ettim.

Neredeyse her şeyi mahvettiğim göz önüne alındığında, bir gram bile övgüyü hak etmediğimi düşünerek, “Ailemin yaptığı bir sihirdi,” dedim.

“Kabul edelim ki aynı fikirde değiliz.”

Nabzım hızlanırken, “Çiftliğe gelecek olmana gerçekten çok sevindim,” dedim. “William için mükemmel bir yer.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Azalea da buna bayılırdı.” Sesi çatladı. “Sence de öyle değil mi?”

“Aynen öyle.”

Konuşmanın sona erdiğini, sona yaklaştığını hissedebiliyordum.

“Harlow, benim için son bir şey yapar mısın?”

“Ne istersen.”

“Orada olur musun?”

Yani Ben ile durumumu bilmiyor olmalıydı. Bacaklarımda yavaş yavaş bir titreme baş gösterdi ve omurgamdan yukarı doğru ilerledi. Nasıl hayır diyebilirdim? Nasıl evet diyebilirdim?

“Harlow?”

“Evet, buradayım,” dedim alnımı ovuşturarak ve gözlerimi geceye, ricaya, hepsine yumarak. Ama Beverly hâlâ bir cevap bekliyordu. “Sadece ailenle olmayı tercih etmez misin?”

İç çekti ve sanki katıksız bir acıdan kaynaklanıyormuş gibi zorla güldü. “Azalea ailedendi, sen de öylesin.”

Sözleri beni güçlendirdi. Ben bundan daha güçlüydüm. Bu benimle ya da Ben’le ilgili değildi; hayatının aşkını kaybetmiş, hikayelerinin başladığı yerde onu anmak isteyen bir kadınla ilgiliydi. “Evet,” dedim, “orada olacağım.”

Aramayı bitirdikten sonra arkama yaslanıp gecenin karanlık örtüsüne baktım ve Ben’le bir daha nasıl yüz yüze gelebileceğimi merak ettim.

35. BÖLÜM

İşte Ben'in çiftliğe adım atmasından önceki saatleri, hikayemizin sona erişini hep böyle hatırlayacaktım. Yatağa uzanıp karanlığa baktım. Tanrıçanın aylar önce o gecedeki uğursuz fısıltısını hatırladığımda kalbimin sert vuruşu kulaklarımı doldurdu: *O başlangıcı yapmanın vakti geldi.*

O zamanlar bir başlangıcın aslında pek çok başlangıç olduğuna, bir anın başka bir ana yol açtığına, her deneyimin beni acı verici ve derin şekillerde biçimlendirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelerim kontrol edilemeyecek kadar büyük ve kaotik geliyordu, bu yüzden defterimi çıkarıp yazmaya başladım; bu sefer Violeta'nın hikayesini değil, kendi hikayemi.

Hayat sadece bir dizi başlangıç ve bitişten ibaretti.

Nasıl boş verileceğini öğrendiğimiz uzun bir yol. İnsanlar, hayaller, fikirler, işler, aşk. Her birimiz kemiklerimizi ve ruhlarımızı öylesine kasarız, öylesine sıkı tutarız ki sevdiğimizi iddia ettiğimiz şeyi boğma riskiyle karşı karşıya kalırız. Kaçabiliriz, savaşabiliriz ya da saklanmayı deneyebiliriz ama bunların hiçbiri ufukta toplanan fırtınayı değiştiremez. Ve belki de bizi değiştiren, her zaman olmamız gereken kişiye doğru yeni bir yol açmaya yardımcı olan da o fırtınalardır.

Yatağımın yanındaki vazoda bulunan tek kanto çiçeğine baktım. Taçyaprakları titreyerek gözlerimin önünde açıldı, her bir taçyaprak yere düştü. O zaman içimde belli bir sakinlik yerşerdi; bu, yarın ne olursa olsun iyi olacağıma dair derin ve zahmetsiz bir bilgiydi.

Ben, Beverly ve Helena'nın bugün beş buçukta varmaları gerekiyordu, sadece iki saat kalmıştı. Beverly iki istekte bulunmuştu. "Bu bir kutlama. Karanlık bir hüznün istemiyorum, bu yüzden lütfen bir şenlik için giyinir gibi giyinin. Çiçekler gibi olun." Bir de hepimizin William'ın en sevdiği içki olan *Jameson 18 Whiskey* ile kadeh kaldırmamızı istemişti. Teyzem ve ben *Hylocereus* ağacının yakınına küçük bir masa kurduk ve dallarına küçük süsleme ışıkları astık. Sonra, son dakikada her biri beyaz mermerle kaplı mumlardan oluşan kısa bir yol oluşturdum.

Saniyeler geçtikçe tedirginliğim artıyordu. Evet, Ben'i tekrar göreceğim için ama aynı zamanda bunun Beverly ve William için mükemmel olmasını da istediğimden. Beverly, gün batımında, tanrıçanın saatinde, William'ın küllerini Gece Kraliçesi'nin altına serpmek istiyordu.

Bir tutam tatlı rezene tohumu (güç için) ile lavantalı uzun bir banyo yaptıktan sonra, kırmızı, uzun, evaze kesim ipek bir elbise giydim ve saçımı bol bir topuz yaptım.

Rosa; Beverly, Ben ve Helena'yı çoktan ay bahçesine götürmüştü. Şimdi annemle birlikte taşlı yolda *Hylocereus* ağacına doğru yürürken, Beverly için yaptığım kanto buketini elimde tutuyordum.

Annem kolunu koluma dolayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Aslında sorduğu, Ben'i tekrar görmemin sorun olup olmadığıydı ama şimdi bu konuşmayı yapmak istemediğim için, "Bunun onlar için mükemmel olmasını istiyorum," diye devam ettim.

Hiç tereddüt etmeden, “Olacak,” derken, sesi ve tavırları güvenimi güçlendirdi. “Bu buketi yapman çok düşünceli bir davranıştı.”

Başımınla onayladım ve derin bir nefes aldım, pembe ve turuncuların bir tutam morla karışımı olan sulu boya resimlerine benzeyen gökyüzüne hayran kalmıştım. Ve hava, sanki işaretlenmiş gibi, hanımeli, lavanta ve okaliptüs kokuları açısından zengindi.

Yürürken, “Doğduğun gece geldi aklıma,” dedi. “Ve tanrıçanın sana isim veren fısıltısını çok net hatırlıyorum, ama fısıltı, kız kardeşlerinin doğumlarında olduğunun aksine çok zayıf, çok uzaktandı. Ve sanırım...” Durdu ve bana döndü. “Sanırım senin neden bir çiçeğin adını almadığını anladım.”

“Neden?”

“Çünkü senin sihrin bütün çiçekleri kapsıyor. Gücün tek bir çiçeğin ötesine uzanıyor.”

Haklıydı. Sözleri aramızda havada kaldığı anda biliyordum bunu. “Ama neden bir taş yığını?” diye sordum.

Annem hafifçe güldü ve yeniden yürümeye başladık. “Cevherler de taşır, Harlow. Ve sen... Sen nadide bir elmas gibisin.”

“Annem olduğun için böyle söylüyorsun.”

“Ay. Dios,” dedi bıkkınlıkla başını iki yana sallayarak. “Bunu doğru olduğu için de söylüyorum. Sadece biraz cilalanmaya ihtiyacın vardı.”

İkimiz de güldük ve bunun ruhumu hafiflettiğini hissettim.

Ama elmas ya da değil, yine de Ben’le yüzleşmem gerekiyordu. Her adımda kendimi daha da hafiflemiş hissediyordum.

Herkesin toplandığı ağaca giden yol büyüleyiciydi, her mum minik bir ay gibi parlıyordu. Gece Kraliçesi ise dallarının arasından geçen parlak ışık şeritleriyle göz kamaştırıcıydı.

Bizi ilk Beverly gördü; yanımıza geldi ve bana sarıldı. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylerken, serbest kalmak isteyen gözyaşlarımla savaşıyordum. Titreyen elimle ona kanto buketini

ırtattım. “Yeniden doğuş için,” diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği bir sesle.

Gülümseyerek çenemi avuçlarının arasına alıp, “Çok güzeller. Daha önce buna benzeyen bir çiçek gördüğümü sanmıyorum,” dedi.

Helena, “Bunlar ne?” diye sordu. Pembe askılı bir tulum giymişti ve hafif, çağrışımıcı, melankolik bir koku sürünmüştü.

“Kalp şarkısı,” dedim nazikçe.

Helena, gözyaşlarından ıslanmış yüzüne uymayan düz bir ses tonuyla, “Lütfen bu çiftlikte yaşayabilir miyim?” diye sordu.

Gülmenin uygun olup olmadığından emin değildim ama kendimi tutamadım, zaten Helena da gülüyordu. “Büyükanнем ve büyükbabam buradan çok sık bahsederlerdi ve ben hiç...” İç çekip etrafına baktı. “Buranın bu kadar güzel olduğunu hiç hayal edemezdim.”

Beverly, “Tarif edilemez,” diye ekledi.

Arkamda bir yerde annem Ben’i selamlıyor ve duyamadığım sözcükler söylüyordu. Bu sırada Rosa herkese birer kadeh viski doldurdu.

Ben ile bir şekilde birbirimizden kaçınıyorduk, ikimiz de şimdilik gruptaki diğer insanlara odaklanmıştık ama birbirimizi kabul etmemiz yalnızca birkaç saniye meselesiydi.

Kargaşanın içinde bile onun varlığının kesinlikle farkındaydım. Bir saniye daha yok sayılmaya tahammül edemediğim anda bir bakış atmayı göze aldım. Bakışlarımız buluştu.

Kısa bir an için çiftlik durdu, zaman durdu ve sadece Ben, derin gözleri, yıpranmış yüzü ve sarkık omuzları kaldı. Kırılmış bir adama benziyordu.

Onun için acı çeker gibi hissettim kendimi.

Gözünü kırpmadan ya da gülümsemeden, yalnızca duyularımı aşan ve çok fazla gelen bir yoğunlukla gözlerime bakıyordu. O gözlerde korktuğum kayıtsızlığı aradım ama tek gördüğüm kederdi.

Bana yaklaşıp elini uzattı. Gerçekten elimi sıkmayı mı teklif ediyordu? Gözlerimi kırıştıtırıp sabit kaldım ve benden birkaç adım uzaktayken, uzanıp ona sarıldım. Çünkü yapılacak en doğru şey buydu, çünkü görünüşe göre ihtiyacı olan şey buydu, çünkü ben buydum.

Ne direndi ne çekindi ne de geri çekildi. Ama çabuk bir kucaklaşmaydı. Beni saran kollarının sıcaklığını hiç hissetmedim, aksine birdenbire üşüdüğümü hissederek asla sahip olamayacağım bir şeyin arzusunu duydum.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldarken, elini elime aldığımı fark ettim. Hiçbir sihir kıvılcımı, hiçbir sıcaklık titreşimi yoktu. Parmaklarım gevşediğinde, sanki bırakmaya hazır değilmiş gibi bir saniye daha tuttuğuna yemin edebilirdim.

“Teşekkür ederim,” dedi ve ardından eli yanına düştü.

Beverly kanto buketini masaya koydu. Sonra Helena’dan küçük gümüş bir kutu alıp hepimize toplanmamızı işaret etti. Ben, büyükannesinin yanına geçerek beni onun yanında durma zahmetinden kurtardı.

Anneme biraz daha yaklaştığım sırada, Beverly, “Burada pek çok mutlu anım var,” dedi. “Azalea’yla ve sihirle geçirdiğim pek çok parlak an var ve bu, benim ve William’ın hayatına öylesine dokundu ki bunun için size teşekkür etmek istiyorum.” Gözleri yaşlarla parlarken, benim gözlerim de hemen doluverdi.

Titreyen bir gülümsemeyle, “William böyle isterdi,” diye devam etti. “O çok katmanlı bir adamdı, ailesini ve hayatını seven karmaşık yapılı bir adamdı ve çok erken gitmiş olsa da onun bizimle olduğunu biliyorum. Biliyorum...” Sesi titredi, bakışlarını kaçırdı, aniden sanki kaybolmuş gibi oldu. Ben elini onun koluna koydu, görünüşe göre bu hareket Beverly’yi güçlendirdi. Bir saniye kadar sonra, “Bu topraklardaki sihrin onu sıcak tutacağını biliyorum,” diye ekledi.

Rosa viskileri dağıttı. Kadehini kaldırıp, “Vida Hermosa³⁹ için!” dedi şarkı söylercesine.

Herkes uzunca bir yudum aldı. İçki tütsülü, maltlı, karmaşıktı ve beni iliklerime kadar ısıttı ama göğsümdeki ağırlığı hafifletecek bir işe yaramadı.

Helena kendine bir kadeh daha doldurup havaya kaldırdı. “Hep macerayı seçmeye!”

Hepimiz söylediğini tekrarlayarak kadehlerimizi kaldırdık. Daha sonra Ben kadehini kaldırdı. Kehribar rengi sıvıya düşünceli bir şekilde bakarak kaşlarını kaldırdı. “Kalbinin istediği şeyi yapmaya.”

Kaburgalarımın arasında bir sızı hissettim ve aniden sahneyi başka bir açıdan, William’ın gözünden hayal ettim. Ne görüyordu? Bir yaşamın kutlamasını mı? Çiçekleri henüz ortaya çıkmamış güzel bir gece bahçesi mi? Artık anılarını tek başına taşıması gereken sevdiği kadını mı?

Ben boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar kendine çekti. Duruşunu değiştirip nefes aldı. “Ben küçükken,” diye girdi söze, “belki sekiz yaşındaydım, büyükbabam bana bu ağaçla ilgili bir hikaye anlatmıştı.”

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve dinlemeye devam etmek için başımı kaldırıp ona baktım.

“Hayatını bu ağaca borçlu olduğunu söyledi,” diye ekledi, sesi her kelimedede bir güven kazanıyordu. Dudaklarının kenarında bir gülümseme saklıydı. Ortaya çıkmasını istiyordum ama Ben onu olduğu yerde tutuyordu. “Sihirli bir ağacın var olamayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Ona da bunu söylemiştim ve o ne dedi, biliyor musunuz?” Hafif bir kahkaha ile hepimizin yüzünü taradı.

Helena sanki bu hikayeyi milyonlarca kez duymuş gibi başını sallarken, Beverly güler bir yüzle torununa bakıyordu.

39 *İsp.* Vida Hermosa: Güzel hayat.

Ben, “İnanmam için görmem gerektiğini söyledi,” dedi.

Artık sihre inandığını mı söylüyordu?

Belki herkesin kendine has bir özel şeyi vardır...

Annem, “Sihre inanmaya,” diyerek kadeh kaldırdı.

Hepimiz içtikten sonra Beverly gümüş kutuyu açtı ve William’ın küllerini torunlarıyla birlikte ağacın altına serptiler.

Kaburgalarımın altında yanan sızı genişliyordu ve kendimi Gece Kraliçesi’ne yaklaşıırken, parmak uçlarımla sarmaşıklara dokunurken buldum. Sihir gücümün sıcak ve canlı bir şekilde yükselmesine izin verdim. Çiçekler, tüm geceye özgü güzellikleriyle uyanarak yavaş yavaş açılmaya başladılar.

Küllerin serpilmesi bittiğinde, çiçekler tamamen açılmış olacaktı ve parıldayan görünümleri mükemmelden başka bir şey değildi.

Beverly nefesini tutmuş, elini göğsüne götürürken, Helena hem keder hem de huşu dolu bir gülümsemeyle ağlıyordu. Bu sırada annem hafifçe belime dokundu.

Ben bana döndü. Gözlerindeki şaşkınlığı, içinde yeni doğmakta olan kavrayışı gördüm. Bunun benim dokunuşumun bir sonucu olduğunu biliyordu. Kısa bir an için, sihri görmek isteyen sekiz yaşındaki çocuğu görür gibi oldum.

Beverly, bir taçyaprağın kenarını nazikçe okşayarak, “Ne kadar yerinde,” dedi.

Kısa süre içinde artan sohbet, yeni hikayelere yol açtı ama her şey çok uzaktı çünkü ben başka bir yerde -birkaç dakika önce olduğum kişi olmadığımı fark ettiğim yerde- kaybolmuştum. Tün gücümün farkındaydım. Tökezledikten sonra ayağa kalkabileceğimi biliyordum. Bırakabileceğimi biliyordum.

Rosa telefonundan neşeli bir İspanyol şarkısı açarken, belki de sarhoş olmak üzere olan Helena kolunu boynuma dolayıp yaklaştı ve “Kardeşimin sana ihtiyacı var,” diye fısıldadı.

İnançsız bir kahkaha atmaya çalışsam da sesim sahte ve aceleci çıktı. Bana “ihtiyacı olan” Ben’le aramızdaki meseleyi

bilmiyor muydu? Sihir etkisi altında olduğunu? Hiçbir şeyin gerçek olmadığını?

Tam o sırada Ben ortaya çıktı ve ona, “Belki de yavaş gitmelisin,” dedi.

Helena kaşlarını çatıp onu itti. “Sadece iki kadeh içtim, Ben. Nesin sen? Viski devriyesi falan mı?”

Ani bir esintinin fısıltısı birkaç mumu söndürdü ve gruba belirsiz bir sessizlik getirdi.

Annem kolunu Beverly’ye dolayıp, “Eve geçelim, orada daha rahat ederiz,” dedi.

Beverly başını salladı ama yüzündeki acıyı görebiliyordum; William’i geride bırakmak istemiyordu.

Ona biraz güvence vermeye çalışarak, “Hylocereus ay bahçesinin koruyucusudur,” dedim. “Onunla ilgilenecek.”

Beverly hayran olduğum muhteşem bir havayla başını salladı. “Bakabileceğimiz birkaç fotoğraf getirdim,” dedi. “Azalea’nın fotoğrafları da var.” Ve çok geçmeden hep birlikte eve dönüşe geçtik.

Bir anlığına yalnız kalmak isteyerek, “Arkanızdan geliyorum,” dedim.

Onlar gittikten sonra Mayahuel’e sessizce dua ederek, bu güzel tören için ve damarlarımdaki sihir için teşekkür ettim. Hem bedel hem de hediye için.

“Ona göz kulak ol,” diye fısıldadım.

Sonra kendi bahçeme baktım. Birkaç ay önce olsa hasadı görmek için huzursuz ve sabırsız olurdum, ama şimdi? Yerin bana ruhumda ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Burada neyin büyüyeceğine şimdi ve sonsuza dek karar verebilirdim.

Bahçenin kenarında diz çöküp ellerimi serin, kuru toprağa daldırdım. Tanrıçanın gücünün toprakta titreştiğini, parmaklarıma sızan bir enerjiyle yükseldiğini hissedebiliyordum. Sihri içime çekip bütün olarak tüketirken, ciğerlerim genişledi. İşte o zaman, ay bahçesini koruma yükünü paylaşacak ikinci

Hylocereus ağacının ortaya çıkacağını hayal ederek kendi sihrimi toprağa geri salmaya karar verdim.

Toprak ısındı, dokunuşumun altında titredi. İşte. Köklerin tutunduğu anı hissederek, yukarı, yukarı ve daha yukarı ittim.

Tam o sırada ayak sesleriyle hayallerimden sıyrıldım.

Ayağa fırlayıp arkamı döndüm.

Ben, “Seni korkutmak istemedim,” dedi.

Onun varlığıyla ifşa olmuş gibi hissederek, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Sana teşekkür etmeden gitmek istemedim.”

Başımı salladım, ağzım o kadar kuruydu ki tek kelime bile edemedim. “Gitmek mi? Fotoğraflara bakmak için kalmayacak mısın?”

“Büyükannem birdenbire kendini yorgun hissetti, bu yüzden otele dönüyoruz.”

“Beverly iyi mi?”

“İyi olacak,” dedi.

“Ya sen?” Bunu yüksek sesle söyleyip onu bu duruma düşürmek istememiştim.

Ben’in bakışları yere düştü. “Onu deli gibi özlüyorum.”

İçimdeki ona sarılma dürtüsü o kadar yoğundu ki bakışlarımı başka tarafa çevirmek, gözlerimi ondan başka her şeye dikmek zorunda kaldım.

“Çiftliği gördüğüme sevindim,” dedi, sesi gergindi. “Muhteşemmiş.”

Başımı kaldırıp gülümsemeye çalıştım; kibar, katı ve belirsizdi. O koyu gözleriyle beni içine çekiyor, nabzımı hızlandırıyor, kanımı ateşe veriyordu.

“Ağaçla ilgili anlattığın hikaye,” dedim, “bilmiyordum.”

Başparmağını çenesinde gezdirdi. Titriyor muydu? Hayır. Neden titresindi ki? Bana karşı kayıtsızdı. Bağ kopmuştu. “Hatırlamıyordum, ta ki büyükbabam ölümünden önceki gece hikayeyi bana yeniden anlatana kadar. Sanki biliyormuş gibiydi.”

Kollarını göğsünde kavuşturup iç çekti. “Anlattığında, her şeyi yeniden hatırladım. Tuhaf, değil mi?”

“Hafıza her zaman biraz tuhaftır.”

Gece Kraliçesi’ne baktı. “Bunu nasıl yaptın? Çiçek açtırmayı?”

Onu bu konuda bilgisiz bırakmanın, yeteneklerim hakkındaki gerçeği inkar etmenin hiçbir nedeni yoktu. Ben de ona kısaca annemin bana anlattıklarını anlattım.

Ağzının bir tarafı gülümsemesinin gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi hafifçe kıvrıldı. “Demek gerçekten sihir gücün var.”

Başımınla onayladım.

Farkındalığın gerçek zamanlı olarak ortaya çıkışını, zihninin ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini gördüm. “Demek öyle oldu. Bağ kurma. Sen geliştirdin...”

“Kasıtlı değildi,” dedim. “Bilmiyordum.”

“Senin hatan değildi.”

Aramızdaki gerilimi hissediyordum; ikimiz de buradaki kuralları, ne söylenebileceğini, ne söylenmemesi gerektiğini bilmiyorduk.

Ama ilk el bombasını atan Ben oldu. “Sen bana bir gerçeği söyledin, bu yüzden benim de sana söyleyecek bir gerçeğim var. New York’tayken, sen gittiğinde...”

Tüm vücudum dondu, o geceyi düşünmek istemiyordum. “O konu hakkında konuşmamıza gerek yok.”

Mesafesini koruyarak, “Çok kızdım, kırıldım,” dedi. Bahçe ışıkları yüzüne düşüyordu. “Ve tüm o duyguların bir anda tükenmesi rahatsız ediciydi. Önemli olduğunu bildiğin bir şeyi kaybetmek gibiydi, çünkü o önemli olan şeye bağlı bir anlam yoktu ve...” Doğru kelimeleri arayarak durakladı. “İnsan kalbini ve beynini uzlaştıramıyor.”

Bunu duymak istemiyordum ama Ben’in devam etmesi için sessiz kaldım.

“Sonra büyükbabam öldü. İçim o kadar darmadağındı ki... Bir de seninle anılarım vardı... Bilmiyorum... Gerçeklerdi ama aynı zamanda gerçek değilmiş gibi de geliyordu. Tabii bunun bir anlamı varsa?”

Çünkü hepsini elinden aldım.

“Ben, gerçekten üzgünüm.” Aramızdaki bağı koparmanın onu bu kadar tüketeceğini hiç düşünmemiştim. Kalbini geri aldıktan sonra hayatına devam edeceğine, beni sadece bir zamanlar tanıdığı bir kız olarak hatırlayacağına gerçekten inanıyordum.

Kaşlarını çatıp yutkundu. “Keşke tüm o anıları bir şeyle eşleştirebilseydim...” Göğsüne dokundu ve ben ona doğru koşmayı, onu tutmayı, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi arzuladım.

Başını sallayarak, “Tüm bunları sana kendini kötü hissetmen için anlatmıyorum,” dedi.

“Sorun yok,” diyebildim. “Kafa karıştırıcı ve tuhaf olduğuna eminim, ayrıca...”

“Peki sence...” İfadesi o kadar savunmasız, o kadar nazikti ki... “Bunların herhangi biri gerçek miydi?”

“Ben,” dedim, gözyaşlarımı tutarak, “bununla kendine eziyet etme.” *Bana da eziyet etme.*

Ona her şeyin gerçek olduğunu söylemeyi her şeyden çok istiyordum. Keşke o notu bulup gerçeği hiç öğrenmeseydi. O zaman bu ağırlığı taşımak zorunda kalmazdı.

Duygulara bağlı olmayan bu kadar canlı anıları saklamanın bu kadar kafa karıştırıcı olacağını hiç düşünmemiştim. Bir şeyi ona bağlı duygular olmadan hatırlamak ne kadar da berbattı. Bir bağı koparmanın bu nedenle çok tehlikeli olduğunun farkındaydım. İnsan kalbi karmaşıktır, giriftir, çok yönlüdür; sihir gibi.

Ben, “Büyükbabam da böyle hissetmiş olmalı,” dedi, “büyükannemi hatırlıyordu ama tamamını değil, ona olan *hislerini*

değil." Boğazını temizledi. "Ya da en azından bağ kurulana kadar."

Bağ. İki kalbi iyileştiren, diğer iki kalbi kıran sihir.

Dehşetten felç olmuştum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sessizliğin daha iyi olup olmadığını merak ettim. "Daha iyi olacak," diye yalan söyledim.

Kaşları birleşti. Çok yorgun görünüyordu. "Benimle ilgili konuştuğumuz yeter. Sen nasılsın?"

Onun çaresizliğini, iyi olduğumu bilmesini gerektiren suçluluk katmanını gördüm. Ve bunun, onun iyi bir adam olmasından başka bir nedeni yoktu. "Çiftliğe geri dönmek benim için iyi oldu."

Gözlerinde dile getiremediği bir soru vardı. *Belki böylesi daha iyidir.*

Gece bahçesi uyanırken ve bir gecelik ömrü olan daha çok çiçek açarken, sessizce durduk. Önce Ben konuştu. "Gitsem iyi olacak. Uçuşumuz erken saatte."

Söyle ona! Ona gerçek olduğunu söyle. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Sendeliyordu. Bunu görebiliyordum. Bana karşı hisleri olduğundan değil, kafası çok karışık olduğundan. Belki de bağı koparmak için acele etmişim. Belki daha fazla özen göstermeliydim, daha fazla zaman ayırmalıyım.

Ben bana sarılmak için hamle yaptı. Her parçam ona gitmek istiyordu ama sonra geri çekildi. "Tüm bu haftalar boyunca, büyükbabamın eşyalarını toplamak, büyükannemin dağılışını izlemek, büyükbabamın yokluğunu hissetmek, düşünmeme, anlamama neden oldu," dedi.

"Neyi?"

Gözlerini kırptırıp nefes aldı. "Bunu neden yaptığını. Gerçeği neden benden sakladığını. Ayrıca bilmeni isterim ki kızgın değilim. Artık." Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Ölüm genel olarak olayları bir perspektife oturtur."

Ona boş boş baktım, kelimeler kifayetsizdi. Zihnim bir düşünce, umut ve korku kasırgasıydı. Eğer kızgın değilse, yeniden başlayabilir miydik? Yoksa kayıtsızlığı ve kafa karışıklığı, köprü kurulamayacak kadar büyük bir uçurum muydu? Bu soruyu cevaplayabilecek kişi ben değildim, o cevabı yalnızca Ben verebilirdi.

Bakışlarını bir süreliğine bana dikti, sonra ayrılmak üzere arkasını döndü. “Ben?” diye seslendim.

Döndü ve loş ışıktaki bana baktı. “Evet?”

“Her şey düzelecek,” dedim bir kez daha, bedenimde dolaşan şiddetli titremeye, çaresizce akmak isteyen gözyaşlarına karşı savaşıyor. “İkimiz için de.”

Gözleri nazikçe benim üzerimde kaldı. Dudakları yukarı kıvrıldı ve hafif bir gülümsemeyle sessiz bir veda mesajı verdi bana.

Ve bu sefer çekip giden o oldu.

36. BÖLÜM

Ertesi gün, kapanışa kadar elimden geldiğince meşgul bir şekilde dükkanda çalıştım; güller, laleler, sukulentler, çobanpüskülleri, ince dallar ve sedir dallarıyla benzersiz Noel masası düzenlemeleri yaptım. Dükkanın tamamı çam ve tarçın, huş ağacı tütsüsü ve serin, taze yeşil çiçek notaları kokuyordu.

Bu gerçekten ruhum için bir merhem.

Son müşteri gittikten sonra penceredeki “KAPALI” tabelasını çevirip ortalığı süpürmek için arka tarafa yöneldim.

On iki saat “AÇIK” kaldıktan sonra ayaklarıma kara sular inmişti ve sırtım ağrıyordu. Ama garip bir şekilde ağrılar iyi hissettiriyordu; bir kazanılmışlık hissiydi bu ve bana tüm acıların zamanla iyileşip azaldığını hatırlatıyordu.

Kalan sapsarı ve tomurcukları süpürürken ön kapının zili nin çaldığını duydum ve kapıyı kilitlemeyi unuttuğum için kendime lanet ettim. Süpürgeyi yere bırakarak önlüğümü düzelttim ve ön tarafa ilerledim.

Donup kaldım. Ben.

Sadece birkaç metre ötede, bir frezya serpintisinin yanında durmuş, bana bakıyordu. Gözleri adını koyamadığım bir duyguyla parlıyordu. “Merhaba,” dedi.

Kendime gelmekte zorlandım. Bir neden bulmakta da. *Neden buradaydı? Beverly için bir şey mi istiyordu?* “Selam.”

Gözleri darmadağınık görünüşümü, lekeli önlüğümü, buruşuk gömleğimi ve dağınık topuzumdan çıkan asi saçlarımı inceleyerek üzerimde gezindi. O sıcak, gerçek, gösterişli gülümsemesini görene kadar kendimi utangaç hissettim.

Lanet olsun.

Birdenbire onu karşımda bulmuş olmama, her vedanın bir istila gibi gelmesine ve hiçbir şeyi olduğu gibi bırakmamasına kızarak, “Bu sabah gittiğini sanıyordum,” dedim. Biraz daha ölçüp tartması gerekiyorsa, yanlış dükkandaydı. Devam etmesine yardım etmek istesem de sanırım buna cesaretim yoktu.

“Uçağa binmedim,” dedi.

O belli zaten.

“Neden?”

Ben bir adım yaklaştı; yakınlığını -sıcaklık ve arzusunu- hissedebiliyordum. Bir anda, destek alabileceğim bir şeyin olmasını umdum. İşte o zaman arkasında bir şey tuttuğunu fark ettim ama ne olduğunu anlayamadım.

“Dün geceki konuşmamızı çok düşündüm,” dedi. “Ve parçaları tamamen yanlış bir şekilde bir araya getirdiğimi fark ettim.”

“Ben,” dedim yorgun bir şekilde, “neden bahsediyorsun?”

“Seni düşünmeden edemiyorum.”

Sıkıntı, kafa karışıklığı ve öfke, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir yoğunlukta parlıyordu. Şaka mı yapıyordu? Hayır, Ben bu kadar laubali olamazdı.

Reddedilemez bir gerçekten bahsedercesine, “Duygularım gerçek,” dedi.

Onun kayıtsızlığını dışa vuran havalı sözlerini anımsayınca, “Bu mümkün değil,” diye haykırdım. “Bana baktığında hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin. Gerçek olan oydu!” Başımı iki yana sallayarak dükkanda dolaşmaya ve düzeltilmesi gereken şeyleri düzeltmeye koyuldum. “Geçmiş gözden geçiriyorsun çünkü şu anda duygusalsın, savunmasız bir yerdesin sadece.”

“Öyleyse neden hâlâ böyle hissediyorum?” diye sordu ve bunu o kadar sakın bir şekilde sordu ki çılgılık atmak istedim.

Tanrım, bu olamazdı. Konuyu bu şekilde sonlandırmamız zaten yeterince kötü değilmiş gibi şimdi bir de onu yeniden ikna etmem mi gerekiyordu? Sımsıkı bir top haline gelene dek kendi içime doğru bükülmeyi dileyerek hareket etmeyi sürdürdüm.

“Neden seni hâlâ rüyalarımda görüyorum?” diye sordu usulca, bir yandan da beni takip ederek.

Nefesim kesildi. Durdum ve ona doğru döndüm. “Bu, bir sihir kalıntısı olmalı ya da...”

“Dün seni gördüğümde,” dedi, “bir şeyler hissettim.”

“Ben...” Hem onun için hem de kendim için kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum ama bu duyguların birdenbire yeniden ortaya çıkmasının imkanı yoktu. Gözlerinde bir sihir kıvılcımı kalmış mı diye baktım ama emin olmama yetecek kadar ışık yoktu. “Bu doğru olsa bile,” dedim, “bunun gerçek olduğunu düşünmüyorum. Belki çiftlikte olmanın etkisidir ya da törenin duygusudur diye düşünüyorum.” *Bu riski alamazdım.*

“Harlow...” biraz daha yaklaştı, “adil davranmıyorsun. Sana söylediklerimin gerçek olma olasılığını aklının ucundan bile çıkarmıyorsun.”

“Yapamam.”

Ağzı, bu sanki bir tür oyunmuş gibi yukarı kıvrılırken öfke daha da arttı.

“Dur. Sadece dur. Bana bakma. Gülümseme. Bu kadarı yeterli.”

“Ben sadece seninle konuşmaya çalışıyorum,” dedi, “ve bu da sadece benim yüzüm.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye homurdandım.

“Hayır, aslında bilmiyorum,” dedi yavaşça.

Bir duygu karmaşası halinde boğazımdan yukarı doğru sıcağı ve acı dolu gözyaşları yükseldi. “Seni kaybettiğim kalbim kırıldı,” dedim titreyerek. “Yapamam... bunu yeniden

yaşayamam, Ben. Dün gece bir şeyler hissettiğine ne kadar inanmak istesen de düşündüğün şey bu değil.” *Bu olamaz.*

“Ya bunu kanıtlarsam?” Kendine olan güveni ve cesareti çıldırtıcıydı. Arkasında sakladığı şeyi ortaya çıkardı. Pasaporte’deki İlk İzlenimler günlüğü; tanıştığımız gün yazdığı günlük.

“Günlüğü mü çaldın?”

“Ödünç aldım,” diye düzeltti. “Seninle ilgili tüm anıları duygularla eşleştirmeye çalışıyordum ama sonra fark ettim ki daha da geriye, bağın öncesine gitmem gerekiyordu. Bu, gerçekten hissedebildiğim, gerçek duygu içeren ilk anıydı. Ve bunun gerçekleşmesi, baraj kapaklarının açılması gibiydi. Görmüyor musun? Bu, senin için hissettiklerimin gerçek olduğunun kanıtı.” Sesi pürüzsüz, derin ve kendinden emin. “Sihrinin aramızdaki bağı güçlendirdiğini düşündüğünü biliyorum, belki de gerçekten güçlendirdi ama bence bu mükemmel bir fırtınaydı çünkü... Harlow, o ilk gün zaten bir şeyler hissetmiştim. İlk anda. Ve hâlâ da hissediyorum.”

İyimserliği beni perişan ediyordu. “Ben, sen benimle daha yeni tanışmıştın. Ve dürüst olmak gerekirse sen...” Doğru kelimeyi aradım. Kaba? Mesafeli? “Tam olarak sıcak ve sevecen değildin.”

“Bunu okur musun?”

Duygularımın taşmasını engellemeye çalışarak bakışlarımı ona sabitledim.

“Lütfen?” dedi yavaşça. “Eğer bu senin için bir anlam ifade etmezse, o zaman giderim. Hem de bu sefer tamamen.”

Hangi sözler fikrimi değiştirebilirdi? Ama ona bu kadarını borçluydum. Defteri açıp bana verirken, derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak akıl sağlığımı sorguladım. Sonra sayfanın kenarındaki, yabancıların sözleriyle dolu bir denizde kaybolmuş bir pasajı işaret etti.

Gözlerim pasaja takıldı. Sessizce okuduğum sırada, Ben yüksek sesle tekrarladı: “Onu aklımdan çıkarmam ne kadar sürer?”

Bu basit cümle beni allak bullak etti, kalbimin hızla çarpmasına ve ruh halimin çökmesine neden oldu. Çünkü ona nasıl güvenebilirdim ki?

“Har,” dedi, “başından beri senin dünyanda kaybolmuştum. Bağ sihrinden önce.”

Gözlerim hâlâ onun sözlerine takılıydı ve onları yeniden okurken damarlarımda bir sihir yoğunluğunun dolaştığını, genişlediğini ve yükseldiğini hissediyordum.

Sihrinin aramızdaki bağı güçlendirdiğini düşündüğünü biliyorum... ama bence bu mükemmel bir fırtınaydı çünkü... zaten bir şeyler hissetmiştim.

Bu mümkün müydü? Bağdan önceki duyguları, kalbindeki sihirden, bağın kopmasından uzaktaki tek güvenli yer miydi?

Başımı kaldırdım. Ben’in koyu, gizemli gözleri benim gözlerimi inceliyor, sorguluyordu... Hayır, soru soruyordu: *Yine de bu riski alacak mısın?* Boğazımdaki korku ve kaygı karışımı hissi yutkundum. Yavaş yavaş ve dikkatli bir şekilde elim yanağına gitti. Ve biliyordum. *Bu riski ve daha fazlasını alacaktım.* Cevabımı okumuş olacak ki bedenlerimiz kızarana ve nefeslerimiz düzensizleşene kadar beni daha da yakına çekti. Ve dudaklarının vaadi çok yakındı.

Ama teslim olmadık.

Öylece, inceleyen gözlerin, birbirine sımsıkı bastırılmış bedenlerin, inip çıkan göğüslerin içinde kilitli kaldık. Ben, alnını benimkine dayayıp gözlerini kapattı.

“Harlow.”

Emin olmam gerektiği için, “Ya şimdi?” diye sordum. “Kanada’da nasıl hissettiğini hatırlıyorsun ve...”

“Hepsini.” Dudaklarının hafifçe değmesi, tüm sistemime bir adrenalın enjeksiyonu gibiydi.

İlk önce kimin harekete geçtiğini, dükkanın arka tarafına nasıl geçtiğimizi bilmiyorum ama daha önce Ben'i arzu etmişsem de şu anda hissettiğim açgözlü arzunun yanında o hiçbir şeydi.

Hayır, bu dans birbirimize bağlandığımız zamandan farklıydı. Bağlanmanın beklenmedik olduğu yerde, sorgulanması gerekmeyen doğal bir birliktelik kaçınılmaz gibi geliyordu. Olduğumuz ve ihtiyaç duyduğumuz her şey şu anda burada, aramızdaydı. Sonunda masanın yakınında birbirimizden ayrıldık. Ben, arkama doğru uzanıp önlüğümün bağını çözdü, önlük yere düşerken gözlerini benim gözlerimden hiç ayırmadı. Tamamen hareketsiz bir halde, dokunuşlarından aldığım hazzın tadını çıkarıyordum. Parmakları gömleğimin düğmelerini çözüyordu. Yavaşça, zahmetsizce, ağırlı bir şekilde.

Benim ellerim ise tişörtünü kaburgaları ve göğsünden yukarı doğru sürükledi ve başının üstüne çıkardı. Ben bluzumu açıp çıkarırken ve sütyenimle birlikte yere bırakırken, gözleri ilk kez benden ayrıldı. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama beni iyice kavramakla yetindi.

"İyi misin?" dedim, alayla.

"Daha iyi." Parmağını vücudumda gezdirerek her yerimin karıncalanmasına neden oldu. "Peki bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu, sesi inanmamanın eşiğindeydi.

Göğsümü onunkine bastırdım; bedenlerimizin birleşmesi içimde yeni bir heyecan uyandırdı ve tüm bahisler kapandı. Sonra bir anda gezen ellerin, arayan dudakların kasırgasında kaybolduk.

Ben'in tamamını, ince vücudunun tüm parça ve kenarlarını gördüm. "Bir daha asla kıyafet giymemelisin."

Güldü ve dişlerini boğazımdan aşağı gezdirdi. Dokunuşuyla ürperdim ve saçlarını ellerimin arasına aldım. Sonra beni kaldırıp meşe masaya taşıdı.

Masanın kenarına oturdum, sıcaklığını çok yakınımda hissediyordum. Gözlerimi kapatarak Ben'in taze kesilmiş güllerle karışmış kokusunu içime çektim ve yeni favori çiçeğimin gül olabileceğini düşündüm. Sonra kağıdın yırtıldığını duydum.

"Şanslı olacağını mı düşündün?" dedim neşeyle.

"Öyle umut etmiştim." Ağzını benimkine bastırdı, ben de bacaklarımı ona daha sıkı sardım ve onu giderek kendime daha da yaklaştırdım.

Sanki tüm dünya yok olmuştu; sadece ikimiz vardık. Tekrar tekrar aynı arzu ritmine göre hareket ettik, ta ki hepsi muhteşem bir tatmine yol açana dek.

Daha sonra ikimizde titreyip güldük. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi, sanki kalbi bensiz tek bir atışı bile kardıramıyormuş gibi bana yaslandı.

Boynunu öperek, "Tanıştığımızda benden hoşlanmadığını sanıyordum," dedim.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Dekolteli elbise yüzündendi, değil mi?" dedim gülerek.

Bir an sessiz kaldı, sonrasında, "Adını koyamadığım başka tür bir çekimdi ve kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama sanki bir parçam seni tanıyormuş gibiydi," dedi.

Sözleri kantonun çiçeği gibi yumuşak ve nazikti. Bazıları için durum böyle miydi? Sanki ömürler boyunca birlikte yaşamış gibi ruhun bir parçası karşısındakini tanır mıydı?

Sert kürek kemiklerine hayranlık duyarak yavaşça sırtını okşadım. "Ama sonra çekip gittin. Beni bir daha göremeyebilirsin."

"Biraz kendimi kaybetmiştim," dedi. Gülümsediğini duya biliyordum. "Bunun hiçbir şekilde gerçek olamayacağını düşündüm, bu yüzden de kendi kendime bir anlaşıma yaptım; seni bir daha görürsem bunun gerçek olması gerektiğini anlayacaktım."

Görmüştü de. Kitapçada.

"Yani mesele dekolteli elbise değildi."

Geri çekildim, gözlerimiz buluştu ve burnumun ucunu öptü.
“Eh, o da meselenin bir parçasıydı.”

Güldük ve birbirimize daha sıkı sarıldık.

“Gerçek?” dedi, göğsünün üzerinde yattığım masada saçlarımı okşarken.

“Sadece hoşuma gidecekse.”

“Hayal ettiğim tamamen yanlışmış.”

Güldüm ve ona baktım. “Benimki de öyle.”

“Bunu kesinlikle tekrarlamamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Hem de defalarca.”

Doğrulup tek dirseğinin üzerine dayandı ve bana baktı. Bu sözcükleri söylemesine gerek yoktu çünkü bunları aramızda dolayan sihrin izleriymiş gibi hissedebiliyordum.

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Gülümsemi ve gülümsemesi o lanet yüzünün tamamını aydınlattı. Bakmak, uyanmak, defalarca kavga etmek istediğim bir yüz. “Gerçekte ne istediğimi bilmek ister misin?” diye sordu.

“Bundan daha başka bir şey mi?”

Beni hafifçe öptü. “Seni asla aklımdan çıkarmak istemiyorum.”

“Söz mü?”

“Söz. Şimdi bir şeyler yiyebilir miyiz?”

Gülmeye devam ederken, “Mükemmel bir yer biliyorum,” dedim.

Beni ensemden tutup kendine doğru çekti, derin bir şekilde öptü. “Burada da kalabiliriz,” dedi.

Güldüm. “Yemek yemezsen bana ne faydan olur?”

“Ah, bilmiyorum. Sanırım bir kez daha istiyorum.”

Parmaklarımı onunkilere doladım ve onu ayağa kaldırdım.
“Önce bir şeyler yiyelim.”

“Madem ısrar ediyorsun, tamam.”

Bir dakika içinde giyindik ve gecenin serinliğine çıktık. Arnavut kaldırımlı yolda el ele yürüdük. Mağazaların vitrinleri Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Beni kendine çekerek, “Kaldığım otelde harika bir kokteylin olduğunu duydum,” dedi.

“Gerçekten de beni içki bahanesiyle odana çekmeye mi çalışıyorsun?”

Kaşlarını çatarak bana baktı ve elimi sıktı. “Ayrıca bir dahaki sefere seni gerçek bir yatağa yatırmak istiyorum.”

Yürürken, gece gökyüzüne, yıldızların oluşturduğu manzara baktım; asla dokunulamayacak kadar çok ışık yılı uzaklıktaydılar ama işte yine de oradaydılar, sihir gibi, aşk gibi parlıyorlardı.

Belki de sihir ve aşk aynı şeydir.

Öngörülemez. Zorlu. Dağınık. Her şeyi tüketen. Acı verici. Ama tamamen riske değer.

BİTİŞ

On Sekiz Ay Sonra

Ben ile birlikte, iki hafta içinde açılacak olan yeni oteli *Leyenda*'nın geniş kapısında duruyorduk.

Güneş ufkun ötesine kayarken New Mexico gökyüzü koyu mora bürünmüştü. Ve hava, sonbaharın habercisi olarak berrak ve serindi.

Bana kırmızı kanyonlarla dolu bu tarihi çöl manzarasını, unutulmaz ovaları ve sonsuz manzaraları gösterdiğinde, onun ruhunu hissetmiş ve buranın ilk *Legend Resort* için doğru yer olduğunu hemen anlamıştım.

Bana bir kadeh *pinot noir* şarabı doldurdu. Kadehi alıp kaldırdım ve ona, "Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedim.

Dalgın bir şekilde başını sallayarak son on dakika içinde yedinci kez saatine baktı.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Akşam yemeği rezervasyonumuza bir saat var."

Tam o sırada telefonu çaldı. Ekрана baktı ve geniş bir gülümsemeyle telefonunu cebine koydu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elimden tutup beni otele doğru çekti. Tüm mekan tek bir fikir üzerine inşa edilmişti: kök salma hissi. Sade ancak dramatik

yapı, minimalist silüetlerle iç mekanda da devam eden manzara ile bütünleşiyordu.

Beni çöl manzarasını çerçeveleyen devasa pencereleri olan geniş bir koridora götürdü. Bir dakika sonra kütüphanenin çift kapısının önünde duruyorduk.

Bu binadaki tüm alanlar arasında saf sihir gibi hissetmek istediğim yer burasıydı. Sabah ışığını yakalamak için güneye bakan pencerelerden çöl gökyüzünü gösteren elle boyanmış tonozlu tavana kadar her şeyiyle.

Kapının dışında, üzerinde “Corazón lleno” yazan küçük bir pirinç levha vardı. Buraya giren herkesten, nasıl girerlerse girsinler, dolu bir kalple ayrılmalarını diliyordum.

“Kütüphaneyi milyonlarca kez gördüm,” dedim ona, ayaklarımı yoran kötü seçilmiş topuklularımı çıkarırken.

“Ama böyle hiç görmedin.” Kapıları gösterişli bir şekilde açtı.

“Sürpriz!” diye bağırdı ailemden ve arkadaşlarımdan oluşan bir kalabalık.

İrkildim, geri çekildim, nefes aldım. “Ne...”

Herkes buradaydı. Tüm ailemin yanı sıra Laini ve Beverly, Helena, hatta Abe ve Rosa’nın erkek arkadaşı Anders da.

“Tüm bunlar ne için?” diye sordum. “Bugün doğum günüm değil ki.”

İşte o zaman solumdaki kitap raflarını gördüm; rafların her biri bitmiş kitabımın nüshalarıyla doluydu: *Menekşenin Kalbi*.

Ben, “Hepinizin bildiği gibi Harlow bir kitap yazdı,” diye duyurdu. “Gelecek ay çıkacak muhteşem bir hikaye.”

“Kesinlikle muhteşem.” Laini’nin tezahüratları kalabalıkta bir kahkaha dalgasına neden oldu.

Ben bakışlarını gözlerime çevirdi. “Harlow bu gece buraya geldi, otel ile ilgili son ayrıntıları kontrol ettiğimizi sanıyordu, oysa...” Duraklayıp nazikçe gülümsedi. “Bu gece, dünyanın geri kalanı Harlow’u keşfetmeden, yazma yolculuğunu en yakınlarıyla kutlayacak.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “Bütün bunları benim haberim olmadan yapmayı nasıl başardın?”

“Benim yardımımı!” diyerek araya girdi Laini.

Camilla, “Benim yardımım demek istedin herhalde,” diye itiraz etti.

Lantana kontrolü ele alırken, “Bu bir aile meselesiydi,” dedi.

Sürprizlerden nefret ediyordum ama herkesi burada gördüğüme daha fazla sevinemezdim ve asla hayal edemeyeceğim bir sevgiyle doluydum. Size inanan, size meydan okuyan, sizin için ateşten geçen, sizin için yuva olan, sizi dönüştüren türden bir sevgi.

Son iki yılın tamamını, acı ve ızdırapları, sevgi ve sevinçleri, başarısızlık ve zaferleri yeniden gözden geçirdiğimde, bazı yolların dikenlerden oluştuğunu anladım. Ama aynı zamanda bu yollar topraktan fışkıran ve arkalarında bahçeler bırakan çiçeklerden de yapılmışlardı. Ve şayet en yüksek benliğimize ulaşacaksak, ikisine de ihtiyacımız vardı.

Kadehimi aileme ve arkadaşlarıma kaldırdım. “İnanılmaz derecede saklanan sırlara.”

Annem kitabımı göğsüne bastırarak, “Ve mutlu sonlara,” dedi.

Biri, “Salud,”⁴⁰ diye bağırdı.

Sonraki otuz dakikayı en çok sevdiklerime kitap imzalarken, her birine özenle kişisel bir mesaj yazmaya vakit ayırarak geçirdim. Lantana sonuncuydu. Kumral saçlarını topuzun içine sıkıştırmış, önümde duruyor ve bana bir Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu.

Menekşenin Kalbi’nin kendi nüshasını masaya koyup yaklaştı. “Ben de bir karşılık için geldim.”

“Karşılık?”

“Anlaşmamız? Sen benim elbisemi giydin ve...”

40 *İsp. Salud: Sağlığa.*

Bunu hatırlayınca arkama yaslanıp gülümsedim. “Tamam, harika. Borcum nedir?”

Hafif ya da komik bir şey bekliyordum ama yüzü gerildi ve “Bir iksiri zenginleştirmene ihtiyacım var,” dedi.

Herkes başka şeylerle meşgul olduğu halde sesimi alçaltarak, “Ne tür bir iksir?” diye sordum.

“Önemli bir şey değil,” dedi çekingen bir tavırla, “sadece göz altı halkalarından kurtulmak için hazırladığım bir güzellik karışımı.”

Göz altı halkaları yoktu ama şimdi bunu sormanın vakti değildi, bu yüzden sadece gülümseyip başımı salladım. “Anlaşma anlaşmadır.”

Tamamen rahatladı. Kitabı işaret ederek, “Kitaba en sevdiğin kuzenin olduğumu yazmayı unutma,” dedi.

Bir dakika kadar sonra ayağa kalkıp herkesin dikkatini çekmek için ıslık çaldım. Bütün gözler üzerimdeyken boğazımı temizledim, derin bir nefes alıp, “Bu hikaye inişli çıkışlı, tek bir cümleyle başlayan bir yolculuktu. *Onu ilk önce toprak tanıdı,*” dedim. Kitabı gururla elimde tutuyordum. “Ve bunu ailem olmasaydı, mirasımız olmasaydı ve hepimize aşılarmış hikaye sevgisi olmasaydı başaramazdım. Bu yüzden teşekkür ederim!”

Ardından, herkes gittikten sonra Ben ile birlikte dışarıda bir ateş çukurunun yanında durup uzaktaki yıldızlara baktık.

“Bu gece için teşekkür ederim, Ben. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun,” dedim ve başımı sallayarak, bu kadar büyük bir sürprizi nasıl başarabildiğini düşündüm.

Bana kitabın bir nüshasını uzatırken, “Benimkini imzalamayı unuttun,” dedi.

Kaşmir örtüyü omuzlarıma daha sıkı sarıp gülümsedim. “Ah, öyle mi? Ne yazayım?”

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve önümde diz çöktü. “Kitabı aç yeter.”

Meraklandım. Sayfaların arasında tek bir lavanta çiçeği duruyordu. Anlamını biliyorum: *sonsuz aşk*.

Gülümseyerek çiçeği avucuma koydum ve sihrimin içimden çiçeğe doğru yükselmesine izin verdim. Ben'in gözleri, hızlandırılmış bir video gibi açılan çiçeğe yöneldi. "Ben de seni seviyorum," dedim.

Ben gözlerini kırptırıp başını salladı. "Bundan asla bıkmayacağım."

"Bıkmasan iyi olur," dedim şakacı bir tavırla.

Dudaklarını birbirine bastırıp nefes aldı. "Biliyorsun, kelimelerle aram pek iyi değildir."

Bununla nereye varacağından emin değildim.

Bakışları çiçeğe düştü. "Sonsuza dek anlamına geliyor."

"Doğru."

Sonra başını kaldırıp baktı. Işıldayan gözlerinde, anlamadığım bir soru vardı. Sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "*Seni sonsuza dek istiyorum.*"

Titreyen elleriyle cebine uzandı. "Bildğin gibi paketleme konusunda da pek de iyi değilim." Cebinden çıkardığı şeyi avucuma koydu. Siyah altından markiz kesim zümrüt ve pırlantalardan oluşan bir kolye.

"Taşlardan bir asma gibi," dedim, sesim neredeyse fısıltı olarak çıkmıştı.

Ben başını salladı, gülümsedi ve kolyeyi takmama yardım etti. Bir yığın sevinç ve mutlulukla göğsüne yaslandım.

"Bu, beğendiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Boynuma dokunup parmaklarımı taşların üzerinde gezdirdim. Annemin sesi hafızamda yankılandı: *sen nadir bir elmas gibisin*. Başımı salladım. "Çok güzel."

Ben güldü. O anda sonsuzluğun sesiyle atan kalbinin yumuşak ve düzenli atışını hissedebiliyordum.

TEŞEKKÜR

Kitap fikirleri aklıma ilk olarak sahneler halinde gelir ama bu kitabın fikri, engebeli çimenli tepelerin arasında yer alan yemyeşil bir çiçek çiftliğinin tek bir görüntüsü olarak geldi. Güneşin ışığıyla aydınlanan çiçekler hafif bir esinti ile sallanıyordular. Birdenbire burada kimin yaşadığını, bu çiçeklere kimin baktığını ve bu çiçeklerin bana neden bu kadar büyüleyici geldiğini bilme ihtiyacı duydum. İşte elinizdeki bu kitaba yolculuğum böyle başladı.

Elbette bu kitap muhteşem temsilcim Holly Root olmasaydı olmazdı. Ne zaman bir teşekkür yazısı kaleme almaya başlasam, *işte bu kadar*, diye düşünürüm. Teşekkür yazısı, sonunda minnettarlığımı ve kalbimin hikayelerini onunla paylaşmış olmanın şaşkınlığını ifade etmeye çalışırken kelimelerimin tüendiği yerdir. Bu inanılmaz yolculuk için teşekkür ederim. Ayrıca elbette tüm Root Lit ekibine sesleniyorum: hepiniz birer rock yıldızısınız.

Her kitapta olduğu gibi bu kitabın perde arkasında da pek çok yıldız var. Yetenekli ve son derece zeki editörüm Laura Brown da böyle bir “estralla” (yıldız). Telefonda ilk konuştuğumuz andan itibaren onun bu hikayeyi hayata geçirmeme yardımcı olacak tutkuya, yaratıcılığa ve coşkuya sahip olduğunu biliyordum. Ve tüm Park Row ekibine; bu kitaba yönelik coşkunuz

ve sıkı çalışmanız için hepinize teşekkür ederim. Sizlerle çalıştığım için çok şanslıyım.

Nicole Luongo, editör yardımcısı

Sophie James, tanıtım görevlisi

Rachel Haller, pazarlama direktörü

Randy Chan, pazarlama, bağımsız yapımlar ve kütüphane direktörü

Sosyal medya ekibi: Lindsey Reeder, Hodan Ismail, Brianna Wodabek

Katie-Lynn Golakovich, genel yayın yönetmeni

Alexandra Niit, kapak tasarımcısı

Erika Imranyi, yazı işleri müdürü

Harika dostlarım ve ilk okurlarım Janet, Rosh ve Loretta'ya. Güzel zihinlerinizi ve kalplerinizi bu yazarla paylaştığınız için teşekkür ederim. Ve asistanım Sarah, sana bariz olanın dışında ne diyebilirim ki? Sen her kitap fırtınasındaki sağlam kayasın. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Küçük ve genellikle mütevazı aranjmanların oraya buraya serpiştirildiği, çiçek dolu bir evde büyüdüğüm için çok ama çok minnettarım. Basit bir buketin sadece bir mekanı güzelleştirmekle kalmadığını, aynı zaman ruhu besleyip kalbi doldurduğunu öğreten annemdi; bu da benim ailemdeki süregelen bir gelenek. Her bir kitap, kızlarıma birer hediye; bir yaşam, sevgi ve ruh hediyesi. İçinizdeki tanrıçayı daima bulmanız dileğiyle. Kocama, Quebec'te yoldaşım olduğun için, bir kitap haline geleceğinden emin olmadığım bu fikir üzerine durmadan konuşmamı dinlediğin için ve ne olursa olsun bu yolculuğun buna değeceğine inandığın için teşekkürler. Sen haklıydın.

Ve son olarak okurlarıma bir milyon abrazo (kucaklama). Siz olmasaydınız, bu sayfalar boş olurdu.